

31. n
74

Sophi
stus.

Platonis
opera
omnia
VIII.
2.

Ar. 389.

40

2

Ar

PLATONIS

OPERA OMNIA.

RECENSUIT ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

*C. a. 31/2
14*

VOL. VIII. SECT. II.

CONTINENS

SOPHISTAM.

GOTHA E

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

MDCCCXL.

Londini apud Black et Armstrong.

IV 60

PLATONIS

SOPHISTA.

RECENSUIT,

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

GODOFREDUS STALLBAUM.

III a. 2b

GOTHA E

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

MDCCCXL.

Londini apud Black et Armstrong.

112

Atz

001

PROLEGOMENA

PLATONIS

PROLEGOMENA

AD

PLATONIS

PROLEGOMENA

AD

PLATONIS SOPHISTAM.

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS & HOFF.
1840.

Plat. Op. Vol. VIII. Sect. I.

1

PROLEGOMENA
AD
PLATONIS SOPHISTAM.

Quem Plato nomine Sophistae inscriptum edidit dialogum, eum ipse significavit cum Theaeteto cohaerere arctissime. Fecit enim eum sermonem, qui in hoc libro narratur, habitum postridie quam qui in Theaeteto habetur, id quod ex ipso eius initio intelligitur. Praeterea etiam eosdem homines illi interesse iussit, qui in Theaeteto loquentes inducuntur: adest enim rursus Theaetetus ille, praeclari ingenii adolescens, qui hic quoque insignes habet disserendi partes; adest item Theodorus Cyrenaicus, Theaeteti magister ac familiaris; adest denique etiam Socrates, quanquam is non iam principalem sustinet disputatoris personam, sed tantum ab initio dialogi nonnulla dicit, quibus tamen efficitur hoc, ut mox de rebus scitu dignissimis longeque gravissimis instituatur disputatio. Quibus quidem rebus manifestum est significari a philosopho singularem quandam Sophistae cum Theaeteto coniunctionem ac necessitudinem. Atque eadem etiam in Theaeteto significatur, siquidem prooemium libri et locus ille p. 183. E. sqq. non inepte huc revocari possunt. Nec vero obscurum est, cur philosophus utriusque libri nexum et cohaerentiam isto modo indicaverit. Habet enim profecto Sophistae argumentum cum rebus in Theaeteto explicatis atque illustratis eam coniunctionem, ut quae in altero libro inchoata est disputatio, ea in altero continuari atque

profligari existimanda sit. Demonstratum est in Theaeteto, verae scientiae vim neque in visis inesse neque in opinionibus, qua quidem disputatione Heracliteorum et Protagoreorum convellitur ratio, qui omnem veri cognitionem maxime referebant ad sensus. In Sophista igitur philosophus viam institutam persequitur ulterius. Nam contrariam Protagoreis sententiam sequebantur Eleatici, qui veritatis scientiam et cognitionem unice in eo volebant inesse, quod esse cogitaremur atque una mente et animo cerneremus. Parmenides enim, quum de causis et initiis rerum subtilius quaesivisset, Xenophanem ducem secutus denique in eam devenit sententiam, ut id quod esse intelligeremus, quoniam ceteris rebus omnibus subesset, rerum principium putaret, in quo uno omnis veritatis scientia et cognitio contineretur. Itaque animo suo effinxit naturam quandam intelligibilem quam Graeci *ὄντιον* vocant, ad eamque unam retulit omne id, quod verum esset, ipsamque veritatis cognitionem. Nam iis, quae sensibus percipiuntur, ipsique sensuum perceptioni, opinionis quidem verisimilitudinem concessit, ipsum veri iudicium eripuit. Verum illud *ὄν* suum, quod etiam *ἔν* appellatum est, quum vellet esse uniforme, sempiternum, immutabile, denique omnis multitudinis ac varietatis expers, in contrarium incidit errorem, atque ii, qui veritatis iudicium ad sensus deferrebant. Nam quemadmodum hi tollebant omnem scientiae unitatem, quandoquidem quae sensibus percipiuntur, ea natura sua fluxa sunt perpetuoque motu feruntur; ita ille sublata cognitionis varietate propemodum omnem auferbat veri scientiam. Redibat enim secundum ipsum omnis mentis humanae cognitio ad unum illud ens, de quo nihil fere praedicari liceret. Quippe universalis ista essentiae notio, licet vere esse iudicaretur, tamen praedicatorum varietate, unde scientia veri suspenditur, omnino caruit, siquidem quae ei attribuebantur, per errorem atque fraudem ipsi attributa sunt. v. Prolegg. ad ampliolem Parmenidis edit. nostram p. 15 sqq. Haec igitur doctrina scholae Eleaticae Platoni non indigna visa est subtiliore examine. Ac tanto magis philosophus ita sentire debuit, quod, sicuti ipse inde profecerat, ita alii extiterant Socratici, qui eam deflexissent sic, ut etiamsi Enti Parmenideo tribuerent multitudinem quandam et partium varietatem, tamen omnem mutabilitatem, communionem et participationem

ab eius natura alienam esse iudicarent. Fecerunt hoc Megarici, quorum rationem Plato in Sophista pariter atque ipsius Parmenidis sententiam examinare in animum induxit. Neque ab hac ratione multum recessit Antisthenes, sicuti rectissime statuit Krugius *Histor. Philosoph.* §. 114. Enimvero Megarici quum sentirent generale illud esse, nisi partium haberet varietatem, ad scientiam et veritatem parum valere, protenus hac in parte a Parmenidis sententia discesserunt, statueruntque ideas sive *ἀσώματα εἶδη*, ad quas unas referenda esset veritatis scientia et cognitio. Sed quum iis hac in re cum Platone egregie conveniret, tamen incredibile dictu est, quantopere cum eodem ex alia parte dissenserint. Etenim Plato quum ideas suas non tantum vellet esse in se absolutas, verum etiam vivas, communionis capaces, denique eas, quae notionibus menti humanae veluti impressis etiam eo nomine responderent, quod iis varia et multiplex cum inter ipsas tum cum rebus adspectabilibus atque individuis esset coniunctio et necessitudo: illi in alia omnia discesserunt. Censuerunt enim, ne Parmenidis de Entis constantia sententiam prorsus viderentur deseruisse, formas eius atque species, quas ponebant, omnino sempiternas, immobiles, rigidas, nullius denique motionis et communitatis capaces esse. Quorsum pertinent loci *Sophistae* p. 246. B sqq. 248. A. — E. et 249. C. D. quos rectissime Schleiermacherus vidit ad Megaricos spectare. v. eius Praefat. ad *Sophist.* interpret. German. p. 140 sqq. ed. 2. Idem censuit Deyksius *De Megaricis* p. 39 sqq. Secus tamen visum est Henrico Rittero in *Museo Rhenano* Bonn. 1828. Vol. II. p. 305 sqq. qui praefracte negat Megaricos multitudinem et varietatem Entis sui admisisse, quippe qui Unum illud suum, quod etiam Bonnum ac Deum dixerunt, prorsus immobile et simile et idem semper esse indicaverint. v. *Diog. Laërt.* II. 106. VII. 161. *Ciceron. Academ.* II. 42. *Aristocel. ap. Euseb. Praep. Evang.* XIV. 17. Verum enimvero etiamsi illud minime in viro doctissimo aegre ferimus, quod quae Schleiermacherus mera suspitione ita statuerat, non protenus pro certis et exploratis voluit venditari; tamen quae ipse contra hanc rationem disputavit nobis quidem haudquaquam potuerunt extorquere assensionem. Et illud quidem nos quoque facile largimur, Megaricos tenuisse summam illam Entis sui unitatem, quam statuisset

Parmenides. Etenim sicuti nos generalem essentiae notionem animis nostris informatam tenemus, etiamsi cum essentiae natura varia ac multiplicia attributa solemus coniungere: ita illi quoque, licet ideas statuerent, tamen summi entis unitatem servarunt, imo vero, ad Xenophanis reversi sententiam, eam pro ipso Deo atque Bono habuerunt. Fuisse autem illos in ea sententia, ut ideas esse sibi persuaderent, quum ex ipso Platone verisimile fiat, tum nunc certissimo constat testimonio Aristotelis *Metaphys. XIV. 4. p. 301. ed. Brand.:* τῶν δὲ τὰς ἀκίνητους οὐσίας εἶναι λεγόντων οἱ μὲν φασιν αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀγαθῷ αὐτὸ εἶναι οὐσίαν μέντοι τὸ ἐν αὐτοῦ ὄντος εἶναι μέγιστα. Quae quidem verba ad Megaricos referri oportere, luculentissime patet ex istis, οἱ μὲν φασιν αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀγαθῷ αὐτὸ εἶναι, quam fuisse Megaricorum sententiam exploratum habemus. Itaque sic nobis persuasimus, Euclidem et unum Ens posuisse, et εἶδη πολλὰ statuuisse, quae veluti partes et formas illius efficerent. Verum hac ipsa in re ille a Platone multum dissensit. Ille enim quum Parmenidis de Entis constantia, immutabilitate, aequabilitate opinionem firmiter retineret, etiam ideas suas voluit esse immotas, stabiles, atque ita sempiternas, ut nec inter ipsas nec cum rebus mutabilibus ullam haberent coniunctionem. Quippe aequiparavit eas mentis humanae notionibus, quae vocantur abstractae, quas tamen etiam per se seorsum sibi constare voluit. Fuit enim haec Graecorum philosophorum ad Aristotelem usque communis ratio, ut quidquid intelligeretur esse, idem etiam re ac veritate esse vellet, ideoque mentis cogitationem et ipsam essentiam in unum confunderent. Quod quidem Euclidi quoque placuisse eo minus mirabile est, quod is in hac quoque doctrinae suae parte Parmenidem est secutus, quem docuisse constat id quod esset atque cogitare unum idemque videri. v. *Prolegg. ad Parmenid. p. 16 sqq.* Has igitur ac tales ideas Euclides eiusque amici utique statuerunt. Verum enim vero quum easdem illas censerent et affirmarent prorsus esse immotas et immutabiles, quid inde porro sit consecutum, ad intelligendum non est difficile. Neque enim potuerunt perspicere, quae ratione locum haberet aut idearum complurium inter se mutua coniunctio aut unius eiusdemque ideae cum rebus individuis copulatio, ideoque sustulerunt synthetica indi-

cia omnia, identica tantummodo reliquerunt. Quod ipsum tetigit Plato in *Sophista p. 259. E. sqq. et 251. A. sqq.* ubi hanc rationem conqueritur ab argutis tricarum captatoribus mirum quantum usurpari. conf. etiam *Parmenid. p. 142. A. 161. A. Theaet. p. 189. Euthydem. p. 284. A. Phileb. p. 14. C. sqq. 15. A. sqq.* Excoluisse vero hanc Megaricorum doctrinae partem maxime Stilponem, nunc non est cur accuratius doceamus. Exposuimus enim de his rebus in *Prolegomenis ad Parmenidem.*

Atque haec quidem si vere explicavimus, facile apparet, quo vinculo Theaetetus et Sophista Platonis inter se iuncti sint. Nam sicuti in Theaeteto docetur veritatem neque in visis neque in opinione esse quaerendam, ita Sophista eo pertinet, ut Ens illud Eleaticum et ideas stabiles atque immotas Megaricorum ad cognitionem veritatis non sufficere demonstraret: imo vero significatur, motum aequae ac quietem in ideis esse oportere, si quis inde veritatis aeternae scientiam haurire velit; in qua ipsa re dialogi argumentum maxime contineri existimamus. Quippe dialectici veri atque germani philosophi esse dicitur, varias et multiplices idearum rationes explorare et quaenam sit earum necessitudo atque coniunctio indagare: quod quidem munus Platoni tanto maius tantoque honorificentius visum est, quod ideas suas non solas mentis cogitationes esse voluit, sed potius reapse extare arbitratus est, ita ut veram rerum omnium οὐσίαν omnem contineant; de qua philosophi sententia nuper copiosius exposuimus in *Prolegomenis ad Parmenidem p. 79 sqq. 269 sqq. conf. etiam G. E. Schulze Disp. De ideis Platonis. Vitemb. 1786. 4. Herbart. Lehrbuch zur Einleitung in die Philosophie. ed. 3. 1834. pag. 207 sqq. Bonitzius Commentatt. Platonicae III. p. 7 sqq. qui in eandem sententiam disputaverunt.*

Verum haec etsi ita sese habere atque exploratum habemus, tamen magnopere fallitur, si quis existimet, sermonem in hoc libro eodem modo haberi atque continuari, quo institutus est in Theaeteto. Imo omnia prope, si a personis, quae colloquio intersunt, discesseris, hic immutata sunt, ut plane nova, insolita, insperata videri debeant. Nam Socrates, adest ille quidem, sed non ut ceterorum familiarium magister, qui de rebus gravissimis verba faciat, sed plerumque tanquam audi-

tor, qui ubi ab initio quaedam locutus est, prorsus conticescit ac deinde tacitus assidet. Enimvero partes eius tributae sunt homini peregrino et nobis adhuc incognito, hospiti cuidam Eleatico, quem Theaetetus et Theodorus secum adduxerunt; is igitur cum Theaeteto disserit sermone fere perpetuo, atque ita, ut ceteri qui intersunt colloquio, vix hic et illic aliquid interponant. Deinde per universum fere sermonem regnat ea disse- rendi ratio, quam quilibet facile sentiat a Socratica illa facilitate, ubertate, elegantia aliquantum recedere. Nam adstringuntur omnia fere dialecticae cuidam subtilitati, quae ex scholae alienius usu et consuetudine ducta videtur: insolita minutarum divisionum et parti- tionum copia ad usum revocatur atque explicatur sic, ut, dum notiones bifariam semper dividuntur eius rei, de qua agitur, finitio accuratior anquiratur; adhibetur haec eadem disse- rendi ratio subinde etiam iis rebus, quae a proposito sunt alieniores, ut scilicet dialecticae quaestionis quasi exemplum quoddam ob oculos ponatur; una eademque res iterum iterumque vocatur in disceptationem, ita tamen, ut vis eius et natura interdum magis ex rebus fortuitis quam ex ipsius virtutibus definiatur; denique eadem ratio etiam traducitur ad explorandam Parmenidis aliorumque philosophorum de rerum essentia sententiam, quo tamen loco ita temperatur et cum eo veri exquirendi studio iuncta cernitur, ut Eleates propemodum sui oblitus esse videatur et invitus ad Socraticam delabi disputandi consuetudinem. Ad haec accedit aliud quid, quod sanequam alicui per- mirum accidat. Nam quum in Theaeteto omnis fere disputatio eo consumatur, ut veri scientia cur non in visis et opinionibus quaerenda sit demonstratur, in Sophista primo certe adspectu longe aliud quid agi vide- tur, quam illud ipsum, ut Eleaticorum et Megaricorum de veritatis et essentiae rationibus opiniones examinen- tur. Nam disquiritur simul copiosissime quum de aliis quibusdam rebus, tum de natura Sophistae: de quo ar- gumento sicuti ab initio libri suscipitur disputatio, ita exeunte demum sermone quid rei sit certo pronuntiatur ac decernitur. Quin etiam significatur alio tempore de Politico quoque et Philosopho similiter disputatum iri.

Quid igitur? unde repentina haec scenae mutatio? qui fit, ut scriptor iam Socratis persona paene neglecta hospitem aliquem Eleaticum induxerit disserentem? quae

caussa est, cur aliam disputandi rationem adoptaverit? cur quaestionem istam de Sophista copulavit cum eo argumento, quod proprie exquirendum sumsisse videri debet? Nimirum haec atque alia id genus ita demum poterunt recte intelligi atque diiudicari, si universi libri argumentum uno quasi mentis obtutu consideraverimus. Quod quo facilius fieri possit ab omnibus, age ante omnia more nostro disputationis summam ita referamus, ut eundem partium ordinem eandemque earum iunctu- ram servemus, quam apud ipsum Platonem reperimus. Quo facto conabimur de iis rebus exponere, quae ad totius libri argumentum et artificium illustrandum aliquid momenti faciant. Quanquam non id nobis propositum est, ut omnia atque singula subtilius rimemur, quae alicui obscura aut dubia videantur; id enim abhorret a nostro instituto; illud tantummodo efficere conabimur, ut potiores difficultates expediantur et veluti accessus ad librum rectius intelligendum interpretandumque ape- riantur.

Est igitur argumentum disputationis fere hoc.

Congrediuntur Theodorus et Theaetetus postridie eius diei, quo habitus fingitur sermo in Theaeteto ex- positus, cum Socrate, sicuti inter ipsos convenerat. Adducunt secum hospitem Eleaticum, virum philosophiae plane deditum. Eum salutat Socrates magna cum urba- nitate, nec vero sine irrisione, siquidem eum dialecticum aliquem suspicatur esse, qui disse- rendi acumine omnia labefactare et convellere queat. Ad quae Theodorus, Non hic mos est, inquit, huius hospitis nostri, qui est multo lenior, humanior, modestior contentiosis istis disputatoribus: videtur tamen ille divinus esse in philo- sophia, cui qui recte operam dant, eos omnes divinos iudicare soleo. Quibus auditis Socrates, recte tu qui- dem, inquit: sed ambigua certe atque dubia philoso- phorum species est; apparent enim modo induta politi- corum persona, modo sophistarum nomen gerunt: quin interdum etiam insanorum nomine ornantur. Itaque pro- tenus ab hospite Eleatico petit, ut sibi exponat, quo tandem modo sophista, politicus et philosophus ab Eleatis distinguantur.

Ex hoc loco intelligere licet, cur Plato, postea- quam in Theaeteto ab exploranda eorum ratione, qui in visis et opinionibus veritatis scientiam possissent, disputationem suam exorsus erat, deinde progressus

longius non modo Eleatarum doctrinam confutaverit, sed etiam veri nominis philosophum a viro civili distinguendum esse docuerit. Fuerunt enim illa aetate, qui philosophos et politicos mire confunderent. Sed nolumus nunc de hoc argumento exponere, de quo dicemus in Prolegomenis ad Politicum. Hospes igitur Eleaticus, Socratis voluntati obtemperaturus, quid sit, in quo Sophistae natura cernatur, disserendo explicare conatur, ideoque Theaetetum ad sermones secum instituendos invitavit. Enimvero videtur mos fuisse Eleaticorum et Megaricorum, dialecticam ita exercere, ut colloquia instituerent, quibus res, de quibus ageretur, in disceptationem vocarentur. Id quod quum de Zenone Eleata, tum de Euclide, scholae Megaricae principe, satis testatum habemus. Itaque quid sit sophista, interrogando et respondendo exquiritur; sed exquiritur sic, ut ratio disserendi Megarica potius quam Socratica esse videatur. Difficile utique est, inquit hospes, quid Sophista sit, indicare accuratius. Ut igitur viam et rationem, qua res pervestiganda sit, cognoscamus atque addiscamus, age primum in re faciliore illam ipsam adhibeamus. Nam ita certe futurum est, ut quomodo in nostra caussa disceptanda versandum sit, ipso usu cognoscamus. Instituitur igitur iam disputatio de variis artibus earumque partibus, ita tamen, ut quae hic disseruntur, ea ipsa mox lepidissime in Sophistam transferantur. Ostenditur enim postea Sophistam esse venatorem, qui divitum opulentorumque hominum gratiam lucri faciendi caussa aucupetur; eundem esse artium ac doctrinarum liberalium quasi mercatorem quandam atque cauponem; porro exercere eum artem certandi atque litigandi; et quae sunt similia. Orditur igitur Eleates disputationem a piscatore hamulario.

Piscator, inquit, artem aliquam tenet. Artium omnium vero duo sunt genera. Aliae enim effectrices sunt, aliae acquirendi caussa exercentur. Iam quum ad posterius genus ars piscatorum referenda sit, τὴν κτητικὴν, quae Graece vocatur, rursus dividamus bifariam. Est autem altera eius pars, quae fit voluntaria permutatione; altera quae vel factis vel verbis aliquid sibi vindicat, ideoque χειρωτικὴ appellatur. Haec ipsa vero rursus est duplex: nam si palam et aperte sibi vindicat, certatoria est; sin clam, venando quia procedit, θηρευτικὴ quaedam esse videtur, quod ipsi nunc

nomen ponamus. Huius θηρευτικῆς rursus duae sunt species atque formae. Potest enim venatio esse rerum vel animatarum vel inanimatarum. Ad priorem quia piscatura hamularia pertinet, age, rursus eius discernamus partes. Sunt igitur ζωοθηρικῆς species duae, altera pedestris generis, variis et multiplicibus nominibus insignis, πεζοθηρικὴ, altera natantium animalium, ἐνυδροθηρικὴ. Natant autem animalia vel per aërem, quum volant, vel per aquam; unde oritur ὄρνιθοθηρευτικὴ et ἀλιευτικὴ. Aquatillum porro venatio rursus est duplex. Fit enim vel retinaculis vel percussione, ideoque est ἐροθηρικὴ et πληκτικὴ. Posterior rursus bifariam dividenda est. Quodsi enim noctu ad ignem fit, πυρρωτικὴ appellanda videtur: sin exercetur interdium, quum fuscinae in extremis partibus habeant uncas, tota vocatur ἀγλιστροευτικὴ. Verum haec ipsa quoque duas habet partes. Quum enim de superioribus ad inferiora ope tridentium fit, τριόδοντία dicitur; quum autem ex parte contraria sursum hamo maxime peragitur, est haec ipsa illa, quam quaerimus, ἀσπαιευτικὴ, sive piscatura hamularia.

En igitur invenimus quod volebamus (P. 211. C.), neque aliter nobis versandum erit in indagando Sophista. Est enim ille quoque auceps quidam ac venator, quantum non pisces capit, sed potius divitias iuvenum aucupatur. Nimirum differunt ambo maxime eo, quod piscator ad mare et flumina versatur, quae in his sunt animalia venaturus, Sophista autem terras lustrat, alia videlicet sectans flumina, auri argentique, et pratis quasi incubans, quae divitibus et iuventute abundant.

Igitur consideremus pedestrium animalium venationem, quam Sophista exercet. Sunt autem πεζοθηρικῆς duae maxime partes, altera cicurum, agrestium altera. Cicur animal hominem esse liquet, ad quem tota pertinet ἡμεροθηρικὴ. Sed huius rursus duplex forma est. Aut enim vi peragitur atque tum vocatur ἀνδραποδοτικὴ, aut fit persuadendo, estque πειθανορητικὴ. Ad hanc quoniam Sophistae ars manifesto pertinet, dividenda ea nobis necessario est bifariam. Fit enim πειθανορητικὴ vel privatim vel publice. Privatim si fit, ἰδιοθηρευτικὴ potest appellari, cuius ipsius item distinguere possunt species duae, altera μισθαρευτικὴ, altera δωροφορικὴ, quandoquidem etiam munera dantur iis, qui venando capiuntur, sicuti ab amantibus fieri

solet. *Μισθαρνευτική* autem duplex secerni potest. Nam vel gratia fit et voluptatis tanquam escam habet, unde sibi alimenta pro mercede comparet, quae est *ζολακική* quaedam sive *ἡδυντική*: aut virtutem proficitur eaque professione alios ad se allicere conatur. Et postremam quidem artem apparet esse sophisticam. Est igitur ea secundum hanc nostram disceptationem venatio quaedam iuvenum divitum et nobilium, quae fit per artem conciliandi, subigendi, venandi, alias similes. Quo ipso intelligitur naturam Sophistae a nobis etiam clarius quam antea esse perspectam (P. 223. B.).

Nihilominus tertium de eo videndum est, inquit hospes Eleaticus. Nam ars, cuius ille est particeps, admodum varia est ac multiplex, videbaturque paene antea non ad illud genus pertinere, ad quod eum retulimus. Repetamus igitur artium divisionem inde ab *κτητική*. Erat haec duplicis generis, una venatoria, altera permutatione fieri solita, sive *ἀλλακτική*. *Ἀλλακτική* rursus tanquam partes sibi subiectas habet τὸ *δωρητικόν*, donationem, et τὸ *ἀγοραστικόν* sive negotiationem; τὸ *ἀγοραστικόν* verò complectitur τὴν *αὐτοπωλικήν*, sive mercaturam eorum, qui ipsi fabricantur, et τὴν *μεταβλητικὴν*, quae alienorum operum emtionem venditionemque exercet. Sed *μεταβλητικῆς* discrimen hoc est, quod vel in una urbe instituit commercium atque ita institutoria appellatur; vel ex alia in aliam urbem migrat vendendi caussa, quae est ars *ἐμπορικὴ* sive mercatoria. Itaque iam *ἐμπορικὴ* dispertienda venit. Quae quidem commode bifariam dividitur, prouti vendit vel ea, quibus corpus alitur ac sustentatur, vel ea, quibus pascitur animus. Alteram hanc eius partem oriri ex *μουσικῇ* manifestum est, cuius quasi merces non minus per urbes importantur et exportantur, quam esculenta atque potulenta. Est igitur *ψυχρομπορικὴ* quaedam, si ita dicere licet. Huius duplex est species, *μαθηματοπωλικὴ* altera, quae pertinet ad artium disciplinas; altera, quae ad virtutem refertur. Cuius nomen si quaerimus, non aliud certe videtur esse, quam artis sophisticae. Est igitur Sophista virtutis caupo: quamquam etiam eum, qui artium ac disciplinarum mercaturam facit, Sophistam appellare licebit (P. 224. E.).

Verum alio etiam modo rem dispiciamus. Artis acquirendi pars quaedam erat nobis concertatoria, sive *ἀγωνιστική*. Hinc igitur proficiscentes age experiamur,

num Sophistam etiam aliter describere possimus. Habet autem *ἀγωνιστική* genus duplex, *ἀμιλλητικόν* et *μαχητικόν*. Posterius cernitur vel in corporis vi vel in orationum certamine et controversia. Alterum hoc, quod *ἀμφισβητικόν* vocemus, aut in longis orationibus positum est, quae adversus contrarias orationes de rebus iustis et iniustis publice habentur, ideoque est iudiciale, *δικανικόν*, aut inter homines privatos locum habet, quum in utramque partem disseritur, estque *ἀντιλογικόν*. Huius ipsius autem partes sunt duae, quarum altera, quia sine ordine et sine arte fit, nomine caret; altera, quae ex artis regulis de rebus iustis et iniustis disceptat, *ἐριστικόν* appellare consuevimus, hoc est artem disputandi. Iam vero τὸ *ἐριστικόν* rursus aut nugatoria ars est, quae rem familiarem negligit ac pessumdat, aut disputatoria, quae ex privatis sermonibus quaestum facit. Hunc vero dum attigimus, ecce rursus emergit admirabilis iste, quem quaerimus, Sophista. (P. 226. A.).

Vides igitur, ita hic hospes Eleates ad Theaetetum, vides, animal istud, quod venamur, admodum varium esse ac mobile, ut non possit alterutra tantum manu comprehendi. Ergo utraque oportet. Persequamur vero illud alia via. Multa sunt nomina, quae servile ministerium aliquod designant, veluti quum dicimus percolare, excubare, vannare, carminare, deducere, pectere, et quae sunt id genus alia. Quae vero nos commemoravimus, ea omnia pertinent ad artem *διαφορικὴν*, sive discernendi. Hinc igitur exordiamur. Discernendi artis duas species cernere licet. Discernimus enim et peius a meliore et simile a simili. Illud quum facimus, peius abiicimus, melius servamus; quamobrem hanc discretionem patet esse purgationem sive *καθαρόν* quendam. Iam vero purgationis duplex est ratio. Sunt enim primum corporum purgationes, eaeque multiplices: partim enim sunt animalium, quum vel sordes interiores gymnasticae et medicae artis ope abiguntur, vel exteriores balnearum usu abluuntur; partim sunt rerum inanimatarum, quarum curam habent fullones aliique id genus homines. Praeterea etiam animorum quaedam purgatio est, quae malum ex iis eicit, bonum reliquum facit. Sunt autem duae animi pravitatis species, una quae sicuti morbus in corpore, altera quae sicuti deformitas in eo existit. Nam morbi instar in animo est volupta-

tum seditio ac discordia cum ratione sive pravitas: deformitati vero similis est ignoratio animi atque aberratio ab eius, quod rectum est atque verum, cognitione. Et sicuti corporis deformitati gymnastica, morbis autem medicina remedia adhibet, ita pravitatem ex animo tollit ἡ *κολαστική*, ignorationem vero ἡ *διδασκαλική*. Iam vero *διδασκαλική* duo sunt genera pro ignorationis diversitate. Spectat enim illa vel ad *δημιουργικὰς διδασκαλίας*, vel est *παιδεία*. Est autem rursus duplex, severior atque lenior: nam *νοσητική* graviter obiurgat vel etiam admonet; cui contraria est *μαειυτική*, h. e. vanae doctrinae, quae falsa nititur opinione, refutatio. Et hanc quidem qui adhibet animo, is vere mentem purgare putandus est eique prodesse plurimum. Neque enim satis est si animus non sit pravus, ut nullis poenis sit coercendus; ne turpis quidem esse debet, imo pulcrum oportet esse. Quod efficitur maxime per eam *διδασκαλική* partem, quae intus animum perpurgat, ut nativa vi sua polleat atque vigeat, abiectis omnibus vanis opinionibus. Est igitur refutatio optima et certissima purgatio, cuius vim salutarem qui non in se expertus est, eum incultum ac deformem iudicare debemus iis partibus, quae in eo maxime splendeant necesse est, qui vere beatus futurus sit. Quid igitur? Suntne qui hac arte purgatoria utuntur Sophistae appellandi? Vereor equidem, ut iis haec tanta dignitas atque gravitas concedenda sit. Nam etiam canis lupus est similis, ferissimum animal mansuetissimo. Omninoque in usurpandis similitudinibus maxima cautio adhibenda est. Verumtamen esto: nolumus enim iam de exiguis terminis movere controversiam, modo caute prudenterque statuamus. Ita igitur *sophistica* est pars purgandi artis quaedam, quae pertinet ad vanae sapientiae opinionem castigandam atque redarguendam. (P. 231. B.)

Dubitare hic se fatetur Theaetetus de veritate eorum, quae modo exposita sint et magnopere haesitare. Cui Eleates: At nimirum Sophista quoque nunc existimandus est valde haesitare, quo tandem pacto nostram effugere possit orationem; verissime enim in proverbio dicitur, non esse facile omnes eludere prehensiones. Age igitur, denuo eum adoriatur. Videamus tamen ante omnia, quot Sophistae species adhuc se nobis obtulerint. Primum igitur visus est esse iuvenum et divitum vena-

tor mercenarius; deinde mercator quidam, qui disciplinas et artes liberales venderet; tertio earundem iustitor; quarto nobis erat is, qui disciplinas proprias venderet; quinto apparuit ut athleta quidam artis orationibus concertandi, qui artem disputandi separatim a reliquis facitaret; denique ponebamus, nec tamen sine dubitatione quadam, esse eum opinionum, quae animi eruditioni ac sapientiae officerent, purgatorem. Mira vero atque singularis haec multiplex eius forma ac species est, quae certe iniicit multam dubitationem. Pergamus igitur naturam eius porro exquirere, si forte certius quiddam explorare liceat, unde possit intelligi, cur ille, etiamsi uno tantum nomine insigniatur, tamen adeo varius sit atque multiplex. Fuit autem unum quiddam in superiore sermone, quod eius indolem et ingenium patefacere maxime videretur. Diximus enim eum esse *ἀντιλογικόν*, qui contra omnia dicere posset. Videamus igitur, de quibusnam rebus *ἀντιλογικοί* isti sese profiteantur alios quoque ad contra dicendum idoneos reddere posse. (P. 232. B.)

Videtur autem contra dicendi ars de omnibus omnino rebus, divinis et humanis, publicis et privatis, controversiam facere idque ipsum profiteri (P. 232. C — E.). Atqui fieri non potest, ut unus idemque homo sciat omnia. Itaque Sophistae non revera rerum omnium gnari sunt, sed excitant tantummodo hanc de sese opinionem, ut gnari esse videantur. Quocirca opinatam quandam omnium rerum sapientiam, non veram cognitionem habere existimandi sunt. Iam vero si originem huius opinatae sapientiae indagamus, cernitur ea in imitatione. Quemadmodum enim qui se una arte profiteatur omnia effecturum esse rerum simulacra, eos, qui a pueris rerum sint inscientes, artibus suis fallat ac decipiat; ita etiam est quaedam ars orationum, qua iuvenes imprudentes queant decipi, ita ut quae sint tantummodo rerum simulacra oratione expressa, ea pro veris ducant atque ipsum talia dicentem in omni rerum genere putent esse sapientissimum. Ex quo consequitur, ut Sophista inter imitatores ac praestigiatores numerandus sit (P. 233. A. — 235. A.). Age dum igitur, iam certe nostrum est belluam istam, quam propemodum reticulo oratorio quodam constrictam tenemus, non rursus dimittere. Dividamus ergo in sua genera simulacra fingendi

artem sive τὴν εἰδωλοποιεῖσθαι: ita enim fiet, ut ubi ille delituerit, facile animadvertamus.

Sunt igitur duae species τῆς μιμητικῆς, una, quae exprimit rerum formas ipsi veritati convenientes; altera, quae exhibet imagines ad speciem tantummodo veritatis expressas. Illam εἰκαστικὴν, hanc φανταστικὴν recte dixerimus. Illic verò quum dubium sit, ad utram partem sophisticam referri oporteat, tum nova oritur difficultas. Nam istud apparere et videri nec tamen esse, et dicere aliqua neque tamen vera, haec omnia plena sunt difficultatis, quandoquidem haudquaquam facile intellectu est, qui fieri possit, ut qui dicat falsa dicentem et opinantem vere esse, non secum ipso pugnet. Sumitur enim ita, quod non sit, idem tamen esse (P. 235. B. — 237. A.). Et pugnat haec ipsa opinio vehementer cum nobilissima illa Parmenidis sententia, qua τὸ ὄν tantummodo esse posse statuitur. Nam id quod non est certe neque esse neque aliquid aut aliquo modo esse potest. Iam vero qui non aliquid eloquitur, is certe nihil dicit, hoc est plane non dicit, siquidem aliquid semper eloquitur qui dicit prorsus necesse est (P. 237. A. — 238. A.). Praeterea eius quod non est (τὸ ἢ ὄντος) nulla esse possunt praedicata, ut hodie loquimur; itaque nec eorum quae sunt quidquam illi licet attribuere, veluti numerum, qui inter ea est, quae esse affirmamus: quamobrem qui non ens (ἢ ὄν) tanquam unum quiddam aut non entia ut plura commemorat, is nihil dicit. Quid quod id, quod non est, ne mente multo magis mirum est, imo vero absurdum, ne possunt quidem haec, quae memoravimus, ullo modo de non ente dici. Qui enim illud inexplicabile aut ineffabile esse censet, is eo ipso illud esse statuit et affirmat, ideoque secum ipse pugnat mirifice. (P. 238. B. — 239. B.)

Hinc vero apparet falsam speciem erroremque nullo modo esse posse. Nam species falsa quum res ab eo quod est diversas ideoque alias repraesentet, neque etiam quidquam in rerum natura reperitur, quod non esse dici queat; certe fraus atque error nusquam habet locum. Quod si ita est, ne Sophista quidem inter praestigiatores numerandus videtur. (P. 239. B. — 241. C.)

Neque tamen vel sic desperare licet futurum esse, ut veram eius indolem naturamque aliquando exquiramus.

Quippe impugnanda nobis est Parmenidis sententia, qui Non-ens (τὸ ἢ ὄν) omnino non esse posse prorsus negavit. Enimvero id, quod non est, tamen etiam est quodammodo, ac vicissim quod est, quodammodo etiam non est. Quam sententiam si veram esse probaverimus, nec falsam opinionem falsaque iudicia esse posse dubitabimus (P. 241. C. — E.). Adoriendum igitur atque impugnandum illud Parmenidis placitum est, quo statuit τὸ ἢ ὄν nullum esse neque τὸ ὄν aliquo modo esse posse. Quod ut recte et ordine fiat, age ante omnia philosophorum de eo, quod esse putatur, varias sententias et opiniones exploremus. (P. 242. B.)

Videntur autem philosophi veteres in hac re parum accurate esse versati. Fuerunt enim, qui tria esse τὰ ὄντα statuerent inter se modo pugnantia modo in gratiam redeuntia; fuerunt item qui duo ponerent, fluidum et siccum, calidum et frigidum: qui quidem omnes ea mutuo inter ipsa coire voluerunt. His tertium accessit genus philosophorum, Eleaticum, qui inde a Xenophane et prius adhuc statuerunt unum esse omnia. Ionicae autem et Sicalae quaedam Musae postea prodierunt, quae tutissimum esse putarunt dicere, et unum esse multa et multa unum, utraque autem contineri amicitia. Quarum sententiam assequi utique est longe difficillimum: neque illi hanc rei difficultatem admodum curarunt. Quocirca ipsos mittamus: videamus potius, quid τὸ ὄν esse existimandum sit (usque ad p. 243. D.).

Est igitur illud ipsum, quod esse dicitur, aut diversum quiddam a calido et frigido aliisque id genus elementis, contrariis illis ac secum pugnantibus, aut unum quoddam ex illis, aut denique utrumque atque omnia. Si ab illis est diversum, tria aut plura existunt rerum genera, veluti, quum tria ponuntur, ens, calidum, et frigidum: si unum aliquod, certe τὸ ὄν unum revera est: sin denique omnia, rursus unum tantummodo est genus eorum, quae esse putantur. Ex quo efficitur, quo iure duo vel etiam plura rerum genera ab eo quod est segregata ponantur (usque ad p. 244. B.).

Igitur τὸ εἶναι explorandum subtilius est. Quod ut recte fiat, audiamus eos, qui id quod est unum esse dicitant, hoc est, Eleaticos. Ponunt igitur illi τὸ ὄν esse unum. Iam si τὸ ὄν ab τῷ εἶναι non differt, duo

vocabula unam eandemque rem designabunt, id quod perquam ridiculum est; nam ita certe nihil dicitur aliud, quam unum esse unum aut ens esse ens. Sin autem τὸ ἔν et τὸ ὄν inter se diversa sunt, aut duo ab illis ponuntur principia, quod adversatur ipsorum sententiae; aut alterutrum vocabulum nihil denotat nisi forte nomen ipsum, ut nominis nomen esse dicendum sit, id quod non videtur rationi consentaneum esse. Nam isto modo mutuam nominis et unius rationem sublatum iri manifestum est (usque ad p. 244. D.).

Porro Eleatae huic uni etiam totius virtutem attribuant, unde Parmenides illud etiam vult sphaericam habere figuram. Omnis autem sphaera habet medium et extremitates, ideoque in partes dividi potest. Ex quo consequitur, ut quod isto modo totum aliquid conficit, id non possit esse ipsum unum, quod certe partium expertis sit necesse est. At, dixerit quispiam, potest tamen unum per accidens esse totum, ita ut tantummodo πάθος ἔχη τοῦ ὅλου, ut Graeci loquuntur. At enim vero unum si est accidens totius, protenus duae emergunt naturae; sin autem ens totum omnino non est, ne ens quidem est, adeoque non-ens erit, quandoquidem id, quod non est totum, nec ens esse posse omnes largiuntur. Praeterea id, quod fit, semper etiam totum fit. Itaque qui totum et unum rebus eximunt, ii tollunt omnem rerum ortum, imo etiam earum essentiam. Itaque sive id quod est duo sive unum tantum posuerimus, maximae sane et prorsus innumerabiles emergent difficultates, (usque ad p. 245. E.).

Et hactenus quidem de iis diximus, qui de eo quod est et de eo quod non est quaesiverunt subtilius, quam non omnes recensuimus. Iuvabit vero etiam eos audivisse, qui secus haec tractarunt. Ita enim certius etiam nobis constabit τὸ ὄν non esse ad explicandum facilius quam τὸ μὴ ὄν. Duplex autem hic prodit philosophorum familia. Alii enim id tantummodo vere esse arbitrantur, quod corporeum sit sensibusque possit contrectari; alii essentiam vindicare student unis formis quibusdam cogitabilibus, quae omnis corporeae materiae expertes mente tantum atque animo intelligantur. Inter utrosque autem medios semper immanis quaedam cietur pugna inter se dissentientium philosophorum. Et prius quidem genus eorum, qui quaecunque sint eadem etiam

sensibus contrectari posse existimant, paullo est agrestius et ferocius. Adversus quos tamen hac uti licebit argumentatione. Animal quodcumque necesse est corpus esse anima praeditum. Igitur anima revera est. Iam vero alia anima reperitur esse iusta, alia iniusta; sapiens alia, alia insipiens. Ex quo consequitur, ut etiam iustitia, sapientia, aliae virtutes, vere esse existimandae sint. Haec autem omnia quum sensibus percipi contrectarique haudquaquam possint, corporeae materiae expertia sint prorsus necesse est. Quodsi autem nihilo secius reperiantur, qui quicquam esse negent quod manibus apprehendi nequeat, eos hac argumentatione confutare licebit. Quidquid habet aliquam vim et facultatem aliquid efficiendi vel patiendi, id esse arbitramur: cernitur enim essentia in vi et facultate. Haec ipsa autem a materia corporea diversa est. Ex quo sequitur, ut etiam id esse concedendum sit, quod a corporibus natura sua differt. Haec ipsa autem vis eorum, quae vere sunt, naturam omnem absolvit, ut ipsum esse nulla alia re nisi vi et efficacia quadam contineatur. (usque ad p. 248. A.).

Sed his missis videamus contrariam eorum philosophorum sententiam, qui omnem essentiam ex ideis pendere volunt. Discernunt igitur illi γένεσιν sive generationem ab essentia sive οὐσίᾳ. Et corpore quidem sensuumque perceptione nos volunt eorum fieri participes, quae generantur; sed ea, quae sunt sempiterna atque immota, in quibus solis essentiam putant inesse, animo tantum et ratione attingi arbitrantur. Quidnam vere istuc est, quod isti vocant participem esse vel rerum vel idearum? Enimvero rem si accurate aestimemus, facile intelligemus, esse illud nihil aliud nisi affectionem et actionem quandam e facultate eorum, quae inter se congregiuntur, proficiscentem (ein gegenseitiges Thun oder Leiden aus einer Kraft hervorgehend). Nec tamen hoc idearum patroni nobis concedent, quippe qui generationi quidem agendi patendique vim attribuant, essentiae autem eandem eripiunt. Quae eorum opinio vide quam infirmo nitatur fundamento. Largiuntur illi ipsi species illas sempiternas a nobis mente ac ratione intelligi atque cognosci. Iam vero cognitionem in quam re inesse putabimus nisi in mentis animique actione quadam? Cognosci autem et intelligi

quid est aliud quam aliquo modo affici? Quodsi igitur ea, quae sunt, cognoscuntur, eadem consequitur mentis cognitione etiam affici et moveri, ideoque esse patibilia atque mobilia. Et vero rectissime ita iudicatur. Quid autem porro? num ei, quod omnino sit (*τῷ παντελῶς ὄντι*), motum et vitam et animum et prudentiam adesse recte negabimus, aut vivere illud ac sapere prorsus infitiabimur, immotum idem stare et Augusto venerandoque rationis munere orbatum esse existimantes? rationem autem si ei tribuerimus, num ipsi eripiemus vitam? Enimvero si immota sint ea, quae esse iudicamus, manifestam est nemini cuiquam de ulla re usquam inesse posse rationem et intelligentiam. Est enim ratio et intelligentia nihil aliud quam actio sive agitatio; ideoque motio. Quemadmodum vero sine motu ratio esse nulla potest, ita eadem esse non poterit, si omnia moveantur nihilque sit perpetuum, sempiternum, immotum. Cognitioni enim subiectum esse debet aliquid, quod certo permaneat sibi que semper constet. Quodsi igitur rationem ac scientiam penitus tollere noluerimus, ei quod est, nec motum eripere nec constantiam et sempiternitatem abiudicare debemus (usque ad p. 249. D.).

Haec igitur contra eos dicta sunt, qui ab eo, quod vere est, motum omnem mutationemque removere conantur. Exploratum enim habemus motum et generationem non minus esse, quam statum et quietem. Verum enim vero hic nobis oboritur nova difficultas eaque minime levis aut exigua. Nam motus et quietes quum res sint plane contrariae, tamen utrique, utpote ideis quae vere sunt, pariter *τὸ εἶναι* proprium esse iudicari debet. Et tamen istud ipsum, quod esse dicimus, rursus ab utroque illo, et motu et quiete, diversum videtur: nam quum esse dicimus sane aliud quid dicimus quam moveri aut quiescere. Itaque *τὸ ὄν* tertium quiddam est ab utroque illo diversum, quod tamen et motioni et quieti commune sit, licet ipsum per se neque stet neque moveatur. Verum in hoc ipso latet difficultas. Nana si quid non movetur, quidni stet? et si quid nullo modo stat, quidni contra moveatur? Num igitur fieri potest, ut id quod est extra motum et quietem positum sit? Haec vero difficultas certe non minor est quam illa, in quam antea de non-ente disputantes incidimus. (usque ad p. 250. E.)

Quoniam igitur *τὸ ὄν* et *τὸ μὴ ὄν* parem habent dubitationem, age experiamur, an utramque eadem opera tollere ac removeere possimus. Quacramus ergo, quo pacto liceat unum idemque multis nominibus insignire. Veluti quum eidem homini tribuuntur color, magnitudo, figura, virtutes, vitia, alia.

Triplex autem hic suppetit ratio. Aut enim fieri non potest, ut una eademque res plura ac diversa habeat attributa et plurium ac diversarum idearum particeps sit; aut fieri potest, ut quotquot sunt attributa, ea omnia in eandem rem conveniant; aut denique potest fieri, ut quaedam tantum eidem rei attribuenda sint, alia non sint attribuenda. Ex his primum ac secundum falso statuitur: id quod vincitur hac ratione. Si enim nihil quidquam cum ulla re haberet communionem, consequens esset, ut nec motus aut status vere esse posset; utrumque enim seunctum foret ac segregatum ab existentia (*εἶναι*). Ita igitur etiam eorum protenus concideret ratio, qui vel rerum universitatem movent, vel ut unum sistunt, vel secundum species et formas immutabiles volunt sibi semper constare et manere sempiternam. Neque aliorum philosophorum sententiae, de quibus antea mentio est iniecta, ullo modo habiturae essent quo defenderentur. Iam si verum esset, quod secundo loco posuimus, omnia habere inter se communicandi facultatem, sequeretur, quod longe est absurdissimum, ut motus staret ac vicissim status moveretur. Relinquitur igitur tertium, ut alia cum aliis commisceri, alia non commisceri existimanda sint. Quod si ita est, eadem fere hic ratio obtinet, quae est litterarum, quarum aliae inter se concinunt, aliae non concinunt. Quemadmodum autem arte grammatica opus est, ut recte diiudicetur, quae litterae coniungi, quae non coniungi queant; ita etiam requiritur ars quaedam, sicubi agitur de idearum coniunctione. Ea vero est dialectica, quae illarum et convenientiam et differentiam rimatur ac scite subtiliterque diiudicat (v. ann. ad p. 253. D.). Quam quidem artem ei tantum recte tribuimus, qui sincere et vere philosophatur. Hoc enim philosophi munus esse nomine suo vere digni, postmodo videbimus, si qua nobis adhuc volentibus fuerit. Hoc loco illud tantum monuisse iuvabit, inter philosophum et sophistam id maxime discriminis intercedere, quod sophista sese in tenebras eius

abscondit, quod non est, et propter istam caliginem, qua obtectus latet, aegre cognoscitur; philosophus autem semper in eius quod revera est contemplatione versatur et propter rerum divinarum splendorem, ad quem oculi magnae multitudinis caligant et coecutiunt, vix conspici potest. Verum haec in transcurso.

Convenit igitur inter nos, alia genera (ideas s. notiones) inter se posse coniungi, alia non posse, et alia quidem cum paucis, alia vero cum multis, nonnulla etiam cum omnibus. Quod ut dilucidius appareat, ne obruamur rerum considerandarum copia et multitudine, rem exemplo aliquo illustrasse iuvabit. Sumamus igitur illa ipsa genera, de quibus adhuc disputavimus, ens, motum, statum, quibus contemplandis et rationem, quae inter τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν intercedit, intelligemus et quid sit, in quo Sophistae natura cernatur, fortasse perspicemus. Et motus quidem atque status, quia sunt inter se contrarii, haudquaquam in unum coniungi possunt, sicuti antea vidimus. Ens autem, sive id quod esse dicimus, cum motu pariter atque statu consociatur: nam et motus idea revera est et status quoque revera extat. Iam ex his tribus generibus unumquodque rursus a duobus reliquis diversum est; in se autem seorsum spectatum est idem ac sibimet ipsi consentiens. Igitur relative spectata habent differentiam; absolute et sine comparatione cum aliis posita habent identitatem. Accedunt igitur ad tria illa genera primitus posita iam duo nova, diversitas (τὸ θάρσνον) et identitas (τὸ ταυτόν). Quae quidem diversa esse a superioribus hac argumentatione efficitur. Si identitas aut diversitas a statu et motu nihil differrent, nec status nec motus rei alicui posset inesse, nam et diversitas et identitas utriusque illi attribuitur; igitur motus et status prorsus tolleretur, si idem essent atque identitas et diversitas. Nec vero τὸ ὄν et τὸ ταυτόν existimare licet unum idemque esse. Nam haec si nihil inter se differrent, rursus motum et statum, quem utrumque iudicavimus esse, idem esse putare deberemus; id quod antea vidimus fieri nullo modo posse. Denique nec diversitas et essentia unum idemque esse potest. Nam diversitas semper alicui rei tribuitur, quatenus comparatur cum aliis; ens autem per se est, nec propter alia entia. Illa igitur pendet ab relatione; hoc per se esse potest. Est igitur natura

diversitatis ab quatuor generibus reliquis utique distinguendum. Quoniam eadem per reliqua omnia veluti distributa est, siquidem plures res nunquam eadem esse possunt, ut singulae a singulis differre existimandae sint (usque ad p. 255. E.).

His expositis facile apparet de quinque illis generibus sic esse statuendum. Motus diversus a statu est, ideoque non est, quatenus non est status. Sed idem tamen est, quoniam coniunctus est cum ente. Item motus diversus est ab identitate, ideoque non est idem. Sed tamen idem esse iudicandus est, propterea quod naturae suae habet constantiam ac semper idem manet. Per se igitur spectatus et absolute positus est ταυτόν: sed relatus ad ideam τοῦ ταύτου non est idem. Porro si quam coniunctionem haberet motus cum statu, non absurdum foret stabilem eum appellare; quod tamen fieri non posse iam antea demonstratum est. Denique motus differt a diversitate. Igitur et non est diversus, quatenus non est diversitas, h. e. quatenus idea diversitatis et motus idea per se inter ipsas discrepant; et est diversus, quatenus differt a diverso aliisque generibus. Igitur motus, a) est et non est; b) non est idem et est idem; c) non est diversus et est diversus: (usque ad pag. 256. D.).

Ex his perspicuum est, id quod non est, sive τὸ μὴ ὄν, et in motu esse et in ceteris generibus omnibus: quatenus enim ab aliis differunt, ideoque non idem sunt atque illa, non esse existimanda sunt. (Est enim Platoni non-esse fere idem quod communione alicuius attributi privatum esse, quam στέγησιν appellavit Aristoteles, modo illum meminimus mentis notiones tanquam ideas revera extare voluisse). Pariter autem τὸ ὄν quoque omnibus proprium generibus est, quoniam ipsa sunt. Ergo et τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν omnibus notionibus convenit. Quin etiam ipsum istud non esse quodammodo esse dici potest, quatenus id, quod est a reliquis diversum, revera est, et vicissim id quod est, quoties differt ab aliis, toties non est. Ita igitur fit, ut τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν maximam habeant cognationem ac necessitudinem. Enimvero non esse nunc non dicimus absolute, ut significet tolli penitus alicuius rei vim et naturam, sed relative, quo modo significatur, hoc vel illud non eandem habere naturam aut virtutem, quam

aliud quiddam habeat. Veluti non pulcrum volumus esse, quod a pulcro differt; non magnum, quod discrepat a magno. Ex quo clarum et perspicuum debet esse omnibus, id, quod non esse dicitur, nihilominus tamen esse. Etenim significat illud non contrarium quiddam, sed tantummodo diversitatem (usque ad p. 258. C.).

Iam vero hae disputatione nostra ulterius progressi sumus, quam ipse vellet Parmenides. Is enim et non-ens nullum esse censuit et ab eius, quod non esset, pervestigatione mentem animumque averti oportere indicavit. Nos vero non-ens non modo docuimus esse, verum etiam vim eius naturamque ostendimus in diversitate contineri. Itaque non-ens, quoniam omnia essentiam participant, etiam esse iudicari oportet; nec vero illud est ipsum ens, cuius tantummodo est particeps: nam ideae τοῦ μὴ εἶναι et τοῦ εἶναι utique inter se discrepant. Itaque τὸ μὴ εἶναι et est et non est, sicuti ipsum illud, quod est, innumerabilibus modis ab reliquis generibus differt, hoc est, non est, (usque ad p. 259. B.). —

Vidimus igitur, quatenus uni eidemque rei multa et contraria possint attribui. Quo in genere sedulo est cavendum ne arbitrarie versemur. Illud demum philosopho dignum est, si quis causas et rationes diligenter indagare studeat, cur de generum coniunctione et necessitudine hoc vel illo modo iudicari oporteat. Itaque non licet grassari hic lubricose, ut scilicet connectendis variis et multiplicibus ideis denique demonstratur, nullam omnino locum habere generum coniunctionem (s. praedicatorum varietatem): id quod facere solent Eristici. Enimvero omnia ab omnibus separare conari, quam per se absurdum sit, tum hominis est à litteris et a philosophiae studio prorsus alieni. Tollitur enim isto modo omnis iudicandi disserendique facultas, quae ita demum nascitur, ut formae sive ideae (notiones) inter se connecti copularique possint. (P. 260. A.).

Opportune vero istos homunciones impugnavimus atque coëgimus, ut alterum cum altero commisceri concesserint. Valet enim hoc eo, ut probare liceat, orationem, qua una fit ut philosophari possimus, revera esse atque locum habere. Quippe nulla omnino foret

oratio sine idearum copulatione. Praeterea vero etiam de oratione nunc alia de causa quaerendum est. Nam quum τὸ μὴ εἶναι apparuerit esse unum ex generibus reliquis per omnia dispersum, nunc exquisivisse iuvabit, nam cum iudicio et oratione commisceatur. Nam si cum his non commisceatur, omnia vera sint necesse est; sin commisceatur, et iudicium falsum esse poterit et falsa oratio. Hoc autem si est, etiam fraudi et simulaeris et imaginibus locus concessus erit. Quippe huc se abdebat antea Sophista, ita tamen, ut falsam opinionem aut orationem esse posse omnino negaret, propterea quod id, quod non esset, omnino cogitari dicique non liceret. Nunc vero hanc quidem opinionem prorsus confutavimus, siquidem apparuit τὸ μὴ εἶναι cum eo quod est coniunctum esse atque copulatum. Fortasse autem aliquis dixerit, τὸ μὴ εἶναι non posse cum oratione et iudicio (δόξη) coniungi, ideoque simulacrorum et visorum effingendorum artem nullam reperiri. Quamobrem primum quidem quid sit iudicium et oratio nobis perscrutandum est, videndumque, ecquam ea cum non-ente habeant communionem; quo perspecto falsitatem atque fraudem reperiri evincemus ac Sophistae indolem naturamque demonstrabimus. (usque ad p. 261. B.).

Vocabula rerum cum ideis atque litteris in eo conveniunt, quod quaedam tantummodo inter sese coniungi et copulari ad orationem efficiendam patiuntur. Nam concinunt tantummodo ea, quae coniuncta aliquid significant; quae significant nihil, ea non concinunt. Discerni vero duplex potest genus vocabulorum. Nam quibus actionem quamdam declaramus, ea vocamus ὀνομαστικά sive verba, quibus autem denotamus eos ipsos, qui agunt, ea nomina sunt sive ὀνόματα. Utraque necesse est inter se iungantur, siquidem oratio oritura sit. Quippe nec solis nominibus nec unis verbis efficitur oratio (λόγος). Pertinet vero quaevis oratio semper ad aliquid. Nam nihil si ei esset subiectum, ne diceretur quidem quidquam, ideoque nulla foret oratio. Veluti quum dicimus Theaetetus sedet, agitur de te, ad quem spectat oratio. Atque hoc ipso loco falsae orationis causae deprehendi possunt. Fieri enim potest, ut de aliquo aliquid dicentes aut vera enuntiemus aut diversa ab iis quae sunt proferamus. Et quum dicimus Theaetetus volat. Falsa igitur quum diversa sint

ab iis quae sunt, is, qui falsa loquitur, quae non sunt tanquam ea dicit, quae sint. (usque ad p. 263. D.).

Quid vero cogitatio (*διάνοια*), iudicium (*δόξα*) atque visio (*φαντασία*)? nonne iam apertum est haec omnia et vera et falsa in animis nostris oriri? Nimirum cogitatio quidem (*διάνοια*) hoc uno discrimine ab oratione differt, quod illa est mentis secum ipsa interior colloquutio quaedam sine vocibus; haec autem ex animo veluti profluit vocum sonis comprehensa. Iam vero in oratione inest affirmatio et negatio. Quodsi igitur tacita mentis cogitatione aliquid vel affirmamus vel negamus, oritur iudicium (*δόξα*); et si id facimus sic, ut sensuum ope in ea re utamur, dicitur visio sive *φαντασία*, quae est quasi quaedam sensus et iudicii permixtio. Haec omnia vero quum apertum sit cum oratione, quae vera et falsa poterat esse, maximam habere coniunctionem et necessitudinem, siquidem cogitationem vidimus esse mentis secum ipsius colloquutionem, iudicium vero cogitationis conclusionem et *φαντασίαν* iudicii cum sensu quasi coniunctionem quandam; dubitari non potest, quin etiam iudicium falsum esse posse concedendum sit. (usque ad p. 264. B.).

Redeamus nunc tandem ad Sophistam, quem iam fortasse felicioris successu indagare conabimur. Distinximus antea duas partes artis *ειδωλοποιτικῆς* sive simulacrorum fingendorum, alteram *εικαστικὴν*, alteram *φανταστικὴν*. Ad utram referendus Sophista esset, dubium videri iudicavimus. Quae dubitatio maior etiam fiebat, quum esse videremus, qui falsas imagines et simulacra falsamque visionem esse omnino negarent. Veruntamen nunc quidem certum est exploratumque orationem et iudicium falsum reperiri; ex quo intelligitur fieri etiam posse, ut imitationes fiant eorum, quae revera exstant, et ars aliqua fallendi ac decipiendi reperiat. Videamus igitur de Sophista. Distinximus antea artem *ποιητικὴν* et *ζητητικὴν*. Posterior in varias dividebatur artis acquirendi formas. Nunc vero quum imitandi ars, quia aliquid efficit, ad *τὴν ποιητικὴν* referenda videatur, hanc sequamur divisionem, quo denique Sophistam capiamus. *Ποιητικῆς* duae sunt partes, divina una, altera humana. Illa pertinet ad ea, quae divina vi procreantur; haec refertur ad opera humana. Utraque bifariam dividi potest, prouti vel est ipsarum rerum effe-

trix (*αὐτοποιητικόν*), vel simulacrorum procreatrix (*ειδωλοποιτικόν*). Et huic quidem tanquam partes subiectae sunt *τὸ εἰκαστικόν* et *τὸ φανταστικόν*, ex quibus illud similitudines exhibet, hoc autem visa efficit. Visorum effectio rursus duplex est, prouti aut instrumentis utuntur, qui efficiunt visum, aut se ipsos tanquam instrumenta ad eam rem exhibent. Posterius si fit, locum habet imitatio, quae fit per vocem, figuras, habitum, alia. Imitatio vero rursus duplex discernitur. Alii enim imitantur id, quod imitatione exprimunt, bene scientes; alii id ignorantes faciunt. Itaque facile distinxeris *δοξομιμητικὴν*, quae cum opinione scientiae imitatur, et *ιστορικὴν τινὰ μίμῃσιν*, quae coniuncta est cum scientia. Et Sophista quidem non erat inter scientes, sed inter imitantes. Est igitur opinatus imitator. Duplex tamen talis esse potest, simplex et apertus, aut simulatus, quum callide ignorantiam suam celare et obtegere studet. Et hic quidem id rursus facit dupliciter. Aut enim publice populum longioribus deludit orationibus, quod est oratorum publicorum proprium; aut privatim brevioribus sermonibus eos, qui cum ipso colloquantur, eo perducit, ut pugnancia dicere videantur. Quod qui facit, Sophista est, veri sapientis imitator, quippe scientia rerum et cognitione destitutus. (— p. 265. D.).

En habes summam disputationis, quae in libro Sophistae nomine inscripto comprehensa est. Quam qui vel leviter consideraverint, ii facili negotio discernent duas eius partes. Quaeritur enim de indole ac natura Sophistae: quaeritur item de Eleaticorum et Megaricorum doctrina. Quae quidem partes quonam vinculo inter ipsas connexae colligataeque sint, eo magis quaerendum est, quo magis poterit ambigi ac dubitari, ultra potior, ultra levior habenda sit. Nam quum de Sophista tam copiose tamque argute et subtiliter disputetur, facile aliquis in eam deveniat opinionem, ut quae de ente et non-ente disseruntur, illorum illustrandorum gratia adiecta esse existimet, praesertim quum ad eam quae ab initio sermonis suscepta est disputatio de Sophista, exeunte colloquio rursus redeatur. Sed hae aliaeque dubitationes quo tollantur facilius, age singula exploremus accuratius.

Ordiamur ab hospite Eleatico considerando. Et hic quidem illud est observandum, loquentem induci Eleatam

non aliam ob causam, quam quod de Eleaticorum gravissimo placito suscipitur disputatio. Quemadmodum enim Parmenides et Timaeus in cognominibus operibus loquentes inducuntur, quia in altero opere Eleatarum, in altero Pythagoraeorum placita cum ipsius Platonis doctrina elegantissime conciliantur; ita in Sophista putamus hominem Eleaticae sapientiae sacris initiatum, hoc est Megaricae pariter atque Eleaticae doctrinae gnarum et peritum, ideo primarias disserendi partes habere, quia Eleaticorum et Megaricorum de natura cogitabili atque ideis opiniones ita explorantur, ut denique veluti sponte cum Platonica ratione concordent. Quo quidem modo Plato ipse non obscure significavit, quanta inter suam doctrinam atque Eleaticorum rationem intercederet necessitudo atque coniunctio: imo etiam palam et aperte professus est se ab illorum placitis examinandis profectum denique ad suam doctrinae rationem devenisse. Quod profecto mirum est ne a doctissimis quidem hominibus, Astio, Sochero, Prinsterero, aliis, usquequaque esse perspectum, ex quibus Socherus adeo hoc ipso argumento usus est, ut Sophistam, Politicum et Parmenidem non a Platone sed philosopho aliquo Megarico scriptum esse evinceret. Nimirum vidit ille utique aliquid, quod Megaricum redoleret, sed quae eius rei causa esset, non vidit. Cum igitur hospitis Eleatici adventus ex ea, quam diximus, caussa repetendus sit, iam facillime etiam illud poterit intelligi, de quo item multum est dubitatum, cur ingenium hominis atque mores ita designentur, uti a Platone factum videmus. Fingitur enim ille non contentiosus ac litigiosus, quales plerumque habebantur qui Megaricorum sive Eristicorum disciplinae dediti essent; neque est obstinatus decretorum Eleaticorum defensor ac patronus, qui argutis conclusumculis suas opiniones quovis modo tueatur aliisque inutilibus tricis nectendis negotium facessat; sed potius dicitur esse lenis, mansuetus, denique ad exquirendum verum promptus paratusque. Verum quamquam tali est ingenio, tamen catenus certe plane est Eleaticus et Megaricus, quatenus usitatam huius familiae disserendi viam et rationem tenet. Itaque in ea parte libri, in qua de Sophistae natura disquiritur, ingentem quandam congerit copiam acutarum divisionum, quibus genera semper in binas partes diffunduntur, usque dum ad eam notionem perventum est, cui Sophista subiectus esse videatur: in

eoque negotio tam est multus, tam indefessus, tam subtilis denique, ut facile agnoscas hominem in disserendo ad certae alicuius scholae rationem et consuetudinem adsuetafactum. Nam si quid suspicari licet, Megarici, Zenonis fortasse exemplum secuti, in definiendis notionibus hac usi sunt via, ut ab genere aliquo exorsi deinceps partes illi subiectas ordine perpetuo persequerentur, usque dum ea notio reperiretur, quae in id, de quo instituta esset disputatio, convenire videretur. Enimvero hanc quidem rationem usurpabant, quoniam Socratica definiendi ratio adversari videbatur ipsorum decreto, quo in unam eandemque rem plures attributiones convenire negabant: unde etiam Antisthenem legimus apud Aristot. *Metaphys.* V. 29. VIII. 3. omnem definitionis usum repudiavisse. Quam ob rem illi in definiendo non coniungebant notiones, sed dividebant potius, quo scilicet unaquaeque idea per se seorsum constare videretur. Accedit quod hanc rationem suam maxime in iis rebus circumscribendis adhibuisse videntur, quae essent sub sensus subiectae, veluti artes, de quibus in Sophista disse-ritur. Huius nostrae sententiae fatemur nos nullum habere scriptoris alicuius testimonium. Sed tamen eam aliunde firmare posse non iniuria nobis videtur. Est enim haec notiones circumscribendi ratio ex perpetua quadam divisionum serie ducta et repetita simillima sane ei rationi, qua Eleaticos et Megaricos in argumentando usos esse compertum habemus. Cumulabant enim illi argumentationes argumentationibus ita, ut semper ex conclusionibus protenus novas derivarent conclusiones. Quod qua ratione ab iis factum sit, nuper copiose exposuimus in Prolegomenis ad Parmenidem libro III. sectione III. p. 314 sqq. Diogenis Laërtii et ipsius Platonis usi testimoniis. Quid igitur? hac argumentandi ratione qui usi sunt, eos num veridissimile iudicabimus isto modo in singulis notionibus rimandis versatos esse? Itaque nos quidem sic nobis persuasimus, Platonem in Sophista et Politico definiendi vel potius determinandi, in Parmenide autem argumentandi viam et rationem a Megaricis usurpatam facta imitatione expressisse. Quod quo consilio ita fecerit, mox videbimus. Nunc enim hoc tantum agimus, ut hospitis istius Eleatici ab eo inducti ingenium atque mores paucis adumbremus. Utitur igitur ille non mere Socratica, sed potius Megarica disputandi ratione, quippe cui dudum erat adsuefactus. Verunta-

men, ut est minus tenax scholae opinionum, ita etiam in disserendo subinde est liberalior. Id quod maxime apparet eo loco, ubi de entis et non-entis natura deque erroris et fraudis fontibus disputatur. Ibi enim non modo Eleaticorum sententiam impugnat, verum etiam argutum illud concisumque disserendi genus ita aspernatur, ut vel imprudens germanus factus videatur Socraticus. Enimvero ita hoc uno exemplo clarissime apparet, quanto praestabilius sit Socratica quam arguta illa disserendi ratio, quam usurpabant Eristici. Haec enim, etsi nullas non adhibet artes, quibus Sophistae vis et natura declaretur, tamen usque haeret in rebus fortuitis neque exquirat id, quod ad verum reperendum re vera valeat. Quamobrem a Platone prudentissime ibi adhibetur, ubi quae ridicula sunt de Sophistis dicuntur, veluti esse eos venatores quosdam; disciplinarum artiumque cauponnes, et artis oratoriae athletas; quodsi vero aliquid serii de iis praedicatur, veluti esse illos vanarum opinionum purgatores, tam id casu factum videtur, ut ipsi disputantes iudicio suo diffidant. Socratica autem disputandi consuetudo ubi emergit, ibi repente elucet veritas perveniturque citius ad earum rerum intelligentiam, de quibus quaestio instituta est.

Verum inviti paene ad aliud argumentum transgressi sumus, quam quod illustrare propositum erat. Videamus igitur de libri argumento. Et hic quidem ante omnia animum advertit longa illa et copiosa de Sophista disputatio, quae quorsum pertineat et quid sibi velit, vehementer dubitatum est. Praeter alios rursus Socherus in ea haesit, qui eam tanquam vanarum argutiarum congeriem quandam pro certissimo habuit argumento, unde Sophistam non esse a Platonis ingenio profectum cognoscere liceret. Quod quam vere iudicatum sit, mox sponte apparebit. Est autem ad rem subtilius diiudicandam necessarium, ut quid Plato maxime in hoc libro egerit, perspectum habeamus. Quod si ex me quaeris in quibusnam rebus cernatur, paucis respondere licebit. Coniunxit enim philosophus cum difficili illa et impedita quaestione de essentia cogitabili eiusque rationibus eius loci pervestigationem, qui et ipse ad omnem philosophiam est longe gravissimus, hoc est quaesivit de fraudis et erroris in hominum iudiciis ac sermonibus causa atque fonte. Utrumque enim videbat ita inter se esse cognatum,

tum, ut qui de ente et non-ente dissereret, is paene non posset quin etiam de erroris fraudisque periculo verba faceret. Itaque hac usus opportunitate etiam indolem et naturam Sophistarum adumbrare constituit, quos quasi quosdam argutarum fraudum venatores esse animadvertibat. Nempe ita vitam rationemque eorum, qui perpetuo in eo, quod non est, viverent, veluti e regione posuit iis, qui aeterna veritate exquirenda perpetuo occupati essent, et dum id quod est explicat et illustrat, eorum imaginem ob oculos posuit, qui contrarium potius amarent et sectarentur. Enimvero quod in plurimis scriptis Platonis animadvertimus, solere philosophum cum interioris sapientiae argumentis copulare etiam earum rerum illustrationem, quae pertinent ad ipsam hominum vitam, quo illustrior suaviorque fiat ipsa sapientiae disciplina; idem etiam in Sophista arte prorsus divina sic ab eo institutum esse intelligere licet. Solebant Sophistae, qui quasi simiae quidam verorum sapientium erant, tamen a multitudine imperita malo errore cum his confundi; solebant item errore simillimo veri germanique viri civiles, qui quid vere reipublicae prodesset probe perspectum haberent, non distingui ab iis, qui istam virtutem mentirentur. Quid igitur philosophus, quem de idearum disciplina deque fraudis et erroris originibus subtilius explicare in animum induxisset? Nimirum eadem hac usus scribendi opportunitate continuo bellum indixit Sophistis, Rhetoribus, Demagogis, denique opinatis istis sapientibus omnibus, qui in ipsa publicae vitae luce vellent esse conspicui et tamen vel errore vel malae fraudis studio ducerentur. Hinc igitur in Sophista, in quo libro gravissimas et abstrusissimas res tractare instituit, felici sane delectu Sophistas exagitavit et quam si a vera philosophia essent alieni demonstravit. Quod quidem fecit longe elegantissime. Nam primum cum hac quaestione, quam, etsi est secundaria, tamen propterea, quod similiter de Politicis erat disputaturus, primariam esse simulat, aptissime copulavit argumentum libri primarium: quod quomodo fecerit, ex superioribus clarum est ac perspicuum. Deinde Sophistarum exhibuit definitiones eas, quae plenae essent lepidae irrisionis, at tanto facetiores et urbaniores, quod quum essent a rebus externis et fortuitis ductae, tamen et ingenium eorum aliquatenus patefacerent neque ab hominum prudentiorum iudiciis recederent. Certe quidem Socrates

quoque apud Xenophontem Memorab. I. 6, 12 et 13. sophistas similiter tanquam sapientiae cauponas notavit; neque abludunt quae habet Aristoteles De Sophistar. Elench. I. 6. *ἔστι γὰρ ἡ σοφιστικὴ φαινόμενη σοφία, οὐσα δὲ οὐ, καὶ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινόμενης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὐσης.* Huc accedit denique, quod eadem opera suaviter exposit dialectici acuminis abusum eorum, qui quum sibi viderentur arte disserendi praeter ceteros excellere, tamen argutis divisionibus et argumentationibus mirum quantum indulgebant, ut ad notionem rerum recte illustrandas saepe numero parum proficerent. Tantum abest enim, ut cum Viro egregio Phil. Guil. van Heusde Init. Philosophiae Platon. Vol. II. P. II. p. 104 sqq. existimemus Platonem in Sophista et Politico cernendi iungendique methodum illustri aliquo exemplo patefacere et commendare voluisse, ut totam istam dialogi partem, ubi ea adhibita est, venusta quadam et callida irrisione perfusam esse nobis persuaserimus. Hinc igitur copia illa et multitudo argutarum partitionum, quae semper tanquam immutabili lege fiunt per dichotomiam; hinc multa illa artium nomina, quae magnam certe partem protervo ludibrio ficta sunt; hinc vilissimarum commemoratio artium, quandoquidem dialectica ista severitas, quam Eristici iactabant, non permittebat, ut in rerum turpitudine haeretur (v. p. 227. A.); hinc denique quaesitae istae et longe arcessitae argutiae, quas Platonem serio proposuisse quis sibi persuadeat? En igitur, habes iam, quid de ea parte operis sentiamus, qua de Sophista anquiritur; quam si quis propter amplitudinem suam longe gravissimam esse existimet, is profecto multum fallatur. Nam longitudo certe illius non debet quemquam offendere, quandoquidem Plato nec in Euthydemo, nec in Cratylo, nec in aliis quibusdam libris operae pepercit, ut coacervandis argutiis adversarios rideret similiter et exagitaret. Quamquam non est inficiandum, ne in hac quidem parte operis desiderari, quae plane egregie disputata sint. Enimvero miscuit philosophus hic quoque seria iocis, idque eo rectius ita facere potuit, quod eos ipsos, quorum partes agit hospes Eleaticus, lenius corrigere voluit.

Sequitur, ut de principali operis argumento paucis explicandum sit. Habet enim hoc quoque nonnulla, quae requirant diligentiorum explicationem, quam in superio-

ribus exhiberi potuit. Pertinet autem illud eo, ut nec in Eute Parmenideo nec in immotis Megaricorum ideis veritatis scientiam inesse doceatur. Quod quidem philosophus effecit sic, ut illorum rationem emendaverit et cum sua ipsius de ideis doctrina conciliaverit. Aperuit igitur eius, quod vere esse mente et animo cogitamus, vim naturamque acutissime. Nam primum quidem ei contra Parmenidem vindicavit multitudinis copiam et varietatem, qua una secundum ipsius sententiam fieri potest, ut mentis humanae scientia et cognitio pariatur; deinde eidem in summa naturae suae constantia tamen etiam relationis sive motus virtutem tribuendam esse docuit, quam Parmenides pariter atque Megarici ei eripiebant: quippe ideae nisi inter se copulari ac seiungi distinguique possent, nulla profecto foret iudicandi, docendi, loquendi facultas, ut sic quoque veritatis scientia et cognitione careremus. Hinc porro deduxit cognitionem eius, quod esse dicimus, cum eo quod non est; evicique gravissimis argumentis, alterum cum altero tam arcta necessitudine contineri, ut neutrum alterutro carere existimandum sit. Quo ipso denique usus est sic, ut fraudis et erroris in hominum iudiciis et sermonibus causas et origines demonstraverit. Ita igitur refutatis Eleaticorum et Megaricorum opinionibus firmissima iecit disciplinae veritatis fundamenta, neque dubium est, quoniam vinculo omnia atque singula inter se contineantur. Opera tamen pretium facturi videmur, si singulos quosdam locos illustrare conemur dilucidius. Qua occasione omnem ordinem ac progressum disputationis denuo paucis designare licebit, quo facilius eos locos demonstramus, qui lucem interpretationis desiderant.

Principium igitur disputationis ducitur inde, quod Sophista dicitur omnia quidem scire videri, nec tamen reapse scire. Hinc nascitur dubitatio, num quod non sit, tamen item esse iudicari debeat (p. 235 — 237. A.). Qua dubitatione excitata primum exponitur sententia Parmenidis, qui quum τὸ ὄν tantum poneret, τὸ μὴ ὄν plane tolleret, omnem erroris et fraudis facultatem auferbat. Cuius opinio priusquam in disceptationem vocatur, variae et multiplices aliorum philosophorum sententiae de οὐσίᾳ enumerantur, ita quidem, ut eos inter principium et οὐσίαν non satis accurate distinxisse doceatur. Revertitur tandem oratio ad Parmenidem (p. 244.

B sqq.). Et hic quidem eius sententia gravissimis impugnatur argumentis. Ostenditur enim subtilissime eos, qui unum ens statuunt, sibi met ipsis adversari ac suam ipsorum rationem evertere: quum enim unum absolutumque Ens esse dicant, tamen eidem ipsos varia et multa attribuerent, quod maxime pugnet cum talis Entis natura.

Et postremam quidem sententiam Plato uberius etiam exornavit postea in Parmenide p. 137. C. — 132. B. ubi ostenditur, Si *Unum* sit, nihil esse. Enimvero quod ibi τὸ ἓν vocatur, idem plane est quod in hoc Sophistae loco τὸ ὄν. Intelligitur autem infinitum essentiae principium supra omnes eorum quae extant et finita sunt rationes et condiciones elatum, sive absoluta merae essentiae positio, quae nec adiuncta sibi habet rerum praedicata nec ipsa praedicari de ulla re potest. Huic igitur Enti absoluto eripienda Plato censet praedicata omnia, arguitque Parmenideos erroris, qui illud non modo duobus nominibus unum et Ens insignire soleant, verum etiam rotundum esse velint, ideoque etiam primum, medium, ultimum, alia, appellent. Verissime haec a Platone disputari nemo erit qui ultro largiatur. Verum quum Ens istud Parmenideum isto modo appareat nulla distinctum formarum et rationum varietate informari oportuisse; quid praeterea inde consequatur, non est obscurum. Recte enim Plato vidit, istam primariam quasi et infantam οὐσίαν ad efficiendam veritatis scientiam et cognitionem haudquaquam aliquid posse, quandoquidem quidquid infinitum sit, id ne mente quidem et cogitatione concipere ullo modo liceat. Haec igitur philosophus plenius multo atque subtilius eo quo diximus Parmenidis loco exposuit, de quo vide quae nuper disputavimus in Parmenide Prolegg. Libr. I. c. IV. p. 72 — 96. Ex qua ipsa re cognoscere licet Parmenidem aliquanto post Sophistam in lucem editum esse. Sed haec hactenus. Pergimus ad alia.

Examinato placito Parmenideo iam primum oratio deferretur ad illos, qui omnem essentiam referebant ad ea, quae percipi, quae sentiri, quae manibus contrectari possunt: qui quidem homines, Sensualistas hodie vocant, non modo facete irridentur, verum etiam confutantur argumentatione subtilissima. Qui quidem locus perquam est memorabilis et ad subtiliorem doctrinam Platonis

recte intelligendam longe gravissimus. Docetur enim ibi veram essentiam in vi quadam atque facultate efficiendi patiendique contineri (p. 248. A.). Quod quam vim habeat, ita demum plane percipiemus, si Platonem meminimus τὸ ὄν unice ad ideas retulisse: has ipsas enim philosophus quasi vi quadam vitali vigere atque pollere indicavit. Quamobrem haec ex proximis suam lucem utique accipiunt, de quibus iam paucis disputare constituimus.

Post Sensualistas enim audiuntur ii, qui statuebant quidem ideas, sed eas volebant esse rigidas, immobiles, expertes omnis communitatis, hoc est, ad Megaricos. Hos enim intelligendos esse Schleiermacherum utique putamus coniecisse verissime. Quorum quidem philosophorum confutatio digna est profecto quae diligentius expendatur. Habet enim vim maximam ad ipsius Platonis mentem ac sententiam plane aperiendam. Quomodo igitur illi refelluntur? Nimirum quaerit ex iis philosophus, num ideae, quas statuunt, intelligantur atque cognoscantur. Quo concesso protenus concludit eam ipsam ob causam et affectionem et actionem in eas convenire, quandoquidem scientia et cognitio omnis posita sit in vi et facultate eorum, quae mutuo inter ipsa congregiantur: non enim posse quidquam intelligi, nisi et patibile quid adsit, et rursus aliquid, quod habeat vim efficiendi. Sed ex his quum concludat ideis iam eatenus motum tribuendum esse, quod mentis cognitione affingantur, tum eundem iis vindicat etiam alio nomine. Quid? inquit; num ei, quod perfecte est (τὸ παντελὸς ὄντι), motum et vitam et intelligentiam et rationem eripiemus? num illud vivere et sapere negabimus potiusque dicemus angusta et veneranda ratione penitus carere immotumque stare? (p. 248. E sq.). Atqui omnis inde proficiscitur ratio et intelligentia: haec autem quum nihil sit aliud quam actio et agitatio, profecto consequitur, ut ei, quod vere perfecteque est, etiam propterea motus tribuendus sit, quod nativa vi sua pollet, efficax est, procreatque sapientiam et intelligentiam. Ita igitur efficitur, ut τὸ ὄν, vel quia cognitione attingitur, vel quod vivit vegeteque, motum habere existimari oporteat. Quum vero ita demonstratur subtilissime ideas esse mutabiles atque vivas, tamen etiam contrarium iis convenire indicatur, hoc est, naturae suae constantiam et aequabilitatem. Nam sicuti mens, inquit philosophus, atque ratio

nulla potest esse sublato motu, ita vicissim eadem auferetur, si moveantur omnia, nihilque sit constans, perpetuum, sempiternum. Menti vero atque intelligentiae necesse est aliquid sit subiectum, quod sibi semper constet et idem maneat.

Magnopere hic cavendum est, ne quid doceri existimemus, quod a Platonis ratione abhorreat. Pertinent enim haec ad subtiliorem de ideis doctrinam, qualem Plato in Sophista et Parmenide exposuit, quum alibi eam magis populariter et ad vulgarem hominum captum accommodate illustraverit. De qua re nolumus iterare quae disputavimus in Prolegomenis nostris ad Parmenid. ed. mai. Libro II. cap. 3. Itaque hic non in eo acquiescit, quod docuit alibi, ideas esse rebus sub sensus cadentibus oppositas et contrarias, ideoque natura sua sempiternas, constantes, semper sui similes; sed praeter hanc naturae constantiam iis attribuit etiam motum, quo fiat ut et ipsae cognoscantur et vim agendi efficiendique habeant. Quod planissime convenit cum iis, quae in Parmenide p. 142. B. — 155. E. de τῶ ἐνὶ ὄντι sive Uno finito disseruntur: quo loco illud docetur varias et multiplices habere rationes, quibus et secum ipso et cum rebus adspectabilibus contineatur. Enimvero ideae quum in se spectatae vi et natura sua sibi semper constant neque unquam ullam subeant mutationem: tamen, quum et ad se ipsas et ad res singulares, quae iis subiectae sunt, referantur, quandoquidem ita demum aliquam inter se habent communionem, etiam moveri existimandae sunt. Id ipsum enim significatur motus vocabulo, habere eas varias ac multiplices rationes, quibus cum aliis contineantur, sicuti fit etiam in Parmenide, ad quem v. Prolegg. p. 139. Verum hic meminisse nos iam oportet ideas Platonis non esse meras mentis notiones; alioquin enim non intelligetur, cur non solum mentis cognitione attingi, verum etiam efficaces esse dicantur. Sunt igitur eae secundum philosophum longe aliud quid. Insunt enim in divina mente, quae quidquid cogitat, idem protenus ratum effectumque reddit. Ex quo consequens est, ut vera rerum essentia in iis contineatur ipsaeque revera sint. Quippe mentis divinae vis et efficacia eadem prorsus est atque essentia rerum sive οὐσία. Quanquam sedulo est cavendum, ne ipsum deum pro idea aut pro idearum omnium veluti complexu quodam habeamus, quam opinionem fuerunt qui parum caute

amplecterentur. v. quae de his rebus exposuimus ad Parmen. Prolegg. Libro II. c. 2. p. 269 sqq. Verum sicuti mentis humanae cogitationes non sunt quietae, vanae, inanes, mortuae, sed eius vim agitationemque referunt, ita divinae mentis vis et potentia etiam in ideis conspicua est. Quae non solum semper ad aliquid tendunt, verum etiam omnem essentiam in se complectuntur; imo fontem ac principium omnis scientiae perenne in se comprehendunt. Nam animi humani quum divinae sint particulae aerae, olim apud Deum ipsum viventes earum hauserunt notitiam, imo participes earum extiterunt. Itaque ideae non tantum a numine divino cogitantur, sed ipsae sunt intelligentiae, sapientiae, mentis denique effectrices quaedam, ut recte profecto plenae rationis esse, imo etiam sapere atque intelligere dicantur. Unde tamen si qui protenus de ipso Deo cogitari voluerunt, in magno opinionis errore versati sunt.

Explicavimus locum gravissimum sic, ut nec verbis vim intulerimus, nec systemati doctrinae Platonicae, quod hodie appellare solent, ulla in parte adversati simus; id quod tanto certius asseverare licet, quod Deum ab ideis secundum Platonis sententiam utique esse diversum plane exploratum habere videmur. De qua re contulisse iuvabit, quae nuper in Prolegg. ad Parmenidem l. c. copiosius exposuimus. Quamobrem iam sine mora ad alia pergere licebit.

Posteaquam igitur apparuit motum et quietem non minus esse, quam ipsum τὸ ὄν sive τὴν οὐσίαν, proceditur dein ad quaestionem non minus gravem, quae est de mutua idearum inter se coniunctione. Quae quidem in quibusnam rebus cernatur quibusve regatur legibus atque finibus, etsi difficile videtur exquirere, tamen exemplo idearum sive notionum modo investigatarum luculente ostenditur. Quum enim motus et quietes inter se pugnent, essentia autem in utrumque pariter conveniat, ducitur inde conclusio, inter ideas omnes hoc intercedere discriminis, ut aliae inter se sint contrariae et oppositae, aliae possint coniungi mutuo atque inter ipsas conciliari. Tribus illis ideis, enti, motui et quieti adduntur duae aliae, diversitatis et identitatis: nam tria illa genera quum a se invicem differant, tamen in se spectata τὸ πάντων habent, siquidem unumquodque sui semper simile sit necesse est ac secum

ipsum consentiat. Itaque his quinque generibus explorandis ostenditur, quatenam sit ratio coniunctionis idearum omnium. Quo loco tenendum est diligentissime non fortuito ita fieri, ut haec potissimum genera ad rem propositam illustrandam adhibeantur, quanquam id callido quodam artificio ab ipso Platone dissimulatur. Censuit enim philosophus has potissimum ideas in omni dialectica esse longe gravissimas: unde eas in dialogis iis, qui ad scientiam artemque dialecticam maxime referuntur, iterum iterumque commemoravit, veluti Theaetet. p. 185. A. Parmenid. p. 136. AB. Neque id immerito. Nam omnis notionum coniunctio profecto nititur eo, primum ut sint; deinde ut naturae suae habeant constantiam, quae quietis vocabulo designatur; tum ut habeant relationem, quae est mutatio sive motus; denique ut et inter se mutuo discrepent ac rursus secum ipsis convenient, in quo cernitur differentia et identitas. Ita igitur facili negotio perspicitur, cur Plato has potissimum ideas delegerit, quibus rimandis atque comparandis idearum nexum et cohaerentiam illustraret. At vero, inquis, quid hoc tandem est, quod ipsum illud, quod esse dicitur, inter genera motus, quietis, differentiae et identitatis posuit, quum tamen haec rerum praedicata significant, illud non item? Confuditne igitur philosophus inter se quae longe sunt dissimillima? Ad quae habemus sane quae non iniuria respondere liceat. Quippe non iam hic sermo est de infinita illa essentia, quae expers est omnis formae, rationis et condicionis; qualem informare conatus erat Parmenides; sed agitur de essentia finita, quae sicuti commune est rerum omnium praedicatum, ita et ipsa pro qualitate aliqua habenda est; quamobrem eam philosophus in Parmenide nomine τοῦ ἐνός ὄντος insigniendam putavit, de quo v. quae Prolegg. p. 96 sq. 106 sqq. Hoc igitur si tenemus, Platonem non continuo erroris aut temeritatis insimulabimus. Et essentiae quidem genus philosophus censet cum reliquis generibus omnibus posse conciliari: habent enim omnia atque singula hoc, ut sint atque esse possint, quod non ita esset, si ea essendi facultate, licebit enim barbaramente loqui in re, quam Latini non possunt aptis vocabulis designare, si igitur essendi facultate carerent. Quum vero appareat motum et statum inter se oppositos et contrarios esse, tum illud quoque facile iam intelligitur, singula

genera a singulis differre, unumquodque autem in se consideratum per se seorsum constare ac sui semper esse simile. Ex quo ducitur discrimen τοῦ ὄντος et τοῦ μὴ ὄντος. Nam quatenus quid ab altero diversum est, dicitur non esse; neque enim est idem quod alterum: quatenus vero in se spectatur, esse semper iudicari debet. Quanquam alterum cum altero arctissimam sane habet coniunctionem. Nam illud ipsum, quod non est, tamen quatenus id ipsum esse putatur, in se habet essentiam; ac vicissim id quod esse dicimus, quia innumeris modis ab aliis potest discrepare (omnes enim notionem ab aliis discrepant), et infinitis modis non est. Quo non perspecto Socherus in iudicanda Sophistae nostri fide et auctoritate rursus ruit mirifice. Platonem enim dicit τὸ μὴ ὄν ei, quod esse putetur, ita semper opponere solere, ut cogitandum sit de discrimine eorum quae oriuntur, pereunt ac sensibus noscuntur, atque rerum divinarum sive idearum, quae omnis vicissitudinis expertes revera sunt et una mente ac ratione percipiuntur. Et sane verum est philosophum in iis libris, in quibus exponit de ideis tanquam rebus adspectabilibus omnino oppositis, hanc unam rationem maxime sequi solere. At enim vero inde haudquaquam sequitur id, quod voluit Socherus. Nam τὸ μὴ ὄν pro oppositionis ratione secundum ipsum Platonem varia atque multa significat: quamobrem in singulis eius scriptis, imo in singulis fere locis videndum est, quorsum tendat omnis viri disputatio, qua una re maxime ad veri perspicentiam perducimur. Et in iis quidem libris, in quibus id maxime egit, ut de idearum rationibus atque dialectica exponeret subtilius, quod ipsum fecit in Sophista ac Parmenide, profecto mirum videri non potest, quod τοῦ ὄντος [v]i naturaque accuratius pervestigata etiam alia τοῦ ὄντος et τοῦ μὴ ὄντος discrimina posuit atque facit in populari illa doctrinae suae expositione. Quocirca nunc τὸ μὴ ὄν etiam sic dixit, ut de essentiae differentia cogitari vellet: neque enim illud simpliciter τῷ ὄντι opposuit, sed intellexit id, quod esset quidem, sed quod non tale esset, quale aliud quid. Nam ut hoc ita statueret, suasit illud ipsum, quod subtili quaestione utique exploravit, ideas varia ac multiplici ratione ac necessitudine inter ipsas contineri. Utriusque non-entis discrimen philosophus ipse breviter significavit in Parmenide p. 160. C. et p. 163. B. C. postea

subtilius rimatus est Aristoteles, qui quum τὸ μὴ ὄν vidisset ambigue dici, simplicem negationem appellavit ἀπόφασιν, relativam στέρησιν vocavit, atque illam censuit omnem omnino alicuius rei absentiam denotare, hanc autem nihil aliud esse nisi alicuius praedicati privationem, quae aliquid sibi subiectum haberet. v. *Metaphys.* III. 63. al. Sed satis iam apertum putamus, quantum Socherus harum rerum perspicacia caruerit, ut non opus sit opinionem eius longiore disputatione confutare. Redeamus igitur eo, unde deflexit oratio, atque de iis exponamus, quae subtilem hanc elegantemque de idearum communione ac necessitudine disputationem deinceps excipiunt.

Ex iis igitur, quae hactenus sunt explicata, denique etiam caussae et origines erroris atque fraudis repetuntur, cuius facultatem Eristici ac Sophistae funditus tollebant. In qua parte operis quodammodo perficiuntur et consummantur ea, quae in Theaeteto de falsae opinionis origine in utramque partem disseruntur, ut hinc quoque appareat, quam arcta sit utriusque libri coniunctio et necessitudo. Docetur autem errorem et fraudem in iudiciis ac sermonibus nostris ita habere locum, si diversum quiddam ab iis, quae vere sunt, vel dicamus vel statuamus. Atque ex hac ipsa observatione denique illustratur id, unde universa disputatio profecta erat. Ostenditur enim inde quid Sophista sit et quomodo a germano differat Philosopho. Nam Philosophus scientiae et cognitionis vere particeps est; Sophistes autem mentitur tantummodo speciem sapientiae (v. p. 235. A. 241. B. 267. C. E. 268. B.); ille habitat in scrutanda idearum ratione et recta veraque coniunctione, quod quasi ipsius proprium munus est; hic delitescere studet in eo, quod non est, venaturque sub sapientis specie artem fallendi ac decipiendi (v. p. 253. B. — E. p. 254. A. B.); denique Sophista fraudulentus est verae sapientiae imitator, qui disserendo in fraudem et errorem audientes pellicit; Philosophus autem vere recteque sapientiae studio deditus est, ut nihil simulationis aut dissimulationis in eo reperiatur.

En igitur, percurramus tandem graviora doctrinae in Sophista traditae capita, quae aliquid interpretationis flagitare videbantur. Qua ipsa re confirmatum esse putamus, quod antea de totius operis argumento et propo-

sito fecimus iudicium. Restant alia quaedam, quae hac occasione attingenda sint, ne rem differendo difficilior reddatur causae disceptatio.

Ac primum quidem illud iuvabit monuisse, videri hunc librum non multo post Theaetetum in lucem publicam emissum esse. Quod cur ita statuamus, et argumentum eius et utriusque libri prooemium efficit. Nam, sicuti Sophistae initium indicat cohaerere eum arctissime cum Theaeteto, ita huius libri exordium tale est, quod ita tantum recte intelligi explicarique possit, si hunc dialogum una fere cum Sophista editum esse sumserimus. Quam arcta vero necessitudine disputatio utroque libro comprehensa contineatur, id vero post ea, quae modo exposuimus, demonstrare minime opus est. Itaque in hoc quoque opus conveniunt quae in Prolegomenis ad Theaetetum p. 20 sq. iudicavimus, neque dubitandum videtur, quin illius scribendi consilium Platoni subnatum sit quo tempore post obitum Socratis Megaris est versatus, de qua re quae disputavimus ibidem p. 8 sqq. ea ipsi relegant, quorum interest de his rebus plenius edoceri.

Sophistam, ut constat, exceptit proxime Politicus. Cuius quae sit cum Sophista cohaerentia ac necessitudo, alio loco docebitur. Nunc illud tantum dicamus, in Politico item disquiri de notionibus veri et falsi Politici, eique quaestioni graviorem quandam de alio argumento adiunctam esse disputationem, sicuti in Sophista, in quo proprie agitur de doctrina Eleaticorum in melius mutanda et ad plenam veritatis scientiam excolenda et reformanda, Sophista a vero philosopho distinguitur. Sed gravior hic exoritur quaestio, num Plato postea temporis etiam Philosophi eius speciem et imaginem adumbraverit, quem in hoc ipso libro a Sophista distingui secernique voluit. Nam ipse certe talem operam promisit, *Sophist.* p. 216. E sq. ac p. 254. B. ubi dubitantius loquitur sic: οὐκ οὖν περὶ μὲν τούτου (τοῦ φιλοσόφου) καὶ τάχα ἐπισκευόμεθα σαφέστερον, ἂν ἔτι βουλευμένοις ὑμῖν ἦ. et vero etiam *Polit.* p. 257. A. ubi paullo certius: τάχα δὲ γε, inquit, ὦ Σώκρατες, ὀφειλήσεις ταύτης τριπλασίαν (χάρην), ἐπειδὴν τὸν τε πολιτικὸν ἀπεργάζονται σοὶ καὶ τὸν φιλόσοφον.

Quid igitur? his promissis suis num philosophus stetisse existimandus est an non? Difficilis sane et iu-

tricata huius rei disputatio est, praesertim quum Plato ipse nusquam diserte significaverit, sese nomen contractum aliquo modo solvere conatum esse, neque etiam deperditus aliquis liber commemoretur, qui hinc revocari queat. Quamobrem tota haec quaestio una nititur coniectura, cui quam periculosum sit tuto confidere nemo est quin sponte videat. Experiamur tamen, an aliquid exquirere possimus, quod certe non plane a verisimilitudine abhorreat. Et hic quidem nobis primum cum Schleiermacherso res erit, qui Philosophi picturam in Sophista et Politico promissam in scriptis Platonis utique reperiri asseverare non dubitavit. Censuit enim vir egregius desideratam inchoatae disputationis partem in duobus contineri libris etiam nunc superstitionibus, Phaedone et Symposio, quorum alter philosophi morientis, alter philosophi viventis imaginem ita ob oculos ponat, ut desiderio omnium abunde satisfactum esse videri debeat. v. Praefat. eius ad Symp. p. 369. Quam quidem sententiam quum non defuerint qui non solum assensu suo comprobarent, sed etiam tanquam peringeniosam magnis laudibus afficerent, digna sane res est quae diligentiori examini subiciatur. Et nos quidem, fatemur enim ingenue, a viri acutissimi iudicio adeo recedimus, ut licet lubenter ingenii acumen in eo agnoscamus, tamen veritatis vestigia omnia plane desideremus. Nam primum quidem quaenam tandem est imago ista philosophi in Phaedone et Symposio proposita? Nimirum nec ea, qualem post Sophistam huncce et Politicum expectaveris, neque talis, quae omnes absolutionis numeros habeat et unde sponte intelligatur, id nunc ipsum maxime agi, ut philosophi indoles et ingenium depingatur. Itaque in utroque libro describitur quidem Socrates ut philosophus, sed idem ille non minus tanquam talis describitur in aliis Platonis scriptis, veluti in Gorgia, in Politia, in Phaedro. Hos igitur quidni eodem iure contendere liceat desideratam istam philosophi picturam, in uno aliquo opere frustra anquisitam, iunctim exhibere? Deinde primum argumentum, quod in Phaedone et Symposio tractatur, adeo nullam habet cum quaestione in Sophista et Politico agitata coniunctionem, adeo nullam cognitionem ac similitudinem, ut qui haec scripta isto vinculo connecti et copulari potuerint, minime intelligatur. Comparet mihi aliquis gravissimos illos sermones de animorum immortalitate in Phaedone institu-

tos, et copiosas de amore orationes quae in Symposio habentur, cum subtili ista disputatione de ente et non-ente, de fraudis et erroris fontibus, de Sophistae natura et ingenio, de vera atque falsa arte civili aliisque cognatis argumentis, et facile videbit, quantopere haec omnia inter se diversa sint, praesertim si etiam ad deserendi viam rationemque attenderit. Quid igitur? ecquis sibi iam persuadebit, quum ipsarum rerum quaestiones in his libris sint diversissimae, tamen fieri potuisse, ut philosophi scilicet imago in Phaedone et Symposio adumbrata ad Politici et Sophistae speciem in cognominibus libris propositam referretur? Nimirum haec qui credere voluerit, cum nunquam putabimus animum advertisse ad divinam illam planeque admirabilem Platonis artem, quae quae de rebus ad philosophiam pertinentibus disputantur, elegantissime cum iis conciliavit et in unum coniunxit, quae ad externas rerum condiciones hominumque mores et ingenia referuntur. At vero, inquit aliquis, adest tamen, modo diligenter observetur, inter eos libros, quos Schleiermacherus coniunctos copulatosque esse voluit, argumenti quaedam cognatio et quasi continuatio; immo ex ipso Politici et Sophistae proposito intelligitur non fuisse necessarium, ut peculiaris scriptio de philosopho componeretur. Id quod demonstratum ivit nuperime doctus quidam iuvenis, Fr. Guil. Hertel in Commentat. de Platonis Politico Halis 1837 foliis octonibus edita. Cedo igitur eius argumenta. Nimirum posteaquam Schleiermacherso adstipulatus est in Symposio perfectissimi philosophi imaginem proponi existimanti sic inquit argumentari: „Inquirentibus nobis, inquit, in naturam philosophi, politici et sophistae, et in differentiam, quae inter eorum sive scientias sive artes intercedat, illud sua sponte se offert, quod Plato ipse plurimis locis enuntiavit, philosophum oppositum esse sophistae, ut qui vere scientiae peritus sit ei, qui speciem tantummodo prae se ferat, et philosophum et politicum sic inter sese differre, ut illius res in sola scientia versetur, hic autem a scientia simul ad agendum transgrediatur; uti autem a philosopho sophistam, sic a vero politico falsum esse discernendum, qui item sophistarum ratione civilis scientiae non nisi umbra vestitus sit. Hoc si tenemus, et cum proposito illo Platonis, inter philosophi, sophistae et politici scientias (!) distinguendi, Sophistae et Politici argumentum contendamus, tum necessario in

eam sententiam adducimur, ut dicamus munere suo Platonem his duobus dialogis iam perfunctum neque ullum praeterea alium desiderandum esse. Etenim si in omnibus Platonis dialogis duae partes discernendae sunt beneque seiungendae, negandi et affirmandi, quarum altera sive in vulgares pugnatur et obsoletas hominum notiones, sive in sophistarum nugatoria artificia, sive omnino reiiciuntur falsae rei opiniones; in altera vero sententia philosophi indicatur et saepius levissime adumbrata argutiis istis opponitur, in Sophista et Politico, quae sit illa negandi pars, ridiculum profecto esset in iudicium vocare, quoniam in ea ipsa prope tota versatur disquisitio. Nam cum Politico cardo in eo sit positus, ut falsus ille sophistam redolens politicus a vero seiungatur, longe autem minima disputationis pars de eo ipso et eius natura agat, in Sophista item multo magis id spectatur, quid discriminis intersit inter sophistam et philosophum, quam quae sit ipsius sophistae indoles. Ut igitur in Politico de duabus illis notionibus veri et falsi politici una disquisitio facta est, et idcirco etiam alium quendam sermonem, quo, cum hoc de vero politico actum sit, de falso iam exponeretur, desiderare alienum esset; sic etiam Sophistes, quoniam et ipse verum et falsum philosophum pertractat, dicendus est omnem de philosopho disputationem anticipasse. Ita igitur Hertelius sibi videtur argumentando effecisse, ut, si philosophi imaginem exhibere Plato sibi proposuisset, idem veri politici speciem et formam adumbraturus fuisse existimandus sit. Quae quam fallax sit argumentatio, nolumus nunc ex ipso utriusque libri argumento demonstrare. Satis erit significavisse ipsum Platonem promississe saepius philosophi adumbrationem, politici veri designationem non promississe. Accedit quod nemo dum extitit, qui politicum perfectum contenderet isto modo postea fuisse a Platone descriptum, quo philosophum in Phaedone et Symposio exhibitum esse cum Schleiermachero censuit Hertelius: quod tamen, si philosophus sibi voluisset constare, utique facere debuisset. Hoc uno igitur argumento totam illius concidere ratiocinationem manifestum est. Sed videamus, quid Hertelius praeterea in medium attulerit. Censet igitur Platoni non opus fuisse, ut philosophi formam ac speciem informaret. Et tamen id ipsum ab eo factum esse gravissime asseverat. Quomodo tandem? Audiamus rursus ipsum. Pergit

igitur hunc in modum disputare: „At vero, quod ex hac quidem parte perspicuum esse et vero a me disputatum sine ulla dubitatione confirmaverim, ex altera tamen ne sic quidem ab omni labe immune videtur.“ Hem! quidni vero, quum illud sine dubitatione a se disputatum esse modo professus sit? Respondet ad haec sic. „Nam si ad Sophistam et Politicum pedem propius conferamus, Politici videmus exitum nihil ad distinctionem inter verum et falsum politicum pertinere, sed in alterius officio depingendo orationem ita versari, ut de falsi natura nihil amplius discamus; et prorsus simili ratione in Sophista de discrimine quidem philosophi et sophistae peractum esse, sed ea de re, philosophus quid per se sit, literas omnino conticere.“ Parum constanter profecto haec ita disputantur. Non urgebo omnia; verum illud cui non mirum accidat, quod quum Plato antea dicatur in Sophista omnem de philosopho disputationem anticipavisse, tamen nunc in ipso exitu dialogi illud ipsum desiderari dicitur, ut quid sit philosophus vi et natura sua, accurata disputatione explicatum legatur? Nimirum hae sunt merae argutiae, quae quorsum evasurae sint, iam ipsi legentes facile augurabuntur. Enimvero tota ista disputatio eo denique pertinet, ut ostendatur, cur Plato proprie quidem non debuerit necessarium putare peculiarem librum de philosopho scribi; sed tamen praeter necessitatem et quia quid philosophus per se esset non significavisset, in descriptionibus non id ipsum agentibus iisque pluribus philosophi speciem et imaginem adumbrare constituerit. Itaque iam tandem sic finitur argumentatio. „Hanc igitur partem aut praetermissam a Platone dicamus aut, si quidem rei inceptae (?) aliquam absolutionem expectemus, etiam alio loco quaeramus eo magis necesse est, quia Plato ipse instituendae de philosopho disquisitionis promissionem in fronte Politici disertis verbis repetendo etiamtum indicavit, sibi hanc rem uberius tractare in animo esse. Qua in re divinum eius ingenium iterum mirifice se extulisse confitendum est, qui, quum omittere posset, id quod gravissimum sibi videri deberet, de vero philosopho exponendi munus, cumque simul intelligeret huius rei amplitudinem et copiam intra unius certi dialogi limites comprehendere alienum esse, rem sic institueret, ut alteram disputationis partem Sophistae applicaret, unde philosophi discrimen et

sophistae cognosceretur, alteram autem ita amplificaret et dilataret, ut nemo haberet definitam aliquam regionem, cuius terminis septa teneretur. Ita igitur Plato et scripsit philosophum et non scripsit; et ostendit interiori viri naturam et rursus non ostendit; voluit eius indolem qualis per se esset describere, et tamen non definiuit regionem, sicuti legimus, qua inclusus teneretur; denique dialogi, in quibus ita factum est, et cohaerent cum Sophista atque Politico, et vero etiam non cohaerent. Hoc quid tandem aliud esse dicemus quam micare in tenebris? Verum quod omnium maxime mirum est, scriptor disputationis eruditissimus quum antea Schleiermachi de philosophi imagine in Phaedone et Symposio depicta opinionem cupide esset amplexatus, ubi iam ventum est ad extremum, mente repente mutata, denique sic disserit: „Atque nostra iam sententia haec est: Platonem hanc perfectissimi philosophi imaginem non solum in Phaedone et Symposio exhibuisse, quantum in his dialogis praecipuam eius rei rationem eum habuisse verum sit, sed Schleiermacherum huius consilii fines angustius circumscripsisse, Platonem autem omnibus dialogis, ubicunque Socratem loquentem fecerit, id unum spectasse, ut sub eius persona viri et perfecti philosophi effigies, h. e. idea philosophi, compareat, ut quae sit vita philosophi intelligatur, quae sit mors, quae sit disputandi ratio, omnino, quae sit indoles atque natura.“ Ita igitur tandem deducimur eo, ut nullum non Platonis dialogum cum Sophista et Politico arctiore quodam vinculo contineri existimare liceat, quandoquidem in omnibus atque singulis promissa perfecti philosophi imago exhiberi dicitur: quin etiam, id quod multo est incredibilius, ita statuere iubemur, ut Platonem putemus promissis suis iam stetisse, priusquam illa dedisset, quandoquidem etiam in dialogis iis, qui scripti sunt ante Politicum et Sophistam, Socrates ita loquens inducitur, ut perfecti philosophi partes sustineat. Sed satis haec sunt de re praesenti. Videmur enim uno certe coque satis luculento exemplo demonstravisse, quantum habeat difficultatis Schleiermachi sententiam vel illustrare vel defendere conari. Redeamus nunc in viam et videamus, quid de tota causa statuendum sit.

Diximus antea eam philosophi imaginem, quae in Phaedone ac Symposio expressa cernatur, non esse ta-

lem, qualem post Sophistam et Politicum iure expectaveris. Quod quid sibi velit, accuratius declarandum est, praesertim quum haec una via sit, qua ad verum reperiendum perveniri posse videatur. Quid igitur? Qualis tandem Sophista iste informatur, cui perfecti et germani philosophi imaginem Plato veluti e regione collocare constituit? Enimvero, rem si accurate consideraveris, protenus videbis, non esse alium, quam qui perverso dialecticae usu tricas fraudesque sectetur, eoque ipso et sapientiae speciem sibi conciliare et commodis suis prospicere studeat. Vis igitur et natura eius maxime in abusu dialecticae artis cernitur. Iam quum Plato id consilii agitaverit, ut philosophi speciem et imaginem Sophistae contrariam et oppositam informaret, equis est quin sponte largiatur, voluisse eum talem informare maxime philosophum suum, qui verus ac germanus esse videretur dialecticus? Atque hoc ipsum eo est verisimilius, quod ita demum ipsi licebat eam, quam in Sophista vix inchoaverat, subtiliorem de ideis earumque rationibus doctrinam perficere et in illustriore luce collocare. Quis est enim, qui sibi persuadeat philosophum hanc doctrinae suae partem, sanequam longe gravissimam, mancam et imperfectam fuisse relicturum? Sed ne opus quidem est, ut verisimilitudinem sequamur: certum habemus atque perspicuum ipsius Platonis hac ipsa de re testimonium, quod mirum est eos fugisse, qui de hac re disceptare instituerunt. Extat illud in Sophista p. 253. D sqq. ubi haec sunt: *ΞΕ.* τὸ κατὰ γένη διακριθῆναι καὶ μήτε ταῦτὸν εἶδος ἕτερον ἠγήσασθαι μήθ' ἕτερον ὃν ταῦτὸν μὴν οὐ τῆς διαλεκτικῆς γήσομεν ἐπιστήμης εἶναι; *ΘΕ.* ναί, γήσομεν. *ΞΕ.* οὐκ οὖν ὃ γὰρ τοῦτο δυνατός δρᾶν μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντη διατεταμένην ἰσάως διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μίᾳ ἕξασθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένῃ, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντη διαρισμένας· τοῦτο δ' ἐστίν, ἢ τε κοινωνεῖν ἕκαστοι δύναται καὶ ὅλη μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. *ΘΕ.* παντάσῃ μὲν οὖν. *ΞΕ.* ἀλλὰ μὴν τό γὰρ διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις, ὡς ἐγὼμαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφούντι. *ΘΕ.* πῶς γὰρ ἂν ἄλλω δῶη τις; *ΞΕ.* τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιοῦτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, εἰν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦ-

τον· ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢ τε τούτου κ. τ. λ. quem locum neque a Schleiermachero neque ab Heindorfio intellectum in Commentariis illustratum dedimus. Hoc vero testimonio quid potest esse clarius, quid certius, quid denique luculentius?

At vero, inquires, Philosophus ille, quem Plato ibi paucis verbis significavit, num tandem alibi peculiari aliqua descriptione ab eo institutus et informatus est? Est vero. Quanquam liber ille, in quo eius descriptio exhibetur, a nemine fere usque ad hunc diem satis intellectus recteque explicatus fuit. Quae ipsa causa extitit, quamobrem quid rei esset ne ab acutissimis quidem hominibus perspiceretur. Loquimur de Parmenide: hunc enim librum utique eum esse censemus, in quo Plato philosophum, qualem in Sophista et Politico significavit, finxit et informavit. Quod ne cui dubium et incertum videatur, age quamobrem ita statuendum existimemus, paucis exposuisse iuvabit. Versabimur tamen in hac nostra disputatione sic, ut quae nuper de Parmenidis argumento et proposito in peculiari huius libri editione Lipsiensi copiose exposuimus, ea ab legentibus magnam certe partem legi compararique velimus. Alioquin enim fieri vix poterit, ut iis plane de nostrae sententiae veritate persuadeamus.

Ac primum quidem illud perspicuum esse debet omnibus, in loco Sophistae p. 253. D sqq. designari philosophum eum, qui in dialecticis gnaviter exercitatus sit eiusque artis rectum usum teneat, ita ut eius ope idearum vim rationemque omnem recte exquirere atque illustrare possit. Talis vero philosophus ille ipse Parmenides est, qui in libro cognomine disserens inducitur. Hic enim non modo praeceptiones dat dialecticas subtilissime excogitatas; verum etiam in ipso earum usu tam est prudens, tam moderatus, tam denique veri reperiendi studiosus, ut spretis inanibus artificiis omnibus unice id operam det idque unum maxime agat, ut quod exquirendum suscepit, id omni modo investigetur penitusque cognoscatur. Atque ita quum in vero explorando versetur, tenet etiam praestantissimam illam artem purgatoriam, cuius vis et efficacia haec est, ut a vanis et inanibus liberemur opinionibus et ad veritatis cognitionem traducamur: quam ipsam artem non Sophistarum, sed

veri philosophi propriam esse Plato item in Sophista p. 231. A. B. non obscure significavit. Hoc igitur sane eiusmodi est, ut vel inde liceat non improbabilius coniectere, quod nos quidem verissimum esse nobis penitus persuasimus. Verum huc alterum accedit, quod etiam plus momenti ad rem praesentem facere existimamus. Nam quod in Sophista p. 253. D sqq. a philosopho exigitur hoc, ut plenam perfectamque sibi acquirere studeat idearum cognitionem, et qua illae inter se necessitudine et coniunctione contineantur explorare conetur; huic officio atque muneri personatus Parmenides tam cumulate satisfacit, ut hoc in genere nihil praestantius fingi, nihil cogitari queat. Exponit enim omnem idearum doctrinam sic, ut quodnam sit earum principium, quae natura, quae ratio, quae vis et efficacia, quae necessitudo et coniunctio, quae scientia et cognitio, diligentissime exquiratur atque iis, qui in dialecticis exercitati sunt, admirabili acumine ostendatur. Qua in re ille prorsus eodem modo versatur, quo facit hospes Eleaticus eo loco, ubi de entis et non-entis rationibus explicat inde a p. 251. A sqq. usque ad p. 260. Unde quid concludere de Sophistae et Parmenidis nexu liceat, sponte intelligitur. Huc accedit tertium quiddam, quod mentione non indignum est. Nam quod Plato in Theaeteto p. 183. E. et Sophist. p. 217. C. Socratem fecit narrantem, sese aliquando adolescentem cum sene Parmenide colloquium habuisse, significavit philosophus satis aperte, dialogum Parmenidis nomine inscriptum cum his ipsis libris arcte cohaerere. Falluntur autem magnopere, qui ex his locis collegerunt eum librum ante Theaetetum et Sophistam litteris mandatum esse. Nam id ita factum esse primum quidem propter universum horum librorum argumentum non est verisimile. Quis enim sibi persuadeat Platonem primum suam de Ente doctrinam fuisse expositurum, ac deinde demum ea explicaturum, quae in Theaeteto ac Sophista tractantur? Imo naturalis quasi et ipsi rei consentaneus ordo librorum hic est, quem nos statuimus, de qua re monuimus item Prolegom. ad Theaet. p. 5. Deinde vel exigua docet rerum explicatarum observatio, in Parmenide de ente et non-ente disputari sic, ut quae in Sophista his de rebus exposita sunt, ea tanquam iam aliunde nota ad usum revocentur, quorsum pertinet illud, quod ibi τοῦ μὴ ὄντος nulla exhibetur accuratior definitio, ut quae iam in Sophista fuit proposita; in Sophi-

sta autem nusquam aliquid reperias, quod non per se possit intelligi, etiamsi nihil eorum recordemur, quae in Parmenide disseruntur. Relinquitur igitur, ut Platonem censeamus Parmenidem tanquam sermonem mox proditurum et perfecti philosophi imaginem ac speciem exhibiturum veluti in antecessum indicavisse. Atque id profecto commode recteque ita facere potuit propterea, quod sermonem in eo libro finxit iam ante multum tempus habitum, qua fictione sese decipi passi sunt, qui eum cum Schleiermachers pro opere Platonis iuvenili habuerunt. Atque his breviter explicatis duae res supersunt, de quibus aliquid dicendum videtur. Mirum enim alicui accidat, quod in Parmenide repente scena dialogi mutatur, quum tamen ipsum Politici initium nos expectare iubeat, eam etiam in eo sermone, qui perfectum philosophum exhibet, eandem mansuram esse. Ibi enim Socrates ad Theodorum: *ἡ πολλὴν χρόνον, ὄφειλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, ὃ Θεόδωρε, ἀμα καὶ τῆς τοῦ Ξένου.* Ad quae ille: *τάχα δέ γε, ὃ Σώκρατες. ὄφειλῆσαις ταύτης τριπλασίαν, ἐπειδὴν τὸν τε πολιτικὸν ἀπεργάσωνταί σοι καὶ τὸν φιλόσοφον.* At in Parmenide nec hospitis Eleatici, nec Theodori nec Theaeteti mentio iniicitur; unus Socrates tanquam adolescens, qui olim cum Parmenide sermones miscuerit, commemoratur. Verumtamen quantumvis gravis haec dubitatio primo aspectu videatur, tamen facili negotio poterit removeri. Quum enim Cephalus familiaribus quibusdam, quorum nomina reticentur, omnem Parmenidis sermonem exponat, quid prohibet, quominus illos omnes inter *χωρὰ πρόσωπα* numerari statuamus? Enimvero quod in locum hospitis illius Eleatici iam ipse Parmenides successit, id causa nititur satis idonea. Ita enim summus Eleaticae familiae princeps non quidem describit veri philosophi virtutem, sed ipse tanquam praesens eius personam repraesentat et ob oculos ponit: quod longe elegantissime ita fingitur. Neque in eo quisquam haerebit, quod non Socrates sed Parmenides tanquam perfectus philosophus, qui ad dialecticae artis summum fastigium escenderit, informatur. Nam primum quidem Parmenidis persona ad instituendam hanc disputationem eandem ob causam necessaria videri potuit, ob quam in Sophista hospitem Eleaticum inductum esse supra disputavimus. Deinde Socrates utique in eius honoris venit communionem, qui Parmenidi habitus est. Narrat enim

Cephalus Parmenidem senem optima quaeque de Socrate adolescente esse auguratum tantaque captum eius admiratione, ut non invitus ei morigeratus denique de Uno cum eo disserere omnemque de ideis doctrinam exponere instituerit. Ita igitur nihil esse apparet, quod ullo modo impediatur, quominus Platonem philosophi imaginem, quam in Sophista et Politico promiserat, in libro Parmenidis nomine inscripto denique perfecisse existimemus; imo multa sunt, quae hanc eius fuisse rationem gravissime suadeant.

Sed tempus est huic praefationi tandem aliquando finem imponere, quae vereor ne pro huius operis instituto vel sic iam nimis longa evaserit. Et facere id eo rectius iam posse videmur, quod superiore disputatione nostra effectum est, ut quae Socherus contra fidem et auctoritatem huius libri disseruit, ea tanquam sua sponte conciderint. Hoc unum fortasse eo nomine addidisse non supervacaneum erit, respici Sophistam iam ab Aristotele Metaphys. V. c. 2. p. 100 sq. pariterque Politicum, cuius cum auctoritate illius quoque fides salva stabit et incolumis, Politicor. I. c. 2. Ex quo perspicuum est nec deesse testem satis locupletem, qui eum ab adulterinae originis suspitione defendere queat. Ceterum utiliter conferentur, quae in Prolegomenis ad Theaetetum de aliis quibusdam rebus exposuimus.

NOTITIA LITTERARIA.

Peculiares Sophistae editiones factae sunt hae: Platonis Dialogi tres, Sophista, Politicus, Parmenides. Graece, ex recensione Henr. Stephani, animadversionibus criticis illustrati ab Io. Frider. Fischer. Lipsiae, sumtu I. Fr. Langhemii. 1774. 8. Contulit Fischerus vett. edit. Ald. Bas. 1. 2. cum exemplo Stephan., unde varias exscripsit lectiones; praeterea usus est vett. grammaticis aliisque scriptoribus vett., qui locos singulos laudarunt, indeque emendationis petiit auxilia. Raro tamen ab Henr. Stephano recedere ausus est.

Platonis Dialogi tres, Phaedo, Sophistes, Protagoras. Emendavit et annotatione instruxit Lud. Frid. Heindorfius. Berolini, 1810. 8. Versatus est in emendando et illustrando Sophista eodem modo, quem

tenuit in Phaedone aliisque libris; nec vero usus est novis subsidiis criticis.

Scripterat in Sophistam commentarios Porphyrius, quos memorat Boëthius. v. Holstenium in Vita Porphyrii c. VI. p. 54. sed illi toti interciderunt aut latent adhuc in scriniis bibliothecarum.

Imitatus est Platonem multis in partibus Themistius in Oratione XXIII. ed. Harduin. a quo tamen nihil proficias.

Germanice vertit Sophistam quoque Schleiermacherus Opp. Platon. Vol. II. P. II. p. 129 sqq. edit. 2. 1824.

CODICES

QUORUM VARIAE LECTIONES AFFERUNTUR.

Bodleianus s. Clarckianus.

Coislinianus *I*.

Vaticanus *A*. s. n. 225. hunc praeter Bekkerum contulit etiam Bastius, cuius copiis nobis uti licuit.

Venetus *A* s. n. 8.

Venetus *E* s. n. 184.

Venetus *II* s. n. 185. } quos praeter Bekkerum etiam Bastius excussit, cuius
 Venetus *S* s. n. 189. } copiis nos item usi sumus.

Vindobonensis *Y*. n. 31.

Parisinus *B*. s. n. 1808. praeter Bekkerum etiam a Bastio collatus.

Parisinus *C*. s. n. 1809.

Parisinus *E*. s. n. 1811.

Parisinus *F*. s. n. 1812. unde etiam Ruhnkenius excerpit varias lectiones, quas edidit Heusdius Spec. Crit. p. 139 sq.

Parisinus *H*. s. n. 1814.

Florentini a. b. c. et i.

Zittaviensis.

Ex his octodecim codicibus optimi sunt qui fere inter se consentiunt Bodl. Vat. *A*. Venet. *II*. et Flor. *i*. Quanquam nec his omnia tribuere consultum est.

S O P H I S T A.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΞΕΝΟΣ ΕΛΕΑ-
ΤΗΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

Cap. I. Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ᾧ Σώ- 216
κρατες, ἤγομεν αὐτοῖ τε κοσμίως καὶ τόνδε τινὰ ξέ-

P. 216. A. καὶ τόνδε τινὰ ξ.] Pro τινὰ Ven. Π. corr. τόν.

P. 216. κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν] Habitum fingitur colloquium postridie, quam disputatio, quae in Theaeteto continetur, instituta esset. Quamobrem etiam iidem homines, atque illic, hoc est Theodorus Cyrenaeus et Theaetetus, praeclari ingenii adolescens, cum Socrate colloquentes inducuntur. Quod magno est argumento artissimam esse huius libri cum Theaeteto necessitudinem et coniunctionem. Enimvero in Theaeteto posteaquam demonstratum est scientiam neque in visis neque in opinionibus inesse, philosophus iam accedit ad examinandam Eleaticorum sententiam, qui omnia ad unum illud Ens suum referebant. Ex quo perspicuum est, cur iam Theaetetus et Theodorus dicantur secum adduxisse hospitem Eleaticum, philosophiae amantissimum. Quippe intelligitur homo aliquis Eleaticae doctrinae deditus, et in dialecticis maxime versatus. Quem quidem Plato sic induxit disserentem, ut Parmenidis de essentia opinionem examinare et refellere instituat. P. 241. A sqq. et 258. C sqq. Quod si quaeris cur ita fiat, in promptu responsio est. Nam ita iidem illi, qui Parmenidem presse sequebantur, hoc est Megarici, suis ipsorum armis impugnantur atque disserendi acumine subtilissimaeque dialecticae artificio

eo perducuntur, ut ipsi ultro errorem suum agnoscere coacti sint. Qua eadem ratione Plato usus est etiam in Parmenide, in quo libro ipse Parmenides sic disputat, ut Platonis sententiam illustret, patefaciat, confirmet. Etenim egregie philosophus isto modo significavit fieri non posse, quin qui Eleatarum sententiam accurate examinent, ii denique sponte perveniant ad eam rationem, quam ipse pro vera rectaque probabat. Haec autem quum ita sese habeant, nec illud cuiquam mirum videbitur, quod multis offensioni fuit, hospitem istum Eleaticum, etsi minus ceteris litigiosus et contentiosus dicitur esse, tamen per totum sermonem eo uti disputandi genere, quod ad ridendos cavillosque argutos istos disputatores egregie comparatum sit. Nam Eleaticus hic quum plane dialecticam scholae istius consuetudinem sequatur, tamen quia fingitur mansuetior atque lenior ceteris eristicis, utique potuit concedere atque largiri Parmenidis rationem emendandam esse et ad maiorem quandam perfectionem provehendam. Sed haec omnia clariora etiam fient et evidentiora, ubi, quae in Prolegomenis scripsimus, diligenter comparaveris.

κοσμίως — ἤγομεν] H. c. ut par est, ex composito, ut urbanitati convenit, ideoque voluu-

νον ἄγομεν, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλέας, ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα [ἑταίρων], μάλα δὲ ἀνδρα φιλόσοφον.

B ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον ἀλλὰ τινα θεὸν ἄγων κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγον λέληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥμιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν. τάχ' οὖν ἂν καὶ σοὶ

ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Π.] Vett. editt. ἕτερον δὲ τῶν ἀμφὶ Π. καὶ Ζήωνα ἑταίρων. Istud ἕτερον recte Cornarius vidit in ἑταίρων mutari oportere, idque scriptum exhibent Bodl. Coisl. Vat. A. Ven. AΞΠ. Par. B. et ex em. E. Flor. a. b. c. i. Pro τῶν Bodl. τόν, mendose. Idem tamen Bastio teste etiam Vat. A. habet. Tum recte Fischerus censuit ἑταίρων e glossemate natum esse. Neque enim quisquam Graece dixerit ἑταίρος τῶν περὶ s. ἀμφὶ τινα ἑταίρων. Fraudem arguit etiam incerta vocabuli sedes; nam Ven. A. Flor. b. i. est τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην ἑταίρων καὶ Ζήνωνα.

ἀμφὶ Παρμενίδην] Παρμενίδην Bodl. ut mox p. 217 C. Παρμενίδη. et Parmenid. p. 126. C. de qua scriptura vocabuli v.

tati tuae convenienter. Similiter Symp. p. 182. A. κοσμίως γε καὶ νομίμως ὄντων πρᾶγμα πραττόμενον. Prorsus eodem modo Aeschylus Pers. v. 380. ed. Blomf. οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ περὶ θάρσυν φρενὶ δειπνόν τ' ἐπορῶσύνοντο. Ibid. v. 405. τὸ δεξιὸν μὲν πρότον εὐτάκτως κέρας ἤγειτο κόσμῳ, δεξιότερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπέξεργάει. Agamemn. v. 504. δέξασθε κόσμῳ βασιλῆα πολλῶν χρόνων. quem locum temere sollicitarunt.

ἑταῖρον δὲ τῶν —] Fuisse igitur dicitur assectator Parmenidis et Zenonis, h. e. Eleaticae doctrinae amicus, sed idem disserendi consuetudini ita deditus, ut ceteris esset moderator. Quamobrem etiam ipsius Parmenidis opiniones non tam pertinaciter defendit, ut nihil in iis mutandum censeat, sed ipse eas corrigit ita, ut ad Platonis inflectantur sententiam.

Ἄρ' οὖν — λέληθας] Leniter et urbane cavillatur disserendi rabiem, qua qui Parmenidis et Zenonis rationem sectabantur, paene flagrare visi sunt. Nam Zeno ipse sicuti a multis dialecticae artis auctor atque parens habitus est. v. Sext. Emp. adv. Mathem. VII. 7. Diog. Laërt. IX. 25. coll. VIII. 57., ita qui Eleaticam rationem Platonis aetate amplexabantur, h. e. Megarici, tanto incensi erant disputandi ardore, ut iam maturē Eristicorum nomine afficerentur, v. Deyksius De Megarici p. 7 sq. Nam iam in Euclide, scholae Megaricae conditore, cavillandi rixandique cupidinem notavit Timo Sillographus apud Diogen. Laert. II. 107. et Diogenes Sinopensis, qui teste Laertio VI. 24. Εὐκλείδου σχολὴν salse appellabat Εὐκλείδου σχολήν. Quid quod eum ipse Socrates quoque hoc

τις οὗτος τῶν κρειτόνων συνέπιπτο, φανίλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποιούμενός τε καὶ ἐλέγξων, θεὸς ἂν τις ἐλεγκτικός.

ΘΕΟ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος, ὦ Σώκратες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετριώτερος τῶν περὶ τὰς ξηίδας ἐσπουδακότων. καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μὴν πάντας γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιούτους προσαγορεύω.

interpretes ad Phrynich. p. 454. Lobeckium ad Aglaophanum p. 185. Enimvero altera forma ad Πάριον, altera ad Παρμενίδην referuntur. Perpetua haec est codd. in talibus nominibus fluctuatio, veluti in Ὑπερίδης et Ὑπερείδης, de quo v. Blumius ad Lycurg. §. 36. Westerman. Geschichte der griech. Beredsamkeit p. 120.

ὅς φησιν] Ald. Bas. 1. 2. ὅς φησιν. quod praecunte Cornario emendavit Stephanus. Ac tenent ὅς praeter Ven. ΣΥ. Par. E. Zittav. libri mss. omnes. Dein Bodl. ἀλλήλους; sed ἄλλους super-scriptum.

B. ἀνὴρ οὐδαμῶς] Libri ἀνὴρ, quod correxit Bekkerus,

nomine vituperavit; is enim, ut est apud Laert. II. 80. ὄρων Εὐκλείδην ἐποιοῦντα περὶ τοὺς ξηριστικούς λόγους, ὦ Εὐκλείδη, inquit, σοφίσταις μὲν δυνήσῃ χρῆσθαι, ἀνθρώποις δὲ οὐδαμῶς. Itaque hoc loco Socrates admodum facete et urbane Eleaticum istum hospitem cum deo aliquo comparat, qui tanquam de coelo venerit pravam ipsorum disserendi rationem inspecturus et castigaturus. Quam quidem irrisionem urbanissimam plane percipiens Theodorus illum negat tam rixosum et contentiosum esse quam ceteros, sed aliquanto mansuetiorem. Locus Homeri, ad quem respicitur, est Odys. ρ'. v. 485 sqq. καὶ τε θεὸς ξηλοῖσιν ἐικόντες ἄλλοδαποῖσι Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Dicit autem haec aliquis procorum Penelopes ad Antinoum, qui Ulyssem, quem

mendicum putaret, indignis modis increpuerat. Sed verba ὅποσοι μετέχουσι αἰδοῦς δικαίας pertinent ad Odys. ι', 770. Ξένιος (Zeús), ὅς ξηλοῖσιν ἅμ' αἰδοῖοισιν ὀπηδεῖ. Quemadmodum vero hic αἰδοῦς δικαίας dicitur, ita apud Homerum et Hesiodum frequentissime reperitur αἰδὸς καὶ δίκη, de qua re diximus ad Protagor. p. 322. C.

B. τις οὗτος τῶν κρειτόνων] Saepenumero οἱ κρείττονες vocantur dii, de quo usu loquendi v. Wernsdorf. ad Himer. Orat. XX. 1. intpp. ad Xenoph. Cyrop. VII. 15.

C. τοιούτους προσαγορεύω] Int. θελους. Mox ὅς ἔπος ἐπεῖν pertinet ad οὐ πολὺ τι ἔσον, hoc sensu: propemodum non multo facilius est hoc genus ad discernendum quam dei. v. ad Symp. p. 179. A.

ΣΩ. Καὶ καλῶς γε, ὃ φίλε. τοῦτο μέντοι κινδυνεύει τὸ γένος οὐ πολὺ τι ῥᾶον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, εἶναι διακρίνειν ἢ τὸ τοῦ θεοῦ· πάνυ γὰρ ἄνδρες οὗτοι παντοῖοι φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἀγνοίαν ἐπιστροφῶσι πόληας, οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, καθορῶντες ὑπόθετον τὸν τῶν κάτω βίον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ παντός· καὶ τότε μὲν πολιτιζοῦνται, τότε δὲ σοφισταί, τότε δ' ἔστιν οἷς δόξαν παράσχουσιν ἂν ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον.

ΘΕΟ. Τὰ ποῖα δὴ;

ΣΩ. Σοφιστήν, πολιτικόν, φιλόσοφον.

C. Καὶ καλῶς γε] Καὶ om. Bodl. Vat. Ven. II. errore, ut videtur.

ἄνδρες οὗτοι] Bekkerus ἄνδρες οὗτοι.

D. παράσχουσιν ἂν] Sic Ven. ΣΞΥ. Coisl. Zitt. Vett. editt. παράσχουσιν τοῦ ἂν.

C. παντοῖοι — πόληας] Utitur verbis Homericis, pro τελέθοντες tamen de suo interponens φανταζόμενοι. Post ἄνδρες οὗτοι per exegesis subiungitur οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, quod cave pro glossemate habeas. Nihil enim apud Platonem hoc appositionis genere est frequentius; v. ad Protag. p. 356. C. Gorg. p. 501. A.

εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι] Formulam τοῦ παντός et τοῦ μηδενὸς ἄξιον s. τίμιον εἶναι illustravit ad h. l. Heindorfius. Addimus Dion. Chrysost. p. 45, ed. R. τοῦ παντός ἂν ἦν ἄξιον. Ibid. p. 64. πάντα ἐνόμιζε τοῦ μηδενὸς ἄξια. Paulo lenius rem significantes Graeci etiam sine articulo dicunt παντός et μηδενός s. οὐδενός ἄξιον. Eadem ratio est formu-

lae τὸ μηδὲν εἶναι et μηδὲν εἶναι, de qua v. Eurip. Heraclid. v. 168. Electr. 370. Troad. 608. Rhés. 819. Aristoph. Avv. v. 580. ed. Dind. Alia suppeditabunt Valckenar. ad Phoeniss. v. 601. Bergler. ad Aristoph. Equitt. v. 158. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 129. Matthiae Gr. §. 437.

D. δόξαν παράσχουσιν ἂν ὡς — ἔχοντες μανικῶς] H. e. ὅτι ἔχουσι μανικῶς. Eandem structuram habes Theaet. p. 158. B. Legg. XII. p. 964. A. IV. 716. VI. p. 755. A. Gorg. p. 472. D. Prot. p. 352. B. Euthydem. p. 273. E. al. Sed otium fecit Matthiae Gr. §. 569. 7. Ipsam sententiam abunde illustrabit divinus ille locus Theaet. p. 173. A sqq. ubi convicia in philosophos coniecta pulcerrime enarrantur.

ΘΕΟ. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς ἐρέσθαι διανοήθης;

ΣΩ. Τόδε· πότερον ἐν πάντα ταῦτα ἐνόμιζον ἢ δύο, ἢ καθάπερ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ γένη διαιρούμενοι καθ' ἐν ὄνομα γένος ἐκάστῳ προσῆπτον;

ΘΕΟ. Ἄλλ' οὐδεὶς, ὡς ἐγώ μαι, φθόνος αὐτῶν διελεθεῖν αὐτά. Ἢ πῶς, ὃ ξένε, λέγωμεν;

ΞΕ. Οὕτως, ὃ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς, οὐδὲ χυλὸν εἰπεῖν, ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕνα στον μὴν διορίσασθαι σαφῶς, τί ποτ' ἔστιν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥᾶδιον ἔργον.

ΘΕΟ. Καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην γε, ὃ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβον παραπλησίον ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν. ὁ δὲ ταῦτα,

P. 217. καὶ γένη διαιρούμενοι] Sic Vat. Ven. II. Flor. i. Vett. editt. καὶ τὰ γένη. Stephanus coni. pro γένος ἐκάστῳ legendum esse γένη ἐκάστῳ. sed vide Comment.

ἢ πῶς λέγωμεν] Coniunctivum pro vulg. λέγομεν exhibuerunt codd. omnes praeter Par. EF. et Flor. i.

ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθ.] Usus hic dativi ethicus neminem hodie morabitur. Exempla eius bene multa praeter Heindorfium ad h. l. collegit Astius ad Legg. p. 9. conf. infra ad p. 229. E. — οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον, Eleatici philosophi.

P. 217. ἢ καθάπερ — προσῆπτον] an, sicuti nomina tria, ita etiam tria genera distinguentes per singula nomina genus cuique (nomini) aliquod attribuerint. Ita si haec cum Heindorfio acceperimus, neque γένη cum Stephano corrigendum videbitur neque γένος exterminandum, quae ratio Astio placuit. Et certe codd. omnes de vulgata lectione egregie consentiunt.

B. ἢ πῶς — λέγωμεν;] Quod vulgo legebatur λέγομεν,

indicativo modo, id ab hoc loco alienum est. Neque enim hoc dicit Theodorus: an quomodo dicimus, o amice; quod foret eius, qui sibi de ea re cum altero iam convenisse significat; sed data alterius nomine responsione iam sic interrogat: an quomodo statuamus? h. e. an quomodo nos de te hac in re sentiamus. Itaque hic quidem probanda est unice codicum optimorum atque plurimorum scriptura.

B. καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην — ἐτυγχάνομεν] Ac forte fortuna, o Socrate, res attigisti similes iis, de quibus etiam priusquam nos huc venissemus ipsum interrogabamus. Nam ὧν per attractionem pro οὗς positum, quandoquidem παραπλησίος sicuti πλησίος et πλη-

ἄπερ πρὸς σέ νῦν; καὶ τότε ἐζήπτετο πρὸς ἡμᾶς·
ἐπεὶ διακησόμενοι γέ φησιν ἰκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν.
C Cap. II. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ξένη, ἡμῶν τήν γε
πρώτην αἰτησάντων χάριν ἀπαρηνηθεὶς γένη. τοσόνδε
δ' ἡμῖν φράζε· πότερον εἰλωθας ἡδίου αὐτὸς ἐπὶ σαυ-
τοῦ μακροῦ λόγῳ διεξιέναι λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδεί-
ξασθαι τῶ βουλευθῆς, ἢ δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε
καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκά-
λους παρεγενομένην ἐγὼ νέος ὢν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε
ὄντος πρᾶξβύτου;

B. ἄπερ πρὸς σέ νῦν] Vett. editt. ἄπερ καὶ πρὸς σέ νῦν.
Sed καὶ ignorant codd. omnes praeter Ven. ΞΣΥ. Zittav.

C. Μὴ τοίνυν, ὦ ξένη, ἡμῶν] ἡμῶν vulgo ante ὦ ξένη
illatum plurimorum, imo omnium fere codicum auctoritate alio loco
collocavimus. Mox rursus Bodl. Vat., ut solent, Παρμενίδῃ. Hoc
igitur dehinc non amplius memorabimus.

σιάζειν non modo dativum, ve-
rum etiam genitivum adsciscit.
v. Matthiae Gr. §. 386. 4. ann.
2. et 5. Dein Heindorfius
de coniectura scripsit: ὃ δὲ ταῦ-
τά, ἄπερ φρ. σ. Quo non opus
esse facile senties, ubi ταῦτα
pronomen etiam omitti posse
reputaveris, quod certe fieri ita
non posset, si ubique ταῦτά re-
quiretur. Gorg. p. 510. A. εἰ
σοὶ δοκεῖ ἢ περ ἐμοί. Protagor.
p. 340. B. εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ
ἐμοί. Phaed. p. 64. C. ἴαν ἄρα
καὶ σοὶ συνδοκεῖ ἄπερ ἐμοί. Ita-
que ταῦτα hic non minus tene-
bimus quam Hipp. min. p. 365.
D. καὶ σοὶ συνδοκεῖ ταῦτα, ἄπερ
φῆς Ὀμηρον λέγειν.

C. ἀπαρηνηθεὶς γένη]
Soph. Ai. v. 588. μὴ προδοῖς
ἡμᾶς γένη. ubi quae Lobeckii
congressit, iis facile augebis
copias Heindorfianas ad h. l.
contractas. — αὐτὸς ἐπὶ σαυ-
τοῦ, ipse pro te, nullo alio
sermone tum interpellante,
quod mox dicitur τὸ καθ' αὐτόν.
οἷόν ποτε καὶ Παρμ.]

quemadmodum olim etiam
Parmenidi illis (interroga-
tionibus) utenti et perpul-
cras orationes exponenti
affui ego iuvenis, quum
ille tunc iam admodum
senex esset. Itaque ad χρω-
μένῳ intelligendum αὐταῖς, qui
usus loquendi diligenter tene-
ndus. De Rep. V. p. 452. D.
ἀλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένους
ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι. ubi int.
αὐτοῖς, sc. τοῖς γυμνασίοις.
Legg. I. p. 637. E. Θράκες ἀκρά-
τω παντάπασιν χρωμένοι. int. αὐ-
τῶ. De Rep. VI. p. 489. B. τοὺς
μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιάσθαι.
Xenoph. Cyrop. IV. 3, 23.
ὥστε τε καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου οὕτω
χρῶνται Πέρσαι. Sophocl. Oe-
dip. Tyr. v. 117. οὐδ' ἀγγελός
τις οὐδὲ συμπράκτωρ δόδου κατ-
εῖδ', ὅτου τις ἐμαθῶν ἐχρήσατ'
ἂν. sc. τῷ ἀκουσθέντι. Ceterum
dubitari non potest his verbis
significari librum Platonis, quem
Parmenidis nomine inscripsit.
Quamquam multum falluntur, qui
Sophistam et Theaetetum post

ΞΕ. Τῷ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἀλύπως τε καὶ εὐη-
νίως προσδιαλεγόμενῳ ὄζον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον· εἰ D
δὲ μή, τὸ καθ' αὐτόν.

ΣΩ. Ἐξεστι τοίνυν τῶν παρόντων ὃν ἂν βουλη-
θῆς ἐκλέξασθαι· πάντες γὰρ ὑπακουσονται σοὶ πρῶτος·
συμβούλῳ μὴν ἐμοὶ χρώμενος τῶν νέων τινὰ αἰρήσει,
Θεαίτητον τόνδε, ἢ καὶ τῶν ἄλλων εἰ τις σοὶ κατὰ
νοῦν.

ΞΕ. ὦ Σώκρατες, αἰδώς τις μ' ἔχει τὸ νῦν
πρῶτον συγγεγόμενον ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος

D. τινὰ αἰρήσει] V. αἰρήσει, quod ex Bodl., quem non
memoravit Bekkerus, Coislin., Vat. A., de quo item tacet Bek-
kerus, Ven. II. pr. m., quem rursus silentio transit Bekkerus,
sine ulla dubitatione mutavimus. Idem dictum esto de formis paullo
inferius obvientibus, διακελεύει, ἔσει, βουλεύσει, ubi vulgo erat
διακελεύη, ἔση, βουλεύση, ubi mirum est Bekkerum hos libros item
tacuisse, quum tamen alios deteriores testes citaverit.

Parmenidem demum litteris con-
signatum esse censent. Nos quid
de tota causa statuamus, in
Prolegomenis ad hunc librum et
ad Theaetetum exposuimus.

Τῷ μὲν, ὦ Σώκρα.] Si quis
respondentis partes ita
sustinet, ut non gravate
sed facili respondeat, faci-
lius est hoc modo disse-
rere, hoc est sic, ut cum
alio colloquamur utamur
que interrogandi et re-
spondendi vicibus; sinmi-
nus etc. Constructionis ratio
paullo difficilior. Nam primum
quidem τῷ — προσδιαλεγόμενῳ
non ex ὄζον pendet, sed ex in-
finitivo διεξιέναι, ad quem eun-
dem etiam οὕτως istud referen-
dum est, quod epexegesi verbo-
rum τὸ πρὸς ἄλλον illustratur.
Deinde εἰ δὲ μή subiicitur per-
inde ac si praecederet εἰ μὲν
τις ἀλύπως καὶ εὐηνίως προσδια-
λέγεται, ut structurae cursus le-
viter inflexus sit. Denique τὸ
πρὸς ἄλλον et τὸ καθ' αὐτόν
iustar adverbii est, id quod vel

ex praecedenti οὕτως intelli-
gitur. Ceterum εὐηνίως, quum
proprie de eo ponatur qui fa-
cile habentis flectitur, me-
taphorice dicitur qui facilis est
alteri atque commodus neque ei
temere refragatur v. Ruhnken.
ad Tim. p. 15. Boissonad. ad
Philostr. Heroica p. 560. Unde
iungitur cum ἀλύπως, h. e. non
gravate, non aegre aut
molestē. Utriusque vocabuli
copulationem tetigit Boisso-
nadius ad Eunapium p. 231.
et 255.

D. τὸ νῦν πρῶτον συγγε-
γόμενον —] quod quum
nunc ipsum primum vobis-
cum converser, non mi-
nutatim et per partes,
verbum pro verbo red-
dendo, disputationem in-
stitutam, sed sermonem
producam reddamque
longiorem solus verba fa-
ciens, sive etiam cum al-
tero colloquens, mei qua-
si ostentandi causa. Nam
etiamsi argumentum propositum

πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ' ἐκτείναντα
E ἀπομηκύνειν λόγον συγχρόν κατ' ἑμαυτόν, εἴτε καὶ
 πρὸς ἕτερον, οἷον ἐπίδειξιν ποιούμενον· τῷ γὰρ ὄντι
 τὸ νῦν ὀρθρὸν οὐχ ὅσον ὥδε ἐρωτηθὲν ἐλλίσσειεν ἂν
 αὐτὸ εἶναι τις, ἀλλὰ τυγχάνει λόγον παμμήκους ὄν.
 τὸ δὲ αὐτὸ σοὶ μὴ χαρίζεσθαι καὶ τοῖςδε, ἄλλως τε
 καὶ σοῦ λέξαντος ὡς εἶπες, ἄξενόν τι καταφαινεται
 218 μοι καὶ ἄγχιον. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προδιαλεγό-
 μενον εἶναι δεχομαι παντάπασιν ἐξ ὧν αὐτός τε πρό-
 τερον διείλεγμαί καὶ σὺ τὰ νῦν μοι διακέλευει.

E. σοὶ μὴ χαρίζεσθαι] Vett. editt. χαρισσασθαι, quod so-
 lus Par. E. tenet.

P. 218. μὴ με αἰτιᾶσθαι τούτων] Editt. omnes ἐμέ.
 Sed Bodl. Vat. et teste Bastio Ven. II., de quo silet Bekkerus,
 με. Quod recipere non dubitavimus. Nam ἐμέ propter vim oppo-

dialectice sit persecuturus, tam-
 en eam praevideat illius fore
 amplitudinem, ut longiore dis-
 putatione opus sit. Illud κατὰ
 συγχρόν, quod eodem modo Pro-
 tagor. p. 338. E. de concisa dis-
 serentium oratione ponitur, ad-
 ditis verbis ἔπος πρὸς ἔπος clari-
 rius illustratur. Aperte comparat
 Heindorf. Aristoph. Nubb. v. 1379.
 κἀντεῦθεν μὲν, οἷον ἐλ-
 κός, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδώμε-
 σθα. Sed aliena sunt reliqua,
 quae ille attulit, rei exempla.
 Loguptionem ἐκτείνειν λόγον συ-
 χρόν, h. e. ὥστε συγχρόν γενέ-
 σθαι, illustravimus ad Gorg. p.
 465. E. et Protagor. p. 335. C.

E. τὸ νῦν ὀρθρὸν οὐχ ὅσον —] Imago: τὸ νῦν ὀρθρὸν
 οὐχ ὅσον τοσοῦτον (μόνον), ὅσον
 αὐτὸ εἶναι ὥδε ἐρωτηθὲν ἐλλί-
 σσειεν ἂν τις. h. e. Id, de quo
 nunc quaeritur, non est
 tam parvum et exiguum,
 quam quis illud esse pu-
 taverit, ubi sic simplici-
 ter de eo interrogatur,
 sed longissimam requirit
 disputationem. In his quod
 οὐχ ὅσον vi deminuti positum

est, alia id genus exempla in-
 dicavimus ad Phaedon. p. 83. B.
 Temere nonnemo coniecit οἷον.
 ἄλλως τε καὶ σοῦ λέξαν-
 τος ὡς εἶπες] Nam Socrates
 antea: Μὴ τοῖνυν, ὦ ξένη, ἡμῶν
 τὴν γε πρώτην χροίαν ἀληθειῶν
 ἀπαρηθεις γένη. De εἶπες post
 λέξαντος illato Heindorfius
 conferri iussit Politic. p. 293. A.
 τοῖνυν δὲ γε νομοτίον ὥστε
 νῦν ἠγοῦμεθα. Legg. IV. p. 708.
 A. ὁ νῦν δὴ λέγεις, ἀληθεις φρά-
 ζεις. Soph. Oed. T. 54. εἶπερ
 ἀσφεις ἠσθε γῆς, ὥστε κρατεῖς.
 conf. ad p. 242. A.

P. 218. Ἄρα τοῖνυν —
 ξεσε;] H. e. num igitur ita
 etiam omnibus gratum fac-
 cies, sicuti Socrates di-
 cebat? Dubitat enim modestus
 adolescens, num omnibus gratum
 futurum sit, si ipse potissimum
 in sermonis societatem adscisc-
 catur. Itaque οἷον est, si me
 delegeris interlocuterem; καὶ au-
 tem pertinet ad πάσι κεχαρισμέ-
 νος ἔσει.

ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει
 πονῶν ἄχθῃ] Recte dicit τῷ
 μήκει πόνων omisso articulo τῶν.

ΘΕΑΙ. Ἄρα τοῖνυν, ὦ ξένη, οὕτω καὶ καθά-
 περ εἶπε Σωκράτης πάσι κεχαρισμένος ἔσει;

ΞΕ. Κινδυνεύει πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν ἔτι λεκτέον
 εἶναι, Θεαίτητε· πρὸς δὲ σὲ ἤδη τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς
 ἔοικε, γίγνοιτ' ἂν ὁ λόγος. ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει
 πονῶν ἄχθῃ, μὴ με αἰτιᾶσθαι τούτων, ἀλλὰ τούςδε
 τοὺς σοὺς ἐταίρους.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οἶμαι μὲν δὴ νῦν οὕτως οὐκ ἀπε-
 ρεῖν· ἂν δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε πα-
 ραληφόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμῶν-
 B

sitionis visum est necessarium ideoque ex correctione duxit origi-
 nem. Usum hunc encliticae tetigimus ad Euthydem. p. 299. C.
 coll. 295. H.

B. Ἄλλ' οἶμαι μὲν δὴ] μὲν om. Steph. praeter fidem co-
 dicum.

Nam longam fore disputationem
 pro certo et explorato habet;
 quoniam futuri sint disputandi la-
 bores, id vero nondum novit.
 Itaque aerumnas et labores uni-
 verse significat. Monui haec,
 quia olim in hac verborum con-
 iunctione ipse offendi. Prono-
 men τι pertinet ad ἄχθῃ. Phae-
 don. p. 88. E. ἐνθλός τι ἐγένετο
 ἄχθόμενος. ubi v. ann. Xenoph.
 Cyrop. I. 4. 29. μὴ δὲ πανήρ τι
 ἄχθοιο. Plura suppedabit li-
 beralitas Schaeferi ad De-
 mosth. T. V. p. 377. Denique
 μὴ με αἰτιᾶσθαι modeste et ur-
 bane rogantis est pro μὴ με αἰ-
 τιῶ: quem usum infinitivi confir-
 mabant quae scripsimus in com-
 mentariis ad Remp. V. p. 473. A.

B. οἶμαι μὲν δὴ νῦν οὕ-
 τως —] Recte codd. fere omnes
 νῦν inserunt, quod nescio cur
 Heindorfius abiecerit, mi
 cod. Paris. obsequutus. Nam
 νῦν οὕτως est, sic ut nunc
 res se habet, sic ut nunc
 sum.

τὸν Σωκράτους μὲν ὁμῶ-
 νυμον —] Est hic juvenis

Theaeteto haud dubie ingenio
 ac moribus similis; unde eius
 familiaris fuisse dicitur. Is re-
 vera in Politico p. 257. D. post-
 eaquam Theaetetus disputando
 defatigatus est, in eius locum
 succedit et disputationem ab
 hospite Eleatico susceptam ulter-
 rius cum eo persequitur. Quam-
 obrem nos quidem non dubita-
 mus affirmare, hoc ipso loco
 interiori quendam Sophistae et
 Politici necessitudinem et con-
 iunctionem tecte a Platone si-
 gnificari. Diversus ab hoc Soc-
 crate est quem Aristoteles
 Metaphys. VII. 11. p. 151. ed.
 Brandis. al. appellat Σωκράτην
 τὸν νεώτερον. Nam Stagiritas
 Socratem illum philosophiae pa-
 rentem natu minorem intellexit,
 quem distinxit a Socrate natu
 maiore et annis provecto, pro-
 pterea quod alia doctrinae ratio
 Socratis fuit quo tempore fuit
 juvenis, alia, quum aetate iam
 longius esset provectus. Qua
 de re egregie exposuit Bran-
 disius Musei Rhevani T. I. p.
 127 sq.

μον, ἐμὸν δὲ ἡλικιωτήν καὶ συγγυμναστήν, ᾧ συν-
διαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἤθεες.

Cap. III. ΞΕ. Ἐν λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ
βουλεύσει προΐοντος τοῦ λόγου· κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ
σοι συσχεπτέον ἀρχομένῳ πρώτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται,
νῦν ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λό-
C γῳ, τί ποτ' ἔστι. νῦν γὰρ δὴ σύ τε καὶ γὰρ τούτου
πὲρι τοῦνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ· τὸ δὲ ἔργον, ἐφ'
ᾧ καλοῦμεν, ἐκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς
ἔχομεν· δεῖ δὲ αἰ πάντως πὲρι τὸ πρόημα αὐτὸ μάλ-
λον διὰ λόγων ἢ τοῦνομα μόνον συνωμολογήσασθαι
χωρὶς λόγου. τὸ δὲ φῦλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν,
οὐ πάντων ῥᾶστον συλλαβεῖν, εἰ ποτ' ἔστιν, ὃ σοφι-
στής. ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι κα-
λῶς, περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ

μετ' ἐμοῦ σοι συσχεπτέον] Vat. συσχεπτέον. male. cfr. Bastii
Epistol. crit. p. 164 sq.

C. σύ τε καὶ γὰρ τούτου πὲρι] Inseruimus τε ex Flor. i.
Mox Vat., teste Bastio, παρ' ἡμῖν αὐτοῖς.

μόνον συνωμολογήσασθαι] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Vulgo
συνωμολογήσασθαι. Coisl. Ven. A. Par. BEF. Florentini συνωμολογήσασθαι.
οὐ πάντων ῥᾶστον] πάντως Ven. ΣΥ.

τὰ πολλὰ οὐκ ἤθεες] Stephanus putabat τὰ πολλὰ,
propterea quod sequeretur οὐκ ἤθεες, explicari oportere in
plerisque, ne existeret mala orationis redundantia. In quo
acumine suo abusus est vir egregius. Nam τὰ πολλὰ, fere,
plerumque, cum οὐκ ἤθεες non aliter iungitur, quam si di-
citur Latine plerumque so-
let. Id quod recto iudicio per-
spexit Fischerus. conf.
Schaeferus ad Lamb. Bos.
Ellips. p. 427 sq.

C. ἐφ' ᾧ καλοῦμεν] αὐτὸ
s. τοῦτο τὸ ὄνομα, res cui
hoc nomen imponimus. No-
tissima est loquutio καλεῖν s.
ὀνομάζειν ἐπὶ τινὶ ὀνομα, cuius
exempla dedimus ad Cratylum
p. 383. E. Mox pro μᾶλλον

διὰ λόγων Stephanus scriben-
dum suspicabatur μᾶλλον διὰ λό-
γον, quoniam continuo seque-
retur χωρὶς λόγου. Sed primum
quidem tale studium concinnita-
tis per se admodum putidum
foret: deinde cur secundo loco
dicatur χωρὶς λόγου, ne Fici-
num quidem latuit, qui vertit
sine ratione, cum antea di-
xisset cum rationibus.

δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι] In his καὶ ante πάλαι non co-
pulae munere fungitur, sed habet
vim intendendi, ut καὶ πάλαι sit
iam dudum, ut Reip. VI. p.
506. B. Lucian. Toxar. §. 16.
καὶ πάλαι εἰδὸτα, ubi frustra
fuit qui αἰ καὶ πάλαι coniceret.
Sed pervulgatus hic loquendi
usus est, ut vix requirat admo-
nitionem.

πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾶστον αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, D
πρὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. νῦν οὖν, ᾧ Θεαίτητε,
ἔγωγε καὶ νῦν οὕτω συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ δυσ-
θνήρευτον ἠγήσαμένους εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος
πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥέοντι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελε-
τᾶν, εἰ μὴ οὐ ποθεν εὐπετεστέρα ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην
ὁδόν.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οὐκ ἔχω.

ΞΕ. Βούλει δὴτα περὶ τινος τῶν φάυλων με-
τιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ
μειζονος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δὴτα προταξαίμεθ' ἂν εὐγνωστον μὲν E
καὶ σμικρόν, λόγον δὲ μηδεὶς ἐλάττονα ἔχον τῶν μει-

D. πρὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς μ.] Vett. editt. cum Ven. Z. Flor.
a. c. i. Zitt. πρὶν ἂν ἐν αὐτ.

καὶ δυσθνήρευτον] V. δυσθνήρευτον. Illud tuentur Bodl. Vat.
Ven. II. A. Coisl. Par. BH. Flor. a. b. c. i.

αὐτοῦ προμελετᾶν] προσμελετᾶν Ven. ΣΥ. Par. EF. Mox
Bodl. ἐχῆς.

E. Τί δὴτα προταξαί-
μεθ' ἂν —] Quid tandem
proponemus, quod facile
quidem sit intellectu at-
que vile, nec tamen mino-
rem habeat definitionis
artem quam ulla alia re-
rum maiorum. Vult igitur
subtilioris definitionis exemplum
aliquod ita proponere, ut
primum periculum fiat in re leviori,
ac deinde demum ad gravioris
momenti argumentum procedatur.
Versatur vero Eleaticus in
tractanda re viliori ea subtili-
tate, ut omnia non minus quam
si res maxima ageretur veluti
cum pulvisculo excutiat. Quod
si quaeris cur ita fiat, nos qui-
dem Platonem putamus definiendi
illam subtilitatem, qua Eleatici
et Megarici utebantur, ad ipsam

vitae veritatem expressisse, eo-
que ipso leniter risisse. Quippe
illi nulla rerum tractandarum
habita ratione omnia methodo
suae tribuebant eamque ita exer-
cebant, ut vel vilissimas res in
disceputationem vocarent, in his-
que discutiendis maximo acumi-
ne uterentur, ut scilicet veri in-
telligentia adiuvaretur. Pertinent
huc quae leguntur infra p.
227. A. B. C. et Politic. p.
266. D. Sed fecit tamen Plato
in hoc libro hospitem suum Elea-
ticum nihilo minus ea modera-
tione disserentem, ut eadem illa
arguta subtilitate, qua exercenda
alii sibi placebant mirifice, ad
corrigendam Parmenidis ratio-
nem firmandamque Platonis sen-
tentiam paene invitatus abutatur.
Ceterum hoc ipsum rei exem-

ζόνων; οἷον ἀσπαλιευτής· ἄρ' οὐ πᾶσι τε γνώριμον καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι πολλῆς τινὸς ἐπάξιον;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

219 ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς ἂν ἔχοι.

Cap. IV. ΞΕ. Φέρε δὴ, τῆδε ἀρχώμεθα αὐτοῦ. καὶ μοι λέγε· πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἀτεχνον, ἄλλην δὲ δύναμιν ἔχοντα θήσομεν;

ΘΕΑΙ. Ἡμιστά γε ἀτεχνον.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Γεωργία μὲν καὶ ὄση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία τό τε αὐτὸ περὶ τὸ ζῦνθετον καὶ πλα-

P. 219. Καλῶς ἂν ἔχοι] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Vulgo post Καλῶς interponitur τοίνυν. Quod unde natum sit, intellectus non est difficile.

Ἡμιστά γε ἀτεχνον] Bodl. Vat. Ven. II. γε om. Non ausi sumus voculam hic delere, quae fortasse in libris illis ob sequens γε a grammaticis eiecta est.

B. δικαιοτάτ' ἂν ἐνὶ προσ.] ἂν hic omissum post προσαγορεύουτ' interponunt Bodl. Ven. Z. Flor. i. Stobaeus. In Coisl. his positum legitur.

πρότερόν τις ὄν] τι Vat. et corr. Bodl. Idem libri dein

plum mox facete ad Sophistarum irrisionem traducitur, quandoquidem illi piscatoribus dicuntur esse simillimi. vid. p. 221. D. sqq. Haec monenda videbantur, ne quis totum hunc, qui sequitur, locum pro inficeto et inepto habeat aut in argumentis numeret, quibus universi libri fides et auctoritas labefactetur.

οἷον ἀσπαλιευτής] Moevis: ἀσπαλιευτής· ὁ τῆ ὀσμῆς χρώμενος ἄλιός, Ἀπτικῶς· ὀσμικεύτης, Ἑλληνικῶς. Sed Timaeus p. 52. ἀσπαλιεύς, ἄλιός, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄρσιν. qui fortasse hic et infra in codice suo ἀσπαλιεύς legit.

Sic etiam Grammaticus Bekkeri T. I. p. 573. Notarunt tamen alteram vocabuli formam etiam Hesychius, Etymol. M. et Pollux I. 96. 108. et VII. 137. Neque dubium est quin recte ἀσπαλιευτής scribatur.

P. 219. Ἀλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πασῶν] Exscripsit hunc locum usque ad verba τῶν τριστόντων πᾶν ἀρχισοφιστικόν Stobaeus Eclogg. Ethh. c. 58. p. 378 sq. ubi γε perperam ante τῶν insertum legitur. Ibidem mox δικαιοτάτα ἐνὶ προσαγορευοίσο ἂν ὀνόματι, ut est etiam in aliquot codicibus Platonis.

Γεωργία μὲν καὶ ὄση περὶ

στόν, ὃ δὴ σκεῦος ὀνομάζαμεν, ἢ τε μιμητικῆ, ξύμ- B
παντα ταῦτα δικαιοτάτα' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοιτο' ὀνόματι.

ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ τίνι;

ΞΕ. Πᾶν, ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν τις ὄν ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ, τὸν μὲν ἄγοντα παιεῖν, τὸ δὲ ἀγόμενον ποιῆσθαι πού φαμεν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

ΞΕ. Τὰ δὲ γε νῦν δὴ ἂ διηλθομεν ἅπαντα, εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν.

ΘΕΑΙ. Εἶχε γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ποιητικὴν τοίνυν αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Τὸ δὴ μαθηματικὸν αὐτὸ μετὰ τοῦτο εἶδος C

pro vulg. ἄροι recte ἄγῃ, quod etiam ceteri libri cum Stobaeo tuentur.

Τὰ δὲ γε νῦν δὴ ἂ διηλθομεν ἅπαντα] V. τὰ δὲ γε νῦν ἂ δὴ διηλθομεν Bodl. Coisl. Vat. Ven. ΞΞ. Par. H. Flor. d. Zitt. om. ἂ. Coisl. corr. pro Τὰ δὲ γε scribit Ἀ δὲ γε. quod dederunt Turicenses. Ven. II. corr. εἶδη ἂ δὴ. Recte νῦν δὴ ἂ δ. Par. BC. Flor. a. c. i.

C. Τὸ δὴ μαθηματικόν] Sic Bodl. Coisl. Par. CEF. Flor. a. b. c. i. Zitt. pro vulg. μαθηματικόν. Sed receptam a nobis scripturam praeterea etiam Vat. et Ven. II. tuentur, sicuti liquido testatus est Bastius. Itaque ea ab omni parte satis firmata est. Pro δὴ Heindorfius malebat δέ, libris non consentientibus.

τὸ θν.] In his pro eo, quod expectabas: ὄση τε αὐτὸ περὶ τὸ ζῦνθετον, dictum est insolentius paullo: τό τε περὶ τὸ θν. Nec tamen quidquam sollicitandum. Ficinus: et facultas omnis, quae circa compositum quodlibet fictumve versatur; quae translatio est aliquanto liberior. Mox ad sententiam conf. infra p. 265. B. ποιητικῆν, ἔπειρ μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα, πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίγνεσθαι. Sympos. p. 205. C. ἴσθ' ὅτι ποιητικῆς ἐστὶ τι πολὺ. καὶ γὰρ τοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς

τὸ ὄν ἵκνται ὀφθαλμοῖν αἰτία πᾶσα ἐστὶ ποιητικῆς. Xenoph. Memor. II. 2, 3. De hac artium distributione in ποιητικῆν et κηρικῆν v. Diog. Laert. III. 84. Tyr. Max. XXXIII. p. 140. ed. Reisk.

C. Τὸ δὴ μαθηματικὸν αὐτὸ] Deditius quod optimi libri perscriptum habent. Ceterae edit. omnes μαθηματικόν. Nam μαθηματικόν est id, quod ad disciplinas spectat, ita ut rei discendae ratio habeatur: quae si negligitur, idem illud vocatur μαθηματικόν, ut appareat minus definitum esse huius vocabuli usum. v. Schneider. ad Remp. V. p. 475. D. Sic etiam Tim. p. 88. B. μα-

ὅλον καὶ τὸ τῆς γνωρίσεως τὸ τε χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικὸν, ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι, τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, μάλιστα ἂν που διὰ ταῦτα ξυνάπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέπειεν.

ΘΕΑΙ. Ναί· πρόπει γὰρ ἂν.

Cap. V. ΞΕ. Κτητικῆς δὴ καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν ἐν ποτέρῃ τὴν ἀσπαλιευτικὴν, ᾧ Θεαίτητε, τιθῶμεν;

ΘΕΑΙ. Ἐν κτητικῇ που, δῆλον.

ΞΕ. Κτητικῆς δὲ ἄρ' οὐ δύο εἶδη; τὸ μὲν ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν ὄν διὰ τε δωρεῶν καὶ μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων, τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν, χειρωτικὸν ἂν εἴη;

ταῦτα ξυνάπαντα τ. μ.] V. ξύμπαντα, quod soli habent Par. E. Flor. i.

λεχθεῖσα ἂν διαπρέπειεν] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Vett. editt. διαγράφειεν. Stobaeus ἐπιτρέπειεν.

D. Ἐν κτητικῇ που δῆλον] δήπου Stobaeus.

μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Vett. editt. ordine inverso ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων.

θηρευτικὸς in universum est disciplinarum studiosus. — τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, partim iis potiri conantibus non permittit. — κτητικὴ τις λεχθεῖσα ἂν διαπρέπειεν, maxime propterea has partes cunctas artem quandam acquirendi dici decebit. Pro λεχθεῖσα vulgaris ratio exigebat λεχθέντα, quandoquidem subiectum est ξύμπαντα τὰ μέρη, h. e. τὸ μαθηματικὸν καὶ τὸ χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικὸν. Verum non ita raro fit, ut participium praedicato potius quam subiecto accommodetur: unde λεχθεῖσα di-

ctum propter τέχνη τις κτητικῆ. Exempla rei dedimus ad Menon. p. 79. E. Pro διαπρέπειεν vulgo insigni errore διαγράφειεν scribebatur, quod vitium nunc ope praestantissimorum codicum sublatum est. Corrupta videtur vera lectio ab iis, qui πρόπειεν et διαπρέπειεν non meminissent etiam significatione neutrali, quam vocant, usurpari solere, ut sit insignem esse, decorum esse. Quamobrem proprie quidem Platonis verba hoc sonant: maxime haec insignia sint si appellentur nomine τέχνης κτητικῆς, s. διαπρεπῆ ἦν. De πρόπειεν sic usurpato dictum est ad Remp. I. p. 327. A. διαπρέ-

ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων.

ΞΕ. Τί δέ; τὴν χειρωτικὴν ἄρ' οὐ διχῇ τμητέον;

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὴν γε μὴν θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μὴ οὐ τέμνειν διχῇ.

ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ.

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀψύχου γένους διελομένους, τὸ δ' ἐμψύχου.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν; εἶπερ ἔστον γε ἄμφω.

ΞΕ. Πῶς δὲ οὐκ ἔστον; καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνόνημον ὄν πλὴν κατ' ἓνα τῆς κολυμβητικῆς ἅττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα, καί-

E. ἀγωνιστικὸν θέντας] Vett. editt. θέντες, quod mutandum Heindorfius vidit. Accusativum confirmat Par. E. corr.

Τὴν γε μὴν θηρευτικὴν] Codd. fere omnes post Τὴν interponunt, δέ. Noli probare.

P. 220. ἀνόνημον ὄν] Libri ἀνόνημον ἔαν. Emendavit Heindorfius. Dein Stephan. καὶ ἓνα. mero errore. Nam Ald. Bas. 1. 2. cum codd. mss. omnibus κατ' ἓνα. Mox Ven. II. καὶ τὰ τοιαῦτ' ἄλλα.

πειν tetigit Ruhnken. ad Callimachi Fragm. p. 590. De constructione v. ad Polit. p. 269. C.

E. ἀγωνιστικὸν θέντας] Recte Heindorfius pro vulg. θέντες reposuit accusativum, quem unus Par. E. ex corr. tenet. Nam praegressum illud τμητέον idem est quod τέμνειν δεῖ. Non rara est haec constructio, qua verbalia in τειον desinentia accusativum personae sibi adiunctum habent. v. ad Criton. p. 49. A. Gorg. p. 512. D. Phaedr. p. 272. E. Matthiae Grammat. §. 447. a. Mox plerique libri δέ γε μὴν θηρευτικὴν. Sed δέ interpositum videtur ob praegressum Τὸ μὲν ἀναφανδόν,

quum tamen illi μὲν bene respondeat μὴν.

Τί μὴν; εἶπερ ἔστον γε ἄμφω] H. e. τί μὴν ἄλλο; Hoc enim dicit: Quidni haec duo genera discernamus, si quidem ambo revera reperiuntur. Sic τί μὴν; in hoc uno libro fere tricesies usurpatur, ut exempla rei afferre poeniteat.

P. 220. ἀνόνημον ὄν πλὴν κατ' ἓνα] Locus hic, si quis alius, in codd. et vett. editt. vitiose scriptus. Nam pro ὄν, quod de coniectura Heindorfii restitimus, in omnibus scriptum legitur ἔαν. Quod vitiosum esse arguit id, quod deinceps sequitur, χαλκίεν ἔασαι.

ρειν ἄσαι, τὸ δὲ, τῶν ἐμφύγων ζώων οὖσαν θήραν, προσειπεῖν ζωοθηρικὴν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Ζωοθηρικῆς δὲ ἄρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ; τὸ μὲν πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἶδеси καὶ ὀνόμασι διηρημένον, πεζοθηρικόν, τὸ δ' ἕτερον νευστικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

B ΞΕ. Νευστικοῦ μὲν τὸ μὲν πτηνὸν φύλον ὀρώμεν, τὸ δὲ ἐνυδρον;

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ] ἄν om. Ven. ΣΥ. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. Zitt. ante εἶδος ponit Coisl.

B. Νευστικοῦ μὲν τὸ μ.] Pro μὲν, quod codd. cum ed. Bas. 2. fere una consensione tuentur, vulgo erat δέ. Pro ὀρώμεν Heusdus coni. ἑροῦμεν, quo non opus.

Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν γένους] Pro μὲν editt. omnes μὲν. Verum praebuerunt Vat. Ven. II. Par. BCEFH. Dein ὀρνιθευτική Bodl. Coisl. Vat. Ven. II. Flor. i. quod vocabulum habet Pol-

Magis etiam genuinam lectionem corruptit Stephanus, pro κατ' ἐνια, quod libri vett. tuentur, propinans καὶ ἐνια. Pravam lectionem secutus etiam Ficinus est, qui locum reddidit sic: Et oportet quoddam inanimum pertinet, aequivocum (legit igitur ὁμόνυμον) dimittere; praeter quasdam natatoriae potentiae partes; et alia huiusmodi exigua praetermittere; animatorum vero capturam animalium venationem vocare. Verum enim vero ubi κατ' ἐνια tenuerimus et pro ἄν cum Heindorfio scripserimus ὄν, optima erit sententia haec: et oportet quidem nos in animatorum speciem, quae, si a quibusdam urinandi artis partibus et aliis id genus partibus nonnullis discesserimus, omnino no-

mine caret, missam facere, eam vero, quae animalium complectitur venationem, appellare ζωοθηρικὴν. Ad ipsam rem idem Heindorfius apte comparavit Oppian. Halient. V. 612 sqq. Ceterum notabis petulantiam istam, qua hospiti Eleatico, dialecticae istius acumini plane indulgenti, tribuuntur novorum vocabulorum signata: qualia quidem verborum monstra nec nostra aetate ii reformidarunt, qui fingendi licentiae omnia, ipsi veritatis investigationi parum tribuerunt, quantumvis sese solos vociferarentur omnem sapientiae vim animis suis complexos esse. Sed nimirum isti homunciones, quam sint veteribus istis eristicis similes et cognati, ipsi profecto nesciunt.

B. Νευστικοῦ μὲν τὸ μὲν —] Nam et per aerem et

ΞΕ. Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν γένους πᾶσα ἡμῶν ἢ θήρα λέγεται πού τις ὀρνιθευτική.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τοῦ δὲ ἐνυδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτική.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δέ; ταύτην αὖ τὴν θήραν ἄρ' οὐκ ἂν κατὰ μέγιστα μέρη δύο διελοίμην;

ΘΕΑΙ. Κατὰ ποῖα;

ΞΕ. Καθ' ἃ τὸ μὲν ἐρκεσιν αὐτόθι ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῆ.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις, καὶ πῆ διαιρούμενος ἐκάτερον;

lux VII. 139. Restituendum vidit Fischerus ex Stobaeo, ubi est ὀρνιθευτική. Vett. editt. ὀρνιθοθηρικὴ.

κατὰ μέγιστα μέρη] Stob. κατὰ τὰ μέγιστα. Coisl. rec. ὡς τὰ μέγ. Dein Heindorfius διελοῦμεν correxit, sine caussa idonea. αὐτόθι ποιεῖται] αὐτόθεν Par. F., quod receperunt Heindorf. et Bekker.

καὶ πῆ διαιρούμενος] Male vulgo διαιρούμενος. Veram lectionem habent Basil. 2. Stob. et codd. praeter Ven. E. omnes.

per aquam natatur. Itaque recte duplex distinguitur artis natalis genus, alterum quod ad volatum avium pertinet, alterum, quod refertur ad pisces in aqua natantes. Pro ὀρώμεν quod Heusdus coniecit ἑροῦμεν, id nihili est, sicuti facile apparebit iis, qui loci totius rationem accurate perpenderit. Recte vulgatam lectionem tuetur Heindorfius. Mox pro vulg. ὀρνιθοθηρικὴ ex codd. optimis cum Bekkerō dedimus ὀρνιθευτική, quod vocabulum et ipsum per ludibrium quoddam fictum esse putamus. Atque id servavit etiam Pollux VII. 139. qui hunc locum, opinor, ob oculos habuit. Stobaeus habet ὀρνιθευτική, quod eodem perducit.

ταύτην αὖ τὴν θήραν ἄρ' οὐκ ἂν κ. μ.] Stobaeus κατὰ τὰ μέγιστα μέρη. Sed articulo non opus, quem nec codd.

Platonis tuentur. Pro διελοῦμεν Heindorfius dedit διελοῦμεν. Quae coniectura etsi speciosa est, tamen supervacanea videtur. Nam hoc dicit hospes Eleaticus: nonne hanc venationem possim secundum maximas partes duas dividere ac distinguere? Hinc Theaetetus statim post: πῶς λέγεις, καὶ πῆ διαιρούμενος ἐκάτερον; Sic sexcenties dicitur κατ' εἶδη διαρῆσθαι. Heindorfii coniecturam qui in ordinem verborum recepit Bekkerus, is postea ipse, dum scriberet criticas annotationes, mentem suam mutavit.

αὐτόθι ποιεῖται τὴν θήραν] Libri paucissimi αὐτόθεν, quod placuit Heindorfio, qui interpretatur, solis retibus, ut non vis humana accedat, quum contra hami fascinaeque per se ipsae,

ΞΕ. Τὸ μὲν, ὅτι πᾶν, ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως
C εἴργη τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ
πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ
προσαγορεύειν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Τοῦτο μὲν ἄρα ἐρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ
μέρος φήσομεν, ἢ τι τοιοῦτον.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γι-
γνόμενον ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινὰ θή-

C. Οὐδέν] ἄλλο post οὐδέν vulgo additum om. Bodl. Vat.
Ven. II. Et videtur sane aliunde inductum.

D. ἢ τί τις ἂν, Θεαίτητε] Editt. ὦ ante Θεαίτητε inter-

non addito ictu, nihil capi-
ant. Nos αὐτοῖσι pro vero
habemus, siquidem sententia ver-
borum haec est: Aut solis
retinaculis statim et e ve-
stigio perficit venatio-
nem, aut ictu, ideoque viri-
bus humanis una operantibus.
Quod ipsum confirmatur etiam
loco Legg. VII. p. 823. E. ab
Heindorfio comparato, ubi
captura, quae κύρτοις peragitur,
ἀργὸς θήρα appellatur.

C. Κύρτους δὴ καὶ δι-
κτυα —] Κύρτος est nassa,
h. e. fiscella viminea angusto
collo (die Fischreuse): cuius
descriptionem dedit Oppian.
Halieut. III. 341 sqq. et Silius
Ital. V. v. 47 sqq. ubi v. intpp.
Idem Oppianus etiam de variis
retium generibus agit III. v. 81
sqq. De βρόχοις s. laqueis
dixerunt intpp. ad Gratii Fa-
lisci Cyneg. v. 28. quos lauda-
vit Heindorfius. Quid πόρκος
sit, ipsi Grammatici ambigunt.
Timaeus: Πόρκος, κύρτος Θα-
λάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.
Ety. M. et Suidas in v.

Πόρκος: οἱ μὲν πόρκιον δίκτυον
ἀπέδωκαν. οὐκ εἶ. ἔστι δὲ σχοι-
νίου πλέγμα. οἱ δὲ κύρτος οὐδὲ
οὔτοι ἔγνωσαν. ὁ γὰρ Πλάτων ἕρ-
κὸν φησὶν εἶναι τὸν κύρτον τοῦ
πόρκου, ἐν Σοφιστῇ λέγων, κύρ-
τους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους
καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ
ἄλλο τι πλὴν ἕρκη δεῖ προσαγο-
ρεῖν. Fortasse πόρκοι sunt
nassae minores, ex iuncis factae,
quae ut rite sinuarentur, aliis
iuncis intexebantur. Quales nas-
sae a Theocrito Idyll. XXI.
v. 11. vocantur ἐκ σχοίνων λα-
βύριθοι. Quod si verum est,
facile inter se conciliari poterunt
variae Grammaticorum opinio-
nes. — καὶ τὰ τοιαῦτα, ve-
luti instrumenta illa (τὰ ταῖν
χειρῶν ἀθλήματα), quae apud
Theocritum Idyll. XXI. v. 9
sqq. Oppian. Hal. III. 75 sqq.
et Artemid. Oneir. II. 14.,
singulatim recensentur.

τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τρι-
όδουσι πληγῇ γιγν. —] Τὰ
ἀγκίστρα (hami, Angeln-
ken) memorantur item a Theo-
crito l. c. describuntur ab Op-

ραν ἡμᾶς προσηπτεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρεῶν, ἢ τί τις D
ἂν, Θεαίτητε, εἴποι κάλλιον;

ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν τοῦ ὀνόματος ἀρκεῖ γὰρ καὶ
τοῦτο.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινόν,
οἶμαι, πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν
περὶ τὴν θήραν πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε μεθήμερινόν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις
ἀγκίστρα καὶ τῶν τριόδων, πᾶν ἀγκιστρευτικόν.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

Cap. VI. ΞΕ. Τοῦ τοίνυν ἀγκιστρευτικοῦ τῆς E

ponunt. Om. codd. omnes praeter Ven. E. et Flor. i.

Τῆς τοίνυν πληκτ.] Stobaeus, τῆς μὲν τοίνυν πλ.

Πάνυ γε] Par. BC. Flor. a. c. i. πάνυ μὲν οὖν.

piano III. v. 285 sqq. Ante
πληγῇ Stephanus καὶ inter-
ponendum censebat. Non satis
caute. Recte Fischerus lo-
cum sic interpretatur: eam ve-
ro, quae per hamos et
fuscinae ictu fit. Enim-
vero πληγῇ ad utrumque perti-
net, et ad ἀγκίστρα et ad τριό-
δοντας, quandoquidem utrumque
instrumentum τῇ πληγῇ inservit,
sicuti docent ea, quae deinceps
exponuntur.

D. ἢ τί τις ἂν, Θεαίτητε,
εἴποι κάλλιον] Vulgo ὦ Θε-
αίτητε, invitis codd. fere omni-
bus. Enimvero vocativus sine
ὦ est potius admonentis quam
compellantis. Exempla vocativi
sic positi bene multa college-
runt Bornemannus ad Xeno-
ph. Symp. p. 145. Memorab.
p. 49. Rückert. ad Sympos.
p. 94. Winckelmannus ad
Enthydem. p. 89.

ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο]
nam vel hoc sufficit, ut non
opus sit aliud nomen acquirere
ac circumspicere. Sic καὶ in
eiusmodi formulis frequentatur.

Vide praeter locos ab Hein-
dorfio allatos De Rep. VI. p.
506. D. VIII. p. 548. D. Mene-
xen. p. 247. C. Hipp. mai. p.
302. B. Alcib. I. 123. D. Sed
plura adscribere piget: est enim
hic usus loquendi sane creber-
rimus.

τὸ μὲν νυκτερινόν —] Sic
etiam Legg. VII. p. 823. E.
diurnum et nocturnum piscatus
genus discernitur; conf. quae de
ea re exposuit Casaubonus ad
Athen. XV. p. 355 sqq. T. VIII. ed.
Schweighauser. p. 347.
Nocturnam piscationem descripsit
Oppianus Halieut. IV. v. 640
sqq. quem locum iam Fischerus
conferri iussit. Ceterum verbo-
rum consecutio et ordo hic est:
τὸ μὲν νυκτερινόν τῆς πληκτικῆς
συμβέβηκεν, οἶμαι, ῥηθῆναι πυρευ-
τικὴν ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν
θήραν, ἅτε γιγνόμενον πρὸς πυ-
ρὸς φῶς.

Τὸ δὲ γε μεθήμερινόν —]
Diurnam piscationem totam esse
vult ἀγκιστρευτικὴν, quoniam
etiam fuscinae in extremitatibus
hamos habeant: eius autem duas

πληκτικῆς τὸ μὲν ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω γιγνόμενον διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλιστα χοῦσθαι τριόδοντια τις, οἶμαι, κέκληται.

ΘΕΑΙ. Φασὶ γοῦν τινές.

ΞΕ. Τὸ δέ γε λοιπὸν ἐστὶν ἐν ἔτι μόνον, ὡς εἰπεῖν, εἶδος.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτης πληγῆς, ἀγκίστρω τε γιγνόμενον καὶ τῶν ἰχθύων οὐχ ἢ τις ἂν τύχη 221 τοῦ σώματος, ὡςπερ τοῖς τριόδουσιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἐκάστοτε, καὶ κάτωθεν εἰς τὸναντίον ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον· οὐ τί φησομεν, ὡ Θεαίτητε, δεῖν τοῦνομα λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι προῦθήμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι.

B. τριόδοντια τις, οἶμαι, κελ.] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Vett. editt. τις post οἶμαι ponunt cum ceteris codd.

Τὸ ποῖον] Om. Bodl. Vat. Ven. II.

οὐχ ἢ τις ἂν τύχη] Sic Coisl. Ven. Z. Par. FH. Flor. i. ut vertit Ficinus. Vett. editt. ἢ τις.

discernit partes, quandoquidem vel ἄνωθεν fiat vel κάτωθεν. De τριόδοντις v. Pollux VII. 139.

E. ἐν ἔτι μόνον ὡς εἰπεῖν εἶδος] una adhuc omnino species superest. Mox iungenda sunt verba in hunc modum: ἀγκίστρω τε γιγνόμενον καὶ οὐ ταύτη τοῦ σώματος τῶν ἰχθύων (γιγνόμενον) ἢ τις ἂν τύχη, ἀλλὰ ἐκάστοτε (γιγνόμενον) περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος. quod hamo fit nec in ea corporis piscium parte, qua fors fert, peragitur, sed semper in capite et ore capti cuiusque.

P. 221. Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι —] Saepe hoc μὲν non sequente δέ usurpatur. Infra p.

231. D. et 225. D. ubi pro μὴν reponendum fuit. Euthyphr. p. 7. B. ubi item est δοκῶ μὲν. Phileb. p. 63. B. οἶμαι μὲν. De Rep. IV. p. 423. B. οἶμαι μὲν. Cratyl. p. 390. B. et De Rep. I. p. 334. C. εἰκός μὲν. conf. Buttmann. Gr. §. 136. Matthiae Gr. §. 622. Prave Bass. δοκῶμεν, quod nec sequentia illa ferunt: τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι. Praeterea male Ser-ranus δεῖν putabat exterminandum esse auctoritate codicis sui, quam nos quidem non ita magni faciendam censemus.

τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ τε κἀγὼ] Hic locus salutem suam debet Ficini interpretationi. Nam libri editi et manu-

Cap. VII. ΞΕ. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ τε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τοῦνομα, B ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοῦργον εἰλήκαμεν ἱκανῶς. Ξυμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἡμῖσιν μέρος κτητικὸν ἦν, κτητικῶν δὲ χειρωτικόν, χειρωτικῶν δὲ θηρευτικόν, τοῦ δὲ θηρευτικῶν ζωοθηρικόν, ζωοθηρικῶν δὲ ἐνυγροθηρικόν, ἐνυγροθηρικῶν δὲ τὸ κάτωθεν τμήμα ὅλον ἀλιευτικόν, ἀλιευτικῆς δὲ πληκτικόν, πληκτικῆς δὲ ἀγκίστρωτικόν· τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν ἀνασπώμενην ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα, ἢ νῦν C ἀσπαλιευτικῆς ζητηθεῖσα, ἐπίκλην γέγονε.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε ἱκανῶς δεδήλωται.

Cap. VIII. ΞΕ. Φέρε δὴ, κατὰ τοῦτο τὸ πα-

P. 221. ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ τε κἀγὼ] Libri περὶ οὗ σύ γε κἀγὼ. Pro γε recte τε codd. omnes. οὐ autem Ficino duce eiecit Heindorf.

B. ζωοθηρ. δὲ ἐνυγροθηρικόν] ἐνυγροθηρικόν Coisl. Ven. AΣY. Par. BCEH. Flor. a. b. c. Ald. Bas. 2. ut deinceps.

ὅλον ἀλιευτικόν] ὅλου Steph. cum cod. Ven. Z.

scripti omnes prave: τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι οὐ σύ. Quod quam absurde dicatur, acute perspexit Heindorfius, qui duce interprete Florentino οὐ delevit ac περὶ in πέρι mutavit. Idem vir doctus recte pro vulg. οὐ γε κἀγὼ assentientibus codd. Bekkeri nostrisque plurimis οὐ τε κἀγὼ restituit. Nam γε ab hoc certe loco est alienum; istud τε καὶ autem innumeris locis sic positum reperitur, quorum partem adscripsit Heindorfius supra p. 218. B. et ad Protagor. p. 336. D.

τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν —] huius vero pars ea, quae ad ictum pertinet ab imo in altum fieri so-

litum atque sursum trahentem, nomine ab ipsa re ducto, illa ipsa de qua nunc quaeritur piscium tractio, cognominata est. Quibus verbis facile apparet significari originem nominis ἀσπαλιευτικῆς ab ἀνασπῶσθαι esse repetendam. Pro ἀνασπώμενην Heusdius malebat ἀνασπόμενον, sicuti in Par. E. superscriptum legitur. Sed unice vera est lectio vulgata. Nam τὸ περὶ τὴν πληγὴν ἀνασπώμενον sane nihil foret. Quemadmodum vero antea dictum est τὸ τῆς πληγῆς ἀνασπώμενον, ita hic ἢ πληγῆ ipsa dicitur ἀνασπώμενη, sicuti recte indicavit Heindorfius. De ἐπίκλην γέγονε, h. e. ἐπωνόμασται, v. ad Tim. p. 38. C.

ράδειγμα καὶ τὸν σοφιστὴν ἐπιχειροῦμεν εὐρεῖν, ὃ τί ποτ' ἔστι;

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν, ὃ
D Θεαίτητε, ἢ παντάπασιν ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἰδιώτην· μανθάνω γὰρ ὃ λέγεις, ὡς πάντως δεῖ τοιοῦτον εἶναι τὸ γε ὄνομα τοῦτο ἔχοντα· ἀλλὰ τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον.

ΞΕ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; ἄρ' ὃ πρὸς θεῶν ἠγροῦσαμεν τάνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ;

ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦ;

ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ σοφιστοῦ.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Θηρευτά τινα καταφαινεσθὸν ἄμφω μοι.

D. ὡς πάντως δεῖ — ἔχοντα] Bodl. Vat. Ven. E. τοιοῦτος εἶναι et ἔχων. Posterius tenent etiam Coisl. Ven. A. Vind. Par. EF. Flor. a. c. i. Zitt. Ald. Bas. 1. 2. Stephani lectionem habent Flor. b. Ven. S. Par. B. In Ven. II. scriptum extat τοιοῦτον εἶναι τὸν γε τοῦνομα τοῦτο ἔχοντα. Idem liber cum Par. CH. Flor. a. b. c. et corr. Vat. Par. B. ὡς οὐ πάντως. Videtur legendum esse: ὡς πάντως δοκεῖ τοιοῦτος εἶναι — ἔχων. In proximis editt. vices personarum sic distinguunt: E. ἀλλὰ τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον. Θ. τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ξ. ἄρ' ὃ πρὸς θεῶν κ. τ. λ. Quod nos dedimus, id feliciter eruit Heindorfius e Ficini interpretatione.

C. πότερον ἰδιώτην ἢ τινα —] Quod ἰδιώτης opponitur artium perito, de eo v. ann. ad Sympos. p. 178. B. Tim. p. 20. A. Mox νῦν δὲ est nunc igitur, qua vi et potestate recte cum tempore futuro potuit consociari. v. ad Phileb. p. 16. et 108. — ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν. Ludit in voc. originatione, ut intelligat τὸν τῶν σοφῶν

ἐπιστημόνα. conf. Protagor. p. 337. C. Atque huc referendum est quod deinceps infertur τοιοῦτον. Nam hoc dicit Theaetetus: Neutiquam eum artis imperitum putare licet; intelligo enim quid tibi velis, videlicet omnino eum oportere talem esse (qui sapientiam teneat), quum istuc nomen habeat; sed

ΘΕΑΙ. Τίτος θήσας ἄτερος; τὸν μὲν γὰρ ἔτερον εἶπομεν. E

ΞΕ. Δίχα που νῦν διείλομεν τὴν ἄγρην πᾶσαν, νευστικοῦ μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλθομεν, ὅσον περὶ τὰ νευστικά τῶν ἐνύδρων· τὸ δὲ πεζὸν εἰσάσαμεν ἄσχιτον, εἰπόντες ὅτι πολυειδῆς εἶη.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

222

ΞΕ. Μέρου μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστὴς τε καὶ ὁ ἀσπαλιευτὴς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον.

ΘΕΑΙ. Ἐοικατον γοῦν.

ΞΕ. Ἐκτρέπεσθον δὲ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν που καὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας, τὰ ἐν τούτοις ζῶα θηρευόμενος.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Ὁ δὲ γε ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποταμοὺς ἐτέρους

ter eruit Heindorfius e Ficini interpretatione.

Τίνα τοῦ] Libri Τίνα τοῦτον; Manifestum errorem sustulit Heindorfius.

E. Δίχα που νῦν δ.] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Editt. omnes cum ceteris codd. post νῦν addunt δῆ. Dein ante νευστικοῦ omisimus τὸ μὲν cum Bodl. Coisl. Vat. Ven. III. Vind. Par. BEF. Flor. a. b. c. i. Zittav. Male vero Bodl. Vat. Ven. II. τέμνοντες.

P. 222. ὁ σοφιστὴς τε καὶ ὁ ἀσπ.] τε additum e Bodl. Vat. Ven. II.

eum artem aliquam tenere iudicandum videtur. Hoc qui non perspicerent atque τοιοῦτον aliorum referreat, temere ὡς οὐ πάντως scribendum putarunt, ut est in codd. nonnullis. Praeterea optimi libri τοιοῦτος et ἔχων, quod posterius tenent cum plurimis etiam Ald. Bas. 1. 2. Hinc sponte nascitur coniectura scribendum esse

Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

fortasse ὡς πάντως δοκεῖ τ., idque ipsi sententiae utique est accommodatissimum.

E. νευστικοῦ μέρους, τὸ δὲ π. τ.] Quod vulgo ante νευστικοῦ interpositum legebatur τὸ μὲν, id natum ex glossemate. Nam omittunt illud codices praestantissimi omnes. Usam loquendi ad Protagor. p. 330. A. et Remp. V. p. 451. D. illustravimus.

αὐ τινάς, πλούτου καὶ νεότητος οἶον λειμῶνας ἀφθό-
νους, τὰν τούτοις θρόνματα χειρωσόμενος.

B ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Τῆς πένης θήρας γίνεσθον δύο μεγίστω
τινὲ μέρη.

ΘΕΑΙ. Ποῖον ἐκάτερον;

ΞΕ. Τὸ μὲν τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρίων.

Cap. IX. ΘΕΑΙ. Εἴτ' ἐστὶ τις θήρα τῶν ἡμέρων;

ΞΕ. Εἴπερ γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος ἡμερον ζῶον. θῆς
δὲ ὅπῃ χαιρείς, εἴτε μηδὲν τιθεῖς ἡμερον, εἴτε ἄλλο
μὲν ἡμερον τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἀγρίον, εἴτε ἡμε-
ρον μὲν λέγεις αὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπον δὲ μη-
δεμίαν ἡγεῖ θήραν, τούτων ὅποτερ' αὐ ἡγεῖ φίλον
εἰρησθαί σοι, τοῦτο ἡμῖν διόρισον.

C ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἡμᾶς τε ἡμερον, ᾧ ξένε, ἡγοῦμαι
ζῶον, θήραν τε ἀνθρώπον εἶναι λέγω.

ΞΕ. Αὐτὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἴ-
πωμεν.

B. γίνεσθον δύο μεγίστω] γινέσθω Bodl. Vat. Ven. II.
θῆς δὲ, ὅπῃ χαιρείς] δὲ Bodl. Vat. Ven. II. Vulgo δὲ.
ὅποτερ' αὐ ἡγεῖ] ὅποτερον ἡγ. Par. EF.
τοῦτο ἡμῖν διόριστον] διοριστέον Bodl. Vat. Ven. II.
Flor. i.

P. 222. πλούτου καὶ νεό-
τητας οἶον λειμῶνας —] Sensum horum verborum optime expressit Schleiermacherus: Der andere aber aufs Land und zu ganz andern Strömen, nämlich des Reichthums und der Tugend, dass ich so sage, üppigen Wiesen, um der hier befindlichen Geschöpfe sich zu hemächtigen. Itaque ποταμούς cum ambiguitate quadam dici facile apparet. Quamquam vocabuli sic metaphoricè usurpatī exempla nobis suppetunt nulla. Habent verba colorem poeticum.

B. Εἴτ' ἐστὶ τις θήρα

τῶν ἡμέρων] Cum admiratione quadam Theaetetus haec interrogat, cuius index de more est voc. εἴτα. Itaque ei deinde hospes Eleaticus respondet: εἴπερ γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος ἡμερον ζῶον, sc. ἐστὶ καὶ θήρα τις τῶν ἡμέρων, atque tum argute proponit varias opinionum de hominum feritate vel contraria eorum virtute rationes. In quo loco nos quidem rursus agnoscimus lenem quandam irrisionem dialecticae illius subtilitatis, quam Eleaticae doctrinae amici in disserendo usurpabant. Praeterea observes gratam istam orationis negligentiam, qua a participio τιθεῖς transitur ad λέγεις et ἡγεῖ ver-

ΘΕΑΙ. Κατὰ τί λέγοντες;

ΞΕ. Τὴν μὲν ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν, ἐν πάντα, βίαιον θήραν ὀρίσάμενοι.

ΘΕΑΙ. Καλῶς.

ΞΕ. Τὴν δὲ γε δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν καὶ προνομικτικὴν, ἐν αὐ τὸ ξύνολον, πιθανουργικὴν
τινα μίαν τέχνην προσηπόντες.

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.

ΞΕ. Τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγωμεν γένη.

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνώ-
μενον.

ΘΕΑΙ. Γίνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἐκάτερον.

ΞΕ. Οὐκοῦν αὐ τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρευτικόν ἐστὶ, τὸ δὲ δωροφορικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐ μανθάνω.

D. Τῆς δὲ πιθανουργικῆς] V. δέ, ut Ven. E. Dein vett. edit. λέγωμεν, quod mutatum e Bodl. Coisl. Vat. Ven. AP. Par. BC. Flor. a. c. Post διττὰ Heindorf. αὐ desiderat. τὸ μὲν μισθαρευτικόν ἐστὶ] Ante ἐστὶ vulgo τι insertum legitur, quod om. Bodl. Vat. Ven. II.

bum finitum: quam ne quis removeat scribendo, εἴτε μηδὲν εἰθῆς ἡμερον, ipsa periodi structura prohibere videtur. Similis negligentia est in usu verborum ὅποτερ' αὐ ἡγεῖ, quod sic dicitur, ut tantummodo ad duo posteriora referatur. Enimvero priores condiciones universe hanc habent sententiam: sive hominem ferum dicas esse; cui respondet ultimum orationis membrum: sive hominem cireum esse statuis et nullam eius venationem. Ex quo perspicuum est, ipsius sententiae potius quam verborum habitam esse rationem. Pro διορίσων, quod Bodl. cum duo-

bus aliis libris scriptum habet διοριστέον, id quia οὐ vel ὑπὸ σοῦ intelligendum relinquatur, equidem repudiandum et vulgatae scripturae postponendum esse arbitror.

D. τὸ μὲν μισθαρευτικόν—] Heindorfius, quia μισθαρευῖω sit verbum nihili, scribendum potius censebat μισθαρευτικόν et mox μισθαρευτικόν, quae forma legitur De Rep. I. p. 346. B. D. Sed dubiam tamen reddunt eius sententiam, quae exposuit Lobekius ad Phrynichum p. 568. Itaque consultati duximus codicum auctoritati obtemperare.

ΞΕ. Τῆ τῶν ἐρώτων θήρα τὸν νοῦν, ὡς ἔοικας, οὐπω προσέσχες.

ΘΕΑΙ. Τοῦ πέρι;

Ε ΞΕ. Ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδίδασιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς τέχνης ἔστω εἶδος.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τοῦ δὲ γε μισθαρευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δὲ λαια πεποιημένον καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνον κολακικὴν, ὡς ἐγῶμαι, πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τὸ δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς οὐιλίας ποιοῦμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πρα-

Ε. ἔστω εἶδος] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Vulgo εἶδος ἔστω. τροφὴν ἑαυτῷ μόνον] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. I. Vulgo μόνον.

P. 223. πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικὴν] Ante ἡδυντικὴν Heindorfio ἢ excidisse videtur.

τοῦτο τὸ γένος] γένος Bodl. Vat. Ven. II. male.

δοκοῦμεν ἀνευρηκέναι] V. εὐρηκέναι, ut Ven. ΣΞ. Par. F. B. χειρωτικῆς κτητικῆς] In codd. omnibus istud χειρω-

P. 223. κολακικὴν—ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι] Non est veridissimilis coniectura Heindorfii ante ἡδυντικὴν voculam ἢ excidisse existimantis.

B. Κατὰ δὲ τὸν νῦν—θήρα προσρητέον—] Locum desperatae sanitatis primus persanavit Schleiermacherus. Is enim pro eo quo pollebat acumine acute perdidit plena hic omnia esse glossematum. Etenim Plato singula, quae antea erat persecutus hospes Eleaticus, κτητικὴν, χειρωτικὴν, θηρευτικὴν, ζωοθηρευτικὴν, πεζοθηρικὴν, ἡμεροθηρικὴν, πιθανουργικὴν, cuius duae partes distinguiebantur, altera ἢ δημοσία γιγνομένη, et altera ἰδιοθηρευτικὴ, unde rursus descendebant tan-

quam ex stirpe sua δωροφορικὴ et μισθαρευτικὴ ac denique veluti germanae sorores κολακικὴ et σοφιστικὴ, haec igitur omnia Plato nunc breviter perstringit sic, ut aliis nominibus utatur atque in superioribus. Itaque his novis nominibus a grammaticis et scholiasticis ea vocabula addita sunt, quibus antea res designatae fuerant, eaque ipsa mox scribarum temeritate partim loco alienissimo in ipso verborum ordine sunt posita. Fraus semel animadversa tam aperta extat, ut de ea nullo modo dubitari queat. Ita κτητικῆς glossema est, quod pertinet ad οἰκειωτικῆς, inepte tamen post χειρωτικῆς inculcatum; porro πεζοθηρικῆς, quod post ζωοθηρικῆς infer-

τοῦμενον, ἄρα οὐ τοῦτο τὸ γένος ἐτέρῳ προσεπιεῖν ἄξιον ὀνόματι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τίμ δὴ τοῦτο; πειρῶ λέγειν.

ΘΕΑΙ. Ἀἴλον δὴ τὸν γὰρ σοφιστὴν μοι δοκοῦμεν ἀνευρηκέναι. τοῦτ' οὖν ἐγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν.

Cap. X. ΞΕ. Κατὰ δὲ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτητε, Β λόγον, ὡς ἔοικεν, ἡ τέχνης οἰκειωτικῆς, χειρωτικῆς, [κτητικῆς,] θηρευτικῆς, ζωοθηρικῆς, [πεζοθηρικῆς,] χειρσαίας, [ἡμεροθηρικῆς,] ἀνθρωποθηρικῆς, *πιθανοθηρικῆς* ἰδιοθηρικῆς, [μισθαρευτικῆς,] νομισματοπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς, νέων πλουσίων καὶ ἐυδόξων γιγνομένη θήρα προσρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει, σοφιστικῆ.

τικῆς desideratur, praeter Ven. Σ. in quo teste Bastio legitur. Neque vere narrat Bekkerus solam editionem Stephanianam hoc vocabulum tueri. Legitur enim etiam in Ald. Bas. I. 2. ut profecto non de nihilo ortum videatur. Vocab. πεζοθηρικῆς om. Par. H. Idem liber habet ἡμερικῆς et ἡμεροθηρικῆς. De toto loco vide infra.

θήρα προσρητέον] προσρητέα Par. CH. Sed vid. Commentar.

ἡμῖν συμβαίνει] V. συμβαίνει ἡμῖν, quod unus tenet Par. E.

citur, nihil est aliud nisi interpretatio vocabuli χειρσαίας; similiter ἡμεροθηρικῆς glossema est vocis ἀνθρωποθηρικῆς, et μισθαρευτικῆς vocis ἰδιοθηρικῆς. Haec igitur omnia, ut par erat, cancellis sepsimus, quo facilius a genuinis verbis discernerentur. Sed sicuti haec manifesto redundant, ita iis, qui argumentationis superioris ordinem ac progressum meminerint, etiam aliquid ad loci integritatem deesse videri debet. Neque enim πιθανουργικῆς facta mentio est, unde tamen, quae maxime ad sophistae notionem definiendam valebant, in posteriore argumentationis parte derivabantur. Quamobrem post ἀνθρωποθηρικῆς aut πιθανουργικῆς excidit aut πιθαν-

νοθηρικῆς, ex quibus alterum Schleiermachero, alterum Heindorfio placuit. Posteriori nobis cum Heindorfio magis probatur. Itaque id ipsum, stellulis signatum, in ordinem verborum recepimus.

θήρα προσρητέον] Expectabas θήρα προσρητέα. Sed eodem modo Cratyl. p. 410. C. αἱ μὲν δὲ ὄρα Ἰτακιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ἠγέον, ubi αἱ μὲν δὲ ὄρα idem est fere quod τὸ ὄνομα τῶν ὄρων. Ac similiter hunc locum interpretandum esse iam Heindorfius perdidit, qui scribentis animo vocabulum γένος vel μέρος obversatum esse rectissime arbitratus est. Deinde verbum συμβαίνει de iis, quae ex praegressis consequuntur, fere

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἐτι δὲ καὶ τῆδε ἴδωμεν· οὐ γὰρ τι φανύλης
C μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα
ποικίλης. καὶ γὰρ οὖν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις
φάντασμα παρέχεται, μὴ τοῦτο ὃ νῦν αὐτὸ ἡμεῖς
φαιμέν, ἀλλ' ἕτερον εἶναι τι γένος.

ΘΕΑΙ. Πῆ δὴ;

ΞΕ. Τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδος
που, τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ
μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν;

ΘΕΑΙ. Εἰρησθῶ.

ΞΕ. Καὶ μὴν αὐτὸ φήσομεν ἀγοραστικὴν διχῶν τέ-
μεσθαι.

D ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν διαι-

καὶ τῆδε ἴδωμεν] εἰδῶμεν Bodl. Coisl. Vat. Ven. AII. vul-
gari errore.

C. Τὸ τῆς κτητικῆς] τῆς omisit unus Stephanus. Mox
post ἀλλακτικόν Heindorfius ὄν additum volebat; sine causa idonea.

Καὶ μὴν αὐτὸ φήσομεν] αὐτὸ φήσομεν Bodl. Vat. Ven. II.

D. αὐτοπωλικὴν διαιρουμένην] διαιρούμενοι Par. CH.
Flor. a. b. c. et corr. Ven. II. Par. B. Male Stephanus coni. δὴ
εἰρημένην.

solemne est atque proprium, ut
mirer Astium σημάειν conie-
ctantem.

C. τὸ δὲ ἀλλακτικόν] Quod supra μεταβλητικόν ap-
pellabat. Nam κτητικὴ divideba-
tur in μεταβλητικὴν et χειρωτι-
κὴν, ex quibus posterior rursus
ἀγοραστικὴν atque θηρευτικὴν
tanquam partes sibi subiectas
habebat. Itaque τὸ μὲν θηρευ-
τικὸν μέρος ἔχον nunc intelli-
gitur χειρωτικὴ, sed τὸ δὲ ἀλλακι-
κόν est μεταβλητικόν. Quae si
vera sunt, profecto non intelli-
gitur, cur Heindorfius post
ἀλλακτικόν putaverit excidisse
ὄν participium. Neque enim hoc

omisso necessarium est ex priorē
membro repeti verba μέρος ἔχον.
Nam ὄν αὖσι ὄν alio praegresso
participio fere reticetur, cuius
usus alibi exempla collegimus
bene multa.

D. Τὴν μὲν τῶν αὐτουρ-
γῶν —] Pro διαιρουμένην erunt
fortasse qui διαιρούμενοι scri-
ptum malint, quod sane in codd.
aliquot repertum est. Nec tamē
quidquam sollicitandum, si-
quidem διαιρουμένην est ex par-
titione orientem. Certe li-
brorum praestantissimorum in
vulgata lectione tuenda consensio,
efficit, ut in hac interpretatione
acquiescendum videatur. Cete-

ρομένην, τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην
μεταβλητικὴν.

ΘΕΑΙ. Πάνν γε.

ΞΕ. Τι δέ; τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἢ μὲν κατὰ
πόλιν ἀλλαγὴ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμῶν μέρος ὄν, καπη-
λικὴ προσαγορεύεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν δια-
λαττόμενον ὄνῃ καὶ πράσει ἐμπορικῆ;

ΘΕΑΙ. Τι δ' οὖν;

ΞΕ. Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἄρ' οὐκ ἠσθήμεθα ὅτι τὸ
μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ κέχρηται, τὸ δέ, B
ὅσοις ἢ ψυχῇ, παλοῦν διὰ νομίματος ἀλλαττεται;

ΘΕΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΞΕ. Τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν· ἐπεὶ
τό γε ἕτερόν που ξυνίμεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα] τὰ vulgo abest, invitis codd.
plerisque omnibus.

εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττόμενον] Editt. omnes διαλλα-
τομένων, quod correxi. Flor. i. διαλλάττον.

E. τρέφεται καὶ κέχρηται] Heindorfius χρῆται correxit;
quod non debebant probare Bekkerus aliique nuperi editores.

Τὸ περὶ τὴν ψυχὴν] τὴν om. vett. editt. invitis omnibus
codicibus.

rum facile apparet Eleaticum
hospitem nomen μεταβλητικῆς
nunc aliter atque antea intelli-
gere. Nam quam antea appel-
laverat μεταβλητικὴν, eam hoc
loco ἀλλακτικὴν vocat, eiusque
partem quandam esse vult μετα-
βλητικὴν. Ad rem ipsam Hein-
dorfius apte comparat illa De
Rep. II. p. 371. D. οὐ καπήλους
καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὄνην τε καὶ
πρῶσιον διακονοῦντας ἰδρυμένους
ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ
τὰς πόλεις ἐμπόρους; Addimus
Gorg. p. 517. D. Legg. VIII. p.
849. D.

Τὸ δὲ γε — διαλλαττόμε-
νον] Stephanus putabat H

δέ γε requiri, quum praecederet
ἢ μὲν. Sed scriptoris menti
obversatum est voc. μέρος, quod
posuerat in verbis σχεδὸν αὐτῆς
ἡμῶν μέρος ὄν. Quamobrem
hic quidem nulla opus est mu-
tatione, quamquam synesis haec
utique insolentior est. Sed ali-
ter iudicamus de scriptura libro-
rum διαλλαττομένων. Quae si
sincera esset, certe τῶν articu-
lus requireretur. Sed bene vidit
Stephanus Τὸ δὲ γε serva-
to certe διαλλαττόμενον restitui
oportere, atque id ipsum etiam
Heindorfio placuit.

E. ὅσοις τὸ σῶμα τρέφε-
ται καὶ κέχρηται] Pessime

224 **ΞΕ.** Μουσικήν τε τοίνυν ξυνάπασαν λέγομεν, ἐκ πόλεως ἐκαστοτε εἰς πόλιν ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πικρασκομένην, καὶ γραφικὴν καὶ θανατοποιικὴν καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς, τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα, τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα μηδὲν ἦτον τῆς τῶν αἰτίων καὶ ποτῶν πράσεως ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λέγομενον παρασχέιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

Β **ΞΕ.** Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος ἀμείβοντα ταῦτόν προσερεῖς ὄνομα;

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

P. 224. θανατοποιικὴν] Sic Bodl. Coisl. Vat. Ven. III. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. Vulgo erat θανατοποιικητικὴν. λέγόμενον παρασχέιν] Bodl. Vat. Ven. II. Vulgo παρ-

Heindorfius correxit καὶ χοῦται v. ad Euthydem. p. 289. A. Tim. p. 65. C. Errorem Heindorfii etiam Schleiermacherus et Bekkerus tuentur.

Μουσικήν τε τοίνυν — ὀρθῶς ἂν λέγόμενον παρασχέιν] Musicam igitur universam dicamus ex aliis in alias urbes hinc quidem emtam, illinc autem importatam et venditam, et picturam et praestigiarum artem, et multa alia ad animum spectantia, quae vel oblationis vel severae occupationis gratia importantur ac venduntur, haec igitur omnia dicamus non minus quam esculentorum et potulentorum venditionem efflicere, ut is, qui ipsa importet et vendat, recte mercator nominari possit. Hincvero principalis enuntiati pars haec est: λέγομεν τοίνυν τὴν μουσικήν — καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς — παρασχέιν τὸν

ἄγοντα καὶ πωλοῦντα τοιοῦτον, ὅστις ἂν ὀρθῶς ἔμπορος λέγοιτο. Menex. p. 247. D. πασχέιν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ δὲ ἑαυτὸν, ἀλλὰ διὰ ὀφθαλμῶν προγόνων. Opponitur παραμυθία τῇ σπουδῇ, ut alibi παιδία, veluti Euthydem. p. 283. B. Gorg. p. 481. B. Legg. VI. p. 771. al. — Praeterea audias Hesychium: Θάματα· ἃ οἱ θανατοποιοὶ ἐπιδείκνυνται. v. Casaubonus ad Athen. p. 22. Ruhnken. ad Tim. p. 102. intpp. ad Polluc. VII. 189. Cogitandum de funambulis aliisque id genus hominibus.

Β. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα — ὄνομα] Loquutio non infrequens est πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, aliam atque aliam urbem visere, de qua v. ad Apolog. Socr. p. 37. D. Sed haeremus in isto νομίσματος, h. e. ἀπὸ νομίσματος, quod fortasse natum est ex glossemate. Nam vel absente hoc vocabulo liquet sententiam verborum hanc esse: Nonne

Cap. XI. **ΞΕ.** Τῆς δὴ ψυχροπορικῆς ταύτης ἄρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιοτάτα λέγοιτ' ἂν, τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ ἦττον τοῦ πρόσθεν, ὁμῶς δὲ μαθημάτων οὐδὲν προᾶσιν αὐτὴν ἀδελφῶ τινι τῆς πράξεως ὀνόματι προσεπειῖν ἀνάγκη;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

ΞΕ. Ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἑτέρω, τὸ δὲ **C** περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄλλω προσρητέον.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τὰλλα ἂν ἀρμόττοι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι λέγειν ὄνομα.

ἔχειν.

C. Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε] Sic Ven. S. II. Vind. Zitt. cum vet. edit. Ceteri mss. μὴν, quod ab hoc loco alienum.

etiam eum, qui disciplinas coemit, et aliam atque aliam urbem adit (eas venditurus), eodem nomine appellabis? Praeterea loquutio est absurda et insiceta πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν νομίσματος. Videtur igitur νομίσματος temere adiectum esse, quod verbum ἀμείβειν perperam intelligeretur.

τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ ἦττον] Non ipsam rem dicit ridiculam, sed nomen, quo ea erat insignita. Nam ψυχροπορικὴ et μαθηματοπωλικὴ vocabula sunt Graecis prorsus inaudita. Itaque hic quoque verborum integritas nulla est. Scribendum γελοῖον. Nam quod Heindorfius ad γελοῖον intelligi ὄνομα censuit, vereor equidem ne id fieri propterea non possit, quod statim subsequitur ἀδελφῶ τινι ὀνόματι προσεπειῖν.

D. ἑτέρω — ἄλλω προσρητέον] Theaet. p. 185. A. ἃ δὲ ἑτέρας δυνάμεις αἰσθάνει, ἀδύνατον δὲ ἄλλης αἰσθάνεσθαι.

Phileb. p. 57. ἑτέρας ἄλλη καὶ θαρωτέρον. Legg. X. p. 889. E. καὶ τὰ μὲν καλὰ φέσει ἄλλα εἶναι, νόμῳ δὲ ἕτερα. Infra p. 245. E. συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἔξ ἄλλου. Parmenid. p. 143. B. Politic. p. 262. A. Alcib. I. p. 116. E. Et sic iam parens litterarum Graecarum Iliad. IX. v. 313. et ibid. v. 468 sq. de quo loco plura Eustathius ad Iliad. p. 764. extr. ed. Rom.

Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τ.] Hic etsi plurimi codd. μὴν perscriptum habent, tamen μὲν unice verum esse testantur quae statim subiunguntur, τὸ δὲ περὶ ταῦτα κ. τ. λ. Pro τό γε quod Heindorfius requirebat τῶ γε, id in nullo codice repertum est. Neque ea mutatione omnino opus est, siquidem verba recte iunguntur hunc in modum: ἀρμόττοι ἂν μὲν τό γε περὶ τὰλλα λέγειν τεχνοπωλικόν. Nam ἀρμόττειν sic cum infinitivo iunctum non ab usu loquendi abhorretere certissimis optimorum scriptorum testimoniis evincitur.

ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημελοῖη πλὴν τὸ νῦν ζητούμενον αὐτὸ εἶναι τὸ σοφιστικὸν γένος;

ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλο. ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν αὐτό, λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτητικῆς, μεταβλητικῆς, ἀγορα-
D στικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχρομπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πολιτικῶν δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστικῆ.

ΘΕΑΙ. Μάλα γε.

ΞΕ. Τρίτον δὲ γ' οἶμαι σε, κἄν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει, τὰ μὲν ἄνωμένος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πωλῶν, ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξαιτο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅπερ νῦν δὴ.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλω;

ΞΕ. Καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγορα-
E στικόν, κτητικόν εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, ὅ

ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν] δὴ om. Bodl. Vat. Ven. II.

ὡς τὸ τῆς κτητικῆς —] τῆς habet solus Ven. E. cum yett. editt. Deiu vulgo erat μεταβλητικῆν. Plurimi libri μεταβλητικόν et μεταβλητικῶν. Unus Par. E. corr. habet μεταβλητικῆς. Tum pari vitio vulgo ἐμπορικῶν. Recte Coisl. Par. EF. corr. ἐμπορικῆς.

D. Τρίτον δὲ γ' οἶμαι] γ' ex codd. longe plurimis restitutum abest in vett. editt. et Par. E.

Quamquam nescio quid insoliti habet infinitivum λέγειν ex sequentibus huc arcessere.

ὡς τῆς κτητικῆς] Hic quoque omnia perturbata sunt. Scribendum videtur: τῆς κτητικῆς ἀλλακτικῆς, ἀγοραστικῆς, μεταβλητικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχρομπορικῆς. Id enim postulat generum divisio in superioribus proposita.

D. ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξαιτο] inde vivere

sibi proposuerit. Imitatus est Themistius Orat. XXIII. p. 299. ed. Harduin. καὶ προτάξαι τὸ ζῆν ἐκ τούτου τινός ἐργασίας, quem locum attulit Heindorf. Male Stephanus istud προτάξαιτο vitii suspectum habebat.

Καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν —] Itaque etiam artis acquirendi pars ea, quae permutat ac negotiatur, sive aliena vendit sive propria, utro-

τί περ ἂν ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα μαθηματοπωλικὸν γένος, αἰεὶ σὺ προσερεῖς, ὡς φαίνει, σοφιστικόν.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν.
Cap. XII. ΞΕ. Ἐτι δὴ σκοπῶμεν, εἴ τινα τοιῶδες
προξέαιεν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος. 225

ΘΕΑΙ. Ποίῳ δὴ;

ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγωνιστικῆ τι μέρος ἡμῖν ἦν.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκ ἄπο τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιεῖν αὐτὴν δίχα.

ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποια λέγε.

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.

ΘΕΑΙ. Ἔστι.

ΞΕ. Τῆς τοίνυν μαχητικῆς τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γυγνομένῳ σχεδὸν εἰκὸς καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν τι τοιοῦτον τιθεμένους, οἷον βιαστικόν.

ὅπερ νῦν δὴ] V. δὴ νῦν, ut est in Coisl. Par. EF. Zitt.

E. τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ] λογικῶ Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.

P. 225. τῷ μὲν σώματι] Vett. editt. manifesto errore σώματι, in vitis codicibus omnibus. Eaedem deinceps λέγειν ὄνομα τι, quem verborum ordinem solus Par. E. tuetur.

que modo, quodcunque genus mercaturae disciplinarum in talibus occupatur, id tu semper, ut videtur, appellabis sophisticum. Quod εἴτε ante κτητικόν non est interpositum, alia rei exempla suppeditabunt Hermann. ad Viger. p. 834. Krüger. ad Dion. p. 5. Dobraeus ad Aristoph. Plut. v. 598. Ceterum de Sophistis cum cauponibus comparatis v. Xenoph. Memor. I. 6, 12. Aristot. De Sophistar. Elench. c. 1, 6.

E. εἴ τινα τοιῶδες προσέαιεν —] De ἄρα longius ab initio membri remoto v. ad Symp. p. 177. E. conf. infra p. 229. C. extr.

P. 225. Τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας] Differunt ἀμιλλᾶσθαι et μάχεσθαι ut contendere et pugnare, quorum illud proprie dicitur de iis, qui cum alio de praestantiae in aliquo genere laude certant.

ΘΕΑΙ. Ναι.

ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους τί τις, ὦ Θε-
αίτητε, ἄλλο εἶπη πλὴν ἀμφισβητητικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

B ΞΕ. Τὸ δὲ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον
διπτόν.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίνεταί μήκεσί τε πρὸς
ἐναντία μήκη λόγων καὶ περὶ τὰ δίκαια καὶ ἄδικα
δημοσία, δικανικόν.

ΘΕΑΙ. Ναι.

ΞΕ. Τὸ δ' ἐν ἰδίῳ αὐτῶν καὶ κατακεκερατισμέ-
νον ἐρωτήσεις πρὸς ἀποκρίσεις μὴν εἰδίμεθα κα-
λεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

πλὴν ἀμφισβητητικόν] Sic Steph. cum uno Vat. ut videtur. Nam quod Bekkerus narrat, etiam Venet. II. eam habere scripturam, huic eius testimonio obloquitur Bastius, qui disertis verbis confirmat etiam Venet. II. ἀμφισβητικόν scriptum habere, quae est lectio ceterorum librorum omnium. conf. p. 226. A. 232. D. et Politic. p. 306. A. ubi eadem est scripturae discrepantia. At quum ἀμφισβητικόν, ἀμφισβητής, ἀμφισβήτημα, non sit in usu, nec ἀμφισβητικόν ullam habet defensionem. Secus res se habet in οἰκοδομικός et οἰκοδομητικός, ὄψοποιός, et ὄψοποιητικός, ὄδηγός, et ὄδηγητικός, aliis, quae partim ex nominibus, partim ex verbis habent originationem. v. Lobéck. ad Phrynich. p. 520 sqq. Pertinet huc etiam νοουθετικός, de quo v. infra p. 230. A. Legg. V. 740. E. et εἰδωλοποιός, quod p. 235. B. p. 260. E. 264. C. legitur.

τί τις — ἄλλο εἶπη] Facile aliquis existimet scribendum esse, τί τις — ἄν ἄλλο εἶποι. Sed recte se habet coniunctivus, qui praecedente τις non raro deliberationi significandae inseruit. Aristoph. Nubb. v. 438. ποῖ τις φήγῃ; Soph. Oed. Col. v. 170. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔσθῃ; Plat. De Rep. I. p. 348. E. οὐκέτι ῥᾶδιον ἔχειν, ὅ τί τις εἶπη. conf. Matthiae Gr. §. 516. 3. Ad τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους repetendum ex praegressis γινόμενω. Dativus autem hic pendet ex τί ἄλλο

(ὄνομα) εἶπη, quemadmodum alias usitatum est dicere καλεῖν τινι ὄνομα et λέγειν τινὶ ὄνομα, ut p. 229. C.

B. μήκεσί τε πρὸς ἐναντία μήκη] Discernit orationes iudiciales et disputationes dialecticas, quarum illae publice una serie et perpetuitate habentur, unde iis tribuuntur μήκη, propterea quod qui iis utuntur, μηκύνουσι; haec autem instituuntur privatim ac per vices interrogandi ac respondendi, ut perpetuitas sermonis nulla locum habeat.

ΞΕ. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ
ἔμβολα ἀμφισβητεῖται μὲν, εἰρή δὲ καὶ ἀτέχνως C
περὶ αὐτὸ πράττεται, τοῦτο θετέον μὲν εἶδος, ἐπί-
περὶ αὐτὸ διέγνωσεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος, ἀτὰρ
ἐπωνυμίας οὐδ' ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἔτυχεν οὔτε νῦν
ὑφ' ἡμῶν τυχεῖν ἄξιον.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ· κατὰ σμικρὰ γὰρ λίαν καὶ παν-
τοδαπὰ διήρηται.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε ἐντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν
καὶ ἀδίκων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅπως ἀμφισβητοῦν,
αἷρ' οὐκ ἐριστικόν αὐτῶν λέγειν εἰδίμεθα;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τοῦ μὴν ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοσφοδρικόν, D
τὸ δὲ χρηματιστικόν ὃν τυγχάνει.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι γε.

B. πρὸς ἀποκρίσεις μὴν εἰδ.] Steph. ἀποκρίσεις. Scilicet Ald. et Bas. 1. habent ἀπολοῖς. Recte iam Bas. 2. ἀποκρίσεις, quod firmant codices omnes.

C. καὶ ἀτέχνως] ἀτεχνῶς Bodl. Vat. Coisl. Ven. II. et Bekker.

περὶ αὐτὸ πράττεται] Par. H. Flor. b. ἀντὶ Deim τοῦτο pro vulg. ταῦτα recepi ex Par. CEH. Flor. a. b. c. vid. annot.

Ἀληθῆ· κατὰ σμικρὰ] Editt. ita distingunt: ΘΕ. Ἀληθῆ. ΞΕ. κατὰ σμικρὰ — διήρηται. Τὸ δὲ γε ἐντεχνον κ. τ. λ. Veram rationem restituit Heindorf. non sine suffragio codicum.

D. Τοῦ μὴν ἐριστικοῦ —] Sic Bodl. Vat. Ven. AΞII. Paris. BCH. Vett. editt. μὲν.

C. περὶ αὐτὸ πράττεται] Int. περὶ τὸ περὶ τὰ ἔμβολα ἀμφισβητεῖσθαι, ut non sit opus emendatione Heindorfii ἀντὶ corrigentis; quanquam Ven. II. id utique scriptum exhibet. Dein pro vulgato ταῦτα reposuimus τοῦτο. Defendit quidem ταῦτα Heindorfius, quippe quod per synesin referatur ad ὅσον, cuius structurae exempla aliquot ipse attulit ad h. l., alia etiam congescit Matthiae Gr. §. 434. Sed ea huic loco valde dissimilia sunt, in quō si pluralis numerus locum haberet, scriptum

oporteret antea non τὸ μὲν ὅσον, sed omissio τὸ potius ὅσον μὲν περὶ τὰ ἔμβ. Itaque nos quidem τοῦτο, quod etiam aliquot codd. habent, unice probamus, pluralem autem exinde ortum censemus, quod ἔμβολα praecedat, quo ipso grammatici in fraudem et errorem inducti sunt.

D. Τοῦ μὴν ἐριστικοῦ —] Prave hic editt. ante Bekker. μὲν, quod ineptum esse vel sine codd. constare debebat. Vicissim autem in proximis reponendum fuit Δοξῶ μὲν, ubi, quod codd. et editt. omnes tenent,

ΞΕ. Τὴν ἐπωνυμίαν τοίνυν, ἣν ἐκάτερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν, πειραθώμεν εἰπεῖν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χροῖ.

ΞΕ. Δοκῶ μὲν τό γε δεῖ ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκουόμενον καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ ἕτερον ἀδολεσχιζοῦ.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν οὕτω πως.

ΞΕ. Τούτου τοίνυν τούναντίον, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χροματιζόμενον, ἐν τῷ μέρει σὺ πειρωῖ νῦν εἰπεῖν.

ΘΕΑΙ. Καὶ * τί * τις ἂν αὖ εἰπὼν ἕτερον οὐκ ἐξαμάρτοι πλὴν γε τὸν θαναταστὸν πάλιν ἐκείνον ἦκειν

Δοκῶ μὲν] Libri μὴν. Emendavit recte Heindorf. Dein γε post το aberat. Bodl. Coisl. Vat. Ven. A. Par. F. τοδε. Ven. Ξ Σ. Vind. Par. BCE. Flor. a. b. c. Zitt. cum. edit. Bas. 2. τό γε γνώμην τὴν ἐμὴν] Flor. i. τὴν γ' ἐμὴν. E. Τούτου τοίνυν τούναντίον] Sic Bodl. Vat. Coisl. Ven. A. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. i. cum ed. Bas. 2. In Steph. Ald. et Bas. 1. errore scriptum τὸν τοίνυν. καὶ τί τις ἂν αὖ] τι addit Heindorf., quem alii postea secuti sunt.

Δοκῶ μὲν, id quomodo defendi queat, nos quidem nullo modo fatemur intelligere. Sequitur igitur hic Heindorfium sumus μὲν reponi iubentem. De hoc μὲν v. ad p. 221. A. Quod vero post δοκῶ μὲν infertur κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν, eodem modo Philob. p. 32. C. οἶμαι κατὰ γε ἐμὴν γνώμην ἐμφανῆς ἔσομαι. Alia id genus attuli ad Phaedon. p. 69. C. καὶ δὲ τὴν λέξιν—οὐ μεθ' ἡδονῆς] Verbis περὶ τὴν λέξιν καὶ αὖ μεθ' ἡδονῆς Plato more suo vocabuli ἀδολεσχοῦ originem significat, ἀπὸ τῆς λέξεως s. λέξεως καὶ ἡδονῆς h. l. derivati. Heindorf. E. Καὶ τί τις ἂν αὖ εἰ-

πὼν ἕτερον] Hic quoque de felicissima Heindorfii coniectura τί inseruimus, quo qui carere possimus, sanequam non apparet. Mox τὸν post τέταρτον Bekkerus cum Bodl. Vat. A. Ven. II. omisit. Sed eiectionem videtur articulum ab criticis, qui hunc eius usum ignorarent. Ex quo rursus videre licet, quanta cum cautione vel optimis libris utendum sit. v. quae rei exempla adscripsimus ad Gorg. p. 502. Remp. III. p. 407. B. VIII. p. 565. D.

P. 226. Οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χροματιστικὸν γένος] Malim Οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρο. Sic p. 224. A. τοίνυν interpositum; Μουσαιὴν τε τοίνυν ξυνά-

αὖ νῦν τέταρτον τὸν μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν;

ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χροματιστικὸν γένος, ὡς 226 ἔοικεν, ἐριστικῆς ὄν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἔστιν, ὡς ὁ λόγος αὖ μεμύνηκε νῦν, ὁ σοφιστής.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

Cap. XIII. ΞΕ. Ὅρας οὖν, ὡς ἀληθῆ λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτεόν;

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ἀμφοῖν χροῖ.

ΞΕ. Χροῖ γὰρ οὖν, καὶ κατὰ δύναμιν γε οὕτω ποιητέον, τοιούδε τι μεταθέοντας ἔχνος αὐτοῦ. καὶ μοι λέγε· τῶν οἰκειτικῶν ὀνομάτων καλοῦμεν ἅττα που;

τὸν μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν] τὸν om. Bodl. Vat. Ven. II. et extrusit Bekkerus. Quo iure voc. servaverimus, docebit annotatio ad Sympos. 213. E. et Remp. IX. p. 590. A. Scilicet ex talibus facile cognoscas vel optimos codd. manus criticorum correctrices expertos esse; quamobrem inconsultum est eorum auctoritatem ubique sequi velle.

P. 226. τῆς ἀμφισβητικῆς] Hic quoque ἀμφισβητικῆς habent libri, ut p. 225. A.

ὡς ἀληθῆ λέγεται] V. ἀληθῶς. Illud habent Bodl. Coisl. Vat. Ven. AII. Par. BCH. Flor. b. c. i.

πασαν λέγομεν κ. τ. λ. et p. 223. B. δὴ in verbis: Καὶ δὴ τὸν νῦν, ὃ θεαίτητε, λόγον κ. τ. λ. Ὅρας οὖν ὡς ἀληθῆ λέγεται τὸ ποικίλον] lungas in hunc modum: ὡς ἀληθῆ λέγεται τὸ εἶναι ποικίλον τοῦτο τὸ θηρίον; nam articulus pertinet ad infinitivum. Pro vulgato ἀληθῶς nunc praeunte Bekkero ex codd. restituimus ἀληθῆ, quod rursus mutatum ab iis est, quibus haec loquendi ratio esset offensionem. Sed conf. Lachet. p. 186. A. τοῦτο μὲν ἀληθῆ λέγεις. Menon. p. 98. B. καὶ τοῦτο μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ubi quae scripsi, ea hac data opportunitate retractare licebit. Etenim ἀληθῆ numero singulari in hac

formula iungitur ideo, quia praedicatum universe enuntiat. Formula οὐ θανάτῳ ληπτεόν, ducta a pugilatu, multo usu celebrata est a posterioris aetatis scriptoribus. v. Themist. Orat. V. p. 82. ed. Dind. = p. 69. B. X. p. 138. B. Numen. ap. Euseb. Praep. Ev. p. 735. C. Basil. M. De legendis Graec. libris p. 449. E. et quae laudavit Wytttenbach. ad Eunap. p. 58. Illustravit eam doctissime Kuhnius in Indice Aeliani voc. Ἐτερος.

B. τῶν οἰκειτικῶν ὀνομάτων κ. α. που.] Ὄνοματα οἰκειτικά sunt, quibus servilia ministeria designantur. Sic καλὸν ὄνομα vocatur id, quo boni quid

ΘΕΑΙ. Καὶ πολλά· ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνει;

ΞΕ. Τὰ τοιάδε, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαπτᾶν καὶ βοάττειν καὶ διακρίνειν.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Καὶ πρὸς γε τούτοις ἔτι ξαίνειν, κατὰγειν, κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόητα ἐπιστάμεθα. ἢ γὰρ;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον αὐτῶν περὶ βουλευθεῖς δηλώ-
C σαι, παραδείγματα προσθεῖς ταῦτα κατὰ πάντων ἡρώ;

ΞΕ. Διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἰρηται ξυμ-
παντα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Κατὰ τὸν ἐμὸν τοίνυν λόγον ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν ἅπασι τέχνῃν ἐνὸς ὀνόματος ἀξιώσο-
μεν αὐτήν.

ΘΕΑΙ. Τίνα προσειπόντες;

ΞΕ. Διακριτικὴν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

B. καὶ διαπτᾶν] διαπτᾶν Coisl. Ven. AΞΣ. Vind. alii.
ξαίνειν, κατὰγειν, κερκίζειν] Sic Bodl. Vat. Ven. Π.
Editt. omnes ξαίνειν καὶ κατὰγειν καὶ κερκίζειν.
C. ὡς περὶ ταῦτα μιαν] V. ὡςπερὶ, ut est in Par. E.

significatur, Theag. p. 122. D. τί καλὸν ὄνομα τῶ γενεῖσκω; ubi fuit nuper qui temere καλὸν eiectum vellet. Hipp. mai. p. 288. D. ὅς οὕτω φάσθε ὀνόματα ἐνόμαζεν τοιάδα. sunt φάσθε ὀνόματα nomina rerum vilium et abiectarum. Eodem modo De Rep. I. p. 344. B. ἀσχητὰ ὀνόματα vocantur rerum turpium appellationses. Cratyl. p. 411. A. τὰ κατὰ ὀνόματα. Phileb. p. 37. D. ὁμοθῆν ἢ χορηθῆν ἢ τι τῶν καλῶν ὀνομάτων. De Republ. V. p. 463. E. οἰκεία ὀνόματα intelliguntur nomina cognatorum. Sed satis haec in praesenti. Praeterea που in interrogatione positum habemus sic, ut assensio-

nem expectare interrogantem significet. Collocatam sic in clausula voculam ne mireris, conferras infra p. 232. D. Ἀνιλογοκὸν αὐτῶν ἐφικμεν εἶναι που. et p. 223. C. Τὸ τῆς κερκίτης διπλοῦν ἢν εἶδος που.
οἷον διηθεῖν τε λέγομεν—] Timaeus: Διηθεῖν· διυλίζειν (percolare). Idem, Διαπτᾶν· σήθειν, i. e. cribro secernere. et Βοάττειν· ἀνακινεῖν, ὡςπερ οἱ τὸν αἶον καθαιρόντες, (quaterie vannoque excutere), ubi v. Ruhnken, quem iam Fischerus laudavit. Quod sequitur denique διακρίνειν, id etsi nimis universe dictum videtur ideoque

ΞΕ. Σκόπει δὴ ταύτης αὐτῆς δύο ἂν πῃ δυνώμεθα κατιδεῖν εἶδη.

ΘΕΑΙ. Ταχέϊαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσει D τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρίζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου.

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὕτω νῦν λεχθέν φαίνεται.

ΞΕ. Τῆς μὲν τοίνυν ὄνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον· τῆς δὲ καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης ἔχω.

ΘΕΑΙ. Λέγε τί.

ΞΕ. Πᾶσα ἢ τοιαύτη διάκρισις, ὡς ἐγὼ ξυνοῶ, λέγεται παρὰ πάντων καθαρός τις.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε καθαριστικὸν εἶδος αὐτῆς διπλοῦν E ὄν πᾶς ἂν ἴδοι;

ΘΕΑΙ. Ναί, κατὰ σχολὴν γ' ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν.

Cap. XIV. ΞΕ. Καὶ μὴν τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἶδη καθάρσεων ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι προσήκει.

Flor. i. Zitt.

D. τῆς δὲ καταλειπούσης] Codd. omnes exceptis Flor. a. c. i. Par. F. habent καταλειπούσης, creberrima confusione. v. p. 227. D. Dein Coisl. Ven. AII. Flor. b. c. ἀποβαλλούσης.

Heindorfio non sine causa suspectum fuit, tamen nescimus an in hac sententiarum verborumque coniunctione sensu angustiore sit accipiendum. Videtur enim de illa servili opera intelligi oportere, qua fruges et legumina secernebantur. Quo significato ubi illud acceperis, locus nihil offensionis habere videbitur.

Ξαίνειν, κατὰγειν—] De his dicemus ad Politic. p. 281. A. — κατὰγειν est deducere filium; v. Ruhnken. ad Tim. p. 153.

C. Κατὰ τὸν ἐμὸν τοίνυν λόγον —] Secundum meam igitur sententiam,

Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

quum una sit horum omnium ars, uno eam nomine ornabimus. Poterat etiam dici, ὡς μιᾶς οὔσης περὶ ταῦτα τέχνης, ἐν ὀνόματι αὐτῆν καλοῦμεν.

Ταχέϊαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν] H. e. utpote quum ego in disserendo parum sim exercitatus. v. Matthiae Gr. §. 388. a.

D. Καὶ μὴν ἐν γε ταῖς εἰρημέναις —] H. e. ἦν τὸ μὲν (alterum) ἀποχωρίζειν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος, τὸ δὲ (alterum) ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου. Mox ὄνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον est: non habeo eius nomen, quod usurpetur.

ΘΕΑΙ. Ποῖα καὶ τίνι;

ΞΕ. Τὰ τε τῶν ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ
227 γυμναστικῆς ἰατρικῆς τε ὀρθῶς διακρινόμενα καθαι-
ρεται καὶ περὶ τὰκτός, εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βα-
λανευτικῆ παρέχεται· καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν
γναφευτικῆ καὶ ξύμπασα κοσμητικῆ τὴν ἐπιμέλειαν
παρεχομένη κατὰ σμικρὰ πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα
ὀνόματα ἔσχε.

ΘΕΑΙ. Μάλα γε.

ΞΕ. Παντάσῃ μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε. ἀλλὰ γὰρ
τῇ τῶν λόγων μεθόδῳ σπογγιστικῆς ἢ φαρμακοπο-
σίας οὐδὲν ἦττον οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον, εἰ
τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαι-
B ρον. τοῦ κτήσασθαι γὰρ ἕνεκα νοῦν πασῶν τεχνῶν
τὸ ξυγγενὲς καὶ τὸ μὴ ξυγγενὲς κατανοεῖν πειρωμέ-
νη τιμῆ πρὸς τοῦτο ἐξ ἴσου πάσας, καὶ θάτερα

P. 227. καὶ περὶ τὰκτός] V. καὶ τὰ περὶ τὰ ἐντός. Arti-
culum post καὶ om. Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Crasin e Bodl.
Vat. Ven. II. restitutum. Dein ante εἰπεῖν iidem libri om. ἄ, quod
vulgo interponebatur.

B. τοῦ κτήσασθαι γὰρ ἕνεκα] ἕνεκεν Coisl. Ven. AΞΞ.
Vind. Par. BCFH. Flor. a. b. c., quod dedit Bekkerus. Crebra
utriusque formae in codd. permutatio est. v. Schneider. ad Remp.

P. 227. καὶ περὶ τὰκτός] Male vulgo ante περὶ articulus
τὰ interponebatur, quem sapien-
ter delevit Bekkerus optimis
codicibus suffragantibus. Nam
καὶ περὶ τὰ ἐντός respondet prae-
cedenti ἐντός atque pariter ex
ἴσῃ suspenditur. — εἰπεῖν μὲν
φαῦλα, h. e. dietu quidem
vilia, in quo rursus habes μὲν
illud ἀναντιπόδοτον, de quo v.
ad Theaet. p. 197. C. — ὅσα
βαλαν. παρέχεται, quae
balneatorum ars exhibet.
καὶ τῶν ἀψύχων σωμα-
των] Expectabas καὶ τὰ τῶν
ἀψύχων σωμάτων. Sed cave ta-

men id protenus recipiendum
existimes. — τὴν ἐπιμέλειαν
παρ. curam suam adhi-
bens — multa et ridicula
nomina accepit. De ἔσχε
v. Buttmani Gramm. Ampl.
T. II. §. 114. s. v. ἔχω.

ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν λόγων —]
Ad hunc Sophistae locum respi-
citur in Politico p. 266. D. ex
quo rursus apparet utrumque
librum maxima contineri argu-
menti similitudine ac necessitate.

B. ἢ φθειριστικῆς δη-
λοῦντα] H. e. ἢ τὸν διὰ φθει-
ριστικῆς. quod Stephanus res-
poni iubebat. Aptè comparat

τῶν ἐτέρων κατὰ τὴν ὁμοιότητα οὐδὲν ἡγεῖται γε-
λοιότερα, σεμνότερον* δὲ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ
φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νενομικεν,
ἀλλ' ὡς τὸ πολὺ χεννότερον. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὅπερ
ἦρου, τί προσεροῦμεν ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις, ὅσαι
σῶμα εἴτε ἐμψυχον εἴτε ἄψυχον εἰλήχασι καθαιρεῖν,
οὐδὲν αὐτῇ διοίσει, ποῖόν τι λεχθὲν εὐπροπέστατον C
εἶναι δόξει· μόνον ἐχέτω χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς κα-
θάρασεων πάντα ξυνδῆσαν, ὅσα ἄλλο τι καθαιρεῖ. τὸν
γὰρ περὶ τὴν διάνοιαν καθαρόν ἀπὸ τῶν ἄλλων
ἐπιχειροῦν ἀφορίσασθαι τὰ νῦν, εἰ γε ὅπερ βού-
λεται μανθάνομεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μεμάθηκα, καὶ συγχωρῶ δύο μὲν
εἶδη καθάρασεως, ἐν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυχὴν εἶδος εἶ-
ναι, τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ὄν.

ΞΕ. Πάντων κάλλιστα. καὶ μοι τὸ μετὰ τοῦτο
ἐπάκουε πειρώμενος αὐτὸ λεχθὲν διχῆ τέμνειν. D

p. 610. B. qui sibi de hoc loco nondum liquere ait. Liquebit, ubi
vir diligentissimus acceperit Bekkero in Bodl. Vat. Ven. II. ἕνεκα
scriptum legi affirmanti etiam Gaisfordum et Bastium adstipulari.

καὶ δὴ καὶ νῦν] Voces καὶ δὴ desunt in codd. praeter Bodl.
Vat. Ven. E. Mox pro εἰλήχασι plurimi codd., inter quos et Bodl.
Vat. Ven. II., εἰλήχασι.

Heindorfius Legg. II. p. 669.
B. ὑμνεῖται τὸ περὶ αὐτὴν (μου-
σικὴν) διαφερόντως ἢ τὰς ἄλλας
εἰκόνας, h. e. ἢ τὸ περὶ τὰς ἄλ-
λας εἰκόνας. Xenoph. Cyrop.
VIII. 3, 11. πολὺ γὰρ οἰονταί
Πέρσαι χοῦναι τοῖς περὶ τοὺς
θεοὺς μᾶλλον τεχνίταις χρῆσθαι
ἢ περὶ τᾶλλα, i. e. ἢ τοῖς περὶ
τᾶλλα. Ac sic saepe in altero
comparationis membro articulus
et praepositio non repetitur. Est
autem φθειριστικῆ, ἀπὸ τῶν
φθειρῶν appellata, ars pe-
dicularia.

οὐδ' ἄν νενομικεν] Ne mi-

reris οὐδὲν post σεμνότερόν τι
illatum, eodem modo Phaedon.
p. 65. E. μήτε τινα ἄλλην αἰ-
σθησὴν ἐφέλικων μηδεμίαν. Ibid.
p. 74. A. οὐδ' ἄλλο τι τῶν κοι-
ούτων οὐδὲν. ubi τι vulgo omis-
sum. Eurip. Alcest. v. 79.
ἀλλ' οὐδὲ φθλων τις πέλας οὐδεὶς.

C. μόνον ἐχέτω χωρὶς
τῶν τ. ψ.] modo habeat
seorsum ab animi purga-
tionibus omnia coniuncta,
quae aliud quid purgant.
— εἴ γε ὅπερ βούλεται μανθ.
si quidem intelligimus,
quorsum spectet et quid
sibi velit.

ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποι' ἂν ὑψηλῆ, πειράσομαι σοι συντέμνειν.

Cap. XV. ΞΕ. Πονηρίαν ἕτερον ἀρετῆς ἐν ψυχῇ λέγομέν τι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Καὶ μὴν καθαροὺς ἦν τὸ λιπεῖν μὲν θάτερον, ἐκβάλλειν δὲ ὅσον ἂν ἦ πού τι φλαῦρον.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Καὶ ψυχῆς ἄρα, καθ' ὅσον ἂν εὐρίσκωμεν κακίας ἀφαιρέσιν τινα, καθαροὺν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθειρόμεθα.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε.

ΞΕ. Δύο μὴν εἶδη κακίας περὶ ψυχὴν ῥητέον.

228

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τὸ μὲν οἷον νόσον ἐν σώματι, τὸ δ' οἷον αἰσχος ἐγγιγνόμενον.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔμαθον.

P. 228. διαφθορᾶς διαφορᾶν;] Sic Ven. Σ. corr. cum Stephan. Ceteri libri omnes διαφθορᾶς, διαφορᾶν. Veram lectionem iam Cornarius ex Galeno De dogm. Hippocr. et Platon. v. p. 288. restituendam vidit.

δυσειδὲς ὄν γένος] Ald. Bas. 1. 2. δυσειδὲς ἐν ὄν γένος.

D. Καθ' ὅποι' ἂν ὑψηλῆ — συντέμνειν] Abreschius Auctar. Diluc. Thucydid. p. 407. reponi iussit καθ' ὅποι' ἂν. Sed καθ' ὅποι' Plato dixit etiam supra c. 12. et alibi. Sensus est: Sicuti tu praeiveris, ita eam dividere conabor. Recte locum intellexit Fischerus.

τὸ λιπεῖν μὲν θάτερον] Heindorfius scripsit λέγειν ob sequens ἐκβάλλειν. Et certe sic est p. 226. D. τῆς δὲ καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χείρον ἀποβαλλούσης ἔχω. Codices tamen λιπεῖν tumentur.

καθαροὺν αὐτὸν λέγοντες] „Stephano legendum videbatur αὐτὴν, aut certe αὐτό. Sine caussa, opinor, quum genus pronominis recte accommodari potuerit generi nominis, cui iunctum est; id quod etiam a Latinis fieri constat.“ Fischerus. Recte. Exempla rei bene multa suppedabit Krügerus De Attractione p. 164. Mox de coniectura Heindorfii reponere non dubitavimus Δύο μὴν εἶδη κακίας. Libri μὲν, quod non habet idoneam explicationem. Ceterum inde a verbis Δύο μὴν εἶδη usque ad οἷδαμῶς ἄλλο hunc locum excerptum dedit

ΞΕ. Νόσον ἴσως καὶ στάσιν οὐ ταῦτὸν νερόμικας.

ΘΕΑΙ. Οὐδ' αὖ πρὸς τοῦτο ἔχω τί χροί με ἀποκρίνασθαι.

ΞΕ. Πότερον ἄλλο τι στάσιν ἠγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ τινος διαφθορᾶς διαφορᾶν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Ἄλλ' αἰσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὄν γένος;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἄλλο.

B

ΞΕ. Τι δέ; ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις καὶ θυμὸν ἠδοναῖς καὶ λόγον λύπαις καὶ πάντα ἀλλήλοις ταῦτα τῶν φλαύρας ἐχόντων οὐκ ἠσθημέθα διαφερόμενα;

ΘΕΑΙ. Καὶ σφόδρα γε.

ΞΕ. Ξυγγενῆ γε μὴν ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονε.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

quod tenent etiam plerique codd. mss. Inde Stephanus fecit δυσειδὲς τῶν ἐν ὄντων γένος. Schleiermacherus coni. πανταχοῦ ἐνὸν δυσειδὲς, i. e. quod, ubicunque inest, deforme est. Et ἐνὸν scripserunt Heindorf. et Bekker. Nos e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. δυσειδὲς ὄν γένος reponendum iudicavimus. Et omittit istud ἐν etiam Galenus.

Galenus De Dogm. Hippocr. et Platon. 5. p. 288. T. I. ed. Basil.

P. 228. Ἄλλ' αἰσχος ἄλλο τι — δυσειδὲς ὄν γένος] Dedimus quod libri praestantissimi exhibent atque Galenus auctoritate sua confirmat. Nam edit. ante Stephanum δυσειδὲς ἐν ὄντων γένος, ut est in ceteris codd. quam lectionem Stephanus temere ex Ficino mutavit in δυσειδὲς τῶν ἐν ὄντων γένος. Heindorfius et Bekkerus de sententia Schleiermacheri scripserunt δυσειδὲς ἐνὸν γένος. Nimirum ἐν irrepsit ex glossemate.

B. ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις — καὶ λόγον λύπαις] Ad haec Heindorfius: „Miror non potius legi καὶ λόγον ἠδοναῖς καὶ θυμὸν λύπαις.“ Non opus. Nam etiam θυμός, qui secundum Platonem rationi tanquam minister atque famulus subinde auxiliatur, recte dici potest voluptatibus resistere: rationem autem aegritudini ac dolori medicinam afferre, equis est qui negaverit? Nolumus nunc ex libris De Republica afferre quae huc pertineant. Satis erit philosophi mentem aperuisse. Ceterum τῶν φλαύρας ἐχόντων cohaeret cum ἐν ψυχῇ,

ΞΕ. Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς πονηρίαν λέγοντες ὀρθῶς ἐροῦμεν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα μὲν οὖν.

C ΞΕ. Τι δ' ; ὅσα κινήσεως μετασχόντα καὶ σκοπόν τινα θέμενα, πειρώμενα τούτου τυγχάνειν, καθ' ἑκάστην ὀριμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνεται καὶ ἀποτυγχάνει, πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα ἢ τοῦναντίον ὑπὸ ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν;

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὡς ὑπὸ ἀμετρίας.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ψυχὴν γε ἴσμεν ἀκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

D ΞΕ. Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν ἐπ' ἀλήθειαν ὀμοιότης ψυχῆς παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

C. πειρώμενα τούτου τυγχάνειν] πειρώμενα om. Bodl. Vat. Ven. B. Zitt. In aliis quibusdam scriptum extat πειρώμεθα. Dein Bodl. Vat. Ven. E. et non pauci deteriores libri γίγνεται et ἀποτυγχάνει.

D. αἰσχρὰν καὶ ἀμετρον] ἀνόητον καὶ αἰσχρὰν Ven. A.

ut genitivus a nomine, unde pendet, solito sit remotior.

B. νόσον τῆς ψυχῆς πονηρίαν] Nec hic audiendum putamus Heindorfium, qui ex lege illa sua, quam ad Phaedon. §. 24. proposuit, inserto articulo τὴν τῆς ψυχῆς πονηρίαν legendum censet. At enim vero varias illa norma ac multiplices habet exceptiones, de quibus alio loco dicendi erit opportunitas. Nunc hoc tantum monuisse iuvabit, πονηρίαν universe, τῆς ψυχῆς autem definite dici, id quod recte et sanæ rationis legibus convenienter ita factum esse nemo temere negaverit. conf. ad Politic. p. 287. D.

C. πειρώμενα τούτου τυγχάνειν] Quod in optimis libris πειρώμενα omissum est, id fortasse ideo factum, quia τούτου τυγχάνειν ab σκοπόν τινα θέμενα pendere existimaretur. De qua re nobis aliter plane persuasimus. Omnino critici illi, quorum recensionei Bodleianus et cognati ei libri debentur, procliviores fuisse videntur ad eicienda ea, quaecunque aliquo modo supervacanea esse viderentur. Quod nisi animadvertitis, eorum auctoritatem sæpe iniuria aliis codicibus anteposueris. Mox de αὐτὰ, numero plurali, v. ad Apol. p. 19. D. Phaed. p. 62. D. et 70. D. al.

ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον αἰσχρὰν καὶ ἀμετρον θετέον.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Ἔστι δὴ δύο ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ γένῃ, τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δέ γε ἀγνοίαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὀμολογεῖν.

ΘΕΑΙ. Κοιμῶν συγχορητέον, ὃ νῦν δὴ λέξαντος E ἡμφεγνόησά σου, τὸ δύο εἶναι γένῃ κακίας ἐν ψυχῇ, καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ξύμπαντα ταῦτα ἡγήτεον νόσον ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος αἰσχος θετέον.

Cap. XVI. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐν σώματι γε περὶ δύο παθήματα τούτω δύο τέχνα τινὲ ἐγενέσθην;

ΘΕΑΙ. Τινε τούτω;

E. ὃ νῦν δὴ λέξαντες] ὄν Bodl. Vat. Ven. Π. Ceterum vulgo erat δὴ νῦν, quod vix duo terre codd. tuentur. Dein vulgo ἡμφεγνόησα. Augmentum libri optimi et plurimi exhibuerunt. In Scholliis affertur lectio duplex, ἀμφεγνόησά σου et ἀμφεγνόησας οὐ. ἐξόμπαντα ταῦτα ἡγήτεον] Inserui ταῦτα ex Par. CF. Flor. b. c. Ceterae editt. omnes pronomine carent.

ἀκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγν.] Nam animus noster natura est veri appetens atque incredibili quadam scientiæ et cognitionis cupiditate tenetur. Quamobrem Plato sicuti statuit neminem peccare volentem, ita ne ignorantiam quidem atque errorem cuiquam gratum acceptumque esse iudicavit. Mox verborum iunctura hæc est: Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη ψυχῆς ἐπ' ἀλήθειαν ὀμοιότης παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης, aberratio mentis, quæ dum ad veritatem contendit, a scientia et cognitione aberrat. Ex quo facile apparet, quo iure comma

post ψυχῆς et γιγνομένης deleverimus. conf. ann. ad Euthyphron. p. 4. D. Apolog. 27. B. al. D. κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγν.] sed eam esse eximie in animo pravitatem nolunt concedere. Μόνον sic usurpatum tetigimus ad Symp. p. 215. C. et 222. A. Ad καλοῦσι et ἐθέλουσιν int. οἱ ἄνθρωποι sive οἱ πολλοί; quem usum loquendi Heindorfius ad Cratyl. p. 387. C. Platoni abiudicavit, hic tacitus pro recto et usitato probavit. Exempla illius ad l. c. Cratyl. ipsi attulimus, huius tamen loci non memores.

E. ὃ νῦν δὴ λέξαντος —] V. δὴ νῦν. De utriusque formu-

229 ΞΕ. Περὶ μὲν αἰσχος γυμναστική, περὶ δὲ νόσον
ιατρική;

ΘΕΑΙ. Φαίνεσθον.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν καὶ
δειλίαν ἢ κολαστικὴν πέφυκε τεχνῶν μάλιστα δὴ πα-
σῶν προσήκουσα δίκη;

ΘΕΑΙ. Τὸ γοῦν εἰκὸς ὡς εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀν-
θρωπίνην δόξαν.

ΞΕ. Τί δέ; περὶ ξύμπασαν ἄγνοιαν μῶν ἄλλην
τινὰ ἢ διδασκαλικὴν ὀρθότερον εἶποι τις ἄν;

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

ΞΕ. Φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἐν μόνον
B γένος φατέον εἶναι ἢ πλείω, δύο δὲ τινε αὐτῆς εἶναι
μεγίστω; σκοπεῖ.

ΘΕΑΙ. Σκοπεῶ.

ΞΕ. Καὶ μοι δοκοῦμεν τῆδε ἄν πη τάχιστα εὐρεῖν.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὴν ἄγνοιαν ἰδόντες εἰ πη κατὰ μέσον αὐ-
τῆς τομὴν ἔχει τινὰ. διπλῆ γὰρ αὐτῆ γιγνομένη δῆ-
λον ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν δύο ἀναγκάζει μόρια
ἔχειν, ἐν ἑφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς ἑκατέρω.

P. 229. πέφυκε τεχνῶν μάλιστα δὴ π.] Male in vett.
editt. post πέφυκα interpunctum est. Vitium sustulit Heindorf.

ὀρθότερον εἶποι τις ἄν;] Vett. editt. ὀρθότατα, invitis
codicibus.

C. Ἀγνοίας δ' οὖν μέγα τ.] Vulg. γοῦν, adversantibus
codicibus.

lae discrimine et usu diximus ad
Tim. p. 39. B.

P. 229. Οὐκοῦν καὶ περὶ
μὲν ὕβριν — δίκη] Pertinet
δίκη ad ἢ κολαστικὴν, ut intelli-
gatur iurisdictione, per quam pe-
tulantia, iniustitia, ignavia cas-
tigantur. Quamquam fatemur
ingenue valde displicere huius
vocabuli adiectionem, quod glos-
semati longe est simillimum.
Nam primum quidem illud loco
alieno positum est; deinde eam

habet vim et potestatem, quae
cum reliquis verbis non conve-
niat, siquidem δίκη non potest
commodè numerari in artibus.
Quamobrem ita nobis persuasi-
mus, ut istud δίκη ex glosse-
mate ortum esse censeamus. —
ὡς εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀνθρ. δ.
ut id pro humanae opinio-
nis infirmitate ita dicam.
Excusat enim responsum hoc
suum, Τὸ γοῦν εἰκός, quo quid
rei esset decernere non ausus erat.

ΘΕΑΙ. Τι οὖν; καταφανές πῆ σοι τὸ νῦν ζη-
τούμενον;

ΞΕ. Ἀγνοίας δ' οὖν μέγα τί μοι δοκῶ καὶ γαλε- C
πὸν ἀφωρισμένον ὄραν εἶδος, πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐ-
τῆς ἀντίσταθμον μέρεσι.

ΘΕΑΙ. Ποῖον δὴ;

ΞΕ. Τὸ μὴ κατειδότα τι δοκεῖν εἶδέναι· δι' οὗ
κινδυνεύει πάντα ὅσα διανοία σφαλόμεθα γίνεσθαι
πᾶσιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας
ἀμαθίαν τούνομα προσρηθῆναι.

ΘΕΑΙ. Πάνν γε.

ΞΕ. Τι δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει
τῷ τούτῳ ἀπαλλάττοντι λεχτέον; D

ΘΕΑΙ. Οἶμαι μὲν οὖν, ὃ ξένη, τὸ μὲν ἄλλο
δημιουργικὰς διδασκαλίας, τούτῳ δὲ ἐνθάδε γε παι-
δείαν δι' ἡμῶν κεκλήσθαι.

ΞΕ. Καὶ γὰρ σχεδόν, ὃ Θεαίτητε, ἐν πᾶσιν
Ἑλλησιν. ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔτι καὶ τούτῳ σκεπτέον, εἰ

ἀμαθίαν — προσρηθῆναι] Accusativum dedi ex Par. C.
Flor. i. Vett. editt. ἀμαθία. Paris. B. ἀμαθία.

τούτῳ ἀπαλλάττοντι] Sic Bodl. Vat. Ven. II. cum Coisl.
Ven. AΞΣ. Vind. Par. BEF. et ceteris omnibus. Unus Flor. b.
τούτου, quod Stephanus inutili inexit mutatione.

D. ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔτι] ἐν ἡμῖν Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.
Praepositio ob praegressum ἐν πᾶσιν Ἑλλησιν repetita videtur.

C. Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε — προσρηθῆναι] τούτῳ μόνῳ
τῆς ἀγνοίας est huic uni
ignorationis parti; neque
enim est, cur εἶδει cum Ste-
phano insertum velis. Pro ἀμα-
θία unus Paris. et Flor. ἀμα-
θίαν, quod usus loquendi pos-
tulabat. v. ad Cratyl. p. 384.
C. Theaet. p. 150. A. Mat-
thiae Gr. §. 308.

Τί δὲ δὴ τῷ τῆς δ. — λεχ-
τέον] H. e. quod nomen ei
imponendum; v. ad p. 225.
B. — τούτῳ ἀπαλλ. quod
illud removet atque tollit.
Temere Stephanus correxit
τούτου.

D. ἐνθάδε γε παιδείαν
δι' ἡμῶν κεκλή.] hic quidem
certe Athenis; unde apparet,
qua vi δι' ἡμῶν positum sit.
Est enim: a nobis, Atheni-
ensibus, nominis huius
auctoribus, ut recte explicat
Heindorfius.

ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ τινα ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρησὶ σκοπεῖν.

Cap. XVII. ΞΕ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ τοῦτο ἔτι πη σχίζεσθαι.

ΘΕΑΙ. Κατὰ τί;

E ΞΕ. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς ἢ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι, τὸ δ' ἕτερον αὐτῆς μόριον λειότερον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ τούτων ἐκότερον λέγομεν;

ΞΕ. Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ᾧ πρὸς τοὺς νέους μάλιστα ἐχρῶντο τότε καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τὰ νῦν, ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι τι, τὰ μὲν

εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶν πᾶν] Flor. b. i. post εἰ inserunt ἄρα. Vulgo ἄρα ante τὰ ἔχον interpositum legitur. Sed omittunt codd. fere omnes. Igitur utroque delevi loco.

E. ἐκότερον λέγομεν:] V. λέγομεν quod primus correxi ex Ven. II. Flor. i.

μάλιστα ἐχρῶντο τότε] τότε dedi ex Par. BC. Flor. a. c. Editt. omnes τε. v. ann. ad p. 236. E.

ἐξαμαρτάνωσι τι] τι additum e Bodl. Vat. Ven. II.

P. 230. εἴποι τις ἂν νοουθετητικῆν.] Hanc formam pro vulg. νοουθετικῆν redhibuerunt Bodl. Vat. Ven. AΞIIΣ. Vind. Par. BCH. Flor. a. c. i. Zitt. conf. annot. crit. ad p. 225. A. Idem de

E. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις—] *Ficinus*: Eius utique facultatis, quae sermone docet, pars quaedam asperior, quaedam laevior esse videtur. Itaque ὁδὸς in codice suo non videtur reperisse.

Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον] *Stephanus* coniecit ἀρχαιοπρεπές τι καὶ πάτριον. Quo sane opus foret, nisi πάτριον h. l. vim nominis substantivi haberet, sicuti alibi νόμιμον, δίκαιον, συμφέρον, et similia. Post ἐξαμαρτάνωσι inseruimus τι. Quo facto eadem nata constructio, quam habes Reip. I. p. 339. C. πότερον δὲ ἀναμαρτητοῖ εἶναι οἱ ἀρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκείσταις ἢ οἷοι τι καὶ ἀμαρτεῖν; Ibid. p. 340. C. τοὺς ἀρχοντας ὁμολόγησι οὐκ

ἀναμαρτητοῦς εἶναι, ἀλλὰ τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. De dativo αὐτοῖς v. ad *Phaedr.* p. 257. C. *Remp.* I. p. 343. *Theaet.* p. 143. E. *Thucyd.* I. 6. οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων.

P. 230. Τὸ δὲ γε ὡς εἴξασι—] Hoc loco *Bekkerum* si audias, facile tibi persuaseris ὡς in omnibus libris praeter Ven. II. deesse. Et tamen nec *Gaisfordtus* illud narrat in Bodl. desiderari nec nostri codd. exceptis duobus vocolam ignorant. Huc accedit *Bastii* testimonium, qui ὡς in Venet. 189. s. Σ. reperit, et in unis Vat. A. Ven. II. et Par. B. deesse vidit. Itaque hoc quidem exploratum habemus, non carere vocolam idonea librorum auctoritate. Huc accedit quod

χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακώτερος παραμυθούμενοι· τὸ δ' οὖν ξύμπαν αὐτὸ ὀρθότατα εἴποι τις ἂν νοουθετητικῆν.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν οὕτω.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε, ὡς εἴξασι τινες αὐτὸν λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἠγγήσασθαι πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι, καὶ μαθεῖν οὐδὲν ποτ' ἂν ἐθέλειν τὸν οἰόμενον σοφὸν εἶναι τούτων ἂν οἶοιτο περὶ δεινὸς εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νοουθετητικὸν εἶδος τῆς παιδείας σμικρὸν ἀνύτειν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς γε νομίζοντες.

ΞΕ. Τῷ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῃ B τρόπῳ στέλλονται.

proximis locis dictum esto.

Τὸ δὲ γε, ὡς εἴξασι] ὡς, quod abest a plerisque codd. mss., tuentur Ven. Σ. Flor. a. b. c. *Cornarius* illud in ᾧ mutatum volebat; *Bekkerus* delevit.

οὐδέ ποτ' ἂν ἐθέλειν] οὐδὲν ποτ' Bodl. Vat. Ven. II. quod recepinus.

P. 230. τὸ νοουθετητικὸν εἶδος] *Steph.* hic quoque νοουθετικόν, invitis codd. fere omnibus. Dein pro vulg. μικρὸν codd. optimi et vero etiam plurimi σμικρὸν.

B. Τῷ τοι ταύτης τ. δ.] V. καὶ γὰρ τ. Veram lectionem debemus Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.

ea vix recte abesse potest, quandoquidem post Τὸ δὲ γε oratio abrumpitur, ita ut infra demum, quod subsequi debebat, his verbis adiciatur: διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ᾧ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἔλεγον λεκτόν ὡς ἄρα μεγίστη καὶ κυριώτατη τῶν καθήσεων ἐστίν. Quamobrem aut γὰρ post εἴξασι interponendum fuit, aut ὡς addendum. Est autem loci sententia haec: Alterum vero genus, — nam videntur quidam contra, rem secum reputantes, ita statuere, ut existiment omnem insipientiam neuti quam esse voluntariam, nec unquam fore, ut is, qui se putet eorum peritum esse, in quibus se excellere opinetur, discere

aliquid velit, sed quantumvis multo labore genus illud admonitionis institutioni proprium parum proficere. Ita igitur apparet sermonis filium utique abruptum esse. De εἴξασι pro τοῖσιν posito *Timaeus*: Εἴξασι καὶ εἴξασι λέγει ἀπὸ τοῦ εἰκασί. ubi v. *Ruhnken.* p. 98. Formulam λόγον ἑαυτῷ δίδοναι, sibi rationem alicuius rei reddere, *Heindorfius* illustravit, comparans inter alia illud *Sophoclis Oedip. Tyr.* v. 582. Οὐκ, εἰ δίδοις, ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον.

B. Τῷ τοι ταύτης τῆς δ.] *Vett.* editt. καὶ γὰρ τοι ταύτης κ. τ. λ. Quod adversatur argumentationis ordini. Recte libri manu scripti meliores Τῷ τοι τ.

ΘΕΑΙ. Τίνι δὴ;

ΞΕ. Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηται τις τι πέρι λέγειν λέγων μηδὲν· εἴθ' ἄτε πλανομένων τὰς δόξας ῥαδίως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταῦτον τιθέασι παρ' ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς ἑαυταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταῦτα ἐναντίας. οἱ δ' ὁρῶντες ἑαυτοῖς μὲν χαλεπαινουσι, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται, καὶ τοῦτ' ἔστι τῷ τρόπῳ τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται πασῶν [τε] ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βεβαίωτα γιγνομένην. νομίζοντες γάρ, ὧ παῖ φίλε, οἱ καθαιρόντες αὐτούς, ὡς περὶ οἱ περὶ τὰ σώματα ἰατροὶ νενομίκασι μὴ πρότερον ἂν τῆς προσφρομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶμα, πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐν αὐτῷ τις ἐκβάλῃ, ταῦτόν τε καὶ περὶ ψυχῆς διανοήθησαν ἐκεῖνοι, μὴ πρότερον αὐτὴν ἔξειν τῶν προσφρομένων μαθημάτων ὄνησιν, πρὶν ἂν ἐλέγχων τις τὸν ἐλεγχόμενον εἰς αἰσχύνην καταστήσας, τὰς τοῖς μαθήμασι ἐμποδίου δόξας ἐξελέων, καθα-

C. ἀκούειν τε] τε om. Vat.

ἐν αὐτῷ τις ἐκβ.] V. ἐν αὐτῷ, in vitis codicibus omnibus praeter Ven. Z.

P. 231. αὐτοῖς προσάπτωμεν] προσάπτομεν tres optimi.

τ. δ. h. e. propterea vero, idcirca vero. Theaet. p. 179. D. τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτόν ἐξ ἀρχῆς. ubi v. ann. Praeterea conf. Phileb. p. 50. E. τὰ νῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι σέλλεσθαι, πρὸς τὴν κρίσιν, ἣν Φίλητος ἐπιτάττει Legg. X. p. 892. C. 893. B. ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς — ἐναντίας] ostendunt eas simul de eodem ad idem eodem modo contrariarissime, h. e. inter ipsas pugnare, quum tamen de iisdem rebus foveantur et ad unum eundemque finem

spectent et eodem modo se habeant. Mox ad ὁρῶντες int. αὐτό.

C. ἀπαλλάττονται πασῶν — γιγνομένην] Prorsus assentimur Heindorfio de telendum iudicanti et comma post ἀπαλλάττονται remouenti. Nam ita facile apparet coniungere oportere ἀπαλλάττονται ἀπαλλαγῶν ἡδίστην. De Rep. VI. p. 496. E. τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπαλλάττει. Nisi forte in illo τε latet articulus τῶν.

νομίζοντες γάρ — ταῦτόν τε καὶ περὶ ψυχῆς διανοήθη-

ρὸν ἀποφήνη καὶ ταῦτα ἡγούμενον, ἅπερ οἶδεν, εἰδέναι μόνον, πλείω δὲ μὴ.

ΘΕΑΙ. Βελτίστη γοῦν καὶ σωφρονεστάτη τῶν ἐξῆων αὕτη.

ΞΕ. Λιὰ ταῦτα δὴ πάνθ' ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἐλεγχον λεκτέον ὡς ἄρα μερίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ, καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὐνομιστέον, ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ὢν, τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα, ἀπαίδευτόν τε καὶ αἰσχρὸν E γεγονέναι ταῦτα, ἃ καθαρώτατον καὶ κάλλιστον ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐδόμιον εὐδαίμονα εἶναι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν.

Cap. XVIII. ΞΕ. Τί δέ; τοὺς ταύτη χρωμένους τῇ τέχνῃ τίνας φήσομεν; ἐγὼ μὲν γὰρ φοβοῦμαι 231 σοφιστὰς γίνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΞΕ. Μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν προσέειπε τοιοῦτόν τι τὰ νῦν εἰρημένα.

τοιοῦτόν τι] V. τινὲ τοιοῦτόν, quod e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Coisl. mutatum. Post προσέειπε unus Flor. i. γε inserit, quod olim, quum Bekkeri commentarios nondum licuisset inspicere, protenus recepi, nunc non amplius defendo, nisi plurium codicum accedat auctoritas.

σαν] Hoc διανοήθησαν infertur perinde ac si νομίζοντες non praecessisset, sed potius scriptum esset: οὗτοι γὰρ, ὦ παῖ φίλε, οἱ καθαιρόντες αὐτούς κ. τ. λ. In qua orationis conformatione tanto minus haerendum, quanto magis concessum est dialogorum scriptori sermonis quotidiani consuetudinem imitatione exprimere.

P. 231. Ἀλλὰ μὴν προσέειπε γε τοιοῦτόν τι τὰ νῦν εἰρημένα] H. e. ea, quae exposita sunt, videntur in tale quiddam, quale sophistae sunt,

convenire, eique esse similia. — Mox ἀσφαλὴς non est tutus, sed cautus, cuius usus loquendi exempla ad h. l. dedit Heindorfius, quibus adde Plutarchi Phocion. c. 3. extr. et c. 6. — ὁμοῦ δὲ ἔστωσαν. sc. σοφιστὰς οἱ χρωμένοι ταύτῃ τῇ τέχνῃ. Dein Heindorfius pro φυλάττωσαν legendum suspicatur φυλαχθῶσαν, int. οἱ ὄροι. Nisi forte praestat ad φυλάττωσαν ex superioribus repetere οἱ διαλεγόμενοι. Verum ut res se habet, sententia certe verborum huc redit: non puto propter le-

ΞΕ. Καὶ γὰρ κινὴ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτά-
τω. τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων μάλιστα περὶ τὰς
ὁμοιότητος αἰεὶ ποιῆσθαι τὴν φυλακὴν· ὀλισθηρότα-
τον γὰρ τὸ γένος. ὁμῶς δ' ἔστωσαν· οὐ γὰρ περὶ
σμικρῶν ὄρων τὴν ἀμφιβήτησιν οἴομαι γενήσεσθαι
B τότε, ὅποταν ἰκανῶς φυλάττωσιν.

ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν τό γε εἰκός.

ΞΕ. Ἔστω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτικῆ, κα-
θαρτικῆς δὲ τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφωρισθῶ, τού-
του δὲ διδασκαλικῆ· διδασκαλικῆς δὲ παιδευτικῆ· τῆς
δὲ παιδευτικῆς ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσοφίαν γι-
γνόμενος ἔλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ παραφανέντι μη-
δὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι λεγέσθω πλὴν ἢ γένει γενναία
σοφιστικῆ.

ΘΕΑΙ. Λεγέσθω μὲν· ἀπορῶ δὲ ἐγωγε ἤδη διὰ
C τὸ πολλὰ πεφάνθαι, τί χροῖ ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα
καὶ δυσχυριζόμενον εἰπεῖν ὄντως εἶναι τὸν σοφιστήν.

ἀγριώτατον ἡμερωτάτω] Bodl. Vat. Ven. II. ἀγριώτερον,
quod hoc quidem loco nemo temere probabit.

C. φέρε, ὅποσα] φέρε δὴ, ὅποσα Vat.

D. δοκῶ μὲν γὰρ, τὸ πρ.] Post γὰρ addunt ἂν Bodl. Vat.

ves quasdam definitiones
controversiam orituram
esse tunc, si id in disse-
rendo satis diligenter ob-
servetur, ut ne similia in-
ter se confundantur.

B. ἢ γένει γενναία σο-
φιστικῆ] Faceto lusu dicitur
γένει γενναία, nobili stirpe,
quia origo eius a doctrina et insti-
tutione, in castiganda vanae sapi-
entiae opinione occupata illa, re-
petebatur. Comparat Heindorf.
Soph. Oed. Tyr. 1469. ἴθ' ὠνάς, ἴθ' ὠ γονῆ γενναίε.

C. Εἰκότως γε σὺ ἀπο-
ρῶν] Int. λέγεις s. οὕτω ποιῆς.
— διαδύσεται τὸν λόγον,
quomodo tandem adhuc
elabi possit orationi. Ly-
sid. p. 216. C. διολισθαίνει καὶ

διαδύεται ἡμᾶς. Demosth. p.
1045. 25. ἀποκρύπτεσθαι γὰρ
καὶ διαδύεσθαι καὶ πάντα ποιῆν
κ. τ. λ. Aristoph. Vesp. v.
281. ἄνθρωπος, ὃς ἡμᾶς διεδύε-
το ξυπατῶν. — De proverbio
τὰς ἀπάσας μὴ ῥάδιον δια-
φεύγειν v. Erasmi Adagg. p.
222. Metaphora a lucta repe-
tita; unde apparatus omisum esse
λαβᾶς. Sic Phileb. p. 13. D.
τὰς ἀνέντες εἰς τὰς ὁμοίας. Ple-
ne Phaedr. p. 236. C. εἰς τὰς
ὁμοίας λαβᾶς ἐλήλυθας. De Rep.
VIII. in. πάλιν τοίνυν ὡσπερ πα-
λαιστῆς τὴν αὐτὴν λαβὴν πά-
γχε. Legg. III. p. 682. E. ὁ
λόγος ἡμῶν οἶον λαβὴν ἀποδίδωσι.
Rem bene expedivit Heindorf.
καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀνὸς δια-
λογισώμεθα — φέρε κ. τ. λ.

ΞΕ. Εἰκότως γε σὺ ἀπορῶν. ἀλλὰ τοὶ κακῆινον
ἠγεῖσθαι χροῖ νῦν ἤδη σφόδρα ἀπορεῖν ὅπη ποτὲ ἐτι
διαδύσεται τὸν λόγον· ὀρθῆ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς
ἀπάσας μὴ ῥάδιον εἶναι διαφεύγειν. νῦν οὖν καὶ μά-
λιστα ἐπιθετέον αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Καλῶς λέγεις.

Cap. XIX. ΞΕ. Πρῶτον δὴ στάντες οἶον ἐξα-
ναπνεύσωμεν, καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα
ἅμα ἀναπανόμενοι, φέρε, ὅποσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέ- D
φανται. δοκῶ μὲν γὰρ, τὸ πρῶτον εὐρέθη νέων καὶ
πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς
ψυχῆς μαθήματα.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τρίτον δὲ ἄρα οὐ περὶ ταῦτα ταῦτα κάπη-
λος ἀνεφάνη;

Ven. II. Coisl. Ven. ΑΣ. Vind. Par. E. al. ac dein scribunt εὐρέθη.
Alii ante τὸ inserunt ὡς, ut Par. BFH. Utrumque ortum ex of-
fensione constructionis eius, quam infra in commentariis dilucida-
vimus.

τὸ δὲ γε δεύτερον] δὲ additum e Bodl. Vat. Ven. II. Par. F.

et communiter inter qui-
escendum sic reputemus:
age, quot sophistae spe-
cies apparuerint, videa-
mus. Post ἀναπανόμενοι po-
terat οὕτως adici. Sed ita vo-
culae, quae rectae orationis in-
diciunt faciunt, interdum omit-
tuntur. Phaedon. p. 91. B. λο-
γίζομαι γὰρ, ὃ φλεῖ ἐταῖρε, καὶ
θείσασαι ὡς πλεονεκτικῶς· εἰ μὲν
τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἢ λέγω,
καλῶς δὴ ἔχει. conf. etiam De
Rep. VI. p. 492. E. ibique ann.
Dein istud ὅποσα ne quis in
πόσα mutandum censeat; oratio
enim elliptica, perinde ac si
Germanice dicimus: als wie
vielerlei uns doch wohl
der Sophist erschienen
ist, ad quae sponte intelligimus

scire velim aut simile quib-
dam. Diximus de hoc usu ad
Euthydem. p. 271. A. et Me-
non. p. 84. E.

D. δοκῶ μὲν γὰρ, τὸ πρῶ-
τον εὐρέθη—] De δοκῶ μὲν
rectae orationi praemisso explica-
tum est ad Menon. p. 94. B.
et Gorg. p. 460. A. Temere hic
turbarunt codicum correctores,
quorum manus apud Platonem
frequentissime agnoscere liceat.

περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθή-
ματα] H. e. artium ac dis-
ciplinarum, quae ad ani-
mum erudiendum valent.
Quo sensu ubi verba acceperis,
non erit quod in iis cum Schle-
ermachero offendas. Spe-
ctant autem haec ad superiora
illa, quibus sophistae ex μαθη-

ΘΕΑΙ. Ναί. καὶ τέταρτόν γε αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῶν * ἦν *.

ΞΕ. Ὅρθως ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τό γε μὴν ἔπτον ἀμφισβητήσιμον μὲν, ὅμως δ' ἔθεμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες δοξῶν ἐμποδίων μαθήματα περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

232 ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐννοεῖς, ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνεται, μᾶς δὲ τέχνης ὀνόματι προσαγορεύεται, τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές, ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πάσχων αὐτὸ πρὸς τινα τέχνην οὐ δύναται κατειδεῖν ἐκείνο αὐτῆς, εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει, διὸ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι ἀνθ' ἐνὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει;

περὶ τὰ μαθήματα ἡμῶν ἦν] ἦν addidi de coniectura Heindorfi: alioquin enim ἡμῶν fuit omittendum. conf. Jacobs ad Dionysium De Compos. Verbor. ed. Goeller. p. 280.

τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς] τῆς παραγωνιστικῆς Bodl. Vat. Ven. II. male.

E. ὅμως δ' ἔθεμεν] Sic Bodl. Vat. Ven. II. A. Par. BCH. Florentini quatuor. Vett. editt. ὅμως δὲ θώμεν. Mox Bodl. Vat.

μυτοπολικῆ tribuebatur τὸ περὶ τῆς ἀρετῆς μάθημα.

περὶ τὰ μαθήματα ἡμῶν ἦν] Recte Heindorfius ἦν de coniectura addidit. Nam quominus ἀνεφάνη ex superioribus repetamus, vel ordo verborum prohibet. Debebat enim ita ἡμῶν ante ἀνεφάνη interponi. conf. p. 225. A. τῆς κρητικῆς ἀγωνιστικῆς τι μέρος ἡμῶν ἦν.

E. τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος] qui sibi artem eristicam seiunxit ac vindicavit.

ὅμως δ' ἔθεμεν αὐτῷ συγ-

χωρήσαντες —] tamen ei concedentes ponebamus ipsum opinionum mentis eruditioni officientium esse purgatore. Secus accipit haec Bernhardt Synt. p. 231. qui dativum ex συγχωρήσαντες pendere non intellexit.

P. 232. ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πάσχων —] H. e. non potest ille generalem notionem mente sua complecti, qua varia ista μαθήματα contineantur; ideoque utitur variis nominibus, quibus singulae tantummodo scientiae partes designantur, non nomine

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοῦτο ταύτη πη μάλιστα πεφύκεναι.

Cap. XX. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν Β τῇ ζήτησει δι' ἀργίαν πάσχωμεν, ἀλλ' ἀναλάβωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων. ἐν γὰρ τί μοι μάλιστα κατεφάνη αὐτὸν μνησθῶν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναι πον.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τούτου διδάσκαλον γίνεσθαι;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Σκοπῶμεν δὴ, περὶ τίνος ἄρα καὶ φασιν οἱ τοιοῦτοι ποιεῖν ἀντιλογικούς. ἢ δὲ σκέψις ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς ἔστω τῇδε πη. φέρε, περὶ τῶν θείων, ὅσα C ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἄρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν;

Ven. II. errore μάθῃαν, nam etiam Vaticanum et Venetum eam scripturam habere liquido testatur Bastius.

P. 232. B. ἀναλάβωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν σοφ.] Ante τῶν Par. C. et corr. B. inserunt τι, quod habent etiam Flor. a. b. c. Heindorfius ἐν ante πρῶτον addendum putabat. Neutro opus est. v. infra comment.

αὐτὸν μνησθῶν] V. μνησθῶν, quod unus Par. E. habet et fortasse Flor. a. b. c. In Bodl. est μνησθῶν sine accentu.

generis.

B. ἀλλ' ἀναλάβωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν σοφ. εἰρημένων] Locum sanissimum rursus emplastris suis deformare grammatici conati sunt. Nam Heindorfius ante πρῶτον inculcavit ἐν. Codices quidam autem τι post πρῶτον addunt, receptum illud a Bekkero atque Astio. Sed neutro supplemento opus esse facile nobis concedent qui genitivum partitivum ab omni generis verbis pendere posse intellexerint. Genus loquendi illustrant Schaeffe-

rus ad Lamb. Bos. p. 475 sq. Erfurdt. ad Soph. Antig. v. 1056. Fritsch. Quaest. Lucian. p. 201. Bernhardt Synt. p. 144. quibus adde nostra ad Tim. p. 33. D. Loquutionem λέγειν περὶ τινα tetigimus ad Cratyl. p. 395. D. Gorg. p. 490. C. Tim. p. 38. A. infra p. 247. B.

περὶ τίνος ἄρα καὶ φασιν —] De hoc καὶ v. ad Lachet. p. 182. E. Euthydem. p. 272. D. Mox τοῦτο δρᾶν per synesin dictum, quandoquidem ex ἀντιλογικούς int. ἀντιλέγειν. v. ad Menex. p. 244. D.

ΘΕΑΙ. Λέγεται γοῦν δὴ περὶ αὐτῶν ταῦτα.
ΞΕ. Τί δ' ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ καὶ
τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα;

ΘΕΑΙ. Τί γάρ;

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς ἰδίαις συνουσίαις,
ὅποταν γενέσθῃς τε καὶ οὐσίας περὶ κατὰ πάντων
λέγεται τι, ξύνισμεν ὡς αὐτοὶ τε ἀντειπεῖν δεῖνοὶ τοὺς
τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὺς;

ΘΕΑΙ. Παντάσῃ γε.

D ΞΕ. Τί δ' αὖ περὶ νόμων καὶ ξυμπάντων τῶν

C. ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὺς;] Bas. 2. Ven. Z. et corr. II.
δυνατοί. quod nunc non defendam. v. infra commentar.

D. ποιεῖν ἀμφισβητητικούς] Ald. Bas. 1. 2. ἀμφισβητι-
κούς. quod h. l. Bastio teste Ven. ΣII. Par. B. ac praeterea Flor.
a. b. c. Zitt. tuentur. v. ad p. 225. A.

πρὸς ἕκαστὸν αὐτὸν τ.] Bodl. αὐτό.

C. Λέγεται γοῦν δὴ περὶ
αὐτῶν —] Quod restituendum
Heindorfius vidit γοῦν
pro scriptura οὖν. id unus Flo-
rent. i. suppeditavit, unde reci-
pere non dubitavimus. Sic p.
232. E. φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν
οὐδὲν ὑπολιπεῖν. Efficitur autem
proxima argumentatione, ut οὐ
ἀνλογολοί de omnibus rebus in
utramque partem disputent ideo-
que omnium rerum scientiam te-
neant. Hoc ipsum autem quia
in hominem natum nullo modo
conveniat, exinde concluditur
sophistam videri tantummodo
scire omnia ideoque inanem do-
ctrinae speciem ostentare, quae
aciem aliorum praestringat.

καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα]
Vix memoranda foret Schlei-
ermacheri coniectura τῶν de-
lendum putantis, nisi vir eximius
eam rationem etiam in repetita
Operum Platoniorum editione
fenuisset, quum tamen ab Hein-
dorfio errorem suum esset
commonefactus. Nimirum τῶν
περὶ τὰ τοιαῦτα pendet ex ver-

bis ὅσα φανερά, atque intelligen-
tur id quod ad terram et
coelum pertinet, ut res
terrestres ac coelestes cogi-
tandae sint. Reticetur autem:
ἀρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι περὶ τούτων
ἀντιλέγειν. ut hic eadem fere at-
que in superioribus orationis for-
ma teneatur. Dein τί γάρ; ut
τί μὴν; sic ponitur, ut ἄλλο li-
ceat cogitando adicere, unde
proficiscitur aiendi et affirmandi
potestas hisce voculis propria.
Non adeo rarum esse istud τί
γάρ; facile sit demonstrare, si
id opus fuerit. Nunc conferas
Parmenid. p. 147. C. et quae
ibi notavimus.

ὅτι ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοὶ
δυνατοὺς] Etsi speciosum est
quod legitur in Bas. 2. et co-
dice Ven. II. corr., δυνατοί,
tamen nunc non dubitamus quin
vulgata scriptura unice vera sit.
Accusativus enim ponitur propter
oppositionem praecedentium ver-
borum αὐτοὶ τε — δεῖνοί. Ad
ἅπερ αὐτοὶ autem liquet δυνατοί
intelligendum relinqui. Formu-

πολιτικῶν, ἃρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητη-
κούς;

ΘΕΑΙ. Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις.

ΞΕ. Τὰ γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν
ἕκαστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτὸν τὸν δη-
μιουργὸν ἀντειπεῖν, δεδημοσιωμένα που καταβέβλη-
ται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.

ΘΕΑΙ. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνει περὶ τε πά-
λης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι.

δεδημοσιωμένα που] που om. Bodl. Vat. Ven. II.

φαίνει περὶ τε π.] V. φαίνῃ. Iterum monere placet teste
quidem Bastio in Vat. A. s. 225. et pr. m. Ven. II. ubique formam
in ei terminatam extare: quod Bekkerus non monuit. Idem fere
etiam de Bodl. dictum sit. Ex his igitur libris per totum hunc
sermonem hanc formam restitutam puta, ubi nihil de ea admo-
nuimus.

lam δυνατός τί εἰμι habes etiam
Parm. p. 126. A. εἰ του δέη τῶν
τῆδε, ὡν ἡμεῖς δυνατοί, φράζε.
Politic. p. 295. B. τοῦτο δυνα-
τός ὢν. Protagor. p. 335. C.
ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνα-
τος. ubi v. ann. Mox post ὑπι-
σχνοῦνται qua lege et condicione
infinitivus praesentis inferatur, ad
Criton. p. 52. C. D. exposuimus.
Denique in istis, μὴ τοῦτο ὑπι-
σχνουμένοις, inest condicio haec:
εἰ μὴ τοῦτο ὑπισχνοῦντο, prorsus
ut Euthyphron. p. 5. E. ὅτι ταῦτα
ὄρθως ἂν εἴη οὕτω γινόμενα. al.

D. δεδημοσιωμένα που
καταβέβληται —] H. e. pu-
blice deposita sunt quippe
perscripta litteris ei,
qui cognoscere velit. Phil-
leb. p. 14. D. οὐ μὲν εἰρηκας —
τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμαστῶν
περὶ τοῦ ἐν καὶ πολλά. Verbum
καταβάλλειν proprie dicitur de
iis, quae deponuntur in tabula-
rio publico, veluti leges, testi-
monia, alia monumenta litteris
consignata, de quo usu verbi v.
Reiskii Indic. ad Demosthen.

Hinc expendas huius loci elegan-
tiam.

Τὰ Πρωταγόρεια — εἰ-
ρηκέναι] Videtur Protagoras
in libro ἀντιλογιῶν vel in τέχνη
ἐριστικῶν etiam singularum ar-
tium exemplis usus esse atque
exposuisse, quid iis ipsis, qui
illas profiterentur, in disserendo
regeri posset. Quo loco etiam de
lucta peculiariter verba fecit,
cuius ipse fortasse fuit peritus:
id quod e Gellio N. A. V. 3.
suspiciari licet. Atque hinc illud
quoque explicationem habet, quod
qui in Euthydemo Platonis lo-
quentes inducuntur rationis Pro-
tagoreae assectatores, Euthyde-
mus et Dionysodorus, ii praeter
eristicam etiam δολομαχίαν di-
cuntur professi esse, quae res
non vacat urbana quadam irri-
sione: enimvero ita illos ma-
gistri studium per omnia acmu-
lato esse indicatur. Et illa
ipsa pars maioris operis fortasse
hoc loco intelligitur, quandoqui-
dem ex verbis Platonis satis est
perspicuum pertinuisse illam item

ΞΕ. Καὶ πολλῶν γε, ὦ μακάριε, ἑτέρων. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἄρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἰκανὴ τις δύναμις ἔοικ' εἶναι;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν.

ΞΕ. Σὺ δὴ πρὸς θεῶν, ὦ παῖ, δυνατόν ἤγεε τοῦτο; τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιτε, ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον, καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; οὐ γὰρ πῶ κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον.

ΞΕ. Εἰ πάντα ἐπίστασθαι τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν.

ΘΕΑΙ. Μακάριον μὲντ' ἂν ἡμῶν, ὦ ξένε, ἦν τὸ γένος.

ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ποτέ τις πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον αὐτὸς ἀνεπιστήμων ἂν δύναιτ' ἂν ὑγιές τι λέγων ἀντειπεῖν;

Ε. ἔοικ' εἶναι;] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Ven. A. Par. BFH. Flor. a. c. Vulgo ἔοικεν. Ante ἀμφισβήτησιν Bodl. Vat. Ven. II. addunt καί. πρὸς αὐτὸ βλέποιτε] V. αὐτόν, quod correctum e Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Ven. A. E. Par. BH. Flor. a. b. c. Zitt. et

ad artem eristicam. Memorat tamen Diogenes Laertius IX. 8, 55. scripta Protagorae haec: Τέχνην ἰσοτιμῶν. Περὶ πάλης. Περὶ τῶν μαθημάτων. Περὶ πολιτείας. Ἀντιλογικῶν δύο. Quae quod Schleiermacher suscipit est ex hoc Platonis loco conflictata esse, vereor equidem ne non omnino recte iudicaverit. Fieri enim potest, ut Diogenes peculiare illos de lucta et de artibus libros per errorem una cum universo opere commemoraverit, in eaque re aliam sequutus sit auctoritatem. Sed in tanta testimoniorum penuria vix licet de tota causa certi quid pronunciare.

Ε. τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς — πρὸς αὐτὸ βλέποιτε] Hic πρὸς αὐτὸ per se seorsum ponitur, ut sit, quod ad id at-

finet, quemadmodum alibi eis frequentatur. Infra p. 239. A. εἰς γε πρὸς ἐν τὸν λόγον ἐπιούμην. Quod miror latuisse Heindorfium, qui quum de formula illa usitatissima, βλέπειν πρὸς τι, ad aliquid respicere, cogitaret, sensum verborum non aliter constare arbitratus est, quam si πρὸς αὐτῷ reponeretur. Sed nimirum hic in mentem venit illud Platonis De Rep. X. p. 595. E. ἐπεὶ πολλὰ τοῦ ὀξύτερον βλέπόντων ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι εἶδον. Mox πρὸς τί rursus est, ad quid respiciens, quid spectans.

P. 233. Εἰ πάντα ἐπίστασθαι — δυνατόν] Qui ei putarunt etiam in recta usurpari interrogatione, si hoc quoque loco abuti ad sententiam suam confirmandam, potuissent. Nec

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα;

ΘΕΑΙ. Τοῦ δὴ πέρι;

ΞΕ. Καθ' ὄντινα τρόπον ποτὲ δυνατόι τοῖς νέοις ὀξὺν παρασκευάζειν, ὡς εἰς πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι. δῆλον γάρ, ὡς εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο, φαινόμενοι τε εἰ μηδὲν αὐτῶν μάλλον ἐδόκουν διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῆ ποτ' ἂν αὐτοῖς τις χρήματα διδοῦς ἤθελεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητῆς γίγνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Σχολῆ μὲντ' ἂν.

ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐθέλουσι;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Λοκοῦσι γάρ, οἶμαι, πρὸς ταῦτα ἐπιστημόνως ἔχειν αὐτοί, πρὸς ἀπερ' ἀντιλέγουσι.

Stobaeo Eclogg. Eth. c. 3. p. 48.

P. 233. οὐ γὰρ πῶ κ.] που Bodl. Vat. Ven. II. A. Coisl. Par. BCH. Flor. b. i. male.

δύναιτ' ἂν ὑγιές τι λ.] V. ἂν om. tuentur codd. praeter Par. E. omnes.

tamen ea re quidquam profecturi erant. Nam sicuti ei ubique oblique tantum interrogat, ita hic quoque aliunde suspensum est. Habet enim synesis locum, quum hospes in mente habeat haec: λέγω τοῦτο μανθάνειν βουλόμενος. Quod ne mireris, illud μανθάνειν βουλόμενος utique inest in praecedentibus verbis καὶ πρὸς τί. Phileb. p. 39. C. ΣΩ. εἰ δὴ ταῦτ' ὀρθῶς εἰρήκαμεν, εἶ καὶ τόδε ἐπὶ τούτοις σκεψόμεθα. HP. τὸ παῖον; ΣΩ. εἰ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γενομένων ταῦθ' ἡμῖν οὕτω πύσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὐ, ubi posterius ei ex praegresso σκεψόμεθα pendet. Alcibiad. I. p. 115. A. ΑΑ. πῶς τοῦτ' ἐρωτᾷς; ΣΩ. εἰ τις ἤδη σοι ἔδοξεν ἀλοχὰ μὲν, δίκαια δὲ πράττειν; quo loco ex

Alcibiadis interrogatione repetendum ἐρωτῶ. Et sic ea quoque explicabis, quae attulit Bornemannus ad Xenoph. Apolog. p. 39 sq.

τὸ τῆς σοφ. δυνάμεως θαῦμα] V. ad p. 323. E.

B. τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῆ ποτ' ἂν —] Respicit ad illa Theaeteti p. 232. D. οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνόμενος. Sympos. p. 221. B. ἔπειτα ξιμοῖε ἔδοκε, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, — διαπορευεσθαι — βρενθόμενος καὶ τῷ φθαλμῷ παραβάλλον. Infra p. 241. D. τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο. Gorg. p. 514. E. τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο. Ibid. p. 508. D. τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου. ubi alia id genus exempla dedimus. — αὐτῶν τούτων,

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Δρῶσι δέ γε τοῦτο πρὸς ἅπαντα, φαρμέν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πάντ' ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Οὐκ ὄντες γε· ἀδύνατον γὰρ τοῦτό γε ἐφάνη.

Cap. XXI. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἀδύνατον;

ΞΕ. Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.

D ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν· καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον ὀρθότατα περὶ αὐτῶν εἰρησθαι.

ΞΕ. Λάβωμεν τοίνυν σαφέστερόν τι παράδειγμα περὶ τούτων.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ;

ΞΕ. Τόδε. καὶ μοι πειρῶ, προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα, ἀποκρίνασθαι.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλ-

D. ξυνάπαντα ἐπίστασθαι] ξύπαντα Zitt., quod obsequens ξύπαντα restitui iussit Heindorf.

E. πάντα ποιήσεν φ.] ποιήσιν Bodl. Vat. Ven. II. male. Ortum est ex proximis per errorem.

harum ipsarum rerum, h. e. sophisticae.

C. Δρῶσι δέ γε τοῦτο πρὸς ἅπαντα] H. e. δοκοῦσι δέ ἐπιστημόνος ἔχει πρὸς ἅπαντα. v. ad p. 253. A. Nam δρῶν etiam pro verbo intransitivo usurpatur, quod ex superioribus iterandum fuit.

D. Εἴ τις φαίη — παράγματα] Quae subici statim per apodosin poterant, ἀρ' οὐχ οὐδ' ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατὸς ἵσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παιδῶν — λαμβάνειν κ. τ. λ., ea infra de mum pag. seq. sequuntur, Οὐκ-

οὖν τὰν γε ἐπιστημῶνον δυνατὸν εἶναι κ. τ. λ. Heindorf. Sententia haec est: Si quis dixerit se non loqui neque contra disputare, sed facere et agere omnia una arte posse, quaecunque sint. Pro ξυνάπαντα Heindorfius obsequens ξύπαντα hic quoque ξύπαντα legi volebat. Et ita scriptum legitur utique in codice Zittav. Neque tamen nunc adducimur, ut Platonem hanc formarum convenientiam adeo studiose quaesivisse credamus, quem alibi quoque hac in re novimus magnam usurpasse libertatem. Itaque tenu-

λὰ ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξυνάπαντα ἐπίστασθαι πράγματα.

ΘΕΑΙ. Πῶς πάντα εἶπες;

E

ΞΕ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σὺ γ' ἡμῖν εὐθὺς ἀγνοεῖς· τὰ γὰρ ξύπαντα, ὡς ἔοικας, οὐ μανθάνεις.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν πάντων, καὶ πρὸς ἡμῖν τάλλα ζῶα καὶ δένδρα.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τάλλα φυτὰ πάντα ποιήσεν φαίη.

ΘΕΑΙ. Τίνα δὴ λέγων τὴν ποιήσιν; οὐ γὰρ δὴ γεωργόν γε ἐρεῖς τινά· καὶ γὰρ ζῶων αὐτὸν εἶπες 234 ποιητήν.

ΞΕ. Φημί, καὶ πρὸς γε θαλάττης καὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ξυμπάντων. καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν ἕκαστα πάνν σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται.

P. 234. καὶ γὰρ ζῶων αὐτὸν εἶπες] V. ἐρεῖς. τινὰ γὰρ δὴ καὶ ζ. Aliter codices, quos secuti sumus. In Ven. II. et Z. a. m. rec. scriptum καὶ γὰρ δὴ καὶ ζ.

καὶ γῆς] Desunt haec in codd. omnibus, excepto Ven. Z. et Flor. i.

mus ξυνάπαντα, quod reliqui libri tuentur omnes.

P. 234. καὶ πρὸς γε θαλάττης] praetereaque maris et terrae etc. effectorem dico. Sic καὶ πρὸς vel καὶ πρὸς γε Plato non raro dixit. v. ad Remp. I. p. 328. A. V. p. 466. E. Poetis illud maxime frequentatum; v. Eurip. Heraclid. v. 641. Phoen. v. 619. Hippolyt. v. 897. Orest. v. 614. Helen. v. 968. Med. v. 704. Aeschyl. Prom. v. 73. Aristoph. Pac. v. 19. al. Verba καὶ γῆς desunt in plurimis optimisque codicibus. Fortasse illa eiecta a criticis sunt ob praecedentia

illa: σὲ καὶ ἐμὲ — καὶ πρὸς ἡμῖν τὰ ἄλλα ζῶα καὶ δένδρα, ut in quibus terrae significatio iam inesse videretur. Verum in oratoria hac enumeratione terrae mentio, etsi per se non est necessaria, tamen ad rem ipsam aptissima videri debet. Quamobrem καὶ γῆς cum Ven. Z. et Flor. i. retinimus.

καὶ τοίνυν ταχὺ ποιήσας — ἀποδίδοται] Liberius utitur orationis rectae et non aliunde suspensae forma; in quo nemo erit qui gratam quandam familiaris colloquii imitationem agnoscat. Mox ad τὴν τοῦ λέγοντος ex sequentibus repeten-

ΘΕΑΙ. Παιδιὰν λέγεις τινά.

ΞΕ. Τί δέ; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγον καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παιδιὰν νομιστέον;

ΘΕΑΙ. Πάντως που.

B ΞΕ. Παιδιάς δὲ ἔχεις ἢ τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς· πάμπολυ γὰρ εἰρηκας εἶδος εἰς ἐν πάντα ξυλλαβῶν καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον.

Cap. XXII. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν γ' ὑπισχνούμενον δυνατόν εἶναι μιᾶ τέχνῃ πάντα ποιεῖν γινώσκόμενον που τοῦτον, ὅτι μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατός ἐσται

B. ἢ τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστ.] Sic Bodl. Vat. Ven. APΣ. Coisl. Vind. Par. BCFH. Flor. b. Zitt. Edit. ante τι om. ἢ. Alterum ἢ, quod infertur ante καί, cum Ven. ζ. eiecit Bekker.

γινώσκόμενον που τοῦτον] Sic unus Par. H. cum Flor. b. corr. rectissime. Ceteri mss. cum edit. τοῦτο. Mox Stephan. de coniectura Cornarii νέων καὶ παιδων, non opus.

C. εἶναι τινὰ ἄλλην τοιαύτην τέχνῃ] ἄλλην τοιαύτην τ. Par. CH. Flor. c. et rec. Flor. a. c. Vulgo τοιαύτην aberat. Dein Ald. Bas. 1. ἢς οὐ δυνατόν αὐ. Bas. 2. ἢ οὐ δυνατόν αὐ, quod recepit Steph. suffragantibus codicibus. Sed Schleiermacher,

dum statim παιδιὰν. — ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, exiguo pretio aeternitatis spatio.

B. ἢ τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον] Prins ἢ, quod vulgo deerat, ex codicibus restitutum. Quo revocato nemo erit qui altero deleto cum Heindorfio scribere malit τεχνικώτερον καὶ χαριέστερον. Neque enim quisquam in repetita particula offendet. Dein πάμπολυ εἶδος est quod latissime patet, quod latum habet ambitum. Legg. VII. p. 823. A. πάμπολυ γὰρ τι πράγμα ἐστίν. Infra p. 236. B. οὐκοῦν πάμπολυ — τοῦτο τὸ μέρος ἐστίν. Politic. p. 282. A. πολλῆς οὐσίας τῆς κοσμητικῆς. Symp. p. 205.

B. οἶσθ' ὅτι ποιητὴς ἐστὶ τι πολὺ. Tetigit hunc usum loquendi Schaefer. ad Long. 352. Hinc vocatur illud etiam ποικιλώτατον, h. e. quod specie sua et varietate maxime deludat, de quo voc. usu v. ad Symp. p. 182. B.

γινώσκόμενον που τοῦτον, ὅτι —] Quod edit. et codd. plerique omnes habent τοῦτο, id ferri propterea non potest, quod nemo Graecus dicit γινώσκω τινά τι. Nam alius certe generis sunt καταγνωσθῆναι et κατακριθῆναι τι, de quibus v. Lobeck. ad Aiac. p. 351. ed. 2. Itaque τοῦτον de Heusdii coniectura restitutum, confirmatum illud nunc duorum codicum

τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παιδων, πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λανθάνειν ὡς, ὃ τί περ ἂν βουληθῆ δρᾶν, τοῦτο ικανώτατος ἂν ἀποτελεῖν ἔργῳ. C

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τί δὲ δὴ; περὶ τοὺς λόγους ἄρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναι τινὰ ἄλλην τοιαύτην τέχνῃ; ἢ οὐ δυνατόν αὐ τυγχάνειν τοὺς νέους καὶ ἐτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφροσύνας διὰ τῶν ὄτων τοῖς λόγοις γοητεύειν, δεικνύοντας εἰδωλα λεγόμενα περὶ πάντων, ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ δοκεῖν λέγεσθαι καὶ τὸν λέγοντα δὴ σοφώτατον πάντων ἅπαντ' εἶναι; D

ΘΕΑΙ. Τί γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἄλλη τις τοιαύτη τέχνῃ;

Heindorf. et Bekker. ἢ δυνατόν αὐ, de coniectura. Verum id codd. non confirmant, praeterquam quod Ven. II. habet ἢ et Coisl. δυνατόν. Par. F. in marg. οὐκ ἀδύνατον. Tenenda utique librorum scriptura cuius sensum infra declaravi. Sed pro τυγχάνειν reponendum τυγχάνει, et dein δεικνύντα. Pro τυγχάνειν Coisl. corr. λανθάνειν.

διὰ τῶν ὄτων] Ald. Bas. 1. 2. ὄντων, quod habet etiam Ven. IIΣ. Vind. Par. E. Recte ὄτων Bodl. alique plurimi. Veram lectionem de Cornarii coniectura restituit iam Stephanus.

τὸν λέγοντα δὴ] V. τὸν δὴ λέγοντα, quod libri habent paucissimi neque ii optimi.

D. ἄλλη τις τοιαύτη] τοιαύτη τις ἄλλη Ven. ζ. Flor. i. cum ed. Bas. 2.

auctoritate. De pronome οὐτος ita post participium cum articulo iunctum usurpato v. ad Charmid. p. 163. C. Attractionis autem vim rationemque Heusdii p. 51. plurimis exemplis illustravit, Politic. p. 270. C. 277. E. Menon. p. 77. D. Euthyd. p. 294. C. 295. D. 297. B. Amat. p. 134. C. Gorg. p. 449. E. Phaedon. p. 63. D. 95. B. Men. p. 91. A. De Rep. X. p. 598.

λανθάνειν ὡς — ικανώτατος ὢν ἅπ.] adolescentes fallere, quasi quidquid efficere velit, hoc maximam habeat facultatem revera perficiendi.

C. εἶναι τινὰ ἄλλην τέ-

χνῃ] Sententia haec est: nonne expectare liceat etiam aliam quandam esse similem artem orationum? an fieri non potest, ut adulescentes et eos, qui longe adhuc a rerum veritate (veritatis cognitione) absint, per aures orationibus decipias, ostendens iis simulacra etc. Vereor tamen ne locus levi macula conspersus sit. Scribendum enim τυγχάνει et dein δεικνύντα, quod pertinet ad τινά in γοητεύειν infinitivo κατὰ σύνεσιν comprehensum. Nam numerum pluralem ita post infinitivum indefinite positum nusquam meminimus usurpato, numerum singularem frequentissi-

ΞΕ. Τους πολλους ουν, ὧ θεαίτητε, τῶν τότε ἀκούοντων ἄρ' οὐκ ἀνάγκη, χρόνου τε ἐπελθόντος αὐτοῖς ἰκανοῦ καὶ προϊούσης ἡλικίας, τοῖς τε οὖσι προσπίπτοντας ἐγγύθεν καὶ διὰ παθημάτων ἀναγκαζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων μεταβάλλειν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικρὰ μὲν φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ ῥᾶδια, καὶ πάντα πάντῃ ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων;

ΘΕΑΙ. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρῖναι. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἐτι πόρρωθεν ἀφροστηκότων εἶναι.

ΞΕ. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες πειρασόμε-

Τους πολλους ουν] V. γοῦν, quod correctum e Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Flor. i. Dein ὧ om. Vat. Ven. II.
E. πειρώμεθα ὡς ἐγγύτατα] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Flor. i. Vulgo ὡς ἐγγυτάτω.
P. 235. ἢ διατάζομεν ἐτι] ἢ in Ald. Bas. 1. 2. omissum Cornarii iussu restituit Stephanus, addicentibus codicibus omnibus,

me. De τυγχάνει δυνατὸν sine ὄν dicto v. ad Apol. p. 38. A. Phaedon. p. 62. A. Remp. II. 369. B.

D. τοῖς δὲ οὖσι προσπ.] ubi ad res ipsas (τὰ ὄντα nunc opponuntur τοῖς εἰδώλοις) cominus accesserunt et affectionibus coguntur easdem perspicue attingere. In his pro τῶν ὄντων poterat dici αὐτῶν; sed perspicuitatis causa ipsum nomen iteratur.

E. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρῖναι] Formula ὡς ἐμοὶ τ. est meo utpote iunioris iudicio. v. Erfurdt. ad Sophocl. Antigon. v. 1146. Heindorf. ad h. l. Ast. ad Legg. p. 479. Matthiae Gramm. Ampl. §. 388. Accessit vero ad dativum nominis infinitivus verbi veluti extrinsecus, quem cave cum Heindorfio existimes ex τηλικῶδε pendere. Imo additus ille est per epexeysin quandam

et per confusionem duarum loquendi rationum. Nam quum etiam dici posset ὡς ἐμὲ κρῖναι, post ὡς ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι ex abundantia adiungitur κρῖναι, quod et ipsum ex ὡς pendere existimandum est.

Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες—] Itaque nos, qui hic adsumus (οἶδε), omnes te conabimur et nunc cum maxime conemur quam proxime sine istis affectionibus eo adducere. Plana haec et perspicua sententia non intelligimus cur Schleiermacherum adeo offenderit, ut legendum coniecerit: οἱ ἤδη παρόντες sc. τοῖς πράγμασι, quod oppositum esset praecedenti τῶν ἐτι πόρρωθεν ἀφροστηκότων. Enimvero ἡμεῖς hospes Eleaticus cum gravitate quadam sic dicit, ut intelligat aetate maiores ideoque adolescentulo sapientiores, se ipsum, Socratem, Theodorum. Quod certe longe urba-

θα καὶ νῦν πειρώμεθα ὡς ἐγγύτατα ἄνευ τῶν παθημάτων προσάγειν. περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τότε μοι λέγε· πότερον ἤδη τοῦτο σαφές, ὅτι τῶν γοήτων 235 ἔστι τις, μιμητῆς ὢν τῶν ὄντων, ἢ διατάζομεν ἐτι, μὴ περὶ ὄσωνπερ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυνατὸς εἶναι, περὶ τοσοῦτων καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν, ὧ ξένη; ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφές ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἔστι τις [μερῶν.]

ΞΕ. Εἰς γοήτα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτόν τινα.

ἔχων τυγχάνει] V. τυγχάνοι, quod Heindorfius in τυγχάνη mutabat. Recte Bodl. Ven. II. Coisl. BCFH. et a. pr. m. Vat. Par. E. τυγχάνει. Nam μὴ est num.
τῶν τῆς παιδείας μ.] V. παιδείας. Receptam lectionem debemus Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. et corr. Par. E. Dein Flor. i. μετεχόντων ἔστι τις μερῶν εἰς γοήτα κ. τ. λ. v. infra commentar.
θετέον αὐτόν τινα] αὐτόν om. Bodl. Vat. Ven. II.

nus et modestius est quam quod Schleiermacherus tanquam magis Platonicum scilicet commendavit.

P. 235. Καὶ πῶς ἂν; ὧ ξένη] Int. ἐτι διατάζομεν. Eodem modo Theaet. p. 185. C. De Rep. I. p. 353. C. Sic et πῶς γὰρ ἂν elliptice ponitur infra p. 237. C. Euthyd. p. 284. A. Parm. p. 149. E. Legg. p. 696. C. et alibi saepe. Deinde μερῶν Heusdio et Schleiermachero aliunde irrepsisse videtur. Heindorfius vero μέγος restituendum censet, idque multo est probabilius. Nam qui factum sit, ut μερῶν inferretur, vix quisquam dixerit; cur μέγος in μερῶν depravatum sit, causa in promptu est. Reposuerunt enim genitivum, qui in hac constructione, μετέχειν μέγος τιός, haerent. Sed probam eam esse neque Graecorum loquendi consuetudini contrariam praeter Heindorfium ad h. l. docuerunt Schaefer. ad Lamb. Bos.

p. 279. Wellauer. ad Aeschyl. Choeph. v. 286. Schneider. ad Remp. V. I. p. 248. Bernhardy Synt. p. 150. Noli tamen librorum scripturam mutare, ideoque vocem tanquam suspectam notavi. Quam cautionem etiam minus improbabunt, qui etiam ἀρδῶν refingi posse meminertint.

Εἰς γοήτα μὲν δὴ — θετέον αὐτόν τινα] H. e. praestigiator et imitator aliquis existimandus est. Tim. p. 57. F. εἰς ἀνωμαλότητα τιθῶμεν. Ibid. p. 40. A. τίθησι τὰ εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν. Ibid. p. 38. D. σελήνην μὲν (ἐθῆκεν ὁ θεός) εἰς τὸν περὶ γῆν πρῶτον (ὄραμον.) Legg. IX. p. 867. B. βέλτιστον μὴν καὶ ἀληθέστατον εἰς εἰκόνα μὲν ἄμφω θεῖναι. Politic. p. 281. C. εἰς τὴν καλλίστην καὶ μέγιστην πασῶν (τεχνῶν) τιθῶμεν. Haec eo valebunt, opinor, ut scripturam loci incorruptam ac sinceram existimemus.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ θετόν;

Cap. XXIII. ΞΕ. Ἄγε δὴ, νῦν ἡμέτερον ἔργον

B ἥδη τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι· σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιεληφάμεν ἐν ἀμφιβληστροικῶ τινὲ τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύζεται τόδε γε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Τὸ μὴ οὐ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς.

ΘΕΑΙ. Κάμοι τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ ξυνοδοῖ.

ΞΕ. Δέδοκται τοίνυν ὅ τι τάχιστα διαρεῖν τὴν εἰδωλοποικὴν τέχνην, καὶ καταβάντας εἰς αὐτήν, ἐὰν μὲν ἡμᾶς εὐθύς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνη, συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου, **C** κἀκείνῳ παραδόντας ἀποφῆναι τὴν ἄγρην· ἐὰν δ'

νῦν ἡμέτερον ἔργον] V. νῦν γάρ, quod solus Ven. E. tuer. Mox Ven. S. Par. B. alii οὐκ ἐκφεύζεται.

B. Τὸ ποῖον;] τὸ om. Bodl., et, Basilio quidem teste, etiam Vat. ac Ven. II. Sed recte se habet τὸ ποῖον; de cuius usu v. Hermann. ad Viger. p. 705.

Τὸ μὴ οὐ τοῦ γένους —] Pro οὐ, quod codd. fere omnes

B. σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιεληφάμεν —] Metaphora, ut saepe, a venatione repetita. De Rep. I. 432. B. νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὥσπερ κνηγέτας τινὰς θάμνον κίκλω περιδοῦσθαι προσέχοντας τὸν νοῦν, μὴ πῆ διαφυγῆ ἢ διακαιοσύνη καὶ ἀφανισθεῖσα ἀδηλος γένηται. Politic. p. 258. E. 284. B. 301. E. Lachet. p. 194. B. al. Paulo ante τὸν θῆρα est nostrum, das Ungethüm, sicuti Reip. VIII. p. 559. E.

καὶ καταβάντας εἰς αὐτήν, ἐὰν μὲν ἡμᾶς —] si sophista statim ab initio subsistat et impetum nostrum sustineat. Theaet. p. 177. B. ἂν ἐθελήσωσιν ἀνδρικῶς — ὑπομείναι καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν. Reip. I. p. 344. D. οὐ μὲν εἰσάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες, ἀλλ'

ἠνάγκασιν ὑπομείναι. De proximis dubitat Heindorfius an scriptor certum aliquem morem apud Persas Lacedaemoniosve usitatum respexerit. Cogitavit philosophus de nobili illa Persarum σαγήνη, quam ipse depinxit Menex. p. 240. BC. et Legg. III. p. 698. D. descripsit item Herodot. III. 149. ubi v. Valcken. Ex quibus locis etiam perspicuum fit, quid sit κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου: intelligitur enim mandatum regium, quo milites Persarum omnes captivos reddere et neminem aufugere pati iubebatur; perspicuum item est, quid sit ἀποφῆναι τὴν ἄγρην; nam Menexen. l. c. συνάψαντες τὰς χεῖρας διήλθον ἅπασαν τὴν χώραν, ὅν' ἔχοιεν τῷ βασιλεῖ εἰπεῖν, ὅτι οὐδεὶς σφᾶς ἀποπεφευγῶς εἴη.

ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύνηται πῆ, ξυνοδοῦσθαι αὐτῷ διαροῦντας αἰεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν, ἕως περ' ἂν ληφθῆ. πάντως οὔτε οὗτος οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μὴ ποτε ἐκφυγὸν ἐπεύξεται τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετεῖναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον.

ΘΕΑΙ. Λέγεις εἶ, καὶ ταῦτα ταύτη ποιητέον.

ΞΕ. Κατὰ δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαροῦσεως ἔγωγέ μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν **D** εἶδη τῆς μιμητικῆς· τὴν δὲ ζητουμένην ἰδέαν, ἐν ὅποτέρῳ ποθ' ἡμῖν οὐσα τυγχάνει, καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατός εἶναι.

ΘΕΑΙ. Σὺ δ' ἄλλ' εἰπὲ πρῶτον καὶ δίσλε ἡμῖν, τίτε τὸ δύο λέγεις.

ΞΕ. Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶν ἐν αὐτῇ τέ-

cum Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. tinentur, vulgo scribebatur ἐκ.

Δέδοκται τοίνυν] Bodl. Vat. Ven. II. alii non pauci, δέδικται. Mox εἰδωλοποικὴν Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Vat. BCH. Flor. a. b. c. i. Vulgo εἰδωλοποιητικὴν. Videlicet illa forma ducta est ex εἰδωλοποιός, haec ex εἰδωλοποιέω, v. ad p. 225. A. ann. crit. conf. p. 236. C.

C. ἐὰν δ' ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς —] sin autem forte per partes imitandi artis singulas sese absconderit, placet eum persequi, dum dividamus semper quaecunque eum pars susceperit, usque dum captus fuerit. Deinde quod verba, quibus superiora confirmantur, addito πᾶν sine coniunctione subiiciuntur, non ita rarum esse hunc loquendi usum docebunt quae ad Symp. p. 173. B. Tim. p. 26. E. Theaet. p. 143. A. Remp. VI. p. 504. E. collegimus; demonstrabunt item quae congresserunt Heindorf. ad Theaet. l. c. et Astius ad Legg. p. 10. — οὐ μὴ ποτε ἐπεύξεται, non unquam gloriabitur se effugisse eorum investigationem

(nam μέθοδος dicitur ut μετεῖναι), qui ita et per singula et ad universa persequi possunt. Verbum ἐπεύχεται cum participio iunctum illustravit ad h. l. Heindorfius. Idem vir doctus istius οὐ δ' ἄλλὰ, quo mox utitur scriptor, bene multa exempla dedit.

D. Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶν] Vulgo ὁρῶν scribebatur in vitis codicibus plerisque omnibus. Enimvero qui indicativum in participii locum suffecerunt, non videntur intellexisse post Μίαν μὲν ex praegressis intelligendum relinqui λέγω, quocum ὁρῶν, participium cohaeret.

χην. ἔστι δ' αὕτη μάλιστα, ὅποταν κατὰ τὰς τοῦ παραδειγματος συμμετρίας τις ἐν μήκει καὶ πλάτει καὶ βάθει, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι χρώματα ἀποδίδουσι
E τὰ προσήγοντα ἐκάστοις, τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζηται.

ΘΕΑΙ. Τί δ' ; οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι τοῦτ' ἐπιχειροῦσι δρᾶν;

ΞΕ. Οὐκ οὖν ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. εἰ γὰρ ἀποδίδουσι τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν, οἷσθ' ὅτι μικροτέρα μὲν τοῦ δέοντος τὰ ἄνω, μείζω δὲ τὰ κάτω φαίνοιτ' ἂν διὰ τὸ τὰ μὲν πόρρωθεν, τὰ δ' ἔγγυθεν ὑφ' ἡμῶν ὁραῖσθαι.

D. ὁρῶν ἐν αὐτῇ τέχνῃ] V. ὁρῶ. Participium tenent Bodl. Vat. Ven. APΣ. Vind. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. Zitt. et pr. m. Coisl.

ἐν μήκει καὶ πλάτει] Sic optimi et plurimi codd. mss. Vett. editt. ἐν βάθει καὶ πλάτει. Mox ἐκάστω Bodl. Vat. Ven. II.

P. 236. Πάνυ μὲν οὖν] Desunt haec in Bodl. Vat. Ven. II. In Flor. i. legitur: δοκῆ μοι, πάνυ μὲν οὖν. In proximis Heindorf. scribendum censet οἱ δημιουργοὶ οἱ οὖν, repetito articulo. Sed οὖν referendum ad verbum est.

Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός γε ὄν,] Pro οὐ

ἔστι δ' αὕτη μάλιστα —] Duas distinguit artis imitandi partes, quarum alteram appellat εἰκαστικὴν, alteram φανταστικὴν. Et illam quidem eam esse vult, quae exemplaris alicuius imaginem fideliter ad ipsam veritatem exprimat, ita ut et mensurae proportionem et colores ei convenientes quam accuratissime ab artifice observentur. Quod apertum est in statu et imaginibus fieri, quum, etiamsi magnitudo earum exemplaribus non respondeat, tamen omnes earum partes secundum certam aliquam proportionem ad ipsius naturae veritatem factae et elaboratae sunt. Ab hac autem arte εἰκαστικῇ distinguit φανταστικὴν, quae non observet ipsius naturae rationes, sed versetur liberius, ita

ut imagines visui accommodatas exhibeat, secundum artem opticam. Quorsum maxime refert maiora opera artis pingendi pariter atque fingendi; quippe quae fere ita comparata esse soleant, ut ex opportuno loco spectantibus pulchra videri possint, sicuti fit in scenographia (der perspectivischen Malerei). De arte veterum lineari eaque optica, quam vocant, disputavit Böttigerus in libro: Aldobrandinische Hochzeit p. 20. et Archaeolog. Picturae p. 310. Schneider. ad Eclogg. Physic. p. 264 sqq. Male hunc locum intellexerunt Winkelmannus Opp. ed. Meyer et Schulze T. IV. p. 75. et Petersen. Introd. in Archaeolog. p. 262 sq. ne recentiores quos-

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἄρ' οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας, ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος **B** κλητέον ὅπερ εἶπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκαστικὴν;

ΘΕΑΙ. Κλητέον.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ φαινόμενον μὲν διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θέαν εἰκέναι τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἰ τις λά-

vett. editt. οὐδέ, quod solus Ven. Z. tenet. Dein εἰκός Par. B. et corr. F. Post καλεῖν vulgo adduntur haec: **ΘΕ.** παντάπασί γε. **ΞΕ.** Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκαστικὸν καλεῖν. **ΘΕ.** ναί. κ. τ. λ. Quae Heindorfius recte censuit nata esse ex διπλογραφία. Desunt haec verba in Bodl. Vat. Coisl. Vind. Par. EH. et pr. Vat. Ven. II. aliis.

B. διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θέαν] Ante ἐκ vulgo οὐκ interpositum erat, quod recte omitunt Coisl. Ven. Z. Vind. Delendum illud vidit Schleierm. et Heindorf.

dam nomen, quorum nomina honoris causa tacere satius est.

P. 236. οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας —] non illas proportionem, quae veritatis rerum convenient, sed eas, quae visurae sint contemplantibus pulchrae, imaginibus suis tribuunt. Locus rursus non intellectus est ab aestheticis nostris, inter quos fuerunt qui οὐσαι et δοξουσαι inter se sic opponi somniarent, ut alibi ἢ δόξα et τὸ ὄντος ὄν. Quod manifestum est nec loci sententiae convenire, nec cum verborum ratione ullo modo concordare. Nempe multi belluli, qui ingeniosi videri hodie volunt, grammaticam artem magno cum supercilio contemnunt tanquam levem et nugatoriam, huius con-

temptus sui ipsi imprudentes poenas daturi gravissimas.

B. διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θέαν —] Quod vett. editt. ante ἐκ καλοῦ inserunt οὐκ, id nunc quum testatum videamus in Coisl. Ven. Z. et Vindob. omissum esse, non dubitavimus funditus delere. Manifestum est enim, id quod primus vidit Schleiermacher, natum illud esse ex proximo ἐκ. Est autem ἐκ καλοῦ ex loco opportuno, von dem gehörigen Standpunkte aus. Cuius tamen loquendi rationis alia vellem exempla suppeterent. Nam quod Heindorfius comparat Aristoph. Thesmoph. v. 293. ποῦ καθέλω ἐν καλῷ, τῶν ὁητόρων ἢ ἐξακούσω; ibi ἐν καλῷ significat oportune. Sed usus scriptor

βοι τὰ τηλικαῦτα ἰκανῶς ὄραν, μηδὲ ἰοικὸς ᾧ φη-
οῖν ἰοικέναι, τί καλοῦμεν; ἄρ' οὐκ, ἐπειπερ φαίνε-
ται μὲν, ἰοικε δὲ οὐ, φάντασμα;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Οὐκοῦν πάμπολυ καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν

τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ ξύμπασαν μιμητικὴν;

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Τὴν δὴ φάντασμα ἄλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργα-
ζομένην τέχνην ἄρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προς-
αγορεύοιμεν;

ΘΕΑΙ. Πολύ γε.

ΞΕ. Τούτω τοίνυν τὸ δύο ἔλεγον εἶδη τῆς εἰδω-
λοποικῆς, εἰκαστικὴν καὶ φανταστικὴν.

ΘΕΑΙ. Ὄρθως.

ΞΕ. Ὁ δὲ γε καὶ τότε ἡμφεγνόουν, ἐν ποτέρῃ

ἐπειπερ φαίνεται μὲν; ἰοικε δὲ οὐ] Post μὲν addunt ἰοικέ-
ναι Flor. i. Zitt., omisso tamen sequenti ἰοικε, v. commentar.

C. κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμ.] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.
Zitt. Vulgo κατὰ τὴν ξύμπ. μι. Dein rursus optimi libri atque plu-
rimi εἰδωλοποικῆς pro v. εἰδωλοποιμικῆς. v. p. 235. B.
τὸτ' ἡμφεγνόουν] Sic optimi pro vulg. ἡμφεγνόουν. De du-
plici verbī augmento te satis edocebunt A. Matthiae et Phil. Butt-

hac dictione videtur esse ludens
verbis ἐκ καλοῦ τῷ καλῷ — τὰ
τηλικαῦτα, grandiora istius-
modi artis opera, quae
antea dixerat plerumque compa-
rata esse ad speciem pulcritu-
dinis.

ἐπειπερ φαίνεται μὲν,
ἰοικε δὲ οὐ.] Post φαίνεται
quod in uno alterove codice ad-
ditur ἰοικέναι, id, quum sponte
intelligi possit, nunc consulto
omissum esse censemus, quo
magis appareat, cur talis res
φάντασμα appelletur. Deinde,
πάμπολυ τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ,
rursus est admodum ma-
gnum haec pars ambitum
habet; de quo loquendi genere
diximus ad p. 234. B.

D. ἢ σε οἶον ὁῦμη τις —
an te tanquam impetus

quidam ab ipsa oratione
profectus, quum rei as-
suefactus esses (h. e. affir-
mando assuetum) abrupit ad
celerem istam assensum-
nem? Recte Heindorfius
ἐπὶ τοῦ λόγου censet pertinere
ad ὁῦμη. Sic δὲ τὴν τὴν ὑπὸ οὐ-
ρανῶν Phaedon. p. 99. B. ubi v.
ann. Reip. III. p. 390. C. Ἀρεῶς
τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡρακλείου
δέσμον. Terent. Andr. I. 1, 129.
iniuria ab illo. — Hesychi-
us, Ρυμῆ, ὄρημ.

Πῶς καὶ πρὸς τί τοῦτο
εἶρηκας;] Libri omnes excepto
uno Flor. i. καὶ πρὸς ὅ τι τ.
Sed etsi bene meminimus inter-
rogativa non raro cum relativis
consociari, de qua re v. ann. ad
Criton. p. 48. Charmid. p. 160.
D. Alcibiad. I. p. 114. A., tamen

τὸν σοφιστὴν θετεῖον, οὐδὲ νῦν πῶς δύναμαι θεάσα-
σθαι σαφῶς, ἀλλ' ὄντως θαυμαστός ἀνὴρ καὶ κατι-
δεῖν παγγάλεπος, ἐπεὶ καὶ νῦν μάλα εὖ καὶ κομψῶς
εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Ἄρ' οὐν αὐτὸ γινώσκων σύμψης, ἢ σε οἶον
ὁῦμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου συνειθισμένον συνεπεσπά-
σατο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ πρὸς τί τοῦτο εἶρηκας;

Cap. XXIV. ΞΕ. Ὀντως, ὦ μακάριε, ἐσμέν ἐν
παντάπασι χαλεπῇ σκέψει. τὸ γὰρ φαίνεσθαι τοῦτο
καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι δὲ μὴ, καὶ τὸ λέγειν μὲν ἅττα,
ἀληθῆ δὲ μὴ, πάντα ταῦτά ἐστι μεστὰ ἀπορίας ἀεὶ
ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν. ὅπως γὰρ εἰπόντα
χρῆ ψευδῆ λέγειν ἢ δοξάζειν ὄντως εἶναι, καὶ τοῦτο

mannus. Dein in om. Bodl. Vat. Ven. II. Vind. Coisl. Par. BC
EFH. Flor. b. c. i male.

D. θαυμαστός ἀνὴρ] V. ἀνὴρ. Correxerit Bekkerus.

συνεπεσπάσατο] νῦν ἐπεσπάσατο Bodl. Vat. Ven. II. quod
redolet Grammaticorum sapientiam. Dein e Flor. i. reposui καὶ
πρὸς τί τ. Ceteri libri mss. et editi πρὸς ὅ τι τ.

E. μεστὰ ἀπορίας] μεστὰ om. Bodl. Vat. Ven. II.

sicuti nemo quisquam dixerit
πῶς ὅ τι τοῦτο λέγεις pro usi-
tato illo πῶς τί τοῦτο λέγεις, ita
nec πῶς καὶ πρὸς ὅ τι τοῦτο
λέγεις in usu fuisse existimamus.
Certe quidem frequentissime
usurpatae formulae mirum est
quod nusquam alibi haec varie-
tas deprehenditur.

E. ἀεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρό-
νῳ καὶ νῦν] nunc ut sem-
per superiore tempore.
Heindorfius post ἀεὶ inseren-
dum τε indicabat. Et sic certe
infra p. 238. E. ἀρτι τε καὶ νῦν
Phaedr. p. 254. A. ἀεὶ τε καὶ
τότε. Phileb. p. 60. C. καὶ τότε
καὶ νῦν. Gorg. p. 523. A. καὶ
ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι. al. Sed Phae-
don. p. 58. B. ἢν δὴ ἀεὶ καὶ
νῦν ἔτι — πέμπουσι. Infra p.
239. B. ἀεὶ καὶ τὸ νῦν. Itaque
Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

invitis codicibus nihil novandum.

ὅπως γὰρ εἰπόντα χρῆ
ψευδῆ λέγειν —] Contorta est
haec ac difficilis verborum con-
structio, quam tamen Heindor-
fius recte expedit hunc in mo-
dum: παντάπασι γὰρ χαλεπὸν
(λέγειν), ὅπως εἰπόντα (τινά,
quod inest in infinitivo aliunde
pendente) ὄντως εἶναι ψευδῆ λέ-
γειν ἢ δοξάζειν, καὶ τοῦτο φθε-
γόμενον χρῆ μὴ ἐναντιολογία
συνέχασθαι; nam qui fieri
possit, ut qui dicat reve-
ra licere falsa dicere et
opinari, et id eloquatur,
non repugnantia implicetur,
id omnino difficile
dictu est. Pro ἐναντιολογία,
quod codicibus praestantissimis
debetur, vet. editt. ἐν ἀντιλο-
γία. Quod fortasse ideo eor-

φθειζόμενον ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασι
237 σιν, ὡς Θεαίτητε, χαλεπόν.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Τετόλμηκεν ὁ λόγος οὗτος ὑποθέσθαι τὸ μὴ
ὄν εἶναι· ψεῦδος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως ἐγίνετο ὄν.
Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὡς παῖ, παισὶν ἡμῶν οὖσιν
ἀρχόμενος τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο,
πέζη τε ὡς ἐκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων· οὐ γὰρ
μὴ ποτε τοῦτ' οὐδαμῆ, φησὶν, εἶναι μὴ ὄντα·
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήμενος εἶργε

ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι] V. ἐν ἀντιλογία, quod mutatum e Bodl. Vat. Ven. EII. Coisl. Par. FH. Flor. a. c.

P. 237. παισὶν ἡμῶν οὖσιν] Pro ἡμῶν Bodl. Vat. Ven. AIIΣ. Vind. Coisl. Par. EFG. Flor. a. b. c. Zitt. μέν, quod rursus olet lucernam Grammaticorum.

ruptum, quia Plato hoc uno loco vocabulo usus est. Sed tuetur illud locus p. 268. B. ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογῆν αὐτὸν αὐτῷ. Constructio eadem est p. 250. D. πάση συνεσόμεθα ἀπορία. Legg. IV. 714. A. ἀτηνῶτα καὶ ζυγοζόμενην. Theaet. p. 479. A. 512. A. al. Synesius Laud. Calvit. p. 80. A. ὁ βασιλεὺς ἀπορία συνέχετο. Alia congresserunt Baehrius ad Plutarch. Vit. Pyrrhi p. 185. et Krabinger. ad Synes. De Provident. p. 160. Quamquam nec usui loquendi adversatur συνέχεσθαι ἐν τινι καὶ v. ad Theaet. p. 165. B.

P. 237. ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶναι κ. τ. λ.] Negabant enim sophistae fieri posse, ut quis τὸ μὴ ὄν diceret; unde consequi volebant nec falsa loqui quemquam posse. Protagorae atque hominibus illo etiam antiquioribus hanc cavillationem Plato tribuit in Euthydemo p. 284. A sqq. Cratylo p. 385. B. 429. C. D. conf. Arist. Met. IV. p. 119. ed. Brand. Iso crat. Encom. Hel. p. 231 sqq. ed. Bekker. Hoc loco eam ad Par-

menidem auctorem refert, quippe qui Non-ens nec dici nec cogitari posse docuerit. Idem dictum memorat Aristot. Metaph. XIII. 2. p. 294. ed. Brand. et Platonem ducem sequutus Simplicius Phys. f. 29. B. 31. A. 53. B. Versum Ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήμενος εἶργε νόημα, quem Plato iterum affert infra p. 258. D. laudat etiam Simplicius Phys. p. 17. A. 152. A. et una cum aliis pluribus versibus Sextus Emp. adv. Mathem. VII. 3. Sed priora mirum est quod nemo quisquam citavit praeter unum solum Platonem hoc ipso loco. Quod ipsum nos admonere debet, ut ne versiculum aliquem Parmenideum hic expectemus, sicuti fecit Heindorfius, qui verba correxit sic: οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαῖς, φησὶν, εἶναι μὴ ὄντα. Qualem versum si Sextus, Simplicius, alii, qui ipsum Parmenidis carmen adhuc oculis suis usurparunt, reperissent, procul dubio eum una cum ceteris commemorassent. Recte igitur Karsten De Parmenidis Reliquiis p. 130. codicum lectio-

νόημα. παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται, καὶ μάλιστα B
γε δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δηλώσειε μέτρια βα-
σανισθεῖς. τοῦτ' οὖν αὐτὸ πρῶτον θεασόμεθα, εἰ
μὴ τί σοι διαφέρει.

ΘΕΑΙ. Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπη βούλει τίθεσο, τὸν δὲ
λόγον, ἢ βέλτιστα διέξεις, σκοπῶν αὐτὸς τε ἴδι καμὲ
κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε.

Cap. XXV. ΞΕ. Ἀλλὰ χρὴ δρᾶν ταῦτα. καὶ
μοι λέγε· τὸ μηδαμῶς ὄν τολμῶμέν που φθειγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

διζήμενος εἶργε νόημα] Sic libri omnes. Infra tamen p. 258. D. διζήσιος, quod habent Sextus adv. Mathem. VII. 3. Simplic. in Arist. Phys. p. 17. p. 71. conf. Brandis. Commentatt. Eleatic. I. p. 106.

nem defendit sic, ut Parmenidem dicat a Platone induci etiam pedestri sermone utentem, quippe quem modo dixisset πέζη τε καὶ κατὰ μέτρον cum familiaribus disseruisse. Neque ipsius orationis forma ea est, quae fraudis suspicionem moveat. Nam recte profecto dixeris οὐ μήποτε τοῦτο οὐδαμῆ, εἶναι μὴ ὄντα, hoc sensu, haudquaquam ita est, ut sint μὴ ὄντα, s. haudquaquam id fieri potest, ut sint quae non sint. Quod enim reticetur ἔστι, id nobis quidem nullum iniicit scrupulum. Neque infinitivus εἶναι sine τὸ articulo positus offensionem est, quem ab ipso Platone sic in epexegei usurpari solere ad Phaedon. p. 64. C. Criton. p. 45. E. et alios locos videmur docuisse. Huc accedit quod istud οὐποτε οὐδαμῆ οὐδαμῶς Parmenides saepe numero etiam in cognomine dialogo usurpat, ut ad ipsius morem dictum videatur.

B. τὸν δὲ λόγον, ἢ βέλτιστα διέξεις.] Ipse ὁ λόγος dicitur διεξίνασι. De Rep. VI. p. 503. A. τοιαῦτ' ἄντα ἦν

τὰ λεγόμενα παρεξίοντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, quum ὁ λόγος de via declinaret. Ibid. p. 484. A. διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου, quum per ambages rem persequeretur. Sententia verborum igitur haec est: reputans, qua via disputatio optime processura s. rem optime persequutura sit, et ipse praeci et me eadem duc via. Praeterea Heindorfius apte comparat Politic. p. 268. D. καθ' ἐτέραν ὁδὸν πορευθῆναι. Legg. IV. p. 707. D. κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐρχόμεθα.

τὸ μηδαμῶς ὄν τολμῶμέν που φθ.] Apparuit postremo sophistam esse speciosum veri philosophii imitatore, qui fallaci sapientia fretus simulet se esse id, quod non est. Qua opportunitate usus Eleates, quid de natura τοῦ μὴ ὄντος statuendum sit, exquirere instituit. Orditur igitur ab hoc loco celebratissima illa de Ente et Non-ente disputatio, qua refelluntur, qui Parmenidem secuti nihil quidquam non esse, omnia esse volebant. Quae ut recte intelliga-

ΞΕ. Μὴ τοίνυν ξριδὸς ἔνεκα μὴδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' εἰ σπουδῇ δέοι συννοήσαντά τινα ἀποφύνασθαι τῶν ἀχροατῶν, ποῖ γρη' τοῦνομ' ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ

B. ἀλλ' εἰ σπουδῇ δέοι] V. ἀλλ', ἂν σπουδῇ. Bodl. Vat. ἀλλης που δῆ. Recte Par. CE. εἰ σπ.

C. συννοήσαντά τινα ἀποφύνασθαι] Bodl. ἀποφύνασθαι, quod teste Bastio in Vat. et Ven. II. a manu sec. demum invecctum. Dein vet. editt. πῆ, quod ex optimis et plurimis codd. in ποῖ mutatum.

tur, diligenter observandum est, Platonem in ea explicanda versari sic, ut primum eorum, qui τὸ μὴ ὄν tollebant, sententiam exponat et quid inde consequi dicendum sit exquirat, quo clarius appareat, quantas ea habeat difficultates; deinde autem, quid contra Parmenidis de Ente opinionem disputari possit, sua ipsius ratione in medium allata doceat. Sed haec in universum. Nunc videamus de ea parte, quae proxime sequitur. Et hic quidem philosophus primum Parmenidis sententiam sic interpretatur, ut eum moneat necessario statnere debuisse, rebus quae sint non id posse attribui quod non sit; sive quidquid ad essentialia referat, id totum ab Non-ente seiunctum esse atque alienum; praeterea eum censet etiam hoc statuere, Non-ens illud nec esse aut dici posse aliquid, siquidem qui non aliquid cogitet aut loquatur, is nihil plane cogitare et loqui existimandus sit. Ex quo consequi vult, Non-ens ne dici quidem ullo modo aut enuntiari posse. His addit etiam alia. Nam qui Non-ens tollant, eos item docere ait et affirmare, aliam essentialiam neutiquam in illud convenire, qualis Enti, sive ei quod est, utique conveniat; hoc est, Non-entis nulla omnino praedicata esse, siquidem eorum, quae sunt, nihil quidquam ei possit attribui. Ex quo efficitur, nec

numerum in illud Non-ens convenire, quippe qui concessa tantum praedicatorum varietate in eo locum habiturus sit, ideoque mirum accidere, quod et numero unitatis Non-ens et numero multitudinis Non-entia dicere solemus. Quia ulterius etiam progreditur. Nam qui Non-ens tollant, eos mirifice secum ipsis pugnare arbitrat, siquidem disserant de eo, quod ipsi esse negent, quodque eam ipsam ob causam nec mente concipi nec nominari possit. Ita igitur apparere ait, Sophistam, quem putaverint, id, quod non sit, simulare, quippe adulterinum germanae philosophiae imitatorum, sese in eas abdidisse tenebras, quas discutere vel penetrare longe sit difficillimum. p. 237 — 239. C.

Μὴ τοίνυν ξριδὸς ἔνεκα —] Soli Par. C. E. pro vulg. ἂν σπουδῇ scriptum habent εἰ σπουδῇ, quod non potest dubitari unice verum esse, quum libri optimi atque plurimi pro δῆ exhibeant δέοι. Accedunt alia huius scripturae testimonia, quae ex lectionum varietate supra notata facile cognoscuntur. Hic igitur res in vado est. Sed difficilium est iudicare de proximis. Nam ibi libri plerique: ἔχειν δοκοῦμεν ἂν εἰς τί κ. τ. λ. cum editt. omnibus. Semper tamen nobis molesta haec lectio visa est, praesertim quum verbi ἔχειν collocatio idonea ratione careat.

ον, τί δοκοῦμεν ἂν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι; ΘΕΑΙ. Χαλεπὸν ἦρον καὶ σχεδὸν εἰπεῖν ὅλω γε μοι παντάπασι ἄπορον.

τί δοκοῦμεν ἂν] Editt. omnes: τοῦτο τὸ μὴ ὄν, ἔχειν δοκοῦμεν ἂν εἰς τί κ. τ. λ. Ven. II. τοῦτο τὸ μὴ ὄν τι ἔχειν δοκ. Bodl. Vat. τοῦτο τὸ μὴ ὄν τι δοκοῦμεν. Par. B. τοῦτο τὸ μὴ ὄν ἔχειν δοκοῦμεν ἂν. Vind. Ven. Σ. Coisl. al. τοῦτο τὸ μὴ ὄν ὅτι δοκοῦμεν. v. infra commentar.

Itaque gratum nobis et iucundum accidit, quod pro ἔχειν in multis codd. ὅτι, in tribus optimis, Bodl. Vat. et Ven. II., τι (sine accentu) repertum est. Atque hinc putamus veram prodidisse scripturam, nunc tandem a nobis in locum suum restitutam. Quae cur depravata sit, causa in promptu est. Insolens enim verborum constructio criticorum animos perturbavit, ut sollicite aliam et rectiorem scilicet circumspicerent lectionem. Sed mala crux eos agitavit, quum ἔχειν istud suum inculcarent. Quo nihil melius, omnia peiora facta. Iam quid rei sit, ita docere iuvat, ut primum verborum sententiam declarem, deinde dicamus de eorundem constructione. Universi igitur loci sententia haec est: Si igitur non contentionis aut lusus gratia sed serio aliquem auditorum oporteat re perpensa declarare, quorum nomen istud τὸ μὴ ὄν referri debeat; quid censemus? cuius rei et quali designandae eum putamus et ipsum illud adhibiturum et quaerenti demonstraturum? Hic igitur sensus verborum est. Quò exposito facile apparebit, quid insolentiae insit in his: τί δοκοῦμεν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον κ. τ. λ. Nimirum similis haec est constructio illi, qua optimi quique Latinitatis auctores usi sunt. Ci-

cer. De Offic. II. 7. Quid enim censemus superiorem illum Dionysium quo cruciatu timoris angustatum? ubi mireris Heusingerum, Beierum, alios, exempla rei cumulantes, nec tamen veram eius rationem perspicientes. Enimvero res ita se habet. Inchoata per interrogationem oratio per novam interrogationem continuatur; quamobrem nec distinctione singula membra divellenda sed in unum coarctanda sunt. Id quod vel hic locus luculentissime testatur, qui sicuti lucem suam ex illa constructione recuperat, ita vicissim obscurae et ignoratae constructionis quae nam ratio sit, optime declarat. Nam quis tandem verbis transpositis sic distinguere volet: τί δοκοῦμεν αὐτόν; εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον ἂν αὐτόν καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ ἐπιδεικνύναι; At, dixerit quispiam, cede locos scriptorum Graecorum, in quibus eadem usurpatnr constructio: adhuc enim nobis de unis Latinis narrasti. Dabo vero; neque enim longe arcessendi aut sollicite anquirendi sunt, quum ipsi eandem rationem iam exposuerimus ad Phaedrum p. 269. A. ubi lege quae scripsimus, siquidem nunc lectu digna videantur. Ad τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι int. καταχρήσασθαι αὐτόν.

C. χαλεπὸν ἦρον] V. ad Symp. p. 175. B.

ΞΕ. Ἄλλ' οὖν τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἄν;

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπέπερ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τι φέρον ὁρθῶς ἄν τις φέροι.

ΘΕΑΙ. Πῶς δῆ;

D ΞΕ. Καὶ τοῦθ' ἡμῖν που φανερόν, ὡς καὶ τὸ τι τοῦτο ῥῆμα ἐπ' ὄντι λέγομεν ἐκαστοτεῖ μόνον γὰρ αὐτὸ λέγειν, ὡς περ γυμνὸν καὶ ἀπηρημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἀδύνατον. ἢ γὰρ;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον.

ΞΕ. Ἄρα τῆδε σκοπῶν ξύμφης, ὡς ἀνάγκη τὸν τι λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Ἐνὸς γὰρ δὴ τό γε τι φήσεις σημείον εἶναι, τὸ δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν.

ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν] Vett. editt. ὅτι τῶν τῶ ὄντων ἐπὶ τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον. Prius τι post τῶν omittunt Bodl. Vat. Ven. AΠΣ. Vind. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. i. Alterum τι post ἐπὶ iam insertum teste Bekkero Par. CHBF. Ven. II., quibus accedunt Flor. a. b. c. Vitium odoratus erat Heindorfius. D. ὡς καὶ τὸ τι τοῦτο ῥῆμα] τὸ τι τοῦ ῥήματος Bodl. Vat. corrupte. Ven. Σ. Vind. τοῦτο τὸ ῥῆμα, ut conl. Heindorf. sed v. Commentar. Pro ἐπ' ὄντι, h. e. ἐπ' ὄντι τι, vett. editt.

ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστ.] Ad nihil eorum, quae sunt, Non-ens referri potest. Sunt enim haec sibi contraria. Ex quo ipso deinde colligitur, ne ad τὸ αὐτὸ quidem τὸ μὴ ὄν referri licere, quippe quod sit inter τὰ ὄντα numerandum, siquidem praedicata omnia cum τὸ εἶναι consocientur.

D. Καὶ τοῦθ' ἡμῖν που φανερόν] Etiam hoc, opinor, nobis perspicuum est, referre nos semper istud τὸ ad aliquid quod est, ita ut ῥῆμα existat: solum enim illud dici quasi nudum et destitutum ab omnibus non potest. Nam ali-

quid dicitur semper de rebus quae sunt et certam aliquam habent qualitatem. Pro ῥῆμα Heindorfius volebat τὸ ῥῆμα. Quod etsi in aliquot codicibus legitur, tamen ab ipsa re alienum est. Nimirum ῥῆμα idem est quod ὡς ῥῆμα, h. e. ὡς τὸ ῥῆμα γενέσθαι. Hoc autem cur ita a philosopho statuatur, docentur quae ad Cratyl. p. 399. A. et infra ad Sophist. p. 262. A. de discrimine τοῦ ῥήματος et τοῦ ὀνόματος exposuimus. Quippe ῥῆμα non tantum subiectum, sed etiam praedicatum denotare solet. Itaque quum dicis μέγα τι, καλόν τι, habes sane id, quod ῥῆμα appellatur.

E. τὸ τὸν τοιοῦτον λέ-

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τὸν δὲ δὴ μὴ τι λέγοντα ἀναγκαιότατον, ἢ ὡς εἶπες, παντάπασι μηδὲν λέγειν.

ΘΕΑΙ. Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἄρ' οὖν οὐδὲ τοῦτο συγγωρητέον, τὸ τὸν τοιοῦτον λέγειν μὲν [τι], λέγειν μέντοι μηδὲν, ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέον, ὅς γ' ἄν ἐπιχειρῇ μὴ ὄν φθέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ὁ λόγος ἔχοι.

Cap. XXVI. ΞΕ. Μήπω μέγ' εἴπης; ἔτι γὰρ, 238 ὦ μακάριε, ἐστὶ, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἢ μεγίστη καὶ πρώτη. περὶ γὰρ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν οὕσα τυγγάνει.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; λέγε καὶ μηδὲν ἀποκνήσης.

ΞΕ. Τῷ μὲν ὄντι που προσγένοιτ' ἂν τι τῶν ὄντων ἕτερον.

ἐπὶ ὄν τι, quod ex bonis codd. correctum.

E. λέγειν μὲν [τι], λέγειν μ.] μὲν om. Bodl. Imo τι omitendum fuit. Etiam in Ven. II. Bastio teste μὲν omissum est, et in Flor. i.

ὅς γ' ἄν ἐπιχειρῇ] γ' additum ex Bodl. Vat. Ven. II. ὁ λόγος ἔχοι] Sic optimi pro vulg. ἔχοι ὁ λόγος. P. 238. ἔτι γὰρ, ὦ μακάριε,] V. ἐστὶ. Recte ἔτι Bodl. Vat. Ven. II. Par. BEF. Flor. i.

γείν μὲν [τι], λέγειν μέν-
τοι μηδέν] Illud τι cum Heindorfio et Schleiermachero censemus expungi oportere. Nam ὁ τοιοῦτος intelligitur ὁ μὴ τι λέγων. Is igitur quum nihil possit dicere, tum quia dicat, nihil dicere arguitur.

P. 238. Μήπω μέγ' εἴ-
πης] Ne iam magna loquere, ne gloriare tanquam re feliciter peracta. Phaedon. p. 95. B. μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψη τὸν λόγον. ubi v. Wyttenbach. Deinde vulgo scribebatur ἐστὶ γὰρ, ὦ μακάριε, ἐστὶ καὶ ταῦτά γε, quod vitiosum esse vel coeco patere debet. Recte pro priore ἐστὶ codd. aliquot ἔτι, quo re-

vocato omnia recte se habent. Nam ad ἔτι γὰρ ἐστὶ ex antecedentibus repetendum ἀπορία, superest enim adhuc difficultas, quibus verbis dein cum vi subiunguntur haec: καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἢ μεγίστη καὶ πρώτη. Quanquam istud γε habet offensionem non exiguam. Nam καὶ ταῦτα, et quidem, quum maxime frequentetur, tamen καὶ ταῦτά γε ab usu loquendi utique abhorret. Quamobrem vide an corrigendum sit κατὰ ταῦτά γε, quod Heindorfio quoque in mentem venit.

Τῷ μὲν ὄντι που — ἔτε-
ρον] Ei quod est adiungi potest aliud quid eorum, quae sunt, h. e. cum eo,

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Μὴ ὄντι δὲ τι τῶν ὄντων ἄρα ποτε προσγι-
γνεσθαι φήσομεν δυνατόν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ζύμπαντα τῶν ὄντων τίθειμεν.

ΘΕΑΙ. Ἐπέω γε καὶ ἄλλο τι θετέον ὡς ὄν.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν μὴδ' ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ μήτε
πλήθος μήτε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ὄν προσφέρειν.

ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς ἔοικεν, ἐπι-
χειροῦμεν, ὡς φησιν ὁ λόγος.

ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ἢ διὰ τοῦ στόματος φθέγγεται
ἂν τις ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τὰ παράπαν λάβοι τὰ μὴ
ὄντα ἢ τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ;

ΘΕΑΙ. Ἀγ' ὅπη.

ΞΕ. Μὴ ὄντα μὲν ἐπειδὴν λέγωμεν, ἄρ' οὐ πλή-
θος ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ προστιθέναι;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Μὴ ὄν δά, ἄρ' οὐ τὸ ἐν αὐ;

ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτ' ὀρθόν φαμεν
ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν.

Μὴ ὄντι δὲ τι τῶν ὄντων] Vett. editt. μὴ ὄντι δὲ τῶν ὄν-
των. Bodl. Vat. Ven. II. μὴ ὄν δὲ τι τῶν ὄντων. Recte Coisl. rec.
μὴ ὄντι δὲ τι τῶν ὄντων. Dein ποτε om. Bodl. Vat. Ven. II. Alii
voc. post τι, alii post προσγιγνεσθαι inferciunt.

B. μήτε τὸ ἐν] μήτε ἐν Bodl. Vat. Ven. II.

Ἀγ' ὅπη] V. λέγε ὅπη, quod ex codd. mutavi. Bodl. Vat.
Ven. II. λέγε πη, quod eodem perducit.

C. ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ] Sic optimi. Vett. editt. ἀρι-
θμοῦ ἐπιχειροῦμεν.

quod est, plura ac diversa at-
tributa coniungi possunt. Quod
ipsum negat in τὸ μὴ ὄν con-
venire. Ex quo apparet vulgo
male in proximis τι ante τῶν
ὄντων deesse, quod ex codd. re-
stitutum.

Ἀριθμὸν δὴ τινα — τί-
θειμεν] Nam ex eo, quod sunt
varia atque multa rerum prae-
dicata, numerus exoritur, qui
deo et ipse est inter τὰ ὄντα.

C. Μὴ ὄν δὲ, ἄρ' οὐ —]
H. e. μὴ ὄν δὲ ὅταν λέγωμεν,
numero unitatis utentes.

D. Ἀρ' οὖν ἐψευσάμην
— αὐτοῦ πέρι;] Haec dicit
suam retractans sententiam: si-
gnificat enim videri sibi maiorem
etiam rei difficultatem adhuc re-
stare. Itaque ἄρα οὖν nunc est
dubitantis. Quod miratur ado-
lescentulus, ideoque addit: Τί
δέ; ἐτι μείζω — ἔχομεν; In qui-

ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθέστατα.

ΞΕ. Συνοεῖς οὖν, ὡς οὔτε φθέγγασθαι δυνατόν
ὀρθῶς οὔτ' εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὄν αὐτὸ
καθ' αὐτό, ἀλλ' ἔστιν ἀδιανοήτῳ τε καὶ ἀρήρητον καὶ
ἀφθεγκτον καὶ ἄλογον;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων τὴν μεγί-
στην ἀπορίαν εἶρεῖν αὐτοῦ πέρι;

ΘΕΑΙ. Τί δέ; ἐτι μείζω τινα λέγειν ἄλλην ἔχο-
μεν;

ΞΕ. Τί δέ, ὦ θαυμάσιε; οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς
λεχθεῖσιν, ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς ἀπορίαν καθί-
στησι τὸ μὴ ὄν οὕτως, ὥστε, ὅποταν αὐτὸ ἐπιχειρῶ
τις ἐλέγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ περὶ ἐκείνο ἀναγκά-
ζεσθαι λέγειν;

ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; εἰπέ ἐτι σαφέστερον.

ΞΕ. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν.
ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος οὔτε ἐνὸς οὔτε τῶν πολλῶν
τὸ μὴ ὄν δεῖν μετέχειν, ἄρτι τε καὶ νῦν οὕτως ἐν αὐ-
τὸ εἶρηκα· τὸ μὴ ὄν γὰρ φημί. Ξυνής τι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

οὔτ' ὀρθόν φαμεν ὄν] ὄν om. Bodl. Vat. Ven. II. male.

E. ξυνής τι;] V. ξυνής τί; Ven. Σ. Vind. Par. B.E.F.
Flor. a. c. i. ξυνίεις Bodl. Vat. Ven. II. Par. E. ξυνίεις, de qua
forma v. Brunck. ad Sophocl. Oed. Tyr. v. 628. Porson. ad Eu-
rip. Orest. v. 141. Hermann. ad Soph. Philoct. v. 980. et Matthiae
Gr. S. 210. ann. unde ξυνής servandum esse discis. conf. infra
ann. erit. ad p. 243. B. Pro τί Bodl. Vat. Ven. II. A. Coisl. Par.
BCFH. Flor. a. c. i. τοι. Nos τι encliticum dedimus ex Zittav.
et rec. Par. E.

bus si quid mutandum est, pro
δέ velim dat reponatur.

οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς
λεχθεῖσιν] nonne ex his
ipsis, quae disputata sunt,
intelligis etiam ei qui re-
futare velit τὸ μὴ ὄν cre-
are negotium, ita ut, si
quis illud refutare aggre-
diatur, secum ipse pugna-
re cogatur? Euthydem. p.
289. B. εἰ τι δεῖ τοῖς πρόσθεν

ὁμολογημένοις τεκμαίρεσθαι, h.
e. ἐκ τῶν πρόσθεν ὄμ. Com-
parat praeterea Heindorf. Xe-
noph. Cyrop. VIII. 1, 37. τοῖς
προειρημένοις — δήλον. Isocr.
Paneg. S. 39. εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλ-
λοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαί-
ρεσθαι. Mox de verbis ἐν ἐμοὶ
σκοπεῖν v. ad Menon. p. 82. B.
Remp. III. p. 392. D.

E. ξυνής τι;] Quod codd.
multi habent τοι, id me non me-

ΞΕ. Καὶ μὴν αὐτὸ καὶ μικρόν ἐμπροσθεν ἀφθεγκτόν τε αὐτὸ καὶ ἄρρητον καὶ ἄλογον ἔφην εἶναι. ξυνέπει;

ΘΕΑΙ. Συνέπομαι πως.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν πειρώμενος ἐναντία τοῖς πρόσθεν ἔλεγον;

239 ΘΕΑΙ. Φαίνει.

ΞΕ. Τί δέ; τοῦτο προσάπτων οὐχ ὡς ἐνὶ διελεγόμενῃ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἄλογόν τε λέγων καὶ ἄρρητον καὶ ἀφθεγκτόν ὡς γε πρὸς ἐν τὸν λόγον ἐπιούμην.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Φαμὲν δέ γε δεῖν, εἴπερ ὀρθῶς τις λέξει, μήτε ὡς ἐν μήτε ὡς πολλὰ διορίζειν αὐτό, μηδὲ τὸ παράπαν αὐτὸ καλεῖν· ἐν τι γὰρ ἤδη καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρησιν προσαγορεύοιτο.

ΘΕΑΙ. Παντάσῃ γε.

B Cap. XXVII. ΞΕ. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε ἔτι

Συνέπομαι πως.] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Editt. omnes ξυνέπομαι· πῶς γὰρ οὐ; Mox pro ἔλεγον iudem libri vitiose λόγον.

P. 239. τοῦτο προσάπτων] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Par. BCH. Flor. a. b. c. i. Vett. editt. προσάγων. Iidem ferme libri deinceps recte ὡς ἐνὶ pro vulg. ὡς ἐν. Heindorf. ex coniectura dedit ὡς ἐν ὄν διελ.

ἄλογόν τε λέγων] Sic optimi quique pro vulg. γε.

ἐν τι γὰρ ἤδη] Sic Heindorf. de coniectura. Vett. editt. ἐν

mini sic in interrogationibus positum legere. Itaque aut μέντοι corrigendum, aut scribendum τι. Posterius magis placet, modo verba interpreteris sic: num qua rem sentis? Vitiose vett. editt. ξυνίης τι; Nam τι encliticum esse debet. Sic infra p. 243. B. οὐ τι πρὸς θεῶν συνίης ὃ τι λέγουσιν;

Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν] Scilicet τῷ μὴ ὄντι. Adiunxerat enim ei praedicata, de quibus statim ipse monebit.

P. 239. τοῦτο προσάπτων οὐχ ὡς ἐνὶ διελεγόμενῃ;]

Vett. editt. ὡς ἐν, unde Heindorfius fecit ὡς ἐν ὄν. Sed codd. ὡς ἐνὶ, idque verum putamus. Repetendum enim ad οὐχ ὡς ἐνὶ participium προσάπτων, hoc sensu: nonne τῷ μὴ ὄντι τὸ εἶναι adiungens veluti id adiungerem unitati disputabam?

καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρησιν] vel secundum hanc appellationem, si modo nomine aliquo designetur. Nam ita id, quod omnino ac simpliciter esse negatur, tamen

τί τις ἂν λέγοι; καὶ γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἠττημένον ἂν εὐροὶ περὶ τὸν τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγον. ὥστε ἐν ξμοίγε λέγοντι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' ἔα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψάμεθα.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς;

ΞΕ. Ἴθι ἡμῖν εὐ καὶ γενναίως, ἄτε νέος ὢν, ὃ τι μάλιστα δύνασαι συντείνας πειράσθητι, μήτε οὐσίαν μήτε τὸ ἐν μήτε πλήθος ἀριθμοῦ προστιθείς τῷ μὴ ὄντι, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φθέγγασθαι τι περὶ αὐτοῦ.

ΘΕΑΙ. Πολλὴ μὲν' ἂν με καὶ ἄτοπος ἔχοι C προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σὲ τοιαῦθ' ὄρων πάσχοντα αὐτὸς ἐπιχειροῖν.

ΞΕ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ χαίρειν ἐῷμεν· ἔως δ' ἂν τινα δυναμένω δρᾶν τοῦτ' ἐντυγχάνωμεν, μέχρι τούτου λέγωμεν ὡς παντὸς μᾶλλον πανούργως εἰς ἄπορον ὃ σοφιστῆς τόπον καταδίδυκε.

τε γὰρ ἤδη. Bodl. Vat. ἐνός γὰρ εἶδει. Ven. ΞΣ. Flor. a. b. c. Zitt. Vind. Par. C. ἐν τε γὰρ εἶδει, quod etiam Bas. 2. habet.

B. ἔτι τί τις ἂν λέγοι] ἔτι om. Bodl. Vat. Ven. II. In Zitt. τί abest. Flor. i. γε. om.

ἀλλ' ἔα δὴ νῦν] V. εἰα δὴ, quod solus Ven. E. et Flor. i. tenet.

κατὰ τὸν ὀρθὸν [λόγον] κατὰ τὸ ὀρθ. tres optimi omisso λόγον. Praeter Platonis consuetudinem.

ut certa aliqua res nominatur, ideoque ἐν τι esse ponitur. Hac sententia non perspecta genuina lectio variis modis est depravata.

B. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε] V. ad Theaet. p. 166. A. ubi hunc articuli usum illustravimus. De reliqua constructione, Criton. p. 48. A. φροντιστέον, τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς. Men. p. 77. A. ὅπερ φασὶ τὰς συντριβονίας τι. Soph. Electr. v. 984. τοιαῦτά τοι πῶ πάντες ἔξερε βροτῶν. Aristoph. Acharn. v. 593.

ταυτὸ λέγεις σὺ τὸν στρατηγόν; Haec et alia similia iam ad firmandam scripturam Apolog. Socr. p. 23. A. adhibuimus.

ἀλλ' ἔα δὴ νῦν —] Vulgo erat ἀλλ' εἰα δὴ. Sed istud εἰα vero age fortius est quam ut huic loco conveniat. Recte igitur codd. mss. fere omnes ἔα, h. e. sine in te rei periculum faciamus. Iubetur enim ipse Theaetetus de τῷ μὴ ὄντι disputare sic, ut neque οὐσίαν neque numeri rationes ad illud adhibeat. Quod protenus apparet fieri nullo modo posse.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα δὴ φαίνεται.

ΞΕ. Τοιγαροῦν εἶ τινα φήσομεν αὐτὸν εἶναι φανταστικὴν τέχνην, ῥαδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων ἀντιλαμβανόμενος ἡμῶν εἰς τὸνναντίον ἀποστρέψει τοὺς λόγους, ὅταν εἰδωλοποιῶν αὐτὸν κἀλῶμεν, ἀνερωτῶν τί ποτε τὸ παράπαν εἰδῶλον λέγομεν. σκοπεῖν οὖν χροῖ, ὦ Θεαίτητε, τί τις τῷ νεανίᾳ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινεῖται.

ΘΕΑΙ. Ἀἴλον, ὅτι φήσομεν τὰ τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἰδῶλα, ἔτι καὶ τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα καὶ τᾶλλα, ὅσα πού τοιαῦτ' ἔστ' ἕτερα.

C. Καὶ μάλα δὴ φαίνεται] V. καὶ μάλα γε, adversantibus libris mss. fere omnibus.

D. τῆς χρείας τῶν λόγων] Bodl. Vat. Ven. II. τὸν λόγον. pessime. Ibidem deinde ἀποστρέψει.

τί ποτε τὸ παράπαν] ποτε e Bodl. Vat. Ven. II. additum vet. editt. ignorant. Mox χροῖ vulgo post Θεαίτητε interponitur, quod e Flor. i. mutavi.

C. Τοιγαροῦν εἶ τινα φήσομεν —] Aliam viam ingreditur ad indagandam Sophistae naturam. Sophistam enim supra dixerant esse fictorem inanimi simulacrorum, qui philosophi speciem mentiretur. Quaeritur igitur, quidnam sit species et imago rerum. Ea vero iudicatur esse, quae ad veritatis imitationem comparata sit. Ex quo colligitur proprie quidem tantummodo id, quod extet, vere esse; illud autem, quod ad eius similitudinem factum sit, tanquam veritatis imaginem essentialiam habere, ut et esse et non esse iudicari debeat. Nam quatenus non est illud ipsum, cuius refert similitudinem ac speciem, non esse dicendum est; quatenus autem est illius species et imago, revera est; est enim imago vel simulacrum. Hinc vero concluditur,

ei non proprium esse absolutum illud Non-ens, sed essentialiam pariter atque essentialiam tribui oportere. Iam quum Sophista tanquam simulacrorum fictor eo fallat, quod efficit ut ficta pro veris habeamus, aut quae vere sunt ea non esse existimemus; quaeritur, id num fieri sic possit? Et ex superioribus quidem colligitur, fieri illud non posse. Nam si concedatur, τὸ μὴ ὄν nec nominari, nec mente concipi aut intelligi posse, nec illud quidem concedendum esse, ut τὸ ὄν cum τῷ μὴ ὄνι tanquam communi aliquo vinculo connectatur. His igitur difficultatibus impeditus Eleates tandem faciendum putat, ut Parmenidis de Ente sententiam sub examen vocet, si forte ita doceri queat, non tantum τὸ ὄν esse, sed etiam τῷ μὴ ὄνι essentialiam tribui oportere

Cap. XXVIII. ΞΕ. Φανερός, ὦ Θεαίτητε, εἶ Ε σοφιστὴν οὐχ ἐώρακώς.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΞΕ. Δόξει σοι μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ εἶναι ὄμματα.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς, [ἐάν] ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεται σου τῶν λόγων, ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ, προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γιννώσκων 240 οὔτε τὸ παράπαν ὄψιν, τὸ δ' ἐκ τῶν λόγων ἐρωτήσῃ σε μόνον.

τοιαῦτ' ἔσθ' ἕτερα] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Editt. omnes τοιαῦτα ἐστὶν ἕτερα.

E. ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς] V. ὡς βλέπων τι, quod e Bodl. Vat. Ven. II. E. Par. B.E.F. Flor. b. i. emendatum. Heusdius con. ὡς βλέπων βλέποντι.

P. 240. οὔτε τὸ παράπαν ὄψιν] τὸ, quod Heindorf. addendum coniecit, exhibuerunt Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Par. H. Flor. b. i.

tere (usque ad p. 241. D.).

D. ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων —] ex hac usurpatione τῶν λόγων (quod eum videlicet dicimus tenere φανταστικὴν τέχνην) nos aggrediens disputationes vertet in contrarium, ita ut, quando eum vocamus simulacrorum fictorem, ex nobis sciscitetur: quid omnino simulacrum dicamus? Declaravimus loci sententiam, quo facilius appareat, quanti aestimandi sit scripturae diversitas supra ex optimis quibusdam libris enotata.

τί τις τῷ νεανίᾳ — ἀποκρινεῖται] H. e. homini petulanti, de quo usu vocabuli praeter Heindorfium ad h. l. v. Markland. ad Eur. Suppl. v. 580.

E. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς —] Fa-

cete et urbane admonet adolescentem, non singularum rerum exemplis simulacri notionem declarandam esse, sed universi generis definitionem requiri. Quamobrem sophistam ait, utpote callidum veteratorem, hac usum esse excusatione, ut sese oculorum aciem obtusam habere simulet, ideoque τὸ διὰ πάντων τούτων, h. e. universum genus, quo singula omnia comprehendantur, afferendum esse arbitretur. Illud ἐάν, uncis inclusum, merito in vitii suspicionem vocavit Heindorfius. Neque enim ἐάν, sed ὅταν dicendum fuit, quod tamen iterari in hac epexegesi non opus fuit. Eurip. Heraclid. v. 179. μὴ πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν φίλους ἐλεῶσαι, τοὺς κελκίους λάβῃς. conf. Gorg. p. 450. A. B. 465. D. 479. C. et quae attulit ad Apol. Socr. c. 7. Sed no-

ΘΕΑΙ. Ποῖον;

ΞΕ. Τὸ διὰ πάντων τούτων, ἃ πολλὰ εἰπὼν ἠξίωσας ἐνὶ προσηπτεῖν ὀνόματι, φθηρεξάμενος εἰδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐν ὄν. λέγε οὖν καὶ ἀμύνου μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα.

ΘΕΑΙ. Τί δῆτα, ὦ ξένη, εἰδωλον ἂν φαίμεν εἶναι πλὴν γε τὸ πρὸς ἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον;

B ΞΕ. Ἐτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν, ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἀληθινόν γε, ἀλλ' εἰκόσις μὲν.

ΞΕ. Ἄρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως ὄν λέγων;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

B. ἀλλ' εἰκόσις μὲν.] V. μὴν, ut est in Vat. Ceteri libri μὲν. v. ad Criton. p. 43. D. Euthydem. p. 297. E. ubi de μὲν post ἀλλὰ praecedente in altero membro negatione explicavimus.

Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις —] οὐκ ὄντων οὐκ ὄν ἄρα Bodl. Ven. II. Vat., quod ortum ex διατογραφία.

Οὐκοῦν ἀληθῶς γε φῆς] Sic Coisl. Ven. A. E. Par. B. C.

tissima haec est Platonis lectionibus universi enuntiati apposito, quam nos quidem appellare solemus. Deinde τὸ ἐν τῶν λόγων est notio rei abstracta et generalis, quae eadem in proximis vocatur τὸ διὰ πάντων τούτων, ut Men. p. 74. A. Lachet. p. 192. B. quos locos comparavit Heindorf.

P. 240. μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα] defende te nihil ei concedens. Μηδὲν, non οὐδὲν dixit, quia participium sic cum imperativo iunctum est, ut et ipsi vetandi vis et potestas impertiat. Nam pergi poterat, μηδὲ ὑποχωρεῖ τὸν ἄνδρα. Constructionem verbi ὑποχωρεῖν cum accusativo tetigit Winckelmann. ad Euthydem. p. 133. Lobeck. ad Aiac. v. 82. Sic Phileb. p. 43. A. ὑπεκοτῆσαι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον βούλομαι.

εἰδωλον ἂν φαίμεν — τοῖ-

οῦτον;] Quid tandem simulacrum esse dicemus, nisi id, quod ad verum similitudine sit expressum, ita ut itidem tale sit? De ἕτερον τοιοῦτον v. ad Remp. X. p. 601. A. et Symp. p. 201. E. Hinc vero argumentatio sic procedit: Istud, quod ἕτερον τοιοῦτον appellas, non est illud ipsum ἀληθινόν, sed εἰκόσις τι. Ergo illud ab hoc diversum est ideoque ἐναντίον ἀληθοῦς. Itaque τὸ εἰκόσις est οὐκ ὄν, siquidem non est τὸ ἀληθινόν. Nihilominus τὸ εἰκόσις revera est: nam est certe εἰκὼν ὄντως. Ex quo consequitur, ut licet non sit vere, tamen vere esse existimandum sit. Enimvero significat Eleates, negationem non tantum absolutam sed etiam relativam esse posse, qualem negationem Aristoteles appellavit nomine στερήσεως. Cernitur autem re-

ΞΕ. Τί δέ; τὸ μὴ ἀληθινὸν ἄρ' ἐναντίον ἀληθοῦς;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις τὸ εἰκόσις, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς. ἀλλ' ἔστι γε μὴν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οὐκοῦν ἀληθῶς γε φῆς;

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως.

ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄντως ἔστιν ὄντως ἢν λέγομεν εἰκόσις;

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοιαύτην τινα πεπλέχθαι συμ- **C** πλοκὴν τὸ μὴ ὄν τῶ ὄντι καὶ μάλα ἄτοπον.

ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὁρᾷς γοῦν, ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ πολυκέφαλος σο-

EFH. Flor. a. b. c. Zitt. Editt. vulgo Οὐκ ὄν ἀληθῶς γε φῆς; Bodl. οὐκὸν ἀληθῶς γ' ἔφη. Etiam Vat. Ven. II. γ' ἔφη. Ald. Bas. 1. 2. Flor. οὐκὸν ἀληθῶς γε, φῆς.

Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄντως] Coisl. Vind. Ven. A. Parisini, pro οὐκ ὄν habent οὐκοῦν. Dein pro vulg. ἔστιν ὄντως ἢν λέγομεν recte plurimi optimique libri ἔστιν ὄντως ἢν λ.

lativa negatio in eo, ut quid dicamus non esse tale, quale aliud quid sit. Quod sicubi facimus, privamus sane aliquam rem hoc vel illo attributo, sed ita tamen, ut eidem tribuamus essentiam. Itaque inest negatio in attributorum quorundam privatione; manet tamen essentia. Nam ex eo, quod quid ab alio quodam diversum est, nequiquam consequitur, ut illud omnino non esse iudicandum sit. Hinc satis apparebit, quatenam sit totius loci sententia. Sed res ipsa infra etiam dilucidius explicabitur.

B. Οὐκοῦν ἀληθῶς γε φῆς;] Sic rescribendum fuit ex codd. pro vulg. Οὐκ ὄν ἀληθῶς γε φῆς. Hoc enim dicit Eleates: Nonne igitur illud revera esse dicis? Ad quae Theaetetus: Nequiquam; veruntamen simulacrum re-

vera est. Ad Οὐκοῦν ἀληθῶς γε φῆς; int. τὸ εἰκόσις εἶναι; Ad πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως autem suppl. ἔστιν. Locus multum vexatus nunc demum sanitati suae redditus. Varietatem scripturae consignavimus supra.

Οὐκ ὄν ἄρ' οὐκ ὄντως ἔστιν ὄντως] Quum igitur revera non sit (h. e. non sit τὸ ἀληθινόν), tamen revera est illud quod dicimus, simulacrum. Nam tanquam εἰκὼν vere est. Sed diversum est a τῶ ἀληθινῶ.

C. διὰ τῆς ἐπαλλάξεως] Hac alternatione et vicissitudine, dum, quod alio sensu tanquam ἐναντίον ἀληθοῦς οὐκ ὄντως ὄν dicebatur, idem vicissim, quoniam est εἰκὼν ὄντως, ὄντως ὄν dicitur. Heindorf. Mox δόξα et δόξαζειν latiore sensu dicitur, quam ubi opponitur τῇ ἐπιστήμῃ.

μιστής ἠνάγκαζεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὄν οὐχ ἐζόντας ὁμολογεῖν εἶναι πως.

ΘΕΑΙ. Ὅρω καὶ μάλα.

ΞΕ. Τί δὲ δῆ; τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες ἡμῖν αὐτοῖς συμφωνεῖν οἴοι τε ἐσόμεθα;

ΘΕΑΙ. Πῆ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις;

D ΞΕ. Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατᾶν φώμεν καὶ τὴν τέχνην εἶναι τίνα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴπαιμεν;

ΞΕ. Ψευδῆς δ' αὖ δόξα ἐστὶ τάναντία τοῖς οὔσι δοξάζουσα, ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Τάναντία.

ΞΕ. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

E ΞΕ. Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσαν, ἢ πως εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα;

ΘΕΑΙ. Εἶναι πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἴπερ ψεύσεται ποτέ τις τι καὶ κατὰ βραχύ.

ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

C. ἠνάγκαζεν ἡμᾶς] Sic Vat. Ven. AP. Vind. Par. BCEH. Flor. a. b. c. i. Zitt. Vett. editt. ἠνάγκαζεν.

D. τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴπαιμεν] Sic Bodl. Vat. Ven. AS. Vind. Par. B. Flor. b. i. Zittav. Vett. editt. εἴπαιμεν.

E. ψευδῆς οὕτω κατὰ ταῦτα v.] V. κατὰ ταῦτα ταῦτα. Pronomen ταῦτα om. Coisl. Ven. AS. Vind. Par. BCEFH. Zitt. Flor. a. b. c. recte. Tenuit tamen Bekkerus.

P. 241. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τ. γ.] Libri plurimi cum Bodl. Vat. II. ἄλλος male.

P. 241. ἢ τίς μηχανῆ συγ-
ζωρεῖν] Sic τίς μηχανῆ dici-
tur Parmen. p. 138. Phaed. p.
72. D. al. — τὰ πρὸ τούτων
ὁμολογηθέντα, i. e. τὰ μὴ

ὄντα. Reposuimus autem προσ-
διωμολογημένα, quo restituito
omnis sublata est verborum dif-
ficultas.

μανθάνομεν — ἃ λέγει;]

ΞΕ. Καὶ τοῦτο δὲ ψεῦδος;

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο.

ΞΕ. Καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδῆς οὕτω κατὰ ταῦ-
τὰ νομισθήσεται τὰ τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ 241
μὴ ὄντα εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο;

ΞΕ. Σχεδὸν οὐδαμῶς· ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστής
οὐ φήσει. ἢ τίς μηχανῆ συγζωρεῖν τινὰ τῶν εὐ φρο-
νούντων, ὅταν ἀφειχτα καὶ ἀρήρητα καὶ ἄλογα καὶ
ἀδιανόητα προσδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ τούτων ὁμο-
λογηθέντα; μανθάνομεν, ὦ Θεαίτητε, ἃ λέγει;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τάναντία
φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δῆ, ψευδῆ τολμήσαντας
εἰπεῖν ὡς ἐστὶν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους; τῷ
γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν ἡμᾶς πολλὰς ἀναγ- B
κάζεσθαι, διωμολογησαμένους νῦν δῆ που τοῦτο εἶ-
ναι πάντων ἀδυνατώτατον.

Cap. XXIX. ΞΕ. Ὅρθῶς ἀπεμνημόνευσας. ἀλλ'
ἄρα δὲ βουλευέσθαι, τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ περὶ·
τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν διερευ-
νῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ τι-
θέντες, ὁρᾶς ὡς εὐποροὶ καὶ πολλοί.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Μικρὸν μέρος τοίνυν αὐτῶν διεληλύθαμεν,
οὐσῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀπεράντων. C

προσδιωμολογημένα ἢ] Sic Bodl. Vat. Ven. ΠΞΣ. Editt.
omnes προσδιωμολογημένα ἢ.

ἃ λέγει] V. editt. omnes ὁ λέγεις. Recte Bodl. Vat. Ven. II.
Coisl. Flor. i. ἃ. Praeterea λέγει Bodl. Par. F.

B. τοῦτο εἶναι πάντων] Sic optimi. Vulgo εἶναι τοῦτο.

ἄρα δὲ βουλευέσθαι] Plurimi cum Bodl. Vat. Ven. II.
Flor. i. pro vulg. βουλευέσθαι.

Editt. λέγεις Heindorf. coni.
λέγομεν. Bodl. λέγει. Id unice
verum. Quaeritur enim de So-
phistae sententia. Unde deinceps
Theaetetus ὅτι φήσει.

B. ὁρᾶς — ὡς εὐποροὶ]
H. e. faciles ad inveniend-
dum. Quam elegantiam in ἀπο-
ρίαι εὐποροὶ non sentiens Heus-
dus ἀποροὶ corrigebat.

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον γὰρ ἂν, ὡς ἔοικεν, εἶη τὸν σοφιστὴν ἐλεῖν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει.

ΞΕ. Τί οὖν; ἀποστησόμεθα νῦν μαλθακισθέντες;

ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἐργαγέ φημι δεῖν, εἰ καὶ κατὰ μικρὸν οἷοί τ' ἐπιλαβέσθαι πη τάνδρος ἔσμεν.

ΞΕ. Ἐξείς οὖν συγγνώμην καὶ, καθάπερ νῦν εἶπες, ἀγαπήσεις, ἐάν πη καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασόμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐχ ἔξω;

D ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἔτι μάλλον παραιτοῦμαι σε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Μὴ με οἷον πατραλοῖαν ὑπολάβης γίνεσθαι τῶν.

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου λόγον ἀναγκάσιον ἡμῖν ἀμνησμένοις ἔσται βραβανίζεσθαι, καὶ βιάζεσθαι τὸ τε μὴ ὄν ὡς ἔστι κατὰ τι καὶ τὸ ὄν αὐτὸ πάλιν ὡς οὐκ ἔστι πη.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον ἐν τοῖς λόγοις.

C. Ἀδύνατον γὰρ ἂν, ὡς ἔοικεν] ἂν vulgo omissum suppeditarunt Par. B C. Flor. a. c. In Coisl. Ven. A. est ἂν οὖν. Flor. b. Par. H. οὖν ἂν. In Ven. Z. om. εἶη.

ἀποστησόμεθα νῦν μαλθακισθέντες] Sic codd. omnes praeter Ven. Z. et Flor. i. qui cum vet. editt. habent ἀποστησόμεθα οὖν οὕτως μαλθακισθέντες.

C. εἰ καὶ κατὰ μικρὸν οἷοί τ' —] si vel tantillum possimus virum apprehendere. Sic statim rursus καὶ κατὰ βραχὺ, si vel paullulum de oratione adeo valida ad nos trahamus, ubi παρασπασοῦμαι cum genitivo eodem modo iunctum, de quo v. ad p. 232. B. De μαλθακίζεσθαι v. Timaei Gloss. in voc. ἐμαλκισθαι, et ibi Ruhnken.

D. Μὴ με οἷον πατραλοῖαν —] Nam quum sit Eleates,

tamen Parmenidis de eo quod est sententiam censet accurate examinandam videndumque, qua ratione τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν possint inter ipsa conciliari. Verbum βιάζεσθαι sicuti alibi ἀναγκάζειν est evincere, vi argumentorum docere ac demonstrare; v. ad Symp. p. 223. D. Positum autem hic est per elegantissimam diligiam.

φαίνεται — καὶ τῷ τυφλῷ] Utitur hoc proverbio Plato etiam De Rep. V. p. 465. D. VIII. p. 550. D. v. intpp. ad

ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τυφλῷ; τούτων γὰρ μήτε ἐλεγχθέντων E μήτε ὁμολογηθέντων σχολῇ ποτέ τις οἶός τε ἔσται περὶ λόγων ψευδῶν λέγων ἢ δόξης, εἴτε εἰδώλων εἴτε εἰκόνων εἴτε μμημάτων εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν ὅσαι περὶ ταῦτα εἰσι, μὴ καταγέλαστος εἶναι τὰ ἐναντία ἀναγκαζόμενος αὐτῷ λέγειν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΞΕ. Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπιτίθεσθαι 242 τῷ πατρικῷ λόγῳ νῦν, ἢ τὸ παράπαν ἐατέον, εἰ τοῦτό τις εἶργει δρᾶν ὄκνος.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν μηδαμῇ εἶρξῃ.

ΞΕ. Τρίτον τοίνυν ἔτι σε μικρὸν τι παραιτήσομαι.

ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον.

ΞΕ. Εἶπον νῦν δήπου λέγων, ὡς πρὸς τὸν περὶ ταῦτ' ἐλεγχον αἰεὶ τε ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγχάνω καὶ δὴ καὶ τὰ νῦν.

ΘΕΑΙ. Εἶπες.

D. τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον] διαμαχητέον om. Bodl. Vat. et pr. Ven. II. Mox pro ἐλεγχθέντων Bodl. Vat. Ven. II. Par. B. Flor. i. λεχθέντων. vitiose. Zitt. ἐλεγχέντων.

P. 242. τῷ πατρικῷ λόγῳ νῦν] νῦν, vulgo neglectum, tuentur Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.

Εἶπον νῦν δήπου λέγων] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Editt. omnes Εἶπον που νῦν δὴ λ.

Aristoph. Plut. v. 48. Notum illud vel Lafinorum usu est.

E. εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν] Hoc αὐτῶν aut ideo additur, quia Sophistae ars supra dicta est φανταστική εἶναι, aut propterea quod opponuntur statim artes, quae in iis versantur. Articulum τῶν ante ὅσαι abunde illustrabunt quae exposuit Matthiae Gr. §. 287. 1. conf. ad Phaedon. p. 75. B.

P. 242. Ἄλλ' ἡμᾶς — εἶρξῃ] De duplici accusativo v. Matthiae Gr. §. 421. 1. et

Heindorf. ad h. l.

Εἶπον νῦν δήπου λέγων—] Sic verba dicendi diversae originis saepenumero iunguntur. Notissimum est Homericum illud φωνῆας προσηύδα; notum item Herodoteum ἔλεγε φάς, et ἔφη λέγων. Neque apud alios infrequens est λέγων verbis dicendi sic additum. Sophocli. Aiac. v. 756. ἔλα γὰρ αὐτὸν θίας Ἀθάνης μῆνις, ὡς ἔφη λέγων. ad quem locum v. intpp. Exempla collegerunt Heindorf. ad h. l. Fischer. ad Weller. IV. 46. Wesseling.

ΞΕ. Φοβούμαι δὴ τὰ εἰρημένα, μὴ ποτε διὰ ταῦτά σοι μανικός εἶναι δόξω παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω. σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα, εἰάν περ ἐλέγχωμεν.

ΘΕΑΙ. Ὡς τοίνυν ἔμοιγε μηδαμῆ δόξων μηδὲν πλημμελεῖν, ἂν ἐπὶ τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἴης, θαρρόων ἴδι τούτου γε ἔνεκα.

Cap. XXX. ΞΕ. Φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἀρξάτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ παῖ, τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι.

ΘΕΑΙ. Ποίαν δὴ;

ΞΕ. Τὰ δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς ἔχειν ἐπισκέψασθαι.

C. τεταραγμένοι μὲν ὤμεν] Sic Ven. Z. et corr. Coisl. cum edit. Bas. 2. Vulgo erat μένωμεν.

ἔστις πρόποτε ἐπὶ χρ(ο)σιν] Pro ἐπὶ, quod codd. omnes uno Coisl. excepto tuentur, vet. edit. habent περὶ. Etiam Euseb. Praep. Evang. XIV. 4. p. 724 sqq. scribit ἐπὶ, ita ut post ἔστις

ad Herodot. I. 122. Abresch. ad Aeschyl. I. 168. Bornemann. ad Symp. p. 150. Respicitur ad verba p. 239. B.

μανικός εἶναι δόξω παρὰ πόδα μ.] Politic. p. 302. B. ὀξύτερον μὲν αὐτὰ γινόμενα τοῦ καιροῦ καὶ θάττω καὶ σκληρότερα φαινόμενα ὑβριστικὰ καὶ μανικὰ λέγοντες, τὰ δὲ βραδύτερα καὶ μαλακώτερα δεῖλὰ καὶ βλακικὰ. Dicit igitur sese manικόν habitum iri, quippe quum sibi parum constet. Nam μεταβάλλειν ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω dicitur etiam qui sibi non constat et prae dubitatione vel consilii inopia se huc et illuc versat; v. ad Gorg. p. 481. E. Phaedon. p. 96. A. — παρὰ πόδα Hesychio interprete est ἐσθῆως.

B. σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν] Suidas: Ἐμὴν χάριν συντάσσεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἔνεκεν παρὰ Πλάτων. Sed σὴν χάριν et ἐμὴν χάριν non uni Platoni proprium esse, verum

ab omnibus scriptoribus frequentari, abunde docebunt quae collegit Koenius ad Gregor. Corinth. p. 32. ed. Schaefer.

ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι —] H. e. ἀναγκαιοτάτον ἡμᾶς τρέπεσθαι τήνδε τὴν ὁδόν. Nimirum multo latius patet huius attractionis usus, quam vulgo arbitrantur. v. Matthiae Gr. §. 297.

C. Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης —] Hoc εὐκόλως, gutmüthig, behaglich, nunc leniter negligentiae crimen significat, quod Parmenides alii que in definiendis iis, quae esse iudicaverint, in se ad miserint. Nempe τὸν ὄντων natura propterea ab iis multipliciter definita est, quod alius alias huius vocabulo subiecit significaciones. Nam τὰ ὄντα vel rerum principia intellexerunt adspectabilia, vel voluerunt esse id, quod sensibus ereptum sola mente et animo cerneretur. Sed utroque in genere rursus multum inter sese

σθαι πρῶτον, μὴ πη τεταραγμένοι μὲν ὤμεν περὶ C ταῦτα, ῥαδίως δ' ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες.

ΘΕΑΙ. Λέγε σαφέστερον ὃ λέγεις.

ΞΕ. Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διαιεῖσθαι καὶ πᾶς ὅστις πρόποτε ἐπὶ κρίσιν ὠρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστι.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγέσθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν, ὁ μὲν ὡς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πη, τοτὲ δὲ καὶ φίλα γινόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ D

interponat ἡμῖν. Sed pronomine codices Platonis carent.

τοτὲ δὲ καὶ φ(ι)λα] V. ποιέ, invitis codd., qui maximam partem τοτὲ scriptum exhibent. καὶ additum nuper e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Euseb. l. c. et Theodoret. Gr. Affect. Cur. II. p. 731. ed. Schulz.

dissenserunt, quippe eius, quod vere esset, vi et natura non satis diligenter explorata.

παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν] H. e. ὡς πασὶν οὖσιν ἡμῖν. Usus hic paene legitimus, Homer. Iliad. VI. v. 295. ἀστήρ δ' ὡς ἀπέλαμπε. Aeschyl. Theb. v. 53. λέοντων ὡς Ἄρην δεδορκότων. h. e. ὡς λέοντων Ἄρην δεδορκότων. Ibid. v. 388. μάχης δ' ἔρῶν, ἵππος χαλιῶν ὡς κωτασθμαίων, μένει, ὅστις βοῆν σάλπιγγος ὀρμαίνει κλύων. Ibid. v. 494. βαρχᾶ πρὸς ἀλκήν, Θυιάς ὡς φόβον βλέπων, ubi φόβον βλέπων ad Hippomedontem referas. Ib. v. 130. πᾶς γὰρ ἐπιπλήτας καὶ πεδοσιβῆς λεῶς σμήνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσῶν. Sophocl. Philoct. v. 703. παῖς ἄτερος ὡς φίλας τιθῆνας, h. e. ὡς παῖς ἄτερος φίλας τιθῆνας. Eurip. Bacch. v. 167. πόλος ὅπως ἅμα ματέρει φορβάδι. Aristoph. Nubb. v. 258. ὄμοιοι Σωκράτην ὡς περ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσεται, h. e. με ὡς περ τὸν

Ἄθ. Pindar. Olym. I. 2. ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πύρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μέγαντος ἔξοχα πλούτου. Sed addamus Platonica. Legg. IX. p. 878. A. τοῖς ἄνω τοῦ γένους τίδ' ὡς ἐκείνων, εἰσποιούντας. praeter quem locum Heindorfius apte comparavit haec: Legg. I. p. 645. B. περὶ θανάτων ὡς ὄντων ἡμῶν, h. e. περὶ ἡμῶν ὡς ὄντων θανάτων. Politic. p. 260. C. ἢ μᾶλλον τῆς ἐπιτακτικῆς ὡς ὄντα αὐτὸν τέχνης θήσομεν. Phileb. p. 18. D. μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθῆξαιτο προσεπιῶν. Et sic etiam infra p. 254. E. οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτεῖον.

ὡς τρία τὰ ὄντα] Intelligentur Ionicorum quorundam placita, qui unam materiae vim statuebant, cui adiungebant duas vires oppositas, quae iungendi ac discernendi potentiam haberent. v. Tennemannii Histor. Philos. p. 69 sq. ed. 1. Unde dicitur ἅττα πη αὐτῶν ἐνίοτε

τροφὰς τῶν ἐχόνων παρέχεται· δύο δὲ ἕτερος εἰ-
πών, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συν-
οικίξει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἑλεα-
τικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἐπιπροσθεὶν
ἀρξάμενον, ὡς ἐνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων,

D. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν] Hoc recepi ex Par. CH. Ven. Z.
Flor. a. b. c. Eusebio et Theodoret. Editt. omnes ἡμῶν. Post
ἔθνος Euseb. addit ἕπαν. Pro πάντων Theodoret. ἀπάντων. Idem
dein om. οὕτως et pro τοῖς μύθοις, habet τοὺς μύθους, quod pro-

ἀλλήλοις πολεμῶν, τότε δὲ καὶ
φίλα γινόμενα παρέχονται γά-
μους τε καὶ τόκους καὶ τρώφας
τῶν ἐχόνων, aliqua nunc
inter se quodammodo pu-
gnare, nunc amicitia iun-
cta nuptias et partus et
prolis educationes ostend-
ere. Ipsa verba satis indicant
certam aliquam scholam signifi-
cari, cuius placita admodum ce-
lebrata essent.

D. δύο δὲ ἕτερος εἰπών
—] Veluti Archelaus, Anaxa-
gorae discipulus, qui teste La-
ertio II. 16. ἔλεγε δύο εἶναι αἰ-
τίας γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυ-
χρὸν. Fuit haec sententia plu-
rimorum, qui de rerum natura
adspectabili philosophati sunt. v.
Isocrates De Antidos. p. 118.
ed. Orell. — συνοικίξει τε
αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι, iungit
matrimonio et nuptui dat.

ἀπὸ Ξενοφάνους — ἀρξά-
μενον] H. e. inde ab Xeno-
phane facti; de quo loquendi
genere v. ad Symp. p. 173. D.
Remp. VI. p. 498. C. Alcib. I.
p. 104. A. Fuit enim Xeno-
phanes auctor ac princeps scho-
lae Eleaticorum, qui omnia unum
esse docuerunt. v. Davis. ad
Cicer. Academ. II. 37. et Kar-
sten De Xenophane p. 92 sqq.
Quo magis mirum accidit, quod
haec eadem sententia etiam anti-
quioribus attribuitur, verbis
his, καὶ ἐπιπροσθεὶν. At enim

vero solet Plato praestantissi-
mas quasque philosophorum sen-
tentias ad venerandae antiquita-
tis origines referre, quod idem
facit Aristoteles Metaphys.
XII. 8. Quo ipso significat, eius-
modi opiniones non derrepente
ortas esse, sed radices quasi
suas defixas habere in aëro oc-
culto: simul vero etiam innuit
eas vel ab originis antiquitate
habere commendationem gravis-
simam, quandoquidem antiquissi-
ma quaeque proxima ad divini-
tatem accedant. Phileb. p. 16.
D. θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπων δό-
σεις, ὡς γε καταφαίνεται ἐμοί,
ποθεν ἐκ θεῶν ἐξήλθη διὰ τινας
Προμηθεὺς ἅμα φανοτάτω τινὲ
πυρὶ, καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ, κρεῖτ-
τονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν
οἰκοῦντες, ταύτην φήμην παρέ-
δωσαν, ὡς ἔξ ἐνὸς μὲν καὶ πολ-
λῶν ὄντων τῶν αἰεὶ λεγομένων εἶ-
ναι. Similiter Theaet. p. 152.
C. τῶν Ἡρακλειτέων, ἣ ὡς περ
οὐ λέγεις, Ὁμηρεῖων καὶ ἐπιπα-
λαιωτέρων κ. τ. λ. Pertinent
huc illa Tim. p. 32. A. πεισιτόν
τοῖς ἐμπροσθεν εἰρηκόσιν, ἐχό-
νοις δὲ θεῶν οὖσαν. et Legg.
XII. p. 615. B. πολλά καὶ τοῖς
ἐμπροσθεν καλῶς εἰρηται.

ὡς ἐνὸς ὄντος — καλου-
μένων] Participium ὄντος prae-
dicato accommodatum; nam
proprie scribi debuerat: ὡς (τῶν)
πάντων καλουμένων ὄντων ἐνός.
v. Krüger. De Attractione

οὕτω διεξέροχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελίαι
τινες ὕστερον Μοῦσαι ξυννεοήκασιν, ὅτι συμπλέκειν
ἀσφαλέστατον ἀμφότερα καὶ λέγειν, ὡς τὸ ὄν πολλά
τε καὶ ἓν ἐστίν, ἐχθρὰ δὲ καὶ φιλία συνέχεται. δια-
φερόμενον γὰρ αἰεὶ ξυμφέρεται, φασὶν αἰεὶ συντονώτε-

babat Heindorfius.

καὶ Σικελίαι τινες] Sic Simplific. in Arist. Phys. I. p. 11.
Bodl. Vat. Ven. II. pro vulg. Σικελίαι. Indidem dedi ξυννεοήκα-
σιν pro vulg. ξυννεοήσαν.

p. 67 sqq. et quae scripsimus
ad Menon. p. 79. E.

Ἰάδες δὲ καὶ Σικελίαι τι-
νες M.] Significatur Heracli-
tus Ephesus et Empedocles
Agrigentinus. Nam Heraclitus
statuebat πάλυτον ἀμμιον, ita
ut omnia existimanda essent δια-
φερόμενα αἰεὶ ξυμφέρεσθαι ὡς περ
ἀμμιον τὸν τε καὶ λῦμα.
v. Plat. Sympos. p. 187. A.
Aristot. Eth. 8. 2. p. 1155,
6. ed. B. Stob. Phys. I. p. 58.
Diog. Laërt. IX. 7. unde eius
Μοῦσαι vocantur συντονώτεροι,
sive intentiones, eleganti ver-
borum usu: omnia enim ille vo-
lebat oriri perpetua element-
orum tanquam fidium quadam in-
tentione. Quippe in arte musica
τὰ σύντονα colorum, qui vocan-
tur, genera opponuntur τοῖς μα-
λακοῖς. Unum et multa vero
Heraclitus eatenus dicitur sta-
tuisse, quatenus universum qui-
dem per se unum et consentiens
esse iudicavit; sed ita tamen,
ut ex eius, quod esset, et illi-
us, quod non esset, discordia
ac certamine oriretur. Paulo
alia fuit sententia Empedoclis.
Qui quanquam et ipse eatenus
statuit unum et multa esse, quia
quatuor naturae elementa cen-
suit universum principio unum
effecisse, sed postea haec esse
distracta rursusque conciliata,
siquidem naturae vires iis re-
spondentes, Amicitia diversa in
unum coniunxerit, Discordia

unum in diversa rapuerit: tamen
in eo ab Heraclito multum dis-
cessit, quod eam contentionem
atque pugnam iudicavit non esse
perpetuam. Censuit enim modo
multa in unum coalescere, mo-
do unum in multa discedere;
verss. 89 sqq. ed. Karsten. eam-
que vicissitudinem nunquam ces-
sare, mutatis perpetuo Amicitia-
e ac Discordiae vicibus, ita
ut utriusque quasi regni vices
certo temporis orbe essent cir-
cumscriptione; ibid. vv. 67 sqq.
et 93 sqq. Enimvero si rem ad
vium resecurimus, sic ille sibi
persuaserat: principio unum fu-
isse omnia harmonia iunctum,
tum intrasse Discordiam et unum
in diversa distraxisse, postea
rursus suo tempore venisse Ami-
citiā distractaque elementa in
mundi formam composuisse; sic
ambas illas vires quasi luctari
inter se perpetuo eamque lucta-
tionem pro lege naturae haberi
oportere. v. Karsten. in Opere
praestantissimo De Empedocle
p. 363. Quum igitur Em-
pedocles alternis modo unum
esse universum et amore iun-
ctum, modo multa et Discordia
dissociatum statuerit; facile iam
intelligitur, cur Μοῦσαι Σικελί-
αι dicantur μαλακώτεροι, quippe
quae illud αἰεὶ τὸ πᾶν οὕτως
ἔχειν quasi relaxarunt nonnihil,
hoc est mitigarunt et emolive-
runt. Illustrat hunc locum Sim-
plicius ad Phys. Aristot. I.

ραι τῶν Μουσῶν· αἱ δὲ μαλακώτεραι τὸ μὲν αἰεὶ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν, ἐν μέρει δὲ τότε μὲν ἐν εἶναι φασὶ τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης, το-
 243 τὲ δὲ πολλὰ καὶ πολέμιον αὐτὸ αὐτῷ διὰ νεῖκος τι. ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἶρηκε, χαλεπὸν, καὶ πλημμυλὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν· ἐκείνο δὲ ἀνεπίφθονον ἀποφήνασθαι.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὠλιγόρησαν· οὐδὲν γὰρ φροντίσαντες εἶτ' ἐπακολούθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴτε ἀπολειπόμεθα, περαινουσι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι.

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν τις αὐτῶν φθέγγηται λέγων, ὡς ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται πολλὰ ἢ ἐν ἢ δύο, καὶ θερμοῦν

E. τοτὲ μὲν ἐν εἶναι φασί] Bodl. Vat. Ven. Π. ὁ εἶναι pessime.

P. 243. τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι] V. αὐτοὶ ἕκαστοι, in vitis codicibus.

B. ἢ ἐν ἢ δύο] Sic Bodl. Vat. Ven. ΠΞ. Coisl. Par. BC. Flor. i. cum edit. Bas. 2. Vulgo ἢ δύο ἢ ἐν.

Ξυλῆς ὅ τι λέγουσιν] Ξυλῆς Bodl. Vat. Ven. ΠΑΣ. Vind. Par. BC. Zitt. cum Ald. Bas. 1. 2. Alii libri Ξυλῆς habent,

fol. 6. et sqq. Petr. Petitus Misc. Obs. II. 10. Praeterea lectu digna sunt quae Sturzii in Empedocle quum alibi passim, tum maxime p. 515 sqq. exposuit.

P. 243. ταῦτα δὲ πάντα — ἐπιτιμᾶν] haec omnia autem num quis illorum recte dixerit an secus, difficile est diiudicare (χαλεπὸν i. e. quod χαλεπὸν διαιτεῖν); atque absonum et prisca antiquitate venerandis in tantis rebus (οὕτω μεγάλα) opprobria obiicere velle. Dissentimus enim cum Heindor-

fio οὕτω μεγάλα κλεινοῖς iungendum arbitrato, quod esset ex poeta aliquo lyrico deproptum. Idem fallitur etiam in eo, quod verbum κλεινός putat ab orationis pedestris scriptoribus non usurpari: usus enim eo ipse Plato est saepius, ut Legg. IV. p. 721. C. Reip. II. p. 368. A. Eandem sententiam habes Legg. X. p. 886. C. ἢ τοῖς ἀκούουσιν ἐβ μὲν εἰς ἄλλο τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἔχει, οὐ γὰρ διὸν ἐπιτιμᾶν παλαιοῖς οὐσιν, quem locum Heindorfius comparavit.

B. ἄλλοθι πη διακρίσεις — ὑποτιθεῖς] quum alibi secretiones ponat et con-

αὐ ψυχρῶ συγκραυνύμενον, ἄλλοθι πη διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθεῖς, τούτων, ὧ θεαίτητε, ἐκαστοτε σύ τι πρὸς θεῶν Ξυλῆς ὅ τι λέγουσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοῦτό τε τὸ νῦν ἀπορούμενον ὁπότε τις εἶποι, τὸ μὴ ὄν, ἀκριβῶς ὤμην Ξυλιέναι. νῦν δὲ ὄρᾳς ἴν' ἐσμέν αὐτοῦ πέρι τῆς ἀπορίας.

ΘΕΑΙ. Ὅρῶ.

ΞΕ. Τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἦττον κατὰ τὸ ὄν ταῦτόν τοῦτο πάθος εὐληφέστες ἐν τῇ ψυχῇ περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φασὶν καὶ μανθάνειν ὁπότεν τις αὐτὸ φθέγγηται, περὶ δὲ θάτερον οὐ, πρὸς ἀμφότερα ὁμοίως ἔχοντες.

ΘΕΑΙ. Ἰσως.

ΞΕ. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων ἡμῖν ταῦτόν τοῦτο εἰρήσθω.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

pauci Ξυλῆς, ut Par. E. a. sec. m. et Zitt. conf. ad p. 238. E.

τὸ νῦν ἀπορούμενον] τὸ om. Bodl.

C. οὐχ ἦττον κατὰ τὸ ὄν] V. οὐχ ἦττον καὶ κατὰ τὸ ὄν. Omittunt καὶ codd. omnes, uno Ven. Z. excepto. Pro ταῦτόν, quod debetur Coisl. Flor. a. b. c., vett. edit. ταῦτό.

ταῦτόν τοῦτο εἰρήσθω] Sic Bodl. Vat. Ven. ΠΑΣΣ. Coisl. Vind. Par. BCH. Flor. a. b. c. i. Zitt. Nam hic quoque vett. edit. ταῦτό τοῦτο.

cretiones. Frustra est coniectura Heindorfii, ante ἄλλοθι voculam ἢ excidisse putantis.

τοῦτό τε τὸ νῦν ἐπ.] Habes hic rursus te istud ἀνεπιπόδοτον; cui respondent inferius paullo verba haec: οὐχ ἦττον κατὰ τὸ ὄν κ. τ. λ. v. ad Phaedon. p. 63. C. Sententia haec est: Sicuti olim adolescens mihi videbar intelligere, quid esset τὸ μὴ ὄν, quum tamen revera non intelligerem; ita fortasse etiam in eo, quod est, nobis accidet, quod licet vi-

deamur plane perspectum habere, tamen fortasse item penitus ignoremus.

C. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προ.] H. e. ὡς ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται πολλὰ ἢ δύο ἢ ἐν, καὶ θερμοῦν αὐ ψυχρῶ συγκραυνύμενον. Haec eadem igitur significat tantam habere obscuritatem ac difficultatem, ut clare perspicueque intelligi non possint. Verum de his rebus, multis illis atque variis (πολλῶν), alio loco disputatum iri significat: nunc ante omnia de eo exponere instituit, quod esse dicatur.

Cap. XXXI. ΞΕ. Τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν πέρι
D καὶ μετὰ τοῦτο σκεπόμεθ', ἂν δόξῃ· περὶ δὲ τοῦ
μεισίου τε καὶ ἀρχηγῶ πρώτου δὴ σκεπτόμεν.

ΘΕΑΙ. Τίνος δὴ λέγεις; ἢ δῆλον, ὅτι τὸ ὄν φῆς
πρῶτον δεῖν διερευνησασθαι, τί πόθ' οἱ λέγοντες
αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται;

ΞΕ. Κατὰ πόδα γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. λέ-
γω γὰρ δὴ ταύτη δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς,
οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυρριζομένων ὡς· Φέρε,
ὁπόσοι θεσμὸν καὶ ψυχρὸν ἢ τινα δύο τοιοῦτα τὰ
πάντ' εἶναι φατε, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν

D. ἀρχηγῶ πρώτου δὴ σκεπτόμεν] V. πρῶτον, adversan-
tibus Bodl. Vat. Ven. A. E. Vind. Coisl. Zitt. et editt. Ald. Bas. 2.
Pro δὴ, quod suppeditarunt Bodl. Vat. Ven. II., editt. omnes cum
ceteris codd. mss. ἄν.

Κατὰ πόδα γε] Male Bodl. Vat. et pr. Ven. II. κατὰ πολ-
λά γε.

ταύτη δεῖν ποιεῖσθαι] V. ταύτην, praeter auctoritatem
librorum meliorum omnium.

ἐπ' ἀμφοῖν φθέγγεσθε] V. ἐπ' om. praeter auctoritatem
codicum omnium.

D. Τίνος δὴ λέγεις;] Re-
petendum περὶ, cuius usus exem-
pla bene multa ad Menon. p. 80.
C. Cratyl. p. 408. D. Symp. p.
202. B. collegimus. Unus Poli-
ticus haec habet p. 268. D. 283.
C. 295. B. 297. E. 304. D. E.
Etiam poetae scenici hunc usum
loquendi admodum frequentarunt.

κατὰ πόδα γε — ὑπέλα-
βες] E vestigio cepisti.

οἷον — ἀναπυρριζομέ-
νους] Est haec epexegetis
praecedentis ταύτη, pro quo
vulgo legebatur ταύτην. Con-
structionem abunde illustravimus
ad Phaedon. p. 59. A.

Φέρε, ὁπόσοι θεσμ.] Re-
prehendit primum eos, qui quum
plura statuunt rerum naturae
elementa vel principia, tamen
his ipsis rursus τὸ εἶναι attri-

buant. Quamobrem argumen-
tatur in hunc fere modum. Quod
esse dicimus, sive τὸ ὄν, aut
diversum quiddam est ab illis
rerum principiis inter se pugnan-
tibus, aut idem prorsus, quod
illa, aut denique idem, quod
unum aliquod illorum. Iam si
diversum est ab ambobus, si-
quidem duo statuuntur, tria
sane exoriuntur rerum principia:
veluti calidum et frigidum
si sumuntur, tertium ad ea
ens accedit; sin unum de plu-
ribus esse iudicatur, unum tan-
tum revera est, alterum non
est, quod absurde ita statui fa-
cile apparet; si denique id quod
est idem est atque omnia, con-
sequitur, ut unum tantummodo
sit rerum omnium principium,
quandoquidem ita calidum pa-
riter atque frigidum idem est
quod τὸ ὄν.

φθέγγεσθε, λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; τί E
τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον
παρὰ τὰ δύο ἐκεῖνα, καὶ τρία τὸ πᾶν, ἀλλὰ μὴ δύο
ἔτι καθ' ὑμᾶς τιθῶμεν; οὐ γὰρ που τοῖν γε δυοῖν
καλοῦντες θάτερον ὄν ἀμφοτέρω ὁμοίως εἶναι λέγετε·
σχεδὸν γὰρ ἂν ἀμφοτέρω ἔν, ἀλλ' οὐ δύο εἴτην.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΞΕ. Ἄλλ' ἄρα τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἄλλ', ὦ φίλοι, φήσομεν, κἂν οὕτω τὰ δύο 244
λέγοι' ἂν σαφέστατα ἔν.

οὐ γὰρ που τοῖν γε] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Flor.
i. Vett. editt. πω. v. infra.

E. ἀλλ' οὐ δύο εἴτην] V. ἣτην, quod ex Bodl. Vat. Ven.
II. A. Coisl. Vind. Par. BCE. Flor. a. b. c. i. Zitt. mutatum. v.
Buttmann. Gr. Ampl. T. I. p. 528. ed. 2.

Ἄλλ' ἄρα τὰ ἄμφω] V. ἄρα γε τὰ ἄμφω. Sed γε om. codd.
praeter Ven. E. omnes. Pro ἄρα Ald. Bas. 1. 2. Flor. a. c. Zitt.
et teste Bastio Vat. ἄρα. Id unice placet.

P. 244. κἂν οὕτω τὰ δύο] κἂν Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.
Vett. editt. καλ. Tum pro vulg. λέγοιτε Bodl. Vat. Ven. II. λέγοι-
το. Coisl. λέγοι', unde natus error.

E. οὐ γὰρ που τοῖν γε
δυοῖν] De particulis οὐ γὰρ
που — γε v. ad Euthyphron. p.
2. A. Perperam olim πω scri-
bebatur, quod nunc ex codd.
praestantissimis correctum nemo
rursus depravare audebit.

Ἄλλ' ἄρα τὰ ἄμφω —]
ambo illa, frigidum pa-
riter atque calidum. Pro
ἀλλ' ἄρα γε, quod dedit Ste-
phanus, Ald. Bass. et codd.
mss. non pauci scriptum exhibent
ἀλλ' ἄρα γε. Quae scri-
ptura ob additum γε displicet.
Itaque γε retento scribendum
ἄρα γε. Verum ignorant istud
γε codd. omnes uno Par. E. ex-
cepto. Itaque dubium est, utrum
ἄρα servandum an ἄρα scriben-
dum sit. Et hoc quidem pla-
cuit I. Bekkero; placuit item
Schneidero ad Remp. T. I.

p. 171. qui tamen quod Bekke-
rum censet ex codd. mss. ita
dedisse ἄρα, magnopere fallitur.
Nam codd. nostri quidem cum
Bekkerianis iis, quos Bastius
quoque inspexit, iuxta atque an-
tiquissimae editiones ἄρα perscri-
ptum habent. Nobis, fatemur
enim, ἄρα unice verum videtur,
quippe quod multo sit fortius
et elegantius languido isto ἄρα.
Nam urgetur ea vocula ultima
pars argumentationis, quam Elea-
ticus significat quasi necessitate
quadam iam concedendam esse,
ita tamen, ut simul significet,
id quod commemoretur, non
esse eiusmodi, ut recte probari
non possit. Sic ἀλλ' ἄρα intel-
ligendum est etiam De Rep. II.
p. 374. B. ubi vim eius non as-
secutus Schneiderus est.

ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα εἰρηκας.

ΞΕ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡμεῖς ἠπορήκαμεν, ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν, ὁπόταν ὄν φθέγγησθε. δῆλον γάρ, ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γινώσκετε, ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ μὲν φόμεθα, νῦν δ' ἠπορήκαμεν. διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται πᾶν B τούναντίον. Ταῦτα δὴ λέγοντες τε καὶ ἀξιούντες παρὰ τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι πλεον ἐνὸς λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι, μῶν, ὦ παῖ, τι πλημ-
μελήσομεν;

ΘΕΑΙ. Ἡμιστά γε.

Cap. XXXII. ΞΕ. Τί δέ; παρὰ τῶν ἐν τὸ πᾶν λεγόντων ἄρ' οὐ πευστέον εἰς δύναμιν τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν;

πάλαι γινώσκετε] V. πάλω, quod emendatum e Bodl. Vat. Coisl. Par. BCH. et rec. Ven. E. Flor. a. b. c. i. et edit. Bas. 1. 2.

B. ἄρ' οὐ πευστέον] πιστευτέον Vat. Ven. II. S.

C. Τίς οὖν αὐτοῖς ἡ μ. τ.] Sic Bodl. Vat. Ven. AII. Vind.

P. 244. ὁπόταν ὄν φθέγγησθε] H. e. vocabulum ὄν φθ. Noli τὸ ὄν legendum suscipari. conf. ad Theaet. p. 183. A.

τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν.] H. e. τὰ παρ' ὑμῶν λεγόμενα. Quod monemus, ne quis verba παρ' ὑμῶν cum μανθάνειν coniungat. De collocatione verborum v. ad Phaedon. p. 88. A. — τὸ δὲ τούτου, quum tamen prorsus contrarium fiat. De τὸ δέ sic usurpato v. ad Apolog. Socr. p. 23. A.

B. μῶν, ὦ παῖ, τι πλημμελήσομεν.] Encliticum τι sic collocatum tetigimus ad Phaedr. p. 258. A. Parmenid. p. 137. B.

Τί δέ; παρὰ τῶν ξν —] Hunc totum qui sequitur locum

usque ad p. 245. E. περὶ τῶν ἐμπροσθεν αἰεὶ ἠθθέντων πλάνην exscripsit Simplicius ad Aristot. Phys. I. f. 19. b.

Τὸ δὲ τοίνυν ἀποκρινέσθωσαν] Ad hoc igitur respondeant. Nam τὸ δὲ idem est quod πρὸς sive εἰς τὸδε: quem tamen loquendi usum diligenter tenendum est tantummodo in neutris pronominum locum habere. Nam nemo quisquam Graecorum dixerit τὴν ἐρώτησιν ἀποκρίνεσθαι pro πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀποκρίνεσθαι. Sed de his iam alibi explicatum est.

C. δυοῖν ὀνόμασιν] V. Matthiae Gr. §. 436. 3.

Τὸ τε δύο ὀνόματα —] Argumentatur adversus Eleaticos, unum esse ens statuentes,

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἀποκρινέσθωσαν. Ἐν πού φατε μόνον εἶναι; Φαμὲν γάρ, φήσουσιν. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δέ; ὄν καλεῖτέ τι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πότερον ὅπερ ξν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρώ- C
μενοι δυοῖν ὀνόμασιν, ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Τίς οὖν αὐτοῖς ἡ μετὰ τοῦτ', ὦ ξένη, ἀπόκρισις;

ΞΕ. Δῆλον, ὦ Θεαίτητε, ὅτι τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ πρὸς τὸ νῦν ἐρωτηθὲν καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὅτιοῦν οὐ πάντων ῥᾶστον ἀποκρίνασθαι.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τό τε δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι μηδὲν θέμενον πλὴν ἐν καταγέλαστόν που.

Coisl. Par. BCEH. Flor. b. i. Zitt. et Simplicius in Phys. Arist. I. fol. 19. b. Vitiose vet. editt. τοῖς ὄν. Indidem ὦ ante ξένη insertum et mox πάντων pro πάντως repositum.

Τὸ τε δύο ὀνόματα] V. δέ, quod mutatum e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. et sec. m. Ven. A. Par. EF. itemque Simplicio.

hunc fere in modum. Si unum, inquit, ab ente non est diversum, primum quidem perquam erit ridiculum confiteri, duo esse nomina, quum tamen nihil nisi unum statuatur; deinde illud quoque mirum accidet, quod dicendum erit esse nomen ali-quod, cuius nulla sit ratio. Nam sive ponitur nomen esse a re diversum, certe duo quaedam ponuntur: sive illud idem quod res sit existimatur, aut nullius rei nomen afferetur, aut si cuius rei nomen allatum fuerit, certe efficietur, ut nomen nominis tantummodo nomen sit, nullius alius rei, et ut unum quidem unius sit unum tantum, non nominis hoc unum sit, h. e. unum ad se ipsum quidem referatur, nec vero cum nomine

ulla contineatur ratione ac necessitudine. In his pro τὸ δὲ δύο ὀνόματα rectissime nuper ex codd. et Simplicio repositum τὸ τε δύο ὄν, ita ut te respondeat verbis sequentibus Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδ., in quibus ἀποδέχεσθαι τινος λέγοντος est dicentem aliquem probare, ut Phaed. p. 92. A. Euthyphr. p. 9. D. al. Iam vero posterioris huius enuntiati partis rationes rursus sic examinantur, ut duae afferantur argumentationis partes. Quamobrem τε post Τιθεῖς interpositum item referendum est ad sequentia: καὶ μὴν ἐν ταυτὸν γε αὐτῷ τ. quod qui non perspectum habebant, ii τε mutaverunt in γε, quod etiam a Stephano ita factum videmus.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχασθαι τοῦ λέ-
D γοντος, ὡς ἔστιν ὄνομα τι λόγον οὐκ ἂν ἔχον.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τιθεῖς τε τὸ ὄνομα τοῦ πράγματος ἕτερον
δύο λέγει πού τινα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἂν ταῦτόν γε αὐτῷ τιθῆ ὄνομα,
ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν, εἰ δέ τι-
νος αὐτὸ φήσει, συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνο-
μα μόνον, ἄλλον δὲ οὐδενὸς ὄν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Καὶ τὸ ἐν γε, ἐνὸς ἐν ὄν μόνον, καὶ * οὐ *
τοῦ ὀνόματος αὐτὸ ἐν ὄν.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

D. λόγον οὐκ ἂν ἔχον] Sic codd. praestantissimi atque plu-
rimi unanimi consensione. Vett. editt. ἔχου.

Τιθεῖς τε τὸ ὄνομα] V. γε, invitis codd. plerisque omnibus.

D. καὶ * οὐ * τοῦ ὀνόματος αὐτὸ ἐν ὄν.] Editt. καὶ τοῦτο
ὄνόματος αὐτὸ ἐν ὄν. Pro καὶ τοῦ ὀνόματος Bodl. Flor. i. et
teste Bastio Vat. καὶ τοῦ ὀνόματος. Ex utraque scriptura extudi-
mus καὶ οὐ τοῦ ὀνόματος. Bekker. de coniectura Schleierm. dedit
αὐτὸ τὸ.

ἢ ταῦτόν φήσουσι τούτῳ] θήσουσι τοῦτο Bodl. Vat. Ven. II.

D. ἢ μηδενὸς — εἰ δέ τι-
νος] Post ἢ per quamdam con-
structionis enallagen εἰ δέ τινος
κ. τ. λ. infertur, quod genus
constructionis in anacoluthis nu-
merare debebant, qui nuper de
his peculiari opera exposuerunt.
Verum hi sua fere aliis sublege-
runt, nihil proprii in medium
afferentes.

καὶ τὸ ἐν γε, ἐνὸς ἐν ὄν
μόνον — αὐτὸ ἐν ὄν.] Vett.
editt. καὶ τοῦτο ὀνόματος αὐτὸ
τὸ ἐν ὄν. Quam lectionem
Schleiermacherus probante
Heindorfio et Bekkero ita
mutavit, ut αὐτὸ τὸ ἐν ὄν corri-

geret, hoc sensu: Und auch
das Eins, welches dann
nur des Einen Eins ist,
auch dieses sei wiederum
nur eines Namens Eins;
Atque unum, quatenus est
unius tantum unum, hoc
quoque nominis rursus
unum esse efficietur. At
enim vero ita sententiam scripto-
ris perverti manifestum est. Nam
hic certe voluit significare, isto
modo mutuum nominis atque
unius rationem sublatum iri.
Quamobrem pro καὶ τοῦτο ὀνό-
ματος aliud quid requiritur, quod
quale sit, docent librorum vete-
rum testimonia. Etenim Bastio

ΞΕ. Τί δέ; τὸ ὅλον ἕτερον τοῦ ὄντος ἐνὸς ἢ
ταῦτόν φήσουσι τούτῳ;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ φήσουσι τε καὶ φασίν; E

ΞΕ. Εἰ τοίνυν ὅλον ἐστίν, ὡςπερ καὶ Παρμενί-
δης λέγει,

πάντοθεν εὐκύκλου σφαιρῆς ἐναλίγκιον ὄγκῳ,
μεσσοῦθεν ἰσοπαλὲς πάντῃ· τὸ γὰρ οὔτε τι μεῖζον
οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεῶν ἐστὶ τῆ ἢ τῆ,
τοιούτων γε ὄν τὸ ὄν μέσον τε καὶ ἔσχατα ἔχει, ταῦ-
τα δὲ ἔχον πᾶσα ἀνάγκη μέρη ἔχειν. ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε μεμερισμένον πάθος μὲν 245
τοῦ ἐνὸς ἔχειν ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσιν οὐδὲν ἀποκω-
λύει, καὶ ταύτῃ δὴ πᾶν τε ὄν καὶ ὅλον ἐν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ;

E. οὔτε τι βαιότερον] τι vulgo aberat invitis codd. pleris-
que omnibus. Pro βαιότερον, quod habent Bodl. Coisl. Vind., vulgo
βεβαιότερον. Indidem sumtum πελέναι, pro quo vulgo erat πέλει.
Bodl. χρεῶν.

ἔσχατα ἔχει] V. ἔσχατον, quod solus Par. E. cum Flor. a.
c. habet. Pro ἔχει Stephanus de coniectura Cornarii ἔχειν scripsit:
quod etsi libri mss. nonnulli habent, tamen Bodl. Vat. Coisl. Ven.
Ξ. Vind. Flor. b. i. Zitt. ἔχει tumentur.

et Gaisfordio testibus Vat.
225. et Bodl. s. Clarck. scrip-
tum habent καὶ τοῦ ὀνόματος.
Eandem lectionem ex Flor. i.
enotatam habemus. Quod ver-
rissimum esse putamus, modo
post καὶ inseratur οὐ. Enimvero
τοῦτο ex οὐ τοῦ depravatum.
Veram rationem his dudum in
chartas coniectis vidimus etiam
ab Astio esse perspectam.

Τί δέ; τὸ ὅλον ἕτερον —]
Aliam nunc affert rationem, cur
Eleaticorum placitum impro-
bandum videatur. Unum illud
suum, quod ens appellat, in-
quit, etiam totum aliquod esse
volunt; unde Parmenides ei

sphaericam figuram attribuit. Ex
quo sequitur habere illud etiam
divisionem atque constare parti-
bus. Quod si ita est, ipsum
unum quidem esse non potest,
quamquam πάθος ἔχειν τοῦ ἐνὸς
potest καὶ inseratur οὐ. Enimvero
omnes in unum collectae pro
uno habentur.

E. ὡςπερ καὶ Παρμενί-
δης λέγει] De his Parmenidis
versibus dixit Karsten Parme-
nen. Reliqq. p. 182 sqq.

P. 245. ἐπὶ τοῖς μέρεσι
πᾶσιν] H. e. partibus omni-
bus in unum iunctis. Mox τὸ
ἐν αὐτό est unum absolutum.

ΞΕ. Τὸ δὲ πεπονθὸς ταῦτα ἄρ' οὐκ ἀδύνατον αὐτό γε τὸ ἐν αὐτὸ εἶναι;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ἀμερῆς δῆπου δεῖ παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἐν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρησθαι.

ΘΕΑΙ. Δεῖ γὰρ οὖν.

B ΞΕ. Τὸ δὲ γε τοιοῦτον, ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν, οὐ συμφωνήσει τῷ λόγῳ.

ΘΕΑΙ. Μανθάνω.

ΞΕ. Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄν τοῦ ἐνός οὕτως ἐν τε ἔσται καὶ ὅλον, ἢ παντάπασιν μὴ λέγωμεν ὅλον εἶναι τὸ ὄν;

ΘΕΑΙ. Χαλεπὴν προβέβληκας αἴρεσιν.

ΞΕ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. πεπονθὸς τε γὰρ τὸ ὄν ἐν εἶναι πως οὐ ταῦτὸν ὄν τῷ ἐνὶ φαίνεται, καὶ πλεονα δὴ τὰ πάντα ἐνός ἔσται.

ΘΕΑΙ. Ναί.

C ΞΕ. Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὄν ἢ μὴ ὅλον διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος, ἢ δὲ αὐτὸ τὸ ὅλον, ἐνδεῆς τὸ ὄν ἑαυτοῦ ξυμβαίνει.

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

P. 245. B. συμφωνήσει τῷ λόγῳ] V. τῷ ὄλῳ. Bodl. Vat. Ven. P. Flor. i. τῷ ὄλῳ λόγῳ: reliqui cum Simplicio τῷ λόγῳ ὄλῳ. Utrumque dittoγραφία natum putamus.

πάθος ἔχον τὸ ὄν τοῦ ἐνός] Sic cum Bekkero scripsimus

B. Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄν —] Utrum igitur τὸ ὄν ita tantum unum erit atque totum, si πάθος ἔχει τοῦ ἐνός (neque absolute unum est), an omnino non dicamus τὸ ὄν esse totum? In his pro πάθος ἔχον τὸ ὄν vet. edidit. et codd. mss. omnes scriptum exhibent πάθος ἔχον τὸ ὄλον, quod felicissime emendavit Schleiermacherus, probante etiam Heindorfio, Bekkero, Astio.

πεπονθὸς τε γὰρ τὸ ὄν —] Hic quoque τε referendum est ad proximam responsionem:

Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὄν κ. τ. λ. Quod monere placuit, ne quis hoc loco abutatur ad confirmandam opinionem eorum, qui τε γὰρ putarunt esse etenim, quod Graece καὶ γὰρ, non item τε γὰρ dicitur. πλεονα τὰ πάντα κ. τ. λ. das Ganze würde mehr als Eins sein. Nam ita τῷ ὄντι ipsum unum tanquam attribueretur, quo unitatis tollitur ratio.

τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος] Sc. ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνός. — ἢ δὲ αὐτὸ τὸ ὄλον, ac si ipsum per se τὸ ὄλον extat.

C. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν

ΞΕ. Καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον ἑαυτοῦ στερόμενον οὐκ ὄν ἔσται τὸ ὄν.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Καὶ ἐνός γε αὖ πλείω τὰ πάντα γίνεταί, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὅλου χωρὶς ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληγότες.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ ὄντος δὲ γε τὸ παράπαν τοῦ ὅλου, ταῦτά τε ταῦτα ὑπάρχει τῷ ὄντι, καὶ πρὸς τῷ μὴ εἶναι μῆδ' ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΞΕ. Τὸ γενόμενον αἰεὶ γέγονεν ὅλον, ὥστε οὔτε οὐσίαν οὔτε γένεσιν ὡς οὔσαν δεῖ προσαγορεύειν [τὸ ἐν ἢ] τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τιθέντα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασιν ἔοικε ταῦθ' οὕτως ἔχειν.

ΞΕ. Καὶ μὴν οὐδ' ὅποσον οὖν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι· ποσόν τι γὰρ ὄν, ὅποσον ἂν ἢ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε.

ΞΕ. Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπο-

de coniectura Schleiermacheri. Libri omnes τὸ ὄλον τοῦ ἐνός.

C. ταῦτά τε ταῦτα] V. ταῦτά τε ταῦτά, in vitis codd.

D. Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία] ἄλλας μυρίας Heindorf. ex cod. Reg.

λόγον —] Concludit rationem sic: τὸ ὄν non est ὄλον per accidens, ita ut ad unum absolutum referatur; τὸ ὄλον autem per se solum extat; id, quod est, semet ipso privatur. Quum enim τὸ ὄλον αὐτὸ extra illud positum sit, τὸ ὄν non potest esse ὄλον, et id, quod est, erit id, quod non est.

D. τὸ ἐν ἢ τὸ ὄλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τ.] Verba τὸ ἐν ἢ videntur ex glossemate nata esse, id quod Schleiermacherus rectissime iudicavit. Nam per totam hanc argumentationem de iis quidem sermo

est, qui τὸ ὄλον τοῖς οὔσιν eximant; de iis, qui τὸ ἐν tollant, non disseritur. Heindorfius scribendum putabat τὸν τὸ ὄλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τ.

Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπ.] Heindorfius ex uno Paris. ἄλλας μυρίας dedit, Astio aliisque suffragantibus. Sed nullus praeterea codex eam lectionem tuetur, ut propemodum de illius codicis fide dubitem. Nec vero mutatione opus videtur, quandoquidem ἄλλα μυρία neutro genere dicitur sicuti πλείω, εἰσίνω, et similia. Menexen. p. 235. B.

Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

Ερίας ζαστον ειληφός φανείται τῷ τὸ ὄν εἶτε δύο τινε εἶτε ἐν μόνον εἶναι λέγοντι.

ΘΕΑΙ. Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαινόντα· συναπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου, μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρον περὶ τῶν ἐμπροσθεν αἰεὶ ῥηθέντων πλάνην.

Cap. XXXIII. ΞΕ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μὴ πάντας μὲν οὐ διεληλύθαμεν, ὅμως δὲ ἰκανῶς ἐχέτω· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὐ̄ θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν, ὅτι τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὃ τί ποτ' ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν πορεύεσθαι χρὴ καὶ ἐπὶ τούτους.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἕοικέ γε ἐν αὐτοῖς οἶον γιγαντομαχία τις εἶναι διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους.

E. πάντας μὲν οὐ διελ.] Sic Euseb. Praep. Ev. XIV. p. 725. C. Libri Platonis πάντ μὲν οὐ διελ.
P. 246. B. εἴ τις τί φησι] τι additum ex Par. BCH. Flor. a. b. c. ante Bekker. editiones ignorabant.

ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. ubi plura rei exempla posuimus. Neque male Bernhard. Syntax. p. 335. cum hoc loco contendit illa Aristoph. Rann. v. 90. τραγωδίας ποιοῦντα πλείω ἢ μῦθια.

E. ἕτερον ἐξ ἄλλου] De hac utriusque vocabuli coniunctione v. supra ad p. 224. C.

Τοὺς μὲν τοίνυν διακρίβ. Intelliguntur ii philosophi, qui τὸ ὄν sive τὰ ὄντα investigare, et quanam essent rerum principia, definire studuissent. In quorum numerum retulit Ionicos, Eleatas, Heraclitum, Empedoclem. Qui autem de τῷ μὴ ὄντι subtiliter quaesivisse dicuntur, nulli certe alii sunt quam omnes ii, qui, quanam ratio inter τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν intercederet, indagare conati sunt: quorsum pertinent ipsi Eleatici et Megarici, et qui τὸ μὴ ὄν ne cogitari quidem posse censuerunt, Gorgias, Protagoras,

Antisthenes, alii. Hos igitur fateatur sese οὐ πάντας διεληλυθέναι, idque rectissime. Certe quidem eos, qui de non-ente disputavissent, haudquaquam omnes recensuit. Sed pro πάντας, quod cum Heindorfio ex Euseb. Praep. Evang. XIV. p. 725. C. restituimus, vet. edit. et codd. mss. omnes habent πάντ. Nec tamen id verum rectumque est. Nam hoc posito Eleaticus diceret hoc: Eos igitur, qui de ente et non-ente subtiliter disputarunt, utique non percensuimus. v. Protag. p. 338. E. Quod absurdum est; recensuit enim nonnullos, quanquam non omnes tetigit.

τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας] H. e. eos, qui minus subtiliter de ente et non-ente philosophantur. De ἄλλως v. Ruhnk. ad Tim. p. 199. Intelligit primum eos, qui οὐδὲν rerum omnem in corporibus quaerebant, sicuti faciebant Atomi-

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἔλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δοῦς περιλαμβάνοντες. τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων δυσχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον, ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα, ταῦτόν σῶμα καὶ οὐσίαν ὀριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων εἴ τις τί φησι μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τὸ παράπαν καὶ οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν.

ΘΕΑΙ. Ἡ δεινὸς εἶρηκας ἀνδρας· ἤδη γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συγχοῖς περιέτευχον.

ΞΕ. Τοιγαροῦν οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες μάλα εὐλαβῶς ἀνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθέν ἀμύνονται, νοητὰ ἅττα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι· τὰ δὲ ἐκείνων σώματα καὶ τὴν

συγχοῖς περιέτευχον] Bodl. Vat. Ven. II. Euseb. προσέτευχον. Verum id redolet interpretamentum. Hesych. περιέτευχον· συνέτευχον. conf. Heindorf. p. 381.

stici; deinde illos, qui in unis ideis statuebant rerum veritatem contineri. De utrisque enim deinceps exponitur. Hos igitur leniter carpit tanquam pinguius rem tractantes.

P. 246. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ —] Eisdem homines facete descripsit philosophus etiam Theaet. p. 155. E. sqq. ubi item acerrimo sale perficantur. Praeter Atomisticos maxime etiam de Aristippo cogitandum esse facile assentimur Schleiermachero Prooem. ad Sophist. p. 135. et Theaet. p. 183. de hac re disputanti. — De ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δοῦς περιλ. tenendum, vocabulum ἀτεχνῶς in dictis communibus, proverbialis, et comparationibus frequentari; de quo usu v. ad Euthyphron. p. 2. A. 5. C. et Euthydem. p. 292. E. 303. D. Ion. p. 534. E. Remp. VIII. p. 548. A. Lachet. p. 187. B. Char-

mid. p. 154. B.

B. Τοιγαροῦν οἱ πρὸς ἀπτοῦς ἐμφ.] Acutissime pervidit Schleiermacherus pertinere haec ad primos scholae Megaricae doctores. v. Prooem. ad Sophist. p. 134 sq. Quam quidem conjecturam ipse duplici firmavit argumento. Primum quidem urget hoc, quod quum haec de discrimine οὐσίας et γενέσεως doctrina Parmenidea sit, tamen aliis quibusdam philosophis tribuatur, quibus iam Plato, posteaquam Parmenidem antea taxavit, tanquam aequalibus et familiaribus lenius adverteretur. Deinde verissime admonet, Megaricos praeter dialecticam etiam haud pauca alia ab Eleaticis mutua sumsisse, idque etiam in doctrina de ente ita ab iis factum videri. His addit denique, quod etiam bellum istud immane adversus Democriti assectatores atque Aristippum cum

C λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ δια-
φραύοντες ἐν τοῖς λόγοις γένεσιν ἀντ' οὐσίας φρο-
μένην τιὰ προσαγορεύουσιν. ἐν μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα
ἀπλετος ἀμφοτέρων μάχη τις, ὧ Θεαίτητε, αἰεὶ ξυν-
έστηκεν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος
λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας.

ΘΕΑΙ. Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα;

ΞΕ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἰδεσιν αὐτὴν τιθεμένων
ῥῆζον· ἡμερώτεροι γάρ· παρὰ δὲ τῶν εἰς οἶμα πάντα
D ἐλκόντων βία χαλεπώτερον, ἴσως δὲ καὶ σχεδὸν ἀδύ-
νατον. ἀλλ' ὧδε μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δοῦν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Μάλιστα μὲν, εἰ πῃ δυνατὸν ἦν, ἔργῳ βελ-
τίους αὐτοὺς ποιεῖν· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγγωρῆι, λόγῳ
ποιῶμεν, ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν

C ἀπλετος ἀμφοτέρων] Euseb. ἀπλετος, quod est pro-
prium poetarum. v. intpp. ad Moer. p. 24. et Ruhken. ad Hymn.
in Cerer. v. 83.

D εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγγωρῆι] Bodl. ἐγγωρῆ. Quod si ve-
rum est, ἀν δὲ τοῦτο scribendum. Solere enim ἀν post εἰ ita usur-

hac ratione planissime conveniat.
Quod autem gravissimum est,
quae infra p. 238. C — E. et
249. C. exponuntur, ea nos qui-
dem Megaricorum fuisse placita
certo exploratum habemus. Ete-
nim profecti illi a Parmenidis de
Ente sententia statuebant ideas
tanquam singulas quasdam illius
formas ac species, quas tamen
volebant esse rigidas, immotas,
nulliusque communitatis et vari-
ationis capaces, ne scilicet οὐ-
σίας constantia ac sempiternitas
in iis desideraretur. Aristot.
Metaphys. XIV. 4. τῶν δὲ τὰς
ἐκινήτους οὐσίας εἶναι λε-
γόντων οἱ μὲν φασιν αὐτὰ τὸ
ἐν τῷ ἀγαθῷ ἀπὸ τοῦ εἶναι
οὐσίας μέντοι τὸ ἐν αὐτοῦ φόντο
εἶναι μάλιστα. Quae ubi con-

tenderis cum loco Dio g. Laërt.
II. 106. ubi agitur de Euclide
Megarico: οὗτος καὶ τὰ Παρμε-
νίδεια μετεχειρῆσει· οὗτος ἐν
τῷ ἀγαθῷ ἀπεφάνητο πολλοῖς
δυνάμειν καλούμενον, κ. τ. λ.
hic omnino de Megaricis cogitari
oportere haudquaquam dubita-
bis. Sed fusius nuper de his
rebus exposuimus in libro primo
Prolegg. ad Parmenidem p. 55
sqq. et 60 sqq. — βιαζόμενοι,
h. e. contententes et pu-
gnantes, ut p. 241. D. v. ad
Theæt. p. 162. E.

C γένεσιν ἀντ' οὐσίας]—
H. e. non οὐσίαν esse, quam illi
statuant, sed generationem per-
petuo agitaram censent. — ἐν
μέσῳ, quasi in τῷ μεταχρῆσθαι
s. spatio inter duas acies

ἐθέλοντας ἀν ἀποκρίνασθαι. τὸ γὰρ ὁμολογηθὲν παρὰ
βελτιόνων που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων· ἡμεῖς
δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τάληθές ζητοῦμεν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα.

Cap. XXXIV. ΞΕ. Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους
γεγονότας ἀποκρίνασθαι σοι, καὶ τὸ λεχθὲν παρ'
αὐτῶν ἀφερμήνευε.

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται.

ΞΕ. Λεγόντων δὴ θνητὸν ζῶον εἰ φασὶν εἶναι τι.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Τοῦτο δὲ οὐ οἶμα ἐμψυχον ὁμολογοῦσι;

ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΞΕ. Τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχὴν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τί δέ; ψυχὴν οὐ τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δὲ
ἀδικὸν φασὶν εἶναι, καὶ τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ
ἄφρονα;

pari, alibi docuimus.

ὁμολογηθὲν παρὰ βελτιόνων] Bas. 2. et Steph. errore
περὶ β.

E. παρ' αὐτῶν ἀφερμήνευε] V. ἀφερμήνευε. Receptam
lectionem tuentur Bodl. Vat. Ven. P. A. Coisl. Par. B. E. Flor. b.

medio. — De voc. ἀπλετος v.
Pierson. ad Moer. p. 24.

D. Μάλιστα μὲν — εἰ δὲ
τοῦτο μὴ ἐγγ.] Genus loquen-
di affatim illustrarunt Boeckh.
in Plat. Min. p. 87. Krüger.
ad Dionys. p. 27. Herrmann.
ad Lucian. De conscrib. hist. p.
284. Addimus Plat. Theag.
p. 125. B. τύραννος γενέσθαι
μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων,
εἰ δὲ μὴ, ὅ τινος πλειστον. De-
mosthen. de Coron. p. 260.
ed. Reisk. ὧστε μάλιστα μὲν μὴ
θεῖναι τὸν νόμον τούτων, εἰ δὲ
μὴ, καταβαλόντα ἔαν ἐν ὑπομο-
σῆ. Ibid. p. 282. μάλιστα μὲν
τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν διατη-
ρεῖν καὶ τὰς συνθήκας, εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τὸ βουλεύεσθαι δοῦναι
χρόνον τῇ πόλει.

E. τὸ λεχθὲν παρ' αὐ-
τῶν ἀφερμήνευε] Quod de
coniectura reposuit Heindor-
fius ἀφερμήνευε pro vulgato
ἀφερμήνευε, id nunc optimorum
codicum auctoritate ita firmatum
est, ut de eius veritate nulla
esse possit controversia. Enim-
vero ἀφερμήνευε est ad ali-
quid exponere sive insuper
explicare; quod hic qui-
dem, ubi res non praeter aliam
quampiam explicanda significatur,
omnino absurdum est. Quan-
quam immerito dubitavit Hein-
dorffius, num ἀφερμήνευε us-
quam apud scriptores Graecos
reperiatur. Nam frequentissimum
esse verbi usum docuerunt Boi-
sonad. ad Philostrati Heroic.

E

247

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Ἄλλ' οὐ δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ τοιαύτην αὐτῶν ἐκάστην γίγνεσθαι, καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἐναντίαν;

ΘΕΑΙ. Ναί, καὶ ταῦτα ξύμφασιν.

ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν τό γε δυνατόν τῳ παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι πάντως εἶναι τι φήσουσιν.

ΘΕΑΙ. Φασὶ μὲν οὖν.

Β ΞΕ. Οὐσῆς οὖν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς καὶ τῶν ἐναντίων, καὶ δὴ καὶ ψυχῆς, ἐν ἣ ταῦτα ἐγγίγνεται, πότερον ὁρατὸν καὶ ἀπτόν εἶναι φασὶ τι αὐτῶν ἢ πάντα ἀόρατα;

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὁρατόν.

ΞΕ. Τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταῦτ' ἀποκρίνονται πᾶν, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφίσι σῶμά τι κεκτῆσθαι, φρόνησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον

P. 247. καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἐναντίαν] Editt. τὴν omitunt. Bodl. Vat. Ven. P. A. Coisl. Par. BD|CFH. Flor. a. b. c. i. τὴν ἐναντίαν. Recte. Nam plena oratio ferit haec: καὶ τὴν ἐναντίων ἔξει καὶ παρουσίᾳ τῶν ἐναντίων γίγνεσθαι τοιαύτην sc. ἐναντίαν.

B. οὐκέτι κατὰ ταῦτ' V. ταῦτα. Correctum ex Ven.

p. 302 sq. et Jacobsius ad Imagg. p. 635. et 656.

P. 247. B. Τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι λ.] Heindorfins, quoniam si perscrineret ad σῶμα, refigendum putabat: Τί δέ τῶν τοιούτων; μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν; sc. αὐτά. Qua mutatione certe non opus est. Nam genitivus τῶν τοιούτων est horum talium aliquid. Solet enim genitivus partitivus verbis omnis generis ita sine τε adiungi. v. ad Tim. p. 33. D. et 65. D. coll. Matthiae. Gr. §. 323. Sic in hoc ipso libro p. 232. B. ἀλλὰ ἀναλάβωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν σο-

φιστὴν εἰρημέων, ubi Heindorfium item errasse demonstravimus.

C. ἀλαχύνονται τὸ τολμᾶν] Constructionem abunde illustrabunt quae exposuit Aug. Matthiae. Gr. §. 543.

οὐ γὰρ αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες] „Spartii et ex ipsa terra nati; terrestres animae, quibus nihil commune cum τοῖς ἀνθρώποις et ἀοράτοις. Σπαρτοῦς dietos constat Cadmi socios, a Cadmo satos ac terra procreatos. Pausan. IX. 5. Schol. ad Apollon. Rhod. III. v. 1178. et 1185. Apollod. III. 4. lidem mox dicuntur οἱ

ὄν ἠρώτησας, ἀισχύνονται τὸ τολμᾶν ἢ μηδὲν τῶν ὄντων αὐτὰ ὁμολογεῖν ἢ πάντ' εἶναι σώματα δυσχρηρίζεσθαι.

ΞΕ. Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγονέναι ἄνδρες· ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπαισχυνθεῖεν οἱ γε αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες, ἀλλὰ διατείνοντ' ἂν πᾶν ὃ μὴ δυνατόι ταῖς χερσὶ ξυμπιέξαι εἰσὶν, ὡς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τὸ παράπαν ἐστί.

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οἶα διανοοῦνται λέγεις.

ΞΕ. Πάλιν τοίνυν ἀνερωτῶμεν αὐτούς· εἰ γὰρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον, ἐξαρκεῖ. τὸ γὰρ ἐπὶ τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα ξυμφυρῆς γεγονός, εἰς ὃ βλέποντες ἀμφοτέρω εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· εἰ δέ τι τοιοῦτον πεπόνθασιν, σκόπει, προτεινομένων ἡμῶν, ἄρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιούτ' εἶναι τὸ ὄν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; λέγε, καὶ τάχα εἰσόμεθα;

Ξ. et Par. F. In Flor. i. est *κατὰ τὰ αὐτὰ*. Verum vidit Heindorf.

C. γεγονέναι ἄνδρες] Vett. editt. οἱ ἄνδρες. Libri ἄνδρες. Hinc cum Bekkero scripsimus ἄνδρες.

D. εἰ δέ τι τοιοῦτον π.] δὲ Heindorf. pro δὴ, quod libri mordicus tenent. Sed vide infra in commentariis.

γῆγενεῖς. v. Valckenar. ad Eurip. Phoen. v. 670. p. 256. Heindorf.

D. τὸ γὰρ ἐπὶ τε τούτοις ἅμα — ῥητέον] Nam quod his pariter atque illis, quae sunt corporea, natura proprium est, ad quod respicientes utraque esse censent (i. e. in quo essentiam eorum positam arbitrantur) hoc iis dicendum est. Dein vulgo scribatur: τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν, εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπόνθασιν. σκόπει, προτ. quam scripturam tenuit etiam Bekkerus. Verum nihil profecto

molestius est hoc asyndeto in σκόπει, προτειν. u. τ. λ. quod vel unum sufficit ad excitandam in legentium animis malam suspicionem. Tolerabilior redditur oratio, ubi cum Bas. 1. et 2. verba haec: „Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν, εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπόνθασιν.“ Theaeteto tribuerimus, quae ratio Cornario et Fischeri placuit. Quanquam nec sic omnis eximitur scrupulus, quandoquidem ista, εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπόνθασιν, difficultate non exigua premuntur. Itaque haud aegre obsecuti sumus Heindorfio, qui δὴ in δέ mutato locum integritati suae restituit.

ΞΕ. Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιοῦν κεκτημένον δύ-
 νωμιν εἶτ' εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον ὀτιοῦν πεφυκὸς εἶτ'
 Ε εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φαυλοτάτου,
 καὶ εἰ μόνον εἰσάπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι· τί-
 θεμαι γὰρ ὄρον ὀρίζειν τὰ ὄντα, ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο
 τι πλὴν δύναμις.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἐπεὶπερ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ἐν
 τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο.

ΞΕ. Καλῶς· ἴσως γὰρ ἂν εἰσύστερον ἡμῖν τε καὶ
 248 τούτοις ἕτερον ἂν φανεῖη. πρὸς μὲν οὖν τούτους τοῦτο
 ἡμῖν ἐνταῦθα μενέτω ξυνομολογηθῆν.

ΘΕΑΙ. Μένει.

Cap. XXXV, ΞΕ. Πρὸς δὴ τοὺς ἐτέρους ἴω-
 μεν, τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους· σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ
 τούτων ἀφεσημένευε.

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται.

ΞΕ. Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν χωρὶς που διελομέ-
 νοι λέγετε; ἢ γάρ;

τὸ καὶ ὁποιοῦν κεκτημένον] Post ὁποιοῦν vet-
 edit. cum plerisque codd. inserunt *ινά*. Sed omittunt pronomen
 Bodl. Vat. Ven. II. Neque eo opus est; et videtur ex glossemate
 fluxisse. Dein Bodl. Vat. Ven. II. corrupte *δύναμιν εἶ τις ποιεῖν*
ἕτερον, qualia interdum certe commemorasse iuvat, ne his codicibus
ἀναμαρτητά tribuatur. Vitium extat etiam in Aldin.

Ε. ἴσως γὰρ ἂν εἰς ἕσπερον] ἂν vulgo omissum, serva-
 runt Vat. Ven. II. A. Coisl. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. i.

P. 248. Πρὸς δὴ τοὺς ἐτέρους ἴωμεν] δὴ Bodl. Vat.

εἶτ' εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον
 ὀτιοῦν πεφυκός] quod na-
 tura sua sive in aliud quid-
 vis efficax est, sive vel
 tantillum per levissimum
 quid afficitur. Male haec
 verba exposuerunt interpretes,
 non perspicientes illi, *ποιεῖν τι*
 interdum Platoni esse: auf et-
 was einwirken, sich thätig
 zu etwas verhalten; quem
 loquendi usum tetigimus ad The-
 aetet. p. 159. E. Neque Schlei-
 ermacherus verum est asse-
 cutus, qui vertit: es sei nun

ein Anderes zu irgend et-
 was zu machen. De καὶ εἰ
 v. ad Phaedon. p. 71. B.

Ε. τίθεμαι γὰρ ὄρον ὀρί-
 ζειν —] Nihil profeceris locum
 sic cum Heindorfio exponens:
 Pono enim, definitionem
 continere ea quae sunt,
 ut sint nihil aliud quam
 vis. Nam ita nos quidem τὸν
 articulum ante ὄρον desideramus.
 Accedit quod Plato scripsisset
 potius τὸν λόγον ὀρίζειν. Quo-
 circa prorsus assentior Boeck-

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσει δι' αἰσθήσεως
 κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄντως οὐ-
 σίαν, ἣν αἰεὶ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχειν φατέ, γέ-
 νεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως.

ΘΕΑΙ. Φαμέν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ κοινωνεῖν, ὃ πάντων ἀριστοὶ, τί
 τοῦθ' ἡμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν λέγειν φῶμεν; ἄρ' οὐ τὸ νῦν
 δὴ παρ' ἡμῶν ῥηθέν;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμεως τινος ἀπὸ
 τῶν πρὸς ἄλληλα ξυνιόντων γιγνόμενον. Τάχ' οὖν,
 ὦ Θεαίτητε, αὐτῶν τὴν πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν σὺ
 μὲν οὐ κατακούεις, ἐγὼ δὲ ἴσως διὰ συνήθειαν.

ΘΕΑΙ. Τιν' οὖν δὴ λέγουσι λόγον;

ΞΕ. Οὐ συγχωροῦσιν ἡμῖν τὸ νῦν δὴ ῥηθέν πρὸς
 249 τοὺς γηγενεῖς οὐσίας πέρι.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

Ven. H. A. S. Vind. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. i. Zitt. Editt. omnes
 δέ. Hoc dicit; *Igitur iam* ad alteros transeamus, post-
 eaquam cum his nobis convenit.

παρὰ τούτων ἀφεσημένευε] Stephanus *ἀφεσημένευε* de suo
 dedit. Libri omnes recte *ἀφεσημένευε*.

Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν] Stephanus de coniectura Cornarii
 dedit: *τὴν μὲν οὖν γένεσιν*. Temere.

Β. λέγειν φῶμεν] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Vett.
 edit. ordine inverso *φῶμεν λέγειν*. De Ven. II. tacet tamen Bastius.

ἡ τοῦ ὀρίζων corrigen-
 titute Cornarii scripsit
 τὴν μὲν οὖν γένεσιν, quod mirum
 quantum recedit a fide librorum
 manu scriptorum.

τούτου βέλτιον λέγειν]
 Ne malis βέλτιον τι λέγειν, vide
 ann. ad Symp. 175. B. ubi plu-
 rima alia id genus exempla de-
 dimus.

P. 248. Γένεσιν, τὴν δὲ
 οὐσίαν —] H. e. τὴν μὲν γέ-
 νεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν. v. ad Pro-
 tagor. p. 330. A. et Remp. V.
 p. 451. E. Male Stephanus

auctoritate Cornarii scripsit
 τὴν μὲν οὖν γένεσιν, quod mirum
 quantum recedit a fide librorum
 manu scriptorum.

πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν]
 H. e. τὴν ὄντως οὐσίαν. Structu-
 ra verborum variata est perspi-
 cuitatis gratia et ut dativorum
 concursus evitaretur. Nam illud
 quidem non veremur, ne quis
 post οὐσίαν infinitivum *ἔνα* ex-
 cidisse suspicetur.

ΞΕ. Ἰκανὸν ἔθεμεν ὄρον που τῶν ὄντων, ὅταν τῷ παρῆ ἢ τοῦ πάσχειν ἢ δρᾶν καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον δύναιμι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν, ὅτι γενέσκει μὲν μέτεστι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμει, πρὸς δὲ οὐσίαν τούτων οὐδέτερου τὴν δύναιμι ἀριότιν φασίν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν λέγουσί τι;

ΞΕ. Πρὸς ὃ γε λεκτέον ἡμῖν, ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἔτι πυθέσθαι σαφέστερον, εἰ προσομολογοῦσι τὴν μὲν ψυχὴν γινώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γινώσκεισθαι.

ΘΕΑΙ. Φασὶ μὴν τοῦτό γε.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ γινώσκειν ἢ τὸ γινώσκεισθαι φατέ ποιήμα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρων; ἢ τὸ μὲν πάθος, τὸ δὲ θάτερον; ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδέτερου τούτων μεταλαμβάνειν;

ΘΕΑΙ. Δῆλον, ὡς οὐδέτερον οὐδέτερου· τὰναντία γὰρ ἂν τοῖς ἐμπροσθεν λέγοιεν.

D. ἢ τὸ μὲν πάθος, τὸ δὲ θάτερον] Desunt haec in Bas. 2. Coisl. Ven. A. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. Nec expressa sunt a Ficino. Heindorfius pro πάθος coni. ποιήμα: quo non opus.

Μανθάνω, τόδε γε] Bodl. Vat. Ven. II. μανθάνω: τὸ δὲ ὡς. Ven. AS. Vind. Par. BCEFH. Flor. a. c. Zitt. μανθάνω:

C. Ἰκανὸν ἔθεμεν ὄρον που τῶν ὄντων, ὅταν] De hac orationis forma ac specie contulisse iuvabit quae ad Phaedon. p. 68. B. adscriptissimus. conf. Schaefer. ad Demosth. p. 566. 10. et 877. ed. Reisk. ad Poet. Gnom. p. 186. Matthiae Gr. §. 481. 2.

D. Μανθάνω, τόδε γε] Sc. ἐναντίον τοῖς ἐμπροσθεν λέγοιεν ἂν. In veti. editt. ista: δῆλον ὡς οὐδέτερον οὐδέτερου — λέγοιεν ad hospitis orationem referuntur, ac Theaeteto tribuuntur haec: Μανθάνω τόδε

γε: quo facto hospes pergit inde ab verbis his: ὡς τὸ γινώσκειν εἶπερ ἔσται κ. τ. λ. Quae ratio quot quantisque incommo- dis prematur, exponere non attingit. Vitium primum sustulit Heusdius, quem sequuti sunt Heindorfius, Bekkerus, Astius.

E. ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν — ἔστος εἶναι] Negat verisimile esse, ideas esse rigidas, immutatas, immobiles, quales volebant esse qui οὐσίαις istas ἀκίνητους statuebant. Nam si

ΞΕ. Μανθάνω, τόδε γε, ὡς τὸ γινώσκειν εἶπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινώσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτῷ ξυμβαίνει πάσχειν. τὴν οὐσίαν δὲ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γινώσκόμενῃ ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθ' ὅσον γινώσκειται, κατὰ τοσοῦτον κινεῖσθαι διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δὴ φασιν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἠρεμοῦν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

ΞΕ. Τί δαὶ πρὸς Διός; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἢ ἡδίας πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρῆναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἄγιον νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἔστος εἶναι;

ΘΕΑΙ. Δεινὸν μὲντ' ἂν, ὃ ξένη, λόγον συγχωροῦμεν.

ΞΕ. Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν δὲ μὴ φῶμεν;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀμφοτέρω ἐνόητ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε φήσομεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά;

ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρόπον;

τὸ δὲ γε ὡς κ. τ. λ. In Bass. et Steph. loquendi partes sic distributae sunt: μεταλαμβάνειν; δῆλον ὡς — λέγοιεν. Θ. μανθάνω τόδε γε. Ξ. ὡς τὸ γινώσκειν κ. τ. λ. Sic etiam Ficinus. Sed v. infra. Continuunt inde ab ὡς τὸ γινώσκειν orationem priori interlocutori Coisl. Ven. E. Par. E.

P. 249. ἔστος εἶναι] Sic Bodl. Vat. Ven. II. V. ἔστος.

cognoscuntur, inquit, certe aliquo modo afficiuntur, quoniam quidquid cognoscitur, id cognoscendo moveatur et afficiatur necesse est. Neque probabile est ei, quod perfecte est, prorsus deesse motum, vitam, mentem, intelligentiam. Manifestum putamus haec ita disputari, ut ipsius Platonis rationem aperiant. Plato enim, quum ideas censeret esse sempiternas numinis divini cogitationes sive notionem ipsa rerum veritate expressas, profecto ideis etiam vim vigoremque quandam assi-

gnavit; quod qua ratione fecerit, nuper in Prolegomenis ad Parmenidem disputavimus. Quamquam cavendum est, ne cum existimemus ideas suas in ipsam mentem rationemque divinam commutavisse. In quem gravissimum errorem iuxta cum aliis nuper incidit H. Bonitzius Disputat. Platonic. p. 41 sq. qui ex hoc ipso loco efficere conatus est, ipsam mentem divinam in ideis numerari. Verum hic locus quomodo intelligendus sit, in Prolegomenis exposuimus.

ΞΕ. Ἄλλα δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζώην καὶ ψυχὴν, ἀκίνητον μέντοι τὸ παράπαν ἐμψυχον ὄν ἐστάναι;

B ΘΕΑΙ. Πάντα μοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται.

ΞΕ. Καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Συμβαίνει δ' οὖν, ὡς Θεαίτητε, ἀκινήτων τε ὄντων νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐὰν αὐτὰ φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωρῶμεν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταῦτόν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

C ΞΕ. Τὸ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ δοκεῖ σοι χωρὶς στάσεως γενέσθαι ποτ' ἂν;

Συμβαίνει δ' οὖν] γοῦν Flor. i. et Simplicius.

C. ἢ γινόμενον ἂν καὶ ὀποιοῦν] Pro ἂν Bodl. Vat. Ven. Π. habent αὐ. pessime. v. ad Tim. p. 21. D. Remp. V. p. 478. E. VIII. p. 562. A. Offenderunt igitur boni critici in hoc usu particulae ἂν cum participio consociatae. Par. F. ὀποιοῦν.

παντὶ λόγῳ μαχετέον] V. μαχητέον. Sed μαχετέον Bodl. Vat. Ven. Π. Α. Σ. Coisl. Vind. Par. BFEH. Zitt. Utrumque usitatum: unde singulis locis quid codd. suadeant diligenter observan-

P. 249. **B.** Συμβαίνει δ' οὖν—μηδαμοῦ] Certe consequitur, si immota sint, nemini usquam de ulla parte rationem et intelligentiam posse contingere. Pro δ' οὖν corrigendum videtur γοῦν, in quam coniecturam etiam Astium incidisse videmus; idque habet Flor. i. et Simplicius. Pro ἀκινήτων τε ὄντων, quod Heindorfius reponi iussit ἀκινήτων τε ὄντων τῶν ὄντων; non vidit ille, genitivum ex νοῦν pendere et μηδενὶ masculino genere esse accipiendum. Vocula τε, quam omisit Simplicius, hic quoque referenda est ad proximam hospitis Eleatici orationem. conf. p. 245. **B.** Respondent enim in sequentibus

καὶ μὴν αὐ.

B. ταῦτόν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξ.] In his ταῦτόν τοῦτο est pariter, item. Nam ad ἐξαιρήσομεν intelligitur αὐτὰ. Usum hunc vocularum, qui hic quoque interpretes latuit, exemplis demonstravimus ad Remp. VII. p. 535. D. et Sympos. p. 169. E. Mox ἢ γινόμενον ἂν idem est quod ἢ ὅτι γένοιτο ἂν; h. e. existere posse. v. annot. critic.

C. μήτε τῶν ἐν ἢ καὶ τὰ πολλὰ—] Τὸ ἐν immotum volebant esse Parmenides eiusque assectatores; sed τὰ πολλὰ εἶδη immobilia statuerunt Megarici. Utrosque igitur non audiendos esse censet ob eas causas, quas in superioribus exposuit. Nec

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Τί δ'; ἄνευ τούτων νοῦν καθορᾶς ὄντα ἢ γινόμενον ἂν καὶ ὀποιοῦν;

ΘΕΑΙ. Ἦιστα.

ΞΕ. Καὶ μὴν πρὸς γε τοῦτον παντὶ λόγῳ μαχετέον, ὅς ἂν ἐπιστήμην ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν ἀφανίζων ἰσχυρίζεται περὶ τινος ὀποιοῦν.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Τῷ δὴ φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι πᾶσα, ὡς εἰκεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα μήτε τῶν ἐν ἢ καὶ τὰ πολλὰ εἶδη λεγόντων τὸ πᾶν ἐσθηκὸς ἀποδέχεσθαι, τῶν τε αὐτῶν πανταχῇ τὸ ὄν κινούντων **D** μηδὲ τὸ παράπαν ἀκούειν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν παιδῶν εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεινημένα, τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν ξυναμφοτέρα λέγειν.

dum est. Itaque supra p. 241. **D.** διαμαχητέον reliquimus auctoritate codicum: De Rep. II. p. 380. **B.** ambigunt codd. Sed Sophocli. Antig. v. 1106. διαμαχητέον certam sedem habet. Damnat tormam μαχετέον A. Matthiae Gr. T. I. p. 510. ed. 3. sed conf. Lobeck. ad Phryn. p. 446. et Schneider. ad Remp. T. I. p. 195.

D. τῶν τε αὐτῶν πανταχῇ] Vett. editt. δὲ αὐ, quod tuentur teste Bastio Ven. Σ. Par. B. tuetur item Zittav.

vero eos probat, qui omnia perpetuo moveant, quod faciebant Heraclitei. Verum igitur in medio positum esse arbitratur, quum ei, quod est, et naturae suae constantia ac sempiternitas vindicanda sit et vero etiam attribuenda varietas atque motus. Post μήτε quod in altero membro inferitur τε αὐτῶν sequente μηδέ, alia id genus exempla ad Apol. Socr. p. 26. **C.** et Sympos. p. 223. **C.** adscripsimus. Dubitari tamen licebit, an servandum sit quod vett. editt. habent δὲ αὐ. Nam ita in altero membro cum maiore vi et gravitate negatur, audiendos esse qui omnia moveant. v. ad Remp. X. p. 608. **B.** Sed Codd. mss. si Bekkerum audimus, omnes

τε firmant; sin Bastio fides est, de quattuor libris, quorum lectiones fidelissime ab eo excerptas nos possidemus, duo tantum τε scriptum habent, ceteri veterem scripturam tuentur. Videtur igitur Bekkerus ἀνεκδοχικῶς totum pro parte posuisse, quod saepius ita ab eo factum esse meminimus.

D. κατὰ τὴν τῶν παιδῶν εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα—] Videtur respici ad lusum quendam puerorum, in quo ludentes dicebant, ὅσα ἀκίνητα, καὶ κεινημένα εἴη! Quod si vere coniecimus, ne litterula quidem loco movenda videbitur, planeque supervacanea esse Schleiermachi coniectura, legendum putantis: ὡς ἀκίνητα καὶ κεινη-

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

Cap. XXXVI. ΞΕ. Τί οὖν; ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ οὖν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Βαβαί μὲντ' ἂν ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ γνώσεσθαι περὶ τὴν ἀπορίαν
E τῆς σκέψεως.

ΘΕΑΙ. Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἰρηκας;

ΞΕ. ὦ μακάριε, οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι νῦν ἐσμὲν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείστη περὶ αὐτοῦ, φαινόμεθα δέ τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς;

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ γοῦν· ὅπη δ' αὖ λελήθαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ ξυνήμι.

ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέστερον, εἰ ταῦτα νῦν ξυνο-
250 μολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθῆμεν, ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ πᾶν θεριμὸν καὶ ψυχρόν.

ΘΕΑΙ. Ποῖα; ὑπόμνησόν με.

ΞΕ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ πειράσομαι γε δεῶν

ξυναμφοτέρα λέγειν] λέγει Bodl. Vat. Ven. P. Schleiermacher et Heindorfius legendum censent: ὡς ἀκίνητα καὶ κεννημένα τὸ οὖν τε καὶ τὸ πᾶν συναμφοτέρα λέγειν.

Βαβαί μὲντ' ἂν ἄρα] Bodl. βαβαί μεντᾶρα (sic). Par. F. pro μὲντ' ἂν in marg. μηδέν.

μένα τὸ οὖν τε καὶ τὸ πᾶν συναμφοτέρα λέγειν. Itaque nihil nisi comma post πᾶν sustulimus, ut cohaereant. τὸ οὖν τε καὶ τὸ πᾶν συναμφοτέρα λέγειν, sc. τὸ ἀκίνητον καὶ τὸ κεννημένον. Quae Winckelmannus ad Euthydem. p. 123. de hoc loco exposuit, ea nobis quidem haudquam satisfaciant, ut ea silentio praeterire satius ducamus.

Βαβαί μὲντ' ἂν ἄρα —] Corrupta haec esse quis dubitet? Cod. Par. F. pro μὲντ' ἂν habet μηδέν et pro περὶ πλήν. Quo usus Heindorfius hanc

conciinnavit loci scripturam: Βαβαί ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ μηδέν ἂν γνώσεσθαι περὶ τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. Id vero est hario-lari. Rectius scripseris μὲντ' αὖ, ut nihil nisi ἂν vitiatum putetur. Ita totius loci sententia haec erit: Papae, tamen vicissim, o Theaetete, quam mihi videmur nunc de eo cognituri esse quaestio-nis difficultatem! Frequens est βαβαί et βαβαί ἄρα sequentibus relativis, quibus exclamatio significatur. Phaedr. p. 236. E. βαβαί, ὦ μισέ, ὡς εὖ ἀνεῦ-

τοῦτο ἐρωτῶν σὲ καθάπερ ἐκείνους τότε, ἵνα ἅμα τι καὶ προτοίμην.

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.

ΞΕ. Εἶεν δὴ, κίνησιν καὶ στάσιν ἄρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Καὶ μὴν εἶναι γε ὁμοίως φης ἀμφοτέρα αὐτὰ καὶ ἐκάτερον;

ΘΕΑΙ. Φημί γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἄρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφοτέρα καὶ ἐκάτερον, ὅταν εἶναι συγχωρῆς;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΞΕ. Ἄλλ' ἐστάναι σημαίνεις λέγων αὐτὰ ἀμφοτέρα εἶναι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Τρίτον ἄρα τι παρὰ ταῦτα τὸ οὖν ἐν τῇ ψυχῇ τιθεῖς, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην, συλλαβῶν καὶ ἀπιδῶν αὐτῶν

E. εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες] εἰ τὰ Bodl. εἶτα Vat. Ven. P.

P. 250. δικαίως ἂν ἐπερωτηθῆμεν] Sic optimi pro vulg. ἐπερωτηθῆμεν.

B. Τρίτον ἄρα τι] Sic plurimi optimique libri. Vett. edit. τρίτον ἄρατι.

ρες. De Rep. II. p. 361. D. βαβαί —, ὡς ἐξῆμενος ἐκάτερον ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν. Ibid. V. p. 459. B. Alcib. I. 118. B. βαβαί ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἶον πάθος πέπονθας. Ibid. 119. C. βαβαί, οἶον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἰρηκας. Interponitur autem μὲντ' αὖ, ut cum admiratione quadam significetur, contrarium paene eorum, quae Theaetetus putaverat, evenire videri, siquidem controversia non composita sed nova dubitatio excitata sit.

P. 250. B. Τρίτον ἄρα τι παρὰ ταῦτα —] Ergo

tanquam tertium quiddam τὸ οὖν animo informans et quietem motionemque ab illo comprehendi existimans respiciensque illarum cum eo quod est (τῇ οὐσίᾳ) communitatem utrumque (et quietem et motum) esse dicis, h. e. et quietis et motus vim naturamque cum eo quod est copulari posse censens. Dein ἀπομαντεύσθαι de eo, qui quid non tam exploratum habet quam fore suspicatur, usurpatur a Platone saepissime, cuius rei exempla consignavimus ad Kemp. I. p. 349. A.

πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωσίαν, οὕτως εἶναι προσ-
εἶπας ἀμφοτέρω;

C ΘΕΑΙ. Κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαν-
τεύσθαι τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν καὶ στάσιν εἶναι
λέγωμεν.

ΞΕ. Οὐκ ἄρα κινήσις καὶ στάσις ἐστὶ ξυναμφό-
τερον τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον δὴ τι τούτων.

ΘΕΑΙ. Ἔοικε.

ΞΕ. Κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἄρα τὸ ὄν οὔτε
ἔστι κινεῖται οὔτε κινεῖται.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Ποῖ δὴ χρὴ τὴν διάνοιαν εἶτι τρέπειν τὸν
βουλόμενον ἐναργῆς τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῶ βε-
βαιώσασθαι;

ΘΕΑΙ. Ποῖ γάρ;

D ΞΕ. Οἶμαι μὲν οὐδαμῶς εἶτι ῥᾶδιον, εἰ γάρ τι
μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ ἔστι κινεῖται; ἢ τὸ μηδαμῶς ἐστὸς
πῶς οὐκ αὖ κινεῖται; τὸ δὲ ὄν ἡμῖν νῦν ἐκτὸς τού-
των ἀμφοτέρων ἀναπέφανται. ἢ δυνατόν οὖν τοῦτο;

ΘΕΑΙ. Πάντων μὲν οὖν ἀδυνατώτατον.

ΞΕ. Τόδε τοίνυν μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

εἶναι προσεῖπας] προσεῖπες Bodl. Vat. Ven. II. Par. BC.
Flor. a. b. c. i. (sed i a m. sec.).

C. Ποῖ δὴ χρὴ τὴν δ.] δὴ addunt Bodl. Vat. Ven. ΠΞΞ.
Vind. Flor. i. Zitt. Vulgo aberat.

D. μηδαμῶς ἐστὸς] V. ἐστὸς, quod e Bodl. Vat. mutatum.

πάσῃ συνεσχόμεθα] Sic Vat. Ven. II. Coisl. Par. BC.
Flor. a. c. Vulgo συνεσχόμεθα. Ven. Z. συνεχόμεθα, quod conie-
ctabat Heindorf.

D. πάσῃ συνεσχόμεθα
ἀπορίῃ] Heindorfius συ-
νεχόμεθα correxit. De aoristo
medii passivae posito conf. Phaedr.
p. 244. E. λῶσαν τῷ ὄρθῳς μα-
νέντι καὶ κατασχομένῳ. Theaet.
p. 165. B. ἐν φρέσιν συσχομένος.
Eurip. Hippol. v. 27. Φαίδρα
καρδίαν κατέσχετο ζῶντι δεινῷ.
ubi v. annot. Matthiae Gr. §.

496. 5.

E. καὶ θάτερον οὕτως
ἀναφαίνεσθαι] Infinitivus hic
temporis praesentis adeo offendit
Heindorfium, ut sine li-
brorum auctoritate scripserit ἀνα-
φαίνεσθαι. Quod nos quidem
factum nollemus. Nec quisquam
consilium viri docti probabit, qui
legerit nostra ad Phaedon. p. 67.

ΞΕ. Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοῦνομα ἐφ'
ὅ τι ποτε δεῖ φέρειν, πάσῃ συνεσχόμεθα ἀπορίῃ.
μὲνησαι;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Μῶν οὖν ἐν ἐλάττονι τιμῇ νῦν ἐσμὲν ἀπο-
ρίῃ περὶ τὸ ὄν;

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ μὲν, ὦ ξένη, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ἐν
πλείονι φαινόμεθα.

ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηρορη-
μένον· ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἴσου τὸ τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν
ἀπορίας μετελήφατον, νῦν ἐλλίψις ἤδη, καθάπερ ἂν
αὐτῶν θάτερον εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον
ἀναφαίνηται, καὶ θάτερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι· καὶ
ἐὰν αὖ μηδέτερόν ἴδῃν δυνώμεθα, τὸν γοῦν λόγον 251
ὅληπερ ἂν οἶοι τε ὤμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα
οὕτως ἀμφοῖν ἅμα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς.

ΞΕ. Λέγωμεν δὴ καθ' ὄντινα ποτὲ τρόπον πολ-
λοῖς ὀνόμασι ταῦτόν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγορευόμεν.

ΘΕΑΙ. Οἶον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ.

Cap. XXXVII. ΞΕ. Λέγωμεν ἄνθρωπον δήπου
πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες, τὰ τε χρώματα ἐπιφέρου-
τες αὐτῷ καὶ τὰ σχήματα καὶ μεγέθη καὶ κακίας καὶ

P. 251. διωσόμεθα οὕτως] Sic libri omnes. Heindorf.
coni. διωζόμεθα.

ταῦτόν τοῦτο ἐκάστοτε] ταῦτό vulgo. Illud suppedita-
runt Vat. Ven. II.

καὶ μεγέθη καὶ κακίας] V. καὶ τὰ μεγέθη. Articulum
om. Bodl. Vat. Ven. II. et Simplicius in Phys. Arist. I. fol. 21. b.
Recte. v. ann.

E. et Criton, p. 52. C. D.

P. 251. εὐπρεπέστατα διω-
σόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα] certe quidem orationem,
quam decentissime pote-
rimus, de utroque simul
profligabimus. Sed διωθεῖ-
σθαι valde dubitamus num us-
quam hac aut simili significatione
(veluti nostrum durchbringen)

Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

dicatur. Itaque Heindorfius
διωζόμεθα scripsit
sua. Verum nec διώκειν hic
apte positum est. Quamobrem
aliud vitium hic latet. Vide an
reponendum sit διασπόμεθα.
Nam medium quidem verbum in
hac sententiae ratione nihil uti-
que habet offensionis.

καὶ μεγέθη καὶ κακίας]

ἀρετάς, ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυθίοις οὐ μόνον
 B ἀνθρώπον αὐτὸν εἶναι φαιμέν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν καὶ
 ἕτερα ἀπειρα, καὶ τᾶλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον
 οὕτως ἐν ἑκάστῳ ὑποθήμενοι πάλιν αὐτὸ πολλὰ καὶ
 πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΞΕ. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γε-
 ρόντων τοῖς ὀψιμαθεῖσι θοίνην παρεσκευάζαμεν· εὐ-
 θὺς γὰρ ἀντιλαβεσθαι παντὶ πρόχειρον ὡς ἀδύνα-
 του τὰ τε πολλὰ ἐν καὶ τὸ ἐν πολλὰ εἶναι, καὶ δὴ-
 που χαίρουσιν οὐκ ἔωντες ἀγαθὸν λέγειν ἀνθρώπου,
 ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγαθὸν ἀγαθόν, τὸν δὲ ἀνθρώπου ἀν-
 C θρώπου. ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγώμαι,
 πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπονδακόσιν, ἐνίοτε προσβυ-
 τέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ γρόνη-

B. Ὅθεν γε, οἶμαι] τε Bodl. Vat. Ven. II.

C. καὶ πάσσοφον οιομένοις] N. πάσσοφον. Illam scri-
 pturam habent Bodl. Vat. Ven. II.

De articulo primis nominibus
 praemisso, sed ante cetera nomi-
 na non repetito, v. ad Euthyphr.
 p. 7. C. Criton. p. 47. C.

B. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς
 τε νέοις —] Fuerunt igitur illa
 aetate, qui suam cuique rei cen-
 serent esse proprietatem, omnem-
 que praedicati ac subiecti copu-
 lationem funditus tollerent. Ita-
 que volebant quidem hominem
 appellari; sed hominem magnum
 vel parvum, bonum vel malum,
 vocari non volebant. Hi qui-
 nam fuerint, ad coniciendum
 non est difficile. Nam primum
 quidem intelligendi sunt Sophi-
 starum, Gorgiae et Protagorae
 maxime, filii, in quorum nume-
 ro etiam habendus Antisthenes
 est, discipulus Gorgiae. Ma-
 xime vero tangi videntur Euthy-

demus et Dionysodorus, sicuti
 ex nomine ὀψιμαθεῖς colligimus.
 Nam hi quum ab ipso Platone
 in Euthydemo p. 272. B. seri
 studiorum fuisse perhibeantur;
 tum utuntur etiam argumenta-
 tionibus iis, quae ex hoc placito
 deductae sint, sicuti in Prolegg.
 ad Euthydem. p. 37. monuimus.
 Praeterea tanguntur etiam Me-
 garici, qui dudum scilicet hanc
 sapientiam fecissent suam. Certe
 quidem Plutarchus advers.
 Colot. p. 1119. c. s. 22. p. 573.
 Vol. V. I. ed. Wyttenb. auctor
 est, Stilponem in hoc decreto
 exornando multum fuisse. conf.
 Prolegg. nostra ad Parmenid. p.
 63 sqq. et Deyksius De Me-
 garicis p. 83 sq. Tangitur haec
 istorum hominum opinio etiam
 Phileb. p. 14. C. sqq. et Par-
 menid. p. 129. A. B. C. D. Ce-

σιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθναμακόσι, καὶ δὴ τι καὶ
 πάσσοφον οιομένοις τοῦτ' αὐτὸ ἀνευρηκέναι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἴνα τοίνυν πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ἢ
 τοὺς πάποτε περὶ οὐσίας καὶ ὅτιοῦν διαλεχθέντας,
 ἔστω καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσοις D
 ἐμπροσθεν διελέγεμεθα, τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λε-
 χθησόμενα.

ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δὴ;

ΞΕ. Πότερον μήτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ στά-
 σει προσέπτωμεν μήτε ἄλλο ἄλλῳ μηδὲν μηδενί, ἀλλ'
 ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλή-
 λων οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶμεν;
 ἢ πάντα εἰς ταῦτον ξυνάγωμεν ὡς δυνατὰ ἐπικοινων-
 νεῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή; Τούτων, ὦ
 Θεαίτητε, τί ποτ' ἐν προαιρεῖσθαι τούτους φήσαιμεν; E

D. καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν] ἀδύνατον Bodl. Vat.
 Ven. II. quod defendit Bernhady Syntax. p. 336.
 προαιρεῖσθαι τούτους φήσαιμεν] αὐτοὺς προαιρεῖσθαι
 φήσαιμεν Bodl. Vat. Ven. II. v. ad Crit. 45. A. Symp. 181. E.

terum non caret acerbitate qua-
 dam, quod qui istis argutiis ope-
 ram dabant, νέοι et ὀψιμαθεῖς
 appellantur. Nam νέους constat
 etiam petulantibus ac protervos
 vocari; ὀψιμαθεῖς autem sunt
 rixosi et contentiosi, siquidem
 senes solent esse morosiores.
 Cicero ad Divers. IX. 20. ὀψι-
 μαθεῖς autem homines scis
 quam insolentes sint. —
 ἀντιλαβεσθαι i. q. ἀνθᾶπτε-
 σθαι, corripere et repre-
 hendere.

C. ὑπὸ πενίας τῆς περὶ
 φρ. κτ.] Germanice dixeris:
 aus Armuth an geistigem
 Besitzthum. — καὶ ὅτιοῦν
 διαλ. vel tantillum. v. ad
 Apolog. Socrat. p. 35. B.

D. Πότερον μήτε τὴν

οὐσίαν —] Triplicem cogitari
 posse ostendit rationem, qua res
 earumque attributa inter sese
 copulentur. Etenim aut fieri
 omnino non posse statuit, ut
 idem subiectum plura ac diver-
 sa attributa habeat, sive, ex Pla-
 tonis ratione, ut res una eadem-
 que ad similitudinem plurium ac
 diversarum idearum comparata
 sit; aut fieri posse, ut omnia,
 quotquot sint, attributa eidem
 subiecto simul propria sint; aut
 denique, fieri posse, ut quae-
 dam tantum eidem subiecto pos-
 sint esse attributa, quaedam non
 possint. Duas priores rationes
 reiiciendas ultimamque tantum
 comprobendam esse philosophus
 deinceps subtili disputatione de-
 monstrare instituit.

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι. τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος ἐφ' ἐκάστου τὰ ζυμβαίνοντα ἐσκέψω;

ΞΕ. Καλῶς λέγεις, καὶ τιθᾶμεν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον μηδὲν μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. οὐκοῦν κινήσεις τε καὶ στάσεις οὐδαμῆ μεθέξτεον οὐσίας;

252 **ΘΕΑΙ.** Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Τί δέ; ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔσται.

ΞΕ. Ταχὺ δὴ ταύτη γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ὡς εἴκειν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων καὶ τῶν ὡς ἐν ἰσάντων καὶ ὅσοι κατ' εἶδη τὰ ὄντα κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι φασιν αἰεὶ πάντες γὰρ οὗτοι τό γε εἶναι προσάπτουσι, οἱ μὲν ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ δὲ ὄντως ἐστηκότ' εἶναι.

E. οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος] Sic libri omnes. Prave vulgo ἀποκρινόμενος, quod Heusdius in ἀποκρινόμενον mutari iubebat.

P. 252. **B.** μετρίων τὸν λόγον] Sic Par. F. in marg. In

E. τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρ.] Absolutum est hoc οὖν. Negat Theaetetus sese nunc pro philosophis illis respondere posse, ideoque iubet Hospitem ipsum hoc suscipere negotium. Quamobrem equidem scripserim: τί δ' οὐ οὐ καθ' ἐν ἀπ. quidni vero tu protenus consideras, quid ex una quaque sumptione consequatur? Sic Menon. p. 92. **D.** τί δὲ αὐτῶν οὐ οὐ φρασίας; et alibi. conf. ad Sympos. p. 173. **B.** Praetera de ἐφ' ἐκάστου confers Parmenid. p. 136. **B.** τί ἐφ' ἐκατέρως ὑποθέσεως ζυμβήσεται. Ibid. p. 160. **C.** ἄρ' ἐφ' ἐκάστου ἂν δηλοῖ, ὅτι ἕτερόν τι λέγει τὸ μὴ ὄν;

οὐκοῦν κινήσεις τε καὶ στάσεις —] nonne igitur motus et status ita nullo modo essentiam participabunt?

P. 252. ἔσται πότερον αὐτῶν —] num igitur alterutrum eorum (πότερον) erit, quum οὐσίας non sit particeps? De hoc usu v. πότερον v. ad Charmid. p. 171. **B.** Theaet. p. 145. **A.**

καὶ ὅσοι κατ' εἶδη —] **H.** e. καὶ τῶν ὅσοι κατ' εἶδη κ. τ. λ. intelligit eos, qui οὐσίας ἀκινήτους statuebant. Unde vis et pondus inesse liquet in voc. αἰεὶ, quod facit clausulam enuntiativam. In praecedentibus Heracliteos et Eleaticos tangi vix eget admo-

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ ὅσοι τοτὲ μὲν ξυντιθέασιν τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν, εἴτε εἰς ἐν καὶ ἐξ ἑνὸς ἄπειρα εἴτε εἰς πέρασ ἔχοντα στοιχεῖα διαιρούμενοι καὶ ἐκ τούτων συντιθέντες, ὁμοίως μὲν ἂν ἐν μέρει τοῦτο τιθᾶσι γιγνόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ ἂν αἰεὶ κατὰ πάντα ταῦτα λέγοιεν ἂν οὐδὲν, εἴπερ μηδεμία ἔστι ξύμμειξις.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

ΞΕ. Ἐτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίωεν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἑῶντες κοινωνίᾳ παθήματος ἑτέρου θάτερον προσαγορεύειν.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τῷ τε εἶναι πού περὶ πάντα ἀναγκάζονται χρῆσθαι καὶ τῷ χωρὶς καὶ τῷ ἄλλων καὶ τῷ καθ' αὐτὸ καὶ μυρίοις ἑτέροις, ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἰργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις οὐκ ἄλλων

Ald. Bas. 1. est μετόλημεν. **Codd.** omnes praeter Par. F. cum ed. Bas. 2. habent μετρίων. **Stephanus** scripsit μετέλημεν.

C. καὶ τῷ ἄλλων] **Errore** Bodl. Vat. Ven. II. alii, τῶν.

nitio. Qui quidem vocantur οἱ κινούντες et οἱ ἰσάντες τὸ πᾶν eodem loquendi usu, quo Heraclitei in Theaeteto p. 181. **A.** οἱ ἕροντες audiunt, ubi v. ann. conf. etiam Theaet. p. 157. **B.** ὅσοι τοτὲ μὲν συντιθέασιν] Spectant haec ad Empedoclem et Heraclitum, de quorum sententia explicavimus ad p. 242. **D. E.** Ipsa verba sic videntur interpretanda: Quin etiam quicumque modo coniungunt omnia modo disiungunt, sive in unum et ex uno in infinita, sive in infinita elementa dividentes et ex his componentes, pariter si alternis hoc ita fieri ponunt ac si

semper ita fieri statuunt, his omnibus nihil dicent, siquidem mixtio nulla sit, h. e. si mixtionem esse negatur. Enimvero εἰς ante ἐν illatum pertinet etiam ad ἄπειρα, ubi fuit qui illud praeter rectam rationem desideraret. — οἱ μηδὲν ἑῶντες, qui nihil volunt ab alterius, cuius particeps est, affectione alterum appellari.

C. ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἰργεσθαι] Pronomen ὧν per attractionem ad ἀκρατεῖς refertur, quum ad εἰργεσθαι pertineat; unde patet, quae genitivi huius ratio sit. De articulo τῶν, ante ἐλεξόντων v. ad Menexen. p. 235. **D.**

δέονται τῶν ἐξελεγχόντων, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὡςπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλῆα περιφέροντες αἰεὶ πορεύονται.

D ΘΕΑΙ. Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀληθές.

ΞΕ. Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἔωμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο μὲν οἶός τε καὶ γὰρ διαλύειν.

ΞΕ. Πῶς;

ΘΕΑΙ. Ὅτι κινήσεις τε αὐτῇ παντάπασιν ἴσται ἂν καὶ στάσις αὐτῇ πάλιν αὐτῇ κινεῖτο, εἴπερ ἐπιγυνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοις· ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε πονταῖς μερίσταῖς ἀνάγκαις ἀδύνατον, κινήσιν τε ἴστασθαι καὶ στάσιν κινεῖσθαι.

δέονται τῶν ἐξελεγχόντων] Sic Bodl. Ven. II. pro vulg. τῶν ἐξελεγχόντων. Vat. ἐλεγχόντων. De participio futuri post δεῖσθαι ita usurpato v. ad Menexen. p. 235. D. Parmenid. p. 135. A.

D. δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας] Sic Coisl. Ven. ZH. Par. BEH. ut conii. Schleiermacherus. Vulgo ἐπὶ κοινωνίας. Sequentia Τοῦτο μὲν οἶός τε κ. διαλύειν. in vett. edit. referuntur ad

οἴκοθεν τὸν πολέμιον—] Hostis domesticus igitur proverbio dici solitum, ubi malum non aliunde proficiscitur, sed nascitur ex nobismet ipsis. Quod facite nunc in eos transfertur, qui suis se ipsi capiunt laqueis in disserendo. De Euryycle Schol. ad h. l. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν τινα κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἔγγραφοῦ μάντιος, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μαντιῶν Εὐρυκλῆος ἔλεγον. ἔγγραφοῦ μάντιος δὲ ἔστιν ὃ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος τοῦτον καὶ ἔγγραφοῦ μαντιῶν, τῶν τινῶν Πύθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ σπερμόμαντιν. καὶ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηδῶν (vers. 1014.) Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντεῖαν καὶ διάνοιαν. Φιλόχορος δὲ ἐν τρίτῳ καὶ γυναικῆς ἔγγραφοῦ μάντιος φησὶν. Ἄλλως. ἐπὶ τῶν ἐναντιῶν κακὰ

μαντευομένων. Εὐρυκλῆς γὰρ ἰδοῦναι δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ ἔχειν, τὸν ἐγκλενόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν· ὅθεν καὶ ἔγγραφοῦ μάντιος ἐκαλεῖτο. οὗτος δὲ προσηκόν τινα ποτε τὰ μὴ καθ' ἡδονὴν κακῶς ἀπήλλαξεν. ἄτοπον δὲ τὸν μὴ ἰσοκρίνον ἀλλ' αἰεὶ ἐκτοσφροντα λέγει. conf. etiam Suidas in v. ἔγγραφοῦ μάντιος. et in v. Εὐρυκλῆς. Apostol. Paroem. IX. 35. Pollux On. VII. 162. Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 1014. Plutar. ch. De defect. orac. p. 313. ed. Hutten. Brodaeus Miscell. IX. 19. Van Dalen De oracul. p. 648. Schneider. Lexic. in v. Εὐρυκλῆς. et Lobeck. Aglaopham. I. p. 300.

D. Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀλ.] Ne corrigas ὁμοίον τε, conf. ad p. 247. E. Dein

Cap. XXXVIII. ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐ; τὸ τρίτον δὲ μόνον λοιπόν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ πάντα ἢ μηδὲν ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ συμμίσγεσθαι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Καὶ μὴν τὰ γε δύο ἀδύνατον εὐρέσθαι.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πᾶς ἄρα ὁ βουλόμενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν θήσει.

ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ὅτε δὴ τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δρᾶν, τὰ δ' οὐ, σχεδὸν οἶον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη. καὶ 253

orationem Eleatae, ut deinde ad Theaeteti interrogationem Πῶς; Eleates respondeat his verbis: Ὅτι κινήσεις — καὶ στάσιν κινεῖσθαι. Correxit Heindorfius. Aliam rationem Bekkerus iniiit.

Ὅτι κινήσεις τε αὐτῇ] V. αὐτῇ, quod correctum ex Coisl. Par. F. praeceunte Bekkero. Sic et statim post.

verba hunc in modum iungas: τί δ', ἂν ἔωμεν πάντα δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας ἀλλήλοις; ut ἐπικοινωνία sicuti verbum ἐπικοινωνεῖν cum dativo iunctum existimetur, de quo usu loquendi v. ad Euthyphron. p. 13. D. et p. 15. A. Sic p. 257. A. ἐπὶ περ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἢ τῶν γενῶν φύσις. et p. 260. E. ἵνα τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῶ μὴ ὄντι κατέδωκεν. Vett. edit. ἐπὶ κοινωνίας, quod vitiosum esse iam Schleiermacherus vidit. Correctum vitium ex bonis codd. Verbum ἐπικοινωνεῖν hac in re positum p. 251. D. ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις. Quae sequuntur, Τοῦτο μὲν οἶός τε καὶ γὰρ διαλύειν, ea ante Heindorfium referbantur ad Eleatae orationem, ut deinde Theaeteto quaerenti, Πῶς; Eleates responderet Ὅτι κινήσεις —

καὶ στάσιν κινεῖσθαι. Quod absurdum esse quis est quin primo statim ad aspectu videat? Praeterea pro vulg. αὐτῇ bis αὐτῇ cum Heindorfio dedimus, quod etiam codicum firmatum est auctoritate.

ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε — κινεῖσθαι] Haec Bekkerus tribuit Hospiti, appositum post κινεῖσθαι signo interrogationis. Tum Theaeteto assignavit verba: Πῶς γὰρ οὐ; Ad quae rursus respondet Hospes: Τὸ τρίτον δὲ μόνον λοιπόν. In vett. edit. item verba Πῶς γὰρ οὐ; Theaeteto tribuuntur; illa autem Ὅτι κινήσεις — καὶ στάσιν κινεῖσθαι adscribuntur Hospiti.

E. τὰ γε δύο ἀδύνατον εὐρέσθαι] Int. συμμίσγεσθαι.

γὰρ ἐκείνων τὰ μὲν ἀναρμοστεῖ που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμόττει.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Τὰ δὲ γε φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἶον δεσμός διὰ πάντων κηχώρηκεν, ὥστε ἄνευ τινὸς αὐτῶν ἀδύνατον ἀρμόττειν καὶ τῶν ἄλλων ἕτερον ἐτέρω.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε.

ΞΕ. Πᾶς οὖν οἶδεν, ὅποια ὁποίοις δυνατὰ κοινωνεῖν, ἢ τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δοῦν ἰκανῶς αὐτά;

ΘΕΑΙ. Τέχνης.

ΞΕ. Ποίας;

ΘΕΑΙ. Τῆς γραμματικῆς.

B ΞΕ. Τί δέ; περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους ἄρ' οὐχ οὕτως; ὁ μὲν τοὺς συγκεραυνμένους τε καὶ μὴ τέχνην ἔχων γινώσκειν μουσικός, ὁ δὲ μὴ ξυνηὶς ἄμουςος;

ΘΕΑΙ. Οὕτω.

P. 253. δυνατὰ κοινωνεῖν] Sic optimi quique pro vulg. δύναται. Recte iam Bas. 2.

B. κατὰ ταῦτά μίξεως] κατὰ τὰ τοιαῦτα Bodl. Vat. Ven.

P. 253. τῷ μέλλοντι δοῦν ἰκανῶς αὐτά;] Hic quoque δοῦν αὐτά positum pro iterato εἰδέναι, sicuti recte vidit Heindorfius. Eundem usum loquendi iam antea ad p. 233. C. tetigimus. Saepe enim ποιεῖν et δοῦν ad antecedentia refertur etiam ubi sermo est non de actione sed de πάθει aliquo. v. Phaedr. p. 268. B. extr. ibique Heindorf. ed. 2. quanquam is locus aliter explicandus. Philob. p. 61. E. ἄρ' ἰκανῶς ταῦτα — τὸν ἀγαπητότατον βίον παρέχειν ἡμῖν, ἢ τινος ἔτι προσδεόμεθα καὶ τῶν τοιούτων; Prot.

ἔμοι γοῦν δοκεῖ δοῦν οὕτω. ubi δοῦν refertur ad ἔτι τινὸς προσδεῖσθαι τῶν τοιούτων. Politic. p. 260. C. Aristoph. Lysistr. v. 1089. ἦ που πρὸς ὄρθρον σασημὸς ὑμᾶς λαμβάνει; Α. μὰ Δί', ἀλλὰ τανὺ δρῶντες ἐπιτετριμμεθα. Ibid. 1162. ἀμῆς γε λῶμες (διαλλαγήναι) αἰ τι ἄμιν τοῦτον κλονεῖ τοῦτ' ἀποδοῦμεν — τὰν Πύλον, ὅσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλημάττομες. ubi alter respondet: μὰ τὸν Ποσειδῶ τοῦτο μὲν γ' οὐ δράσεται (h. e. οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἢ Πύλος). His duobus Aristophanis locis, iam ab Heindorfio compara-

ΞΕ. Καὶ κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνῶν τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Τί δ'; ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτά μίξεως ἔχειν ὁμολογήσαμεν, ἄρ' οὐ μετ' ἐπιστήμης τινὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι τὸν ὄρθῳς μέλλοντα δείξειν, ποῖα ποίοις συμφωνεῖ τῶν γενῶν καὶ ποῖα ἄλληλα οὐ δέχεται; καὶ δὴ καὶ διὰ πάντων εἰ συνέχοντα ταῦτ' ἐστίν, ὥστε C συμμίγνυσθαι δυνατὰ εἶναι; καὶ πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν, εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἷτια;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐπιστήμης δεῖ, καὶ σχεδόν γε ἴσως τῆς μεγίστης;

Cap. XXXIX. ΞΕ. Τιν' οὖν αὖ προσεροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ταύτην; ἢ πρὸς Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπιστήμην, καὶ κινδυνεύομεν ζητοῦντες τὸν σοφιστὴν πρότερον ἀνευρηκέναι τὸν φιλόσοφον;

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΞΕ. Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταῦτον D

II. Sed Ven. II. teste Bastio in marg. κατὰ ταῦτά μίξεως ἔχειν. v. annot. infra. In Bodl. Vat. praeterea ἔχειν desideratur.

C. Τί δ' οὖν αὖ προσερό.] V. τί, in vitis codicibus, Bodl. Vat. Ven. II. αὖ ἔνν πρ. male.

tis, addimus tertium Ecclesiaz. v. 1164.

B. τεχνῶν καὶ ἀτεχνῶν] Sic p. 262. C. πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν. Legg. II. p. 653. E. τάξων οὐδὲ ἀταξίων, quae contulit Heindorf. — τοιαῦτα ἕτερα, item talia.

Τί δ'; ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη —] H. e. τὰ εἶδη, s. notiones. Genitivus μίξεως pendet ex κατὰ ταῦτά ἔχειν, quod idem est atque ὡσανύτως μίξεως ἔχειν. conf. Matthiae Gr. §. 337. Frustra nonnemo μετέχειν legendum coniecit.

C. εἰ συνέχοντα ταῦτ'

ἐστίν, ὥστε —] num haec ita contineant, ut possint commisceri et in unum coniungi. Pro ταῦτ' Heindorfius scripsit τοιαῦτ', quod factum nollem. Nam ante ὥστε facile intellexeris οὕτως. — διὰ πάντων et δι' ὅλων est omnino, usu loquendi non ita raro. — Proxima verba hoc sibi volunt: ob durchgängig andere Ursache der Trennung sind.

D. Τὸ κατὰ γένη — ἐπιστήμης εἶναι;] Eodem modo dialectici officium describitur Phaedr. p. 265, C. D. E. 266.

εἶδος ἕτερον ἠγήσασθαι μήτε ἕτερον ὄν ταυτὸν μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι;

ΘΕΑΙ. Ναί, φήσομεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ὁ γε τοῦτο δυνατός δρᾶν μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντη διατεταμένην ἰκανῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἐτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἐξωθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένην, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας· τοῦτο δ' ἔστιν, ἧ τε κοί-

B. 273. E. De Rep. VII. p. 534. B. al.

Οὐκοῦν ὁ γε τοῦτο δυνατός δρᾶν —] Quatuor muneris dialectici censet esse; primum ut videat unum genus complecti multas partes, quarum unaquaeque a ceteris seiuncta sit ac separata; alterum, ut partes istas inter se diversas (ἐτέρας ἀλλήλων) extrinsecus tanquam communi vinculo uno genere contineri animadvertat; tertium, ut unam rursus intelligat per cuncta multa cum uno colligatam esse; quartum denique, ut multas usquequaque seiunctas ac separatas esse sentiat. Locus non admodum difficilis intellectu est, quanquam idem Schleiermachero pariter atque Heindorfio magnam creavit molestiam. Agitur de notionum convenientia atque differentia, cuius observatione absolvi iudicatur dialectici virtus et praestantia. Et convenientia quidem notionum duabus partibus enuntiati prioribus illustratur. Tribuitur enim hic dialectico hoc, quod videat non modo, quanam notio generalis per singulas species, inter se diversas ac separatas, regnet ac dominetur; verum etiam, quanam species vel partes communi genere comprehendantur. Nam *ἰδέα μία* est generis notio, quae quatenus partes ipsi subiectas in

se complectitur, dicitur *πάντη διατεταμένη διὰ πολλῶν*, siquidem τὰ πολλὰ sunt species sive generis partes, ut Phileb. §. 13. — 18. Sic p. 253. A. et 255. E. dicitur *χωρεῖν διὰ πάντων* et *διόχεσθαι διὰ πάντων*. Menon. p. 74. A. τὴν μίαν ἀρετὴν (generis virtutis notio), ἧ διὰ πάντων τοῦτων ἔστιν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν. Vicissim igitur αἱ πολλὰ ἰδέαι, h. e. singulae notionis communis partes, extrinsecus dicuntur ὑπὸ μιᾶς περιέχεσθαι, quae res nulla indiget explanatione. His expositis vero hoc quoque officii iniungitur dialectico, ut vicissim (αὖ) etiam differentiam notionum indagare conetur. Quod rursus duplici modo fieri significatur, quandoquidem primum quidem *μία ἰδέα δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένη ἔστιν*, deinde etiam *πολλὰ χωρὶς πάντη διωρισμένα εἶσιν*. Et hic quidem ante omnia exquirendum est, quidnam sint τὰ ὅλα πολλὰ. Ac nobis quidem videntur intelligi debere et res singulares sive individuae et species unicuique ideae s. notioni subiectae, quae in loco Philebi, quem antea significavimus, τὰ ἔπειτα appellantur, in Phaedone aliisque libris Platonis etiam τὰ πολλὰ *ἴσα*, τὰ πολλὰ *δικαία*, τὰ πολλὰ *καλά* &c. l. vocari solent. Vult igitur hospes Eleaticus a dialectico etiam unamquamque ideam

γωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπη μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δόξαι, ὡς ἐγώμηναι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλω δοίη τις;

ΞΕ. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιούτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, ἐὰν ζητῶμεν, ἰδεῖν

per se solam, nulla generis habitata ratione, spectari, et quidem δὲ ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένην, h. e. per cunctas partes ei subiectas cum uno iunctam, sive ad unitatem colligatam. Nam unaquaeque notio generi alicui subiecta rursus efficit unitatem, quippe alias in se complexa partes, quae cunctae ad eam consummandam sunt necessariae. Ita vero si idea consideratur, sane spectatur in se, nec quatenus διὰ πολλῶν διατεταμένη ἔστιν: ex quo sponte consequitur, ut seiuncta ac diversa ab aliis ponatur. Verum haec ipsa eius differentia etiam alio modo observari potest. Licet enim non tantum *μία ἰδέα ὡς ἐν ἐνὶ ξυνημμένην* spectare, verum etiam *πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας* contemplari, hoc est, species inter se disiunctas comparare atque discernere. Quod ipsum quoque ab dialectico fieri debet, ne male confundat quae sunt inter se dissimilia. Iam his ita explicatis vide, quam simplex sit totius loci sententia, ac mecum mirare Schleiermacherum miris argutiis verba vexantem. Hoc enim dicit hospes: Qui potest κατὰ μέρη διακρίσθαι, h. e. notions recte dividere ac distinguere, is earum et necessitudinem et diversitatem facile perspicit. Nam videt ille, quomodo

generalis notio cum partibus ei subiectis cohaereat et quomodo singulae partes universo genere contineantur; videt idem, quare ratione quaeque idea in se unitatem conficiat cunctis partibus in uno iunctis, et quomodo multae quaquaversus inter se discrepent. Veram esse hanc loci explanationem vel proxima verba docent: ἧ τε κοινωρεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπη μὴ διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. docet item membrorum concinnitas. Nam verbis *μία ἰδέα διὰ πολλῶν πάντη διατεταμένην* respondent haec: *μία αὖ ἰδέα δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένην*; ad illa autem, *πολλὰς ἐτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἐξωθεν περιεχομένας* apte referuntur *πολλὰς χωρὶς πάντη διωρισμένας*. Ita igitur huic loco, qui acutissimis viris ad interpretandum visus est longe difficillimus; tandem lucem suam affudisse videbimur.

E. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον — ἐὰν ζητῶμεν] Tecte hic et p. 254. B. significat Platonem, se, etiam de philosopho alicubi esse disputaturum, id quod apertius prodidit in Politico p. 257. A. Quum vero haec ipsa disserendi ars, quam Eleaticus modo descripsit, in Parmenide ad usum revocetur, sicuti nuper in ampliore huius libri editione demonstravimus, nobis quidem

254 μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον, ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢ τε τούτου.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσεπτόμενος αὐτῆς, διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλεπός. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Ὁ δὲ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χώρας οὐδαμῶς εὐπετῆς ὀφθῆναι. τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα.

ΘΕΑΙ. Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ ἦττον ἐκείνων οὕτως ἔχειν.

ΞΕ. Οὐκοῦν περὶ μὲν τούτου καὶ τάχα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον, ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ἢ περὶ

P. 254. τούτου. ΘΕ. πῶς] Hoc πῶς om. Bodl. Vat. et pr. m. Ven. II.

εὐπετῆς ὀφθῆναι] εὐπειῶς Bodl. Vat. Ven. ΠΑΣ. Coisl. Vind. Par. BCFH. Flor. a. c. Zitt.

B. καὶ τάχα ἐπισκεψόμεθα] καί, quod vulgo omissum, ex Bodl. Vat. Ven. ΠΣΑ. Coisl. Par. BCFH. Flor. a. b. c. i. Zitt. restituimus.

non videtur dubitari posse, quin ille ipse liber Parmenidis nomine inscriptus philosophi tanquam perfecti dialectici imaginem ob oculos ponat. Quod ut non animadverterent viri docti, praeter alia maxime eo effectum est, quod easdem fere partes, quas in Sophista et Politico hospiti Eleatico datas videmus, ipse Parmenides, scholae Eleaticae princeps et magister summus, sustinet. Mutavit enim Plato externum sermonis ornatum ob causas longe gravissimas, quamquam ab initio quidem videtur secum constituisse, eundem hospitem Eleaticum, qui de Sophista et Politico disse-

rnisset, etiam de philosopho disputantem inducere. Id enim ex Polit. p. 257. A. clarissime intelligitur.

P. 254. ἕτερον μὴν τρόπον — τούτου] Int. ἐστὶ χαλεπότης, ut praedicatum ex subiecto repetatur.

τριβῇ προσεπτόμενος αὐτῆς] consuetudine eam attingens.

B. τάχα ἐπισκεψόμεθα] H. e. mox videbimus. Sic p. 247. D. τάχα εἰσόμεθα. Plura dedimus ad Gorg. p. 450. C. De proximis conf. Homer. Iliad. v. 108. ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένω εἶη. Gorg. Plat. p. 448. D. εἰ αὐτῷ

δὲ τοῦ σοφιστοῦ πον δῆλον, ὡς οὐκ ἀνετέον, πρὶν ἂν ἱκανῶς αὐτὸν θεασώμεθα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες.

Cap. XL. ΞΕ. Ὅτι οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῖν τῶν γενῶν ὁμολόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ μή, καὶ τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλά, τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύειν τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῆδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταρᾶται ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἄττα, πρῶτον μὲν ποῖα ἕκαστά ἐστιν, ἔπειτα κοινωρίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως, ἵνα τότε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάση σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς μηδὲν γινώμεθα περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, ἂν ἄρα ἡμῖν πη παρεικάθη τὸ μὴ ὄν λέγουσιν ὡς ἐστὶν ὄντως μὴ ὄν ἀθρόοις ἀπαλλάττειν.

Ὅτι οὖν δὴ τὰ μὲν κ. τ. λ.] Post πάντων vulgo colon et post κοινωνεῖν. punctum ponebatur. Emendavit distinctionem Heindorfius.

C. οὐδὲν κωλύειν] V. κωλύει. Infinitivum confirmant Coisl. Ven. ΑΞΠΣ. Vind. Par. BCFH. Flor. a. b. c. i. Zitt.

D. ἡμῖν πη παρεικάθη] Libri παρεικασθη. Atticum παρεικάθη restituit Boeckhiius, conf. Ruhnken. ad Tim. p. 87.

γέ σοι βουλομένῳ ἐστιν ἀποκριθεῖν. Phaed. p. 78. B. εἰ σοι ἠδομένῳ ἐστίν. Cratyl. p. 384. A. εἰ σοι βουλομένῳ ἐστίν. Lach. p. 187. C. al. Xenoph. Cyrop. IV. 5, 10. ὅτω ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἶη. Sic etiam Latini. Tacit. Agricol. 18. quibus bellum volentibus erat. Macrobius Saturn. VI. 1. VI. 6. VII. 12. si volentibus vobis erit. Id. VII. 7. si tibi volenti erit. conf. Matthiae Gr. §. 388. e.

Ὅτι οὖν δὴ — ὁμολόγηται] P. 252. E sq.

C. ἔπειτα κοινωρίας — δυνάμεως] qualem habeant

mutuae inter ipsa communicationis facultatem.

C. εἰ μὴ πάση σαφηνεῖα, ἀλλ' οὖν λόγου γε] Sic etiam Latine dixeris: si non omni qua par est perspicuitate comprehendere ea possumus, at certe non careamus explicatione. v. ad Lachet. p. 183. A. ubi multa id genus exempla congesimus. Hinc corrigendum quod legitur Protag. p. 327. C. ἀλλ' οὖν ἀληθεῖ γούν πάντες ἦσαν, quo loco aut οὖν delendum aut γούν in γε mutandum censemus.

ἂν ἄρα ἡμῖν πη παρεικάθη] si forte qua nobis liceat id quod non est di-

ΘΕΑΙ. Οὐλοῦν χρόν.

ΞΕ. Μέγιστα μὴν τῶν γενῶν, ἃ νῦν δὴ διήμην, τὸ τε ὄν αὐτὸ καὶ στάσις καὶ κίνησις.

ΘΕΑΙ. Πολύ γε.

ΞΕ. Καὶ μὴν τῷ γε δύο φασὲν αὐτοῖν ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω.

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΞΕ. Τὸ δὲ γε ὄν μικτὸν ἀμφοῖν· ἐστὸν γὰρ ἀμφοῖν.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

ΞΕ. Τρία δὴ γίνεταί ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Οὐλοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταῦτόν.

ἃ νῦν δὴ διήμην] V. διήμην. Receptam scripturam habent Bodd. Vat. Ven. ΞΣ. Viind. pr. II. Flor. i. Zitt. confirmant item Flor. b. Coisl. Par. F. in quibus est διήμην. Dein γε Bodd. Vat. Ven. II. et mox Bodd. Coisl. cum paucis aliis δύω.

centibus revera non esse impune discedere. Libri omnes παρακαθῆ, quod correxit Boeckhiius. De παρακίθειν pro παρσίκειν usurpato v. Ruhnk. ad Tim. p. 87.

E. πότερα δύο γένη τινὲ ἀπὸ] Sic recte codd. plurimi pro vulg. αὐτοῦ, quod ferri non posse Schleiermacherus verissime intellexit. Proxima hunc in modum iungenda: καὶ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πέντε ἄλλ' οὐ τριῶν ὄντων οὐκ ἐπιτέον. v. ad p. 242. C.

P. 255. Ὅ τι περ ἂν κοινῇ —] Tribus illis generibus, quae postulat, enti, motui, statui, quoniam unumquodque a duobus reliquis diversum sit, sui autem simile ac semper idem videatur, duo alia summa genera, sive attributa, annumeranda esse arbitratur, τὸ θάτερον sive diversitatem, et τὸ ταῦτόν, quam nostrates identitatem ap-

pellare solent. Haec duo autem a superioribus differre statuit, quod quidem hoc modo probat. Primum quidem si identitas aut diversitas a statu aut motu nihil differrent, ne status quidem aut motus ullus reperiretur; fieri enim non potest, ut res quaequam eadem atque altera sit. Sin autem existentia et identitas non discrepant, etiam status et motus unum idemque essent, quandoquidem ita existentia aut cum motus aut cum status genere simul in eadem re possent inesse. Neque vero etiam diversitas idem esse potest quod existentia. Diversitas enim semper rei cupiam tribuitur, si cum rebus aliis iisque ab ipsa diversis comparatur; ens autem per se ens est, non propter alia entia est. Ex quo consequitur, ut diversitatis genus ab natura existentiae, motus, status et identitatis plurimum differat, at-

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Τί ποτ' αὐτῷ νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταῦτόν καὶ θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐτῷ, τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, ξυμμικτῶν μὴν ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεὶ, καὶ περὶ πέντε ἄλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν οὐκ ἐπιτέον, ἢ τό τε ταῦτόν τοῦτο καὶ θάτερον ὡς ἐκείνων τι προσεγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς;

ΘΕΑΙ. Ἰσως.

ΞΕ. Ἄλλ' οὐ τι μὴν κίνησις γε καὶ στάσις οὔθ' ἕτερον οὔτε ταῦτόν ἐστι.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὅ τι περ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἶόν τ' εἶναι.

E. πότερα δύο γένη τινὲ ἀπὸ] Pro αὐτῷ, quod restituit Heindorfius, vulgo αὐτοῦ legebatur. Emendationem viri docti confirmat Flor. b. in quo est αὐτῷ, et Par. E., qui a manu sec. scriptum exhibet αὐτῷ. Alii libri, sed ii non multi, ἑαυτοῦ.

que per omnes res veluti distributum sit, siquidem res complures non possunt eadem esse. Quae quidem omnia etsi paullo obscurius disputata sunt, tamen facili negotio poterunt illustrari exemplo adhibito. Ponamus igitur vivere aliquem nomine Sempronium. Is quia vere est, etiam τοῦ ὄντος est particeps. Eidem etiam vel status vel motus tribuendus est, quoniam vel stat vel movetur, atque eatenus etiam ideam motus vel status participat. Praeterea ille etiam idem est ac secum ipso consentiens: unde venit in identitatis communionem. Denique idem ille diversus est a rebus et hominibus reliquis omnibus, ideoque diversitatis capax. Ex his omnibus autem denique colligitur, naturam Non-entis neutiquam enti esse contrariam, propterea quod non negetur esse, sed esse tantum dicatur aliud quid atque

ens, sive quiddam ab ente diversum, aut, ut nostro more loquar, relative negatum. Veluti quum dicimus „homo non est bestia“ quo nihil aliud significamus nisi hominem a bestia esse diversum, ita ut ipsius vis ac natura haudquaquam tollatur. Sed redeamus iam ad singulorum verborum ac sententiarum interpretationem.

τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἶόν τε εἶναι.] Quodcunque motui ac statui communiter tanquam attributum assignaverimus, id nec motus ipse nec status (οὐδέτερον αὐτοῖν) esse potest, quandoquidem ita contrariorum tollitur ratio. Id quod significatur verbis proximis: περὶ γὰρ ἀμφοτέρω θάτερον κ. τ. λ. quorum sententia haec est: nam alterum eorum utrumcunque (motus vel status) quando inest in utroque (motu vel

ΘΕΑΙ. Τι δὴ;

ΞΕ. Κίνησις τε στήσεται καὶ στάσις αὐ κινήθησεται· περὶ γὰρ ἀμφοτέρα θάτερον ὀποτερονοῦν γιγνόμενον αὐτοῦ ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὐ θάτερον ἐπὶ τὸναντίον τῆς αὐτοῦ φύσεως, ἅτε μετασχὼν τοῦ ἐναντίου.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε.

ΞΕ. Μετέχεται μὴν ἀμφω ταύτου καὶ θάτερον.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησιν γ' εἶναι ταῦτον ἢ θάτερον, μηδ' αὐ στάσιν.

ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ.

ΞΕ. Ἄλλ' ἄρα τὸ ὄν καὶ τὸ ταῦτον ὡς ἐν τι διανοητέον ἡμῖν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΞΕ. Ἄλλ' εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταῦτον μηδὲν διάφορον σημαίνεται, κίνησιν αὐ πάλιν καὶ στάσιν ἀμφοτέρα εἶναι λέγοντες ἀμφοτέρα οὕτως αὐτὰ ταῦτον ὡς ὄντα προσερούμεν.

ΘΕΑΙ. Ἄλλα μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον.

ΞΕ. Ἀδύνατον ἄρα ταῦτον καὶ τὸ ὄν ἐν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Τέταρτον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἶδεσιν εἶδος τὸ ταῦτον τιθῶμεν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τί δέ; τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμ-

P. 255. C. εἶδος τὸ ταῦτον τιθῶμεν] εἶδος om. Bodl. Vat. Ven. II. In antecedentibus Flor. c. ἀδύνατον ἄρα τὸ ταῦτον καὶ τὸ ὄν ἐν εἶναι.

Τί δέ; τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν] Ald. Steph. ἄρα. Bas. 2. Ven. E. ἄρα μὴ λ. Flor. a. c. i. ἄρα om. Zitt. Ven. S. Vind. ἄρα μὴν. τὰ δὲ πρὸς ἄλληλα] ἄλλα edit. Vett. Recte ἄλληλα Bodl. Vat. Ven. II. S. S. Vind.

statu) alterum coget in contrariam sui naturam vertere, quoniam hoc alterum contrarii particeps factum est. Fac enim natu-

ram τοῦ ταύτου ita quieti et statui propriam esse, ut motus idem sit prorsus quod τὸ ταύτον: certe motus non tantum in motu inerit, sed etiam in

προν; ἢ τοῦτο καὶ τὸ ὄν ὡς δύο' ἅττα ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει διανοεῖσθαι δεῖ;

ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν.

ΞΕ. Ἄλλ' οἶμαι σε συγχωρεῖν τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὐτά, τὰ δὲ πρὸς ἄλληλα αἰεὶ λέγεσθαι.

ΘΕΑΙ. Τι δ' οὐ;

ΞΕ. Τὸ δ' ἕτερον αἰεὶ πρὸς ἕτερον. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκ ἄν, εἰ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμπλου διαφερέτην· ἀλλ' εἴπερ θάτερον ἀμφοῖν μετέχε τοῖν εἶδοῖν ὡςπερ τὸ ὄν, ἦν ἄν ποτέ τι καὶ τῶν ἑτέρων ἕτερον οὐ πρὸς ἕτερον. νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν ὅ τι περ ἄν ἕτερον ἦ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἑτέρου τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν εἶναι.

ΘΕΑΙ. Λέγεις καθάπερ ἔχει.

ΞΕ. Πέμπτον δὴ τὴν θάτερον φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἶδεσιν οὖσαν, ἐν οἷς προαιρούμεθα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ διὰ πάντων γε αὐτὴν αὐτῶν φήσομεν εἶναι διεληλυθῦσαν· ἐν ἑκαστον γὰρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μετέχειν τῆς ἰδέας τῆς θάτερον.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

Cap. XLII. ΞΕ. Ὡδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἐν ἀναλαμβάνοντες.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

D. συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἑτέρου τοῦθ'] V. συμβ. ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἕτερον τοῦτο αὐτὸ ὅπερ ἐστὶν εἶναι. Sed πρὸς unus habet Par. E. rec. Genitivum ἑτέρου praebuerunt Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. Ceteri ἕτερον. Pronomen αὐτὸ om. Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.

statu; ita igitur status in motum abibit.

D. ἀλλ' εἴπερ θάτερον—] sed si diversitas particeps esset utriusque for-

mae, sicuti τὸ ὄν, esset interdum aliquid eorum, quae diversa sunt, quod non ad aliud quid esset diversum; so gäbe es

ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν, ὡς ἐστὶ παντάπασιν ἕτερον στάσεως. ἢ πῶς λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐ στάσις ἄρ' ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

256 ΞΕ. Ἔστι δέ γε διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν.

ΞΕ. Αὐτίς δὴ πάλιν ἢ κίνησις ἕτερον ταύτου ἐστί.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Οὐ ταυτόν ἄρ' ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὴ γ' ἦν ταυτόν διὰ τὸ μετέχειν αὐτῷ πάντι αὐτοῦ.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Τὴν κίνησιν δὴ ταυτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτόν ὁμολογητέον καὶ οὐ δυσχερατέον. οὐ γὰρ ὅταν εἰπωμεν αὐτὴν ταυτόν καὶ μὴ ταυτόν, ὁμοίως εἰρήκαμεν, ἀλλ' ὅποταν μὲν ταυτόν, διὰ τὴν μέθεξιν ταύτου πρὸς ἑαυτὴν οὕτω λέγομεν, ὅταν δὲ μὴ

E. ἢ πῶς λέγομεν] λέγομεν Bodl. Vat. Ven. AII. Par. BCH. Flor. a. b. c. Zitt.

P. 256. B. ταύτου πρὸς ἑαυτὴν] V. αὐτήν. Recte Bodl. Vat. Ven. II. Coisl. Par. ABCH. Flor. i. ἐαυτήν. Dein plu-

auch unter dem Verschiedenen etwas, was nicht in Beziehung auf ein Anderes verschieden wäre.

P. 256. Ἀλλὰ μὴν αὐτὴ γ' ἦν ταύτον] „Quum non motus tantum, sed, quod et statim additis his διὰ τὸ μετέχειν πάντι αὐτοῦ exprimitur et supra significatum est p. 254. D. οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῦ μὲν οὐκ ἕτερον ἐστίν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταυτόν, reliqua etiam omnia, τὸ ὄν, ἢ στάσις, ἢ κίνησις, atque adeo τὸ θάτερον, ad ἰδέαν τοῦ ταύτου referri aliquo modo queant: me quidem

magnopere offendit istud αὐτὴ γε, haec quidem, quod quam vim habeat, plane non-assequor. Aptius longe ac prope necessarium ad sensum fuerit αὐτῷ πῆ γε, a Ficino quoque redditum: attamen idem quodammodo est propter participationem (motus). Sic deinde Οὐκοῦν καὶ εἰ πῆ μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις στάσεως, et mox, οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστὶ πῆ καὶ ἕτερον (ἢ κίνησις).“ Heindorfius. In eandem sententiam disputavit Schleiermacherus. Vereor tamen ut mutatione opus sit. Nam argumentatio haec est:

ταυτόν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὐθάρτου, δι' ἣν ἀποχωριζομένη ταύτου γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἕτερον, ὥστε ὀρθῶς αὐτὸ λέγεται πάλιν οὐ ταυτόν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ εἰ πῆ μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἀτοπον ἦν στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν.

ΘΕΑΙ. Ὄρθότατά γε, εἶπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μή.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐπὶ γε τὴν τοῦτου πρότερον ἀπόδειξιν ἢ τῶν νῦν ἀφικόμεθα, ἐλέγχοντες, ὡς ἐστὶ κατὰ φύσιν ταύτη.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Λέγωμεν δὴ πάλιν· ἢ κίνησις ἐστὶν ἕτερον τοῦ ἕτερου, καθάπερ ταύτου τε ἦν ἄλλο καὶ τῆς στάσεως;

ΘΕΑΙ. Ἀναγκαῖον.

ΞΕ. Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστὶ πῆ καὶ ἕτερον κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον.

rimi cum Ald. Bas. 1. 2. λέγωμεν. Heindorfius con. ἀλλ' ὅποταν μὲν ταυτόν λέγομεν, διὰ τ. μ. — οὕτω λέγομεν.

C. ἢ κίνησις ἐστὶν ἕτερον] εἰ κίνησις Bodl. Vat. et pr. Ven. II.

Mutatio diversa est ab identitate. Ergo non est identitas. Nihilominus haec ipsa esse antea videbatur identitas, propterea quod unum quodque identitatis est participes (h. e. quod quidque in se unum idemque est). Itaque fatendum est τὴν κίνησιν esse pariter ταυτόν atque μὴ ταυτόν, quanquam id diversa ratione ita esse statuitur. Quodsi igitur aliquid mutandum est, scripserim equidem αὐτὴ γε.

B. Οὐκοῦν καὶ εἰ πῆ με-

τελ.] De repetito ἄν. v. ad Gorg. p. 514. D. Apolog. p. 71. B. Pro αὐτῇ Astius αὐτὴν coniecit, quod alicui verum videatur. Nisi forte verba sic volueris interpretari: Quin etiam si quo modo reciperet ipse motus statum, nihil absurdum esset motum nominare stabilem. Quae interpretatio si vera est, scribendum αὐτὴ ἢ κίνησις, quod equidem praeteram. Hoc ipsum autem fieri ita posse censet Theaetetus, siquidem τῶν γενῶν τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι existimentur, τὰ δὲ μή, h. e.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Τί οὖν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο; ἄρα τῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν, ὁμολογήσαντες αὐτὰ εἶναι πέντε, περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς προῦθέμεθα σκοπεῖν;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ἀδύνατον γὰρ συγχωρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νῦν δὴ φανέντος.

ΞΕ. Ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν;

ΘΕΑΙ. Ἀδεύστατα μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἢ κίνησις ὄντως οὐκ ὄν ἐστι καὶ ὄν, ἐπειπερ τοῦ ὄντος μετέχει;

ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε.

ΞΕ. Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι καὶ κατὰ πάντα τὰ γένη· κατὰ πάντα γὰρ ἢ θατέρου φύσις ἕτερον ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος ἕκαστον οὐκ ὄν ποιεῖ, καὶ ξύμπαντα δὴ κατὰ ταῦτα οὕτως οὐκ ὄντα ὀρθῶς ἐροῦμεν, καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος, εἶναι τε καὶ ὄντα.

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει.

ἄρα τῶν μὲν τριῶν ἕτερον] V. ἄρ' αὐτῶν μὲν. Bodl. Vat. Ven. ΠΛΞΣ. Vind. Coisl. Par. F. Flor. i. Zitt. ἄρ' οὐ τῶν μὲν. Sed unice verum quod dedimus e Flor. a. b. c. Par. BCFH. ἄρα τῶν μὲν. Mox vett. editt. omnia haec: ἀδύνατον γὰρ συγχωρεῖν usque ad διαμαχόμενοι λέγωμεν, Eleatae attribuunt. Emendavit

si statum et motum inter se conciliari posse concedatur; quod ille sic pronuntiat, ut caute admodum τὰ δὲ μὴ addiderit, et maiorem tribuerit vim prioribus illis, τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μὴ γινώσθαι. Hoc non sentientes Heindorfius et Schleiermacherus intercidisse nonnulla putarunt atque locum coniecerunt sic esse scribendum: οὐδὲν — προσγορεύειν· νῦν δὲ οὐ μεταλαμβάνει. Θ. οὐ γὰρ οὐδ. Ξ. ἀτοπον ἄρα στάσιμον αὐτὴν

προσγορεύειν. Θ. ὀρθότατά γε, εἴπερ κ. τ. λ.

C. ἄρα τῶν μὲν τριῶν ἕτερον] Quid igitur postea? num a tribus quidem illis eam diversam esse dicemus, a quarto non dicemus? Male vett. editt. ἄρ' αὐτῶν μὲν, quod Heindorfius mutavit in ἄρ' αὐτῶν μὲν τρ. Bekkerus dedit ἄρ' οὐ τῶν μ. τρ. quod ferri non potest. Nos ex aliquot codd. ἄρα τῶν μὲν τρ. scriben-

ΞΕ. Περὶ ἕκαστον ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστὶ τὸ ὄν, ἄπειρον δὲ πλήθει τὸ μὴ ὄν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τῶν ἄλλων ἕτερον εἶναι λεπτέον, 257

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΞΕ. Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῖν, ὅσαπερ ἐστὶ τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἐστὶν. ἐκεῖνα γὰρ οὐκ ὄν ἐν μὲν αὐτὸ ἐστὶν, ἀπέραντα δὲ τὸν ἀριθμὸν τᾶλλα οὐκ ἐστὶν αὐ.

ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δυσχεραντέον, ἐπειπερ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἢ τῶν γενῶν φύσις. εἰ δέ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ, πείσας ἡμῶν τοὺς ἐμπροσθεν λόγους οὕτω πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα,

ΘΕΑΙ. Δικαιότατα εἰρηκας.

ΞΕ. Ἴδωμεν δὴ καὶ τόδε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὅποταν τὸ μὴ ὄν λέγωμεν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐναντίον τι λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἕτερον μόνον.

Schleiermacherus.

P. 257. πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα] τὸ μ. τ. Bodl. Vat. Ven. Π.

B. Ἴδωμεν δὴ καὶ τόδε] V. εἰδῶμεν, crebro errore, quem correxit Heindorf, consentiente Coislino.

dum putavimus. Nam illud οὐ, quod plerique codd. addunt, per errorem videtur esse invecutum. Idem nunc videmus Schleiermachero quoque placuisse.

D. Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης] H. e. ἔστιν ἄρα ἀναγκαῖον, de qua loquendi formula diximus ad Timaeum p. 28. A.

Περὶ ἕκαστον ἄρα — τὸ μὴ ὄν] Nam quum univocum rei multa liceat attribuere, tum eadem infinitis modis a ceteris rebus differt.

P. 257. Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῖν —] H. e. quot sunt aliae praeter τὸ ὄν naturae, ab eo diversae, toties τὸ ὄν etiam non esse dicendum est, quandoquidem quatenus ab his omnibus differt, eatenus relative non est.

εἰ δέ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ] si quis autem haec non concedit, is persuadeat primum superioribus nostris rationibus rem sese habere aliter, atque

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἷον ὅταν εἰπωμέν τι μὴ μέγα, τότε μᾶλλον τί σοι φαινόμεθα τὸ μικρὸν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι.

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Οὐκ ἄρ', ἐναντίον ὅταν ἀπόφασις λέγῃται σημαίνειν, συγχωρησόμεθα, τοσοῦτον δὲ μόνον, ὅτι τῶν ἄλλων τι μὴνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων, μᾶλλον δὲ τῶν πραγμάτων, περὶ ἅτ' ἂν κέηται τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

Cap. XLII. ΞΕ. Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἡ θατέρου μοι φύσις φαίνεται κατακεκερματισθαι, καθάπερ ἐπιστήμη.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Μία μὲν ἐστὶ που καὶ ἐκείνη, τὸ δ' ἐπί

σημαίνειν, συγχωρησόμεθα] Ven. AΞΣ. Vind. Par. H. Flor. a. b. c. i. Zitt. συγχωρήσομεν.

C. ἴσχει τινὰ ἐαυτῆς ἰδίαν] V. ἴσχειν. Sed recte Bodl. Vat. Ven. ΠΛΞΠ. Coisl. Par. BCH. alii ἴσχει, quod et Heindorf. restituendum viderat. Tum ἐαυτῆς om. unus Par. E. male. Peius etiam vett. editt. τέχνη τισὶν, quod e Ven. II. et Flor. i. emendatum.

D. ἀλλ' ὅπη δὴ λέγωμεν] V. ἄλλο πη. Veram lectionem debemus Ven. E. In Ven. ΣΠ. Vat. et Par. B. scriptum est ἀλ-

sic quae sequuntur docere conetur.

B. τότε μᾶλλον τί σοι φ.] Hoc sibi vult: eum, qui quid dicat non magnum esse, his verbis non significare parvum quiddam aut aequale, sed indicare tantummodo hoc, differre illud, de quo sermo sit, a magno, sive praedicatum magnitudinis ei esse abiudicandum. Quamobrem Aristoteles hanc negationem, quae ex

comparatione ducitur, στέρησαν appellavit. Ceterum καὶ πῶς; ut sexcenties, vi et potestate negandi positum est.

ὅτι τῶν ἄλλων τι μὴνύει —] sed hoc tantum, indicare istud μὴ vel οὐ nominibus praepositum diversum quiddam a sequentibus nominibus, vel potius a rebus, quibus imposita sunt nomina post negationem enuntiata. Iungenda enim

τῷ γινόμενον μέρος αὐτῆς ἕκαστον ἀφορισθὲν ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ ἐαυτῆς ἰδίαν· διὸ πολλὰ τέχνηαι D τ' εἰσὶ λεγόμεναι καὶ ἐπιστήμαι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὰ τῆς θατέρου φύσεως μόρια μᾶς οὔσης ταῦτον πέπονθε τοῦτο.

ΘΕΑΙ. Τάχ' ἂν. ἀλλ' ὅπη δὴ λέγωμεν;

ΞΕ. Ἔστι τῷ καλῷ τι θατέρου μόριον ἀντιτιθέμενον;

ΘΕΑΙ. Ἔστι.

ΞΕ. Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν ἢ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν;

ΘΕΑΙ. Ἐχον· ὁ γὰρ μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθεγγόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν ἢ τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως.

ΞΕ. Ἴθι νῦν τόδε μοι λέγε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς γένους ἀφορι-

λόπη δὴ λ. unde patet, quatenam sit vitii origo. Totus locus ante Heindorfium scribatur hunc in modum: Θ. τάχ' ἂν. Ξ. ἄλλο πη δὴ λέγωμεν. ἔστι τῷ κ. τ. λ.

Ἴθι νῦν τόδε μοι λέγε] Flor. c. ἴθι δὴ νῦν τ.

E. τινὸς γένους ἀφ.] Vett. editt. τινὸς ἐνὸς γένους. Recte ἐνὸς om. Vat. Ven. II. In Flor. a. b. c. Par. BCH. est τινὸς ἐνὸς μέρους. Flor. i. τινὸς γε μέρους. Dein Ald. Bas. 1. 2. et codd. omnes ἐμβέβηκεναι pro eo, quod Stephanus dedit, ἐμβέβηκεν εἶναι. Stephani lectionem unus Ven. Σ. confirmat, siquidem Bastio fides habenda: nam Bekkerus alia omnia narrat.

verba sunt sic: ὅτι μὴνύει τι τῶν ἄλλων τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων, ita ut hic genitivus τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων ex τῶν ἄλλων pendeat. Pro τὰ ἐπιφθεγγόμενα, quod passive non dicitur, Heindorfius verisimiliter coniecit legendum esse ἂ ἐπιφθεγγόμεθα.

ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ — ἐαυτῆς ἰδίαν] habet cognomen aliquod ipsi proprium. De ἴδιον cum genitivo iuncto vid. Politic. p. 305. B. C. Mat-

thiae Gr. §. 315. 1. Male codd. nonnulli ἐαυτῆς omittunt, quod non videmus cur Heindorfius putaverit absone hic inculcatum esse.

E. Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς γένους] Nonne, quum separatur ab aliqua parte eorum, quae sunt, et rursus alicui eorum, quae sunt, opponitur, plane consequitur, ut τὸ μὴ καλόν esse existimandum sit? Nam quia diversum esse ab eo,

σθέν και πρὸς τι τῶν ὄντων αὖ πάλιν ἀντιτεθέν
οὕτω ξυμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Ὅντος δὴ πρὸς ὃν ἀντίθεσις, ὡς ἔοικ',
εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν.

ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα.

ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἄρα μάλ-
λον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν ἐστὶ τῶν ὄντων, ἦττον δὲ τὸ
μὴ καλόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

258 ΞΕ. Ὅμοίως ἄρα τὸ μὴ μέγα και τὸ μέγα αὐτὸ
εἶναι λεκτέον;

ΘΕΑΙ. Ὅμοίως.

ΞΕ. Οὐκοῦν και τὸ μὴ δίκαιον τῷ δίκαιῳ κατὰ
ταῦτα θετέον πρὸς τὸ μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θατέ-
ρον θατέρου;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΞΕ. Και τᾶλλα δὴ ταύτη λέξομεν, ἐπειπερ ἡ
θατέρου φύσις ἐφάνη τῶν ὄντων οὐσα, ἐκείνης δὲ

E. Ὅντος δὴ πρὸς ὃν ἀντίθεσις] V. ἡ ἀντίθεσις. Arti-
culum omisi cum Bodl. Vat. Ven. II. Dein vulgo εἶναι τι συμβ.
Pronomen τι recte deleuit Steph. Deesse illud videtur in Flor. c. i.
P. 258. C. και τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα και τὸ μὴ καλόν

quod est, existimatur, facile ap-
paret, ipsum quoque esse iu-
dicari oportere.
Ἅντος δὴ πρὸς ὃν ἀντί-
θεσις —] Iunge: τὸ μὴ καλόν
δὴ συμβαίνει εἶναι, ὡς ἔοικε, ἀν-
τίθεσις ὄντος πρὸς ὃν. In qua
verborum iunctura quid τι vulgo
post εἶναι inculcatum sibi velit,
equidem non assequor. Nimi-
rum ortum illud ex glossemate
est, siquidem ad ὃν in margine
fuit adscriptum, sed deinde alie-
no loco inculcatum. Recte igitur
illud de Cornarii sententia
delevit Stephanus, quam-
vis codicibus adversantibus. Nam
Florentini tantum nonnulli illud
videntur omittere. Articulum ἡ

vulgo ante ἀντίθεσιν intrusum
item delevimus, consentientibus
optimis codicibus. Tollendum
censuit etiam Stephanus.

P. 258. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικ-
εν, ἡ τῆς θατέρου —] Itaque,
sicuti videtur, oppositio naturae partis ali-
cuius ad diversi genus
pertinentis et naturae
eius, quod est, non minus,
si ita dicere fas est, quam
ipsum τὸ ὃν essentia est,
non contrarium quid illi-
us significans, sed hoc
tantum, diversum ab illo.
Pro οὐσία ἐστὶν Heindorfius
et Simplicio in Aristot. Phys.
I. f. 53. 2. οὐσα reposuit: quo

ουσης ἀνάγκη δὴ και τὰ μόρια αὐτῆς μηδενὸς ἦττον
ὄντα τιθέναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου
φύσεως και τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμέ-
νων ἀντίθεσις οὐδέν ἦττον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ
τοῦ ὄντος οὐσία ἐστίν, οὐκ ἐναντίον ἐκείνῳ σημαί-
ουσα, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ἕτερον ἐκείνου.

ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε.

ΞΕ. Τίν' οὖν αὐτὴν προσεῖπωμεν;

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφι-
στήν ἐζητοῦμεν, αὐτὸ ἐστὶ τοῦτο.

ΞΕ. Πότερον οὖν, ὡς περ εἶπες, ἐστὶν οὐδενὸς
τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον, και δεῖ θαρρόυντα
ἤδη λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ὄν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ
φύσιν ἔχον; ὡς περ τὸ μέγα ἦν μέγα και τὸ καλὸν ἦν
καλόν και τὸ μὴ μέγα * μὴ μέγα και τὸ μὴ καλόν *
μὴ καλόν, οὕτω δὲ και τὰ μὴ ὄν κατὰ ταῦτόν ἦν
τε και ἐστὶ μὴ ὄν, ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων,

μὴ καλόν] Libri omnes: και τὸ μὴ μέγα και τὸ μὴ καλόν, οὕτω
δὲ. Verum restituit Boeckh. in Min. p. 150. Dein Heindorf. con-
ἐνάριθμον ὄν vel εἶδος ἐν ὄν. Post ἀπιστίαν Bodl. Vat. Ven. II.
ἔχομεν om.

recepto perire manifestum est
vim verborum εἰ θέμις εἰπεῖν.

B. Τίν' οὖν αὐτὴν προσ-
εἰπωμεν;] Sc. ταύτην τὴν ἀν-
τίθεσιν; quo nomine eam
appellemus?

C. και τὸ μὴ μέγα μὴ
μέγα] Alterum μὴ μέγα et μὴ
καλόν in libris deest. Restituen-
dum vidit Boeckhius in Mi-
noem. p. 150. quem etiam Hein-
dorfius, Schleiermacher
et Bekkerus secuti sunt
ducem. Mox quod οὕτω δὲ post
ὡς περ inferitur, multa id genus
exempla attulit Heindorf. ad
Phaedon. p. 72. C. Post ἐνά-
ριθμον Heindorf. ὄν inseren-

dum putabat, quo non opus.
Ceterum haec: ὡς περ τὸ μέγα
ἦν — εἶδος ἐν, ne mireris sic
sine coniunctionis alicuius liga-
mento superioribus accedere;
alia id genus exempla ad Phae-
don. p. 61. D. Gorg. p. 448. E.
Cratyl. p. 433. A. Theaet. p.
172. D. Rempubl. VIII. p. 552.
C. collegimus. Sic explicandus
etiam locus Sophoclis est
Aiac. 820 sqq. και σφας κακοῦς
κάκιστον και πανωλέθρους ἐναρ-
πάσειαν. ὡς περ εἰσορᾷ εἰμὲ αὐ-
τοσφραγῆ πλεονοντία, τῶς αὐτο-
σφραγῆς πρὸς τῶν φιλοστον ἐργό-
νων (sic corr.) ὀλοιστον, quem
iniuria viri docti in malae frau-
dis suspicionem vocarunt.

εἶδος ἓν; ἢ τινα ἔτι πρὸς αὐτό, ὡς Θεαίτητε, ἀπιστίαν ἔχομεν;

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

Cap. XLIII. ΞΕ. Οἷσθ' οὖν, ὅτι Παρμενίδη μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἠπιστήκαμεν;

ΘΕΑΙ. Τί δή;

ΞΕ. Πλείον ἢ κείνος ἀπέειπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

D ΞΕ. Ὅτι ὁ μὲν πού φησιν· οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτ' οὐδαμῆ, εἶναι μὴ ὄντα, ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀρ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτως.

Οἷσθ' οὖν, ὅτι Παρμενίδη] Sic Ald. Bas. 1. 2. Simpl. in Arist. Phys. f. 29. 2. et codd. omnes. Sed Stephanus, a Cornario inductus, edidit: Παρμενίδου μακροτέρω τῆς ἀπορρήσεως ἀπεστήκαμεν.

D. οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτ' οὐδαμῆ] V. ad p. 237. A.

C. Οἷσθ' οὖν, ὅτι Παρμενίδη —] Stephanus de coniectura Cornarii scripsit Παρμενίδου μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἀπεστήκαμεν, praeter librorum fidem et auctoritatem. Nimirum non meminit vir egregius ἀπιστεῖν subinde idem esse quod ἀπιστεῖν. v. ad Apolog. Socr. p. 29. C. et Theaet. p. 146. B. Quocirca sententia verborum haec est: Scin' tu nos Parmenidi non fuisse morigeros? Quibus quod addit μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως, id nihil aliud significat quam hoc: praeter eius interdictum, sive ulterius quam vetuit, egressi. Hoc vero quorsum pertineat et quid sibi velit, ex iis, quae statim adiciuntur, perspicuum esse debet. Timaeus Gloss. Ἀπορρήσεις· ἀπαγόρευσις, Pollux II. 127. Πλάτων δὲ ἀπορρήσειν τὴν ἀπαγόρευσιν. De comparativo μακροτέρως conf. μειζόνως Politic. p. 300. B. βελ-

τιζόνως De Rep. VI. p. 484. A. Alcib. I. p. 127. E. μειζόνως De Rep. VI. p. 509. A. Legg. IX. p. 867. C. Thucyd. I. 130. Eurip. Hecub. 1111. μειζόνως Sophoc. Oed. Col. v. 104. σωφρονεστέρως Eurip. Iphig. Aul. v. 379. ubi ita Stobaeus. εὐφρονεστέρως Aristoph. Lysistr. v. 319. ἐνδεοστέρως Thucyd. II. 35. ἀγροικωτέρως Plat. Reip. II. p. 361. extr. μαλθακωτέρως Sophist. p. 230. A. Sed satis iam munitum credimus Platonicum hoc μακροτέρως.

Πλείον ἢ κείνος ἀπέειπε σκοπεῖν —] Hic aut ego proterus coeuctio, aut Platonis oratio ingenti labe contaminata est. Nam ipsa sententia pro ἀπέειπε verbum contrariae significationis requirit, siquidem hoc dicit Eleates: Plus quam nobis ille anquirere concessit (non vetuit) nos ei demonstravimus ulterius etiam quaerentes. Quamobrem scriben-

ΞΕ. Ἡμεῖς δὲ γε οὐ μόνον ὡς ἔστι τὰ μὴ ὄντα ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος ὃ τυγχάνει ὄν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα· τὴν γὰρ θατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὐσάν τε καὶ κατακεκερατισμένην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκαστον Ε μόνιον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν ὡς αὐτὸ τοῦτ' ἔστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν.

ΘΕΑΙ. Καὶ παντάπασί γε, ὡς ξένη, ἀληθέστατά μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι.

ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμᾶς εἶπη τις ὅτι τούναντιον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλαι λέγομεν, εἴτ' ἔστιν εἴτε μή, λόγον

Pro διζήσιος hic quoque διζήμενος Flor. a. b. c. Par. BCH. Tum vett. editt. τὰ μὴ ὄντα ὡς ἔστιν, quod e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. mutatum.

E. τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκαστον] V. ἕκαστον. Veram lectionem servavit Simplicius.

dum putamus: Πλείον, vel πλείω, ὃ δὴ κείνος ἀπέειπε σκοπεῖν, ἡμεῖς κ. τ. λ., h. e. Plus, id quod scilicet ille exquirere vetuit, nos ulterius quaerentes ei demonstravimus. Ad εἰς τὸ πρόσθεν ζητεῖν apte comparaveris illa Protagor. p. 357. D. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὁμολογήκατε, h. e. ulterius etiam progredientes concessistis.

D. οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτ' οὐδαμῆ] V. ad p. 237. A.

E. τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκαστον μόνιον αὐτῆς] H. e. τὸ μόνιον αὐτῆς πρὸς τὸ ὄν ἕκαστον ἀντιτιθέμεν. particulam eius enti cuique oppositam ausi sumus iudicare esse revera illud ipsum τὸ μὴ ὄν. Ex quo apparet, falso scribi in vett. editt. ἕκαστον, quod correctum ex Simplicio est.

Μὴ τοίνυν ἡμᾶς εἶπη] V.

Videntur tangi Megarici, qui Platoni hac in re inconstantiam exprobravissent. Schleiermacher tamen Antisthenem significari censet. Nec nos huic opinioni magnopere reluctemur.

ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου —] Dudum enim nos de aliquo ei (τῷ ὄντι) contrario incuriosi sumus, sitne an non sit, consentaneum rationi aut a ratione alienum. conf. supra p. 237. B. C. D. E. Λέγειν χαίρειν περὶ τινος non aliter dicitur atque εἶναι περὶ τινος. Protagor. p. 347. C. περὶ μὲν ἀσμάτων καὶ ἐπῶν λέσωμεν. sc. λέγειν. Alcibiad. I. p. 113. D. λέσαντες οὖν περὶ αὐτῶν. conf. Wyttenbach. ad Plutarch. De L. N. V. p. 4. Post ἀλογον quod Heindorfius ὄν excidisse suspicatur, ignoravit vir doctus illam loquendi consuetudinem, de qua explicavimus ad Gorg. p. 501. A. Addimus nunc Tim. p.

259 ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον· ὃ δὲ νῦν εἰρήκα-
μεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις ὡς οὐ καλῶς
λέγομεν ἐλέγξας, ἢ μέγριπερ ἂν ἀδυνατῆ, λεκτέον
καὶ ἐκείνῳ καθάπερ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι συμμίγνυται
τε ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τό τε ὄν καὶ θάτερον διὰ
πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότα τὸ μὲν ἕτερον
μετασχὸν τοῦ ὄντος ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέ-
θεξιν, οὐ μὴν ἐκείνῳ γε, οὐ μετέσχεν, ἀλλ' ἕτερον,
ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὄν ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης
B εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὄν αὐθάρτερον μετεληγὸς ἕτε-
ρον τῶν ἄλλων ἂν εἴη γενῶν, ἕτερον δ' ἐκείνων ἀπαν-
των ὄν οὐκ ἔστιν ἕκαστον αὐτῶν οὐδὲ ζύμπαντα τὰ
ἄλλα πλὴν αὐτό, ὥστε τὸ ὄν ἀναμφισβητήτως αὐ-
μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι, καὶ τὰλλα δὴ καθ' ἕκα-
στον οὕτω καὶ ζύμπαντα πολλαχῆ μὲν ἔστι, πολλαχῆ
δ' οὐκ ἔστιν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Καὶ ταύταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἐπι-
στῆ τις, σκεπτέον αὐτῷ καὶ λεκτέον βελτιόν τι τῶν

P. 259. ὅτι συμμίγνυται τε ἀλλ.] τε additum e Bodl.
Vat. Ven. II. Flor. i. Simpl. Paulo ante Simpl. καθάπερ καὶ
ἡμεῖς λέγομεν, in vitis Platonis codicibus.

ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης] ἔστι om. Simpl.

B. σκεπτέον αὐτῷ καὶ λ.] Sic Bodl. Vat. Ven. ΠΞΞ.

68. D. ὡς ἐπιστάμενος ἅμα καὶ
δινατός. De Rep. II. p. 364. A.
πλουσίους (ὄντας) καὶ ἄλλας δι-
νάμεις ἔχοντας. Ibid. VIII. in
Ἰδιον μὲν οὐδενὸν ἐχούσας, κοινὰς
δὲ πάσι. Ibid. X. p. 599. A.
ἀπέχοντα καὶ ὁμόια ποιεῖν.

P. 259. ἔστι σαφέστατα
ἐξ ἀνάγκης] H. e. ἔστι σα-
φέστατα ἀναγκαῖον. v. ad p.
256. D.

C. τὸ ταῦτα ἔασαντα ὡς
δυνατὰ —] scilicet haec si-
nentem tanquam ea, quae
fieri possint, ea quae di-
cuntur posse singulatim
explorare et mente atque
cogitatione consequi, si-

ve quis id quod diversum
est quodammodo idem esse
dicat, sive quod idem
est, diversum, ea ratione
et secundum illud ipsum,
quod ille dixerit horum
alterutri (diverso et τῷ αὐτῷ)
accidere. Illud igitur laudabile
et gloriosum esse censet, si quis
causas ac rationes accurate co-
gnoscere studeat, cur alii de
identitate ac diversitate isto mo-
do sentiant, neque pro arbitrio
hac in re agat, sed sese totum in
alterius quasi mentem insinuare
conetur. Quod deinceps negat
facere adversarios, qui apagogica
quam vocant utentes disserendi

νῦν εἰρημένον· εἴτε ὡς τι χαλεπὸν κατανενοηκῶς χαι- C
ρει τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς
λόγους ἔλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν,
ὡς οἱ νῦν λόγοι φασί. τοῦτο μὲν γὰρ οὔτε τι κομ-
ψὸν οὔτε χαλεπὸν εὐρεῖν, ἐκεῖνο δ' ἤδη καὶ χαλεπὸν
ἅμα καὶ καλόν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Ὁ καὶ πρόσθεν εἰρηται, τὸ ταῦτα ἔασαντα
ὡς δυνατὰ τοῖς λεγομένοις οἷον τ' εἶναι καθ' ἕκα-
στον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν, ὅταν τέ τις ἕτερον ὄν
πῆ ταῦτον εἶναι φῆ καὶ ὅταν ταῦτον ὄν ἕτερον, ἐκεί- D
νη καὶ καθ' ἐκεῖνο, ὃ φησι τούτων πεπονθῆναι πότε-
ρον. τὸ δὲ ταῦτῶν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέτη καὶ
τὸ θάτερον ταῦτον καὶ τὸ μέγα σμικρὸν καὶ τὸ
ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαιρεῖν οὕτω τὰναντία ἀεὶ πρό-
φύροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἔλεγχος οὔτος ἀλη-
θινὸς ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δῆλος
νεογενῆς ὄν.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

Vind. Flor. i. Zitt. Legebatur ἐπισκεπτέον.

D. ἐκείνη καὶ καθ' ἐκεῖνο — πότερον] Haec temere
censebat Cornarius eici oportere. Pro τούτων, quod habent Coisl.
Ven. A. Par. BCEFH. Flor. a. c. et corr. II., vett. editt. τούτω.
Bodl. Vat. Ven. ΞΞ. et pr. II. τούτω. Vind. τούτων.

ratione arbitrarie praedicata con-
nectebant atque inde efficere con-
nabantur, non licere uni eidem-
que rei plures attributiones pro-
prias putare. Quod si ex me-
quaeris quinam ita fecerint, in
promptu est responsio. Fecerunt
enim Megarici, qui praedicatorum
varietatem omnem tollebant.
Vide quae de hac re nuper in
Prolegg. ad Parmenidem libro
I. sect. II. p. 38 sqq. et 63 sqq.
exposuimus, collato loco Sophi-
stae p. 246. B sqq. et 251. A
sqq. Idem etiam apagogica dis-
serendi via usi esse videntur, se-
cuti hac in re Zenonis Eleatici
exemplum, de quo v. Prolegg.

ad Parmenid. p. 32.

D. ἄρτι τε τῶν ὄντων τι-
νὸς ἐφαπτομένου δῆλος
νεογενῆς ὄν] H. e. ac ma-
nifesto ista novitia est
inquisitio hominis alicuius,
qui nuper demum ea
quae sunt attingere coe-
pit. Num igitur Euclides Me-
garicus his verbis notatur? an
aliquis Socraticorum, qui Eri-
sticorum rationem amplexus erat?
Hoc si est, Antisthenem intelli-
gere licebit, quem constat do-
cuisse, de unaquaque re illud
ipsum tantummodo praedicari li-
cere, quod ipsa natura sua es-
set: ut quum dicimus mensa est

Cap. XLIV. **ΞΕ.** Καὶ γάρ, ὦ ἄγαθέ, τό γε πᾶν ἀπό παντός ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ
Ε ἐμμελές καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινός καὶ ἀφιλοσόφου.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΞΕ. Τελεωτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων· διὰ γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν συμπλοκὴν ὁ λόγος γέγονεν ἡμῖν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΞΕ. Σκόπει τοίνυν, ὡς ἐν καιρῷ νῦν δὴ τοῖς τοιούτοις διεμαχόμεθα καὶ προσηναγκάζομεν ἕαν ἕτερον ἐτέρῳ μίγνυσθαι.

ΘΕΑΙ. Πρὸς δὴ τί;

ΞΕ. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἐν τι γενῶν εἶναι. τούτου γὰρ στέρηθέντες, τὸ μὲν μέγιστον, φιλοσοφίας ἂν στέρηθεῖμεν, ἔτι δ' ἐν τῷ παρόντι δεῖ λόγον ἡμᾶς διομολογήσασθαι, τί ποτ' ἐστὶν, εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ μῆδ' εἶναι τὸ παράπαν, οὐ-

P. 260. ὡς ἐν καιρῷ νῦν δὴ] V. δὴ νῦν, quod ex codd. plurimis optimisque correctum.

Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν] τὸν om. Bodl. Coisl. Vind. alii nonnulli. male.

mensa; olus est olus; homo est homo. Aristotel. Metaphys. V. 29. διὸ Ἀντισθένης φετο εὐήθως μῆδεν ἀξίῳ λέγεσθαι πλὴν τῷ ὀλίῳ λόγῳ, ἐν ἑφ' ἑνός· ἔξ ὧν συνέβαινε μὴ εἶναι ἀντιλέγειν. Ibid. VIII. 3. ὥστε ἡ ἀπορία, ἣν οὗτος Ἀντισθένης καὶ οἱ οὕτως ἀπαίδευτοι ἠπόρουσαν, ἔχει τινὰ καιρὸν, οὗ οὐκ ἔστι τὸ τί ἐστὶν ὁμοιωσθαι· τὸν γὰρ ὄρον λόγον εἶναι μακρόν· ἀλλὰ ποῖον μὲν τί ἐστὶν ἐνδέχεται καὶ διδάξαι, ὥσπερ ἀργύριον, τί μὲν ἐστίν, οὗ, οὗ δὲ οἷον κατρίτερος. conf. etiam Aristot. Phys. I. 2. ibique Simplicium fol. 20. a. b. et Top. I. 9. Utut est, illud quidem pro certo et explorato

habemus, explodi hic rationem Megaricorum, aliorumque, qui ei essent addicti.

P. 260. ὡς ἐν καιρῷ νῦν δὴ τοῖς τ.] quam opportune nunc cum istiusmodi hominibus pugnaverimus, eosque coegerimus, ut alterum cum altero commisceri concederent.

Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν — εἶναι] Ut appareat, orationem nobis unum ali-quod esse eorum quae sunt generum. Facile aliquis oportet inter nos hoc convenire, quidnam tandem potest γένος τι εἶναι? Imo vero

δὲν ἂν ἔτι που λέγειν οἰοί τ' ἡμεν. ἀφηρέθημεν δ' ἂν, εἰ συνεχωρήσαμεν μηδεμίαν εἶναι μίξιν μηδενὶ
Β πρὸς μηδέν.

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς τοῦτό γε. λόγον δὲ διότι νῦν διομολογητέον οὐκ ἔμαθον.

ΞΕ. Ἄλλ' ἴσως τῆδ' ἐπόμενος ῥᾶστ' ἂν μάθοις.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὸ μὲν δὴ μὴ ὄν ἡμῖν ἐν τι τῶν ἄλλων γένος ὄν ἀνεφάνη, κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον, εἰ δόξῃ τε καὶ λόγῳ μίγνυται.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΞΕ. Μὴ μίγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ' εἶναι, μίγνυμένου δὲ δόξα τε ψευδῆς
Γ γίγνεται καὶ λόγος· τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ που τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον.

αὐτὸ μῆδ' εἶναι] μῆδεν Bodl. Vat. Ven. II.

B. γένος ὄν ἀνεφάνη] ὄν additum nuper denuo e Bodl. Vat. Ven. II.

significatur hoc, orationem iam inter eas res numerari posse, quae revera sunt, quandoquidem sublata praedicatorum copulatione ne illa quidem esset extitura. Itaque Heusdius non absurde legendum coniecit τῶν πολλῶν ὄντων ἐν τι γενῶν, sicuti supra p. 258. C. ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἐν. Melius etiam scripseris γένος. Sed omnium optimum fuerit nihil mutare. conf. p. 260. D.

ἔτι δὲ ἐν τῷ παρόντι δεῖ —] praeterea in praesenti oportet inter nos hoc convenire, quidnam tandem oratio sit.

εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ μῆδ' εἶναι τὸ παράπαν] H. e. ὥστε μῆδ' εἶναι τὸ παράπαν αὐτό. Similiter Thucyd. VII. 6. ὥστε — ἐκείνους καὶ παντάπασιν ἀποστερηθέναι, εἰ καὶ κρατοῖεν, μὴ ἂν ἔτι σφᾶς ἀποτειχίσαι. Nec multum abludivit locus Plat. Legg. I. p. 635. A. αὐτὸ δ' ἔνεκα γήρωσ ἀφελμεθ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου — μῆδεν ἂν πλημμελεῖν. Rem optime exposuit Hermannus ad Viger. p. 810. n. 271. Mox de formula οὐκ ἔμαθον conf. supra p. 228. A. et mox p. 262. A. Politic. p. 306. A. Theaet. p. 192. E. De Rep. I. p. 339. A. III. p. 413. B. al.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Ὅντος δὲ γε ψεύδους ἔστιν ἀπάτη.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἀπάτης οὐσης εἰδώλων τε καὶ εἰ-
κόνων ἤδη καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεστὰ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΞΕ. Τὸν δὲ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που
D τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι μὲν, ἕξαρνον δὲ γεγονέναι
τὸ παράπαν μὴ εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὄν οὔτε
διανοεῖσθαι τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐ-
δαμῆ τὸ μὴ ὄν μετέχειν.

ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα.

ΞΕ. Νῦν δὲ γε τοῦτο μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ
ὄντος, ὥστε ταύτη μὲν ἴσως οὐκ ἂν μάχοιτο ἔτι· τά-
χα δ' ἂν φαίη τῶν εἰδῶν τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ
ὄντος, τὰ δ' οὐ, καὶ λόγον δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν
οὐ μετεχόντων. ὥστε τὴν εἰδωλοποιικὴν καὶ φαντα-
E στικὴν, ἐν ἧ φραμὲν αὐτὸν εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πά-
λιν ὡς παντάπασιν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ δόξα καὶ λό-
γος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος· ψεῦδος γὰρ τὸ παρά-

D. Τὸν δὲ γε σοφιστὴν] γε om. Bodl. Vat. Ven. Π.

D. ὥστε τὴν εἰδωλοποιικὴν] V. εἰδωλοποιητικὴν. Illud
hic quoque tuentur Bodl. Vat. Ven. Π. A. Coisl. Par. B. C. H. Flor.
a. b. c. i. conf. ad p. 225. A. 235. B.

ψεῦδος γὰρ τὸ παράπαν] τὸ γὰρ παράπαν Bodl. Vat. et
pr. Ven. Π.

C. ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ
καταπεφευγέναι] Hoc ἐν ne
miseris, continetur in perfecto
καταπεφευγέναι notio commoran-
di. Aperte contulit Heindorfius
Xenoph. Hell. IV. 5, 5. οἱ δὲ
ἐν τῷ Ἠρακλῶ καταπεφευγότες
ἕξισαν. Similia ad Euthydem.
p. 292. E. congressimus.

E. δόξαν καὶ φαντασίαν]
H. e. opinionem atque vi-
sionem, Meinung und Vor-
stellung s. Wahrnehmung,

ut paullo ante D. et 264. A.
Theaet. 152. C. 161. E. al. In
proximis τῷ ὄντι iungas cum τῇ
κοινωνίαν, de qua structura v.
ad p. 252. D.

P. 261. προβλημάτων γέ-
μειν] Faceta in his verbis in-
est ambiguitas, quum πρόβλημά
dicatur etiam propugnaculum
ac munimentum cuius-
cunque generis, quo quis
se defendit et hostilem impetum
propulsat. Hinc manet deinde

παν οὐκ εἶναι ταύτης μὴ συνισταμένης τῆς κοινωνίας.
διὰ ταῦτ' οὖν λόγον πρῶτον καὶ δόξαν καὶ φαντα-
σίαν διερευνητέον ὅ τι ποτ' ἔστιν, ἵνα φανέντων καὶ
τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῷ μὴ ὄντι κατίδωμεν, κατι-
δόντες δὲ τὸ ψεῦδος ὄν ἀποδείξωμεν, ἀποδείξαντες 261
δὲ τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ ἐνδήσωμεν, εἴπερ ἔνοχός
ἔστιν, ἢ καὶ ἀπολύσαντες ἐν ἄλλῳ γένοι ζητῶμεν.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ δὲ γε, ὦ ξένη, εἰκεν ἀληθὲς εἶ-
ναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν κατ' ἀρχὰς λεχθέν, ὅτι
δυσθῆρευτον εἴη τὸ γένος. φαίνεται γὰρ οὖν προ-
βλημάτων γέμειν, ὧν ἐπειδάν τι προβάλλῃ, τοῦτο
πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν
ἐκείνον ἀφικέσθαι. νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὄν ὡς
οὐκ ἔστι προβληθέν διεπεράσαμεν, ἕτερον δὲ προ- B
βέβληται, καὶ δεῖ δὴ ψεῦδος ὡς ἔστι καὶ περὶ λόγον
καὶ περὶ δόξαν ἀποδείξαι, καὶ μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτε-
ρον, καὶ ἔτ' ἄλλο μετ' ἐκείνο· καὶ πέρασ, ὡς εἰ-
κεν, οὐδὲν φανήσεται ποτε.

ΞΕ. Θαρσύν, ὦ Θεαίτητε, χρεὶ τὸν καὶ σμι-
κρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν αἰεὶ προϊέναι. τί
γὰρ ὅ γ' ἀθυμῶν ἐν τούτοις δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις,

P. 261. εἰς αὐτὸ ἐνδήσωμεν] Vett. editt. αὐτὸν. Recte
αὐτὸ Ven. Z. Flor. b. i. In Bas. 2. est αὐτὸν σοφιστὴν, unde
Heindorf. con. αὐτὸν σοφ.

Κομιδῆ δὲ γε, ὦ ξένη] δεῖ addidi e Bodl. Vat. Ven. Π.
Statim post vett. editt. δυσθῆρευτον, quod cum Bodl. Vat. Ven.
Π. A. Coisl. Par. B. C. E. F. H. Flor. a. b. c. i. in δυσθῆρευτον muta-
vimus.

in metaphora, ἀναγκαῖον dicens
τοῦτο διαμάχεσθαι et ἐπ' αὐτὸν
ἀφικέσθαι, μόγις τὸ προβληθέν
διεπεράσαμεν κ. τ. λ. Quin etiam
affert proverbium: σχολῆ που ὅ
γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν,
de quo Erasmus Adagg. IV.
p. 941. ac denique addit: τὸ τοι
μέγιστον ἡμῶν τεῖχος ἠρημένον ἂν
εἴη. Haec monenda videbantur,
ut suavissima allegoria, quae per
totum locum dominatur, ab
omnibus perciperetur.

Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

B. τί γὰρ ὅ γε ἀθυμῶν
ἐν τούτοις δρ.] quid enim
is, qui vel in talibus (quae
leviora sunt ac facilliora) ani-
mum despondeat, in aliis
faciet, quum in iis aut ni-
hil proficiat aut etiam
rursus retro fuerit reie-
ctus? Nam ἐν ἐπεισοῖς pertinet
ad proxime praegressum ἐν ἄλ-
λοις. Pro ἀνύτων vett. editt.
τῷ ταῦ geminato ἀνύτων,
quam formam barbaram vocat

ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύτων ἢ καὶ πάλιν εἰς τοῦπι-
σθεν ἀπωσθεῖς; σχολῇ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν
C λεγόμενον, ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. νῦν δ'
ἐπεὶ, ὧ γὰρ θεῖ, τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τὸ
τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ἠρημένον ἂν εἴη, τὰ δ'
ἄλλα ἤδη ῥᾶω καὶ σμικρότερα.

ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες.

Cap. XLV. ΞΕ. Λόγον δὴ πρῶτον καὶ δόξαν,
καθάπερ ἐρῶθήθη νῦν δὴ, λάβωμεν, ἔν' ἐναργέστε-
ρον ἀπολογισώμεθα, πότερον αὐτῶν ἀπτεται τὸ μὴ
ὄν ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μὲν ἐστὶν ἀμρότερα ταῦτα,
ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

D ΞΕ. Φέρε δὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν
γραμματῶν ἐλέγομεν, περὶ τῶν ὀνομάτων πάλιν ὡς-

B. ἐν ἐκείνοις ἀνύτων] V. ἀνύτων. Bodl. Vat. ἀνύτω.
Ceteri fere omnes ἀνύτων.

C. ἂν ποτε ἔλοι] ἂν ποτε om. Coisl. Ven. A. Par. BCEFH.
νῦν δὴ, λάβωμεν] V. νῦν, διαλάβωμεν. Bodl. νῦν δὲ λάβ-
Sed Vat. Ven. II. A. Coisl. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. i. νῦν
δὴ, λάβωμεν. Tum libri omnes ἀπολογισώμεθα. Dedimus ἀπολο-
γισώμεθα de coniectura Heindorfii.

Porsonus Appendic. ad Tou-
piti Emendatt. in Suid. p. 497.
conf. Fischer. ad Aeschin. So-
crat. p. 152. et quae intrp. ad
Gregor. Corinth. p. 70 sq.
exposuerunt. Nimirum ex ἀνύτω
ortum utique ἀνύτω, sed ἀνύ-
τω inde oriri non potuit. Hoc
igitur certum et exploratum est.
Sed dubitatur iam etiam de pri-
mae syllabae accentu. Moeis p.
179. Ἡγούσα, δασέως, Ἀττικῶς
φιλοῦς, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pier-
son. Bekkeri Anecd. I. p.
14, 17. Ἀνύειν δασύνουσι οὐ
Ἀττικοὶ καὶ δῆλον ἐκ τῆς συνα-
λοφῆς καθ' ἡγούσαν γὰρ. Et
hanc scripturam Porsonus Eu-
ripidi reddidit, quem vide ad
Hecub. v. 1157. et ad Phoeniss.
v. 463. de hac re disputantem.

C. τὸ τοι μέγιστον ἡμῖν

τεῖχος —] De toi sic in apo-
dosi usurpato v. ad Theaetet.
p. 190. A.

Λόγον δὴ — νῦν δὴ, λά-
βωμεν] explorandum su-
mamus, wir wollen vor-
nehmen. Similiter Phileb. p.
23. B: λάβωμεν ἅπαντα τῶν νῦν
δὴ λόγων. Aliter De Rep. I. p.
337. D. ἄλλου δὲ ἀποκρινομένου
λαμβάνη λόγον καὶ ἐλέγξῃ, ubi
λόγον λαμβάνειν est loquentis
partes suscipere. Quod vet.
edit. hic scriptum habent, νῦν
διαλάβωμεν, id vereor ut recte
defendi queat. Dein evidens est
Heindorfii emendatio pro
vulg. ἀπολογισώμεθα scribentis
ἀπολογισώμεθα, h. e. iusta rati-
one inita expendamus. Probarunt eam etiam Schlei-
ermacherus, Bekkerus et

αὐτως ἐπισκεψώμεθα· φανέται γὰρ πῆ ταύτη τὸ
νῦν ζητούμενον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον οὖν δὴ περὶ τῶν ὀνομάτων
ὑπακουστέον;

ΞΕ. Εἴτε πάντα ἀλλήλοις ξυναρμόττει, εἴτε μη-
δέν, εἴτε τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μὴ.

ΘΕΑΙ. Δῆλον τοῦτό γε, ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ
δ' οὐ.

ΞΕ. Τὸ τοιόνδε λέγεις ἴσως, ὅτι τὰ μὲν ἐφεξῆς
λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι ξυναρμόττει, τὰ δὲ τῇ E
συνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμοστεῖ.

ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτ' εἶπες;

ΞΕ. Ὅπερ ῥῆθήην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν.
ἔστι γὰρ ἡμῖν που τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν
δηλωμάτων διττὸν γένος.

D. καθάπερ ἐπὶ τῶν εἰδῶν —] περὶ τῶν εἰδῶν. Bodl. Vat.
Ven. II. Flor. i.

φανέται γὰρ ταύτῃ] Heindorf. conl. φανέται. Id dedimus.
ἀλλήλοις ξυναρμόττει] ξυναρμόττειν Bodl. Vat. Ven. II. S.
alii non pauci; vitiose, dein etiam ἐθέλειν.

E. Πῶς τί τοῦτ' εἶπες] Flor. b. et ed. Bas. 2. Πῶς; τί
τοῦτ' εἶπες;

Schneider. ad Remp. Tom.
III. p. 243.

D. περὶ τῶν ὀνομάτων πά-
λιν ὡσαύτως] De ὡσαύτως et
οὕτω ita postposito v. ad Phaedr.
p. 230. D. Pro φανέται Hein-
dorfius legendum censuit φα-
νέται, in vitis codicibus omnibus.
Neque φανέται habet Stobae-
us, qui in Eclogg. Eth. totum
hunc locum inde a verbis φέρε
δὴ usque ad c. 46. παντάπασιν
μὲν οὖν c. 79. p. 470 sq. excerp-
sit. Nihilominus ea coniectura
tam est necessaria, ut futurum
recipere non dubitaverimus.

E. Πῶς τί τοῦτ' εἶπες;]
V. ad Hipp. mai. p. 297. E. et
Tim. p. 22. C.

P. 262. ἔστι γὰρ — διτ-
τὸν γένος] Tractat hunc lo-

cum Plutarchus Quaest. Plat.
X. p. 1019. ed. Xylandr. Vol. V.
I. p. 108. ed. Wytttenb., ubi
quaeritur, utrum Plato hac ver-
borum et nominum distinc-
tione totius linguae elementa
voluerit complecti necne. Quam
controversiam ille prudenter ita
componit, ut Platonem censent
has orationis partes non tanquam
unicas sed ut praecipuas com-
memorasse, ceteras silentio prae-
termisisse, ut quae viderentur
non tam res, quam rerum rati-
ones significare. Et certe phi-
losophus tantummodo περὶ τῶν
τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν
δηλωμάτων disserere instituit.
Conferas etiam Cratyl. p. 425.
A. B. ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ ὀ-
μάτων μέγα ἤδη τι καὶ καλὸν καὶ
ὄλον συστήσομεν, ὡς περ ἐκεῖ τὸ

262 ΘΕΑΙ. Πῶς;
ΞΕ. Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν.
ΘΕΑΙ. Εἰπέ ἐκάτερον.
ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δῆλωμα ῥημά
που λέγομεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐκείνα πράττουσι
σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθέν ὄνομα.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς
λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος, οὐδ' αὖ ῥημάτων
χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων.

ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον.

B ΞΕ. Δῆλον γάρ, ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων ἄρτι
ξυνωμολογεῖς· ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι
συνεχῶς ὧδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἷον, βαδίζει τρέχει καθεύδει, καὶ
τάλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν πάντα τις
ἐφεξῆς αὐτ' εἴπῃ, λόγον οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπεργά-
ζεται.

P. 262. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐκ.] τοῖς addunt Bodl. Vat. Ven. II. Par. ECH. Flor. a. b. c. i. et Stobaeus; verissime. Heindorf. con. ἐπ' αὐ τοῖς ἐκ. πρ.

B. ἄρτι ξυνωμολογεῖς] ξυνωμολογεῖς Bodl. Vat. Ven. II. ἐφεξῆς αὐτ' εἴπῃ] Vett. editt. αὐτ' εἴπῃ. Stobaeus habet αὐτῶ. Vat. Ven. II. αὐτῶ.

πραττόντων ὀνομάσθη] ὀνομασθῆ Bodl. Ven. ΞΣ. Vind. C. τότε δὲ ἤρροσε] V. δῆ, quod codd. mss. non agnoscunt. Etiam Stobaeus δὲ habet.

λόγων ὁ πρῶτος καὶ σμικρότατος] Sic Bodl. Vat. et pr. Ven. II. Vulgo εἰ ante καὶ interponitur. In Ven. II. a m.

ζῶον τῆ γραμμῆ, τὸν λόγον. Ibid. p. 431. B. λόγοι — ἡ τῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ξυνωμοσίς ἐστιν. et quae scripsimus ad Cratylum p. 399. A. et 431. B. Fuit tamen haec communis fere grammaticorum sententia, duas tan-

tum esse orationis partes, nomen et verbum. v. Priscian. Art. Gramm. II. 4, 15. p. 66. ed. Krehl. et Appulei. De habet doct. Plat. III. p. 203. ed. Bip. Ceterum quod datus instrumenti, qui vocatur, τῆ φωνῆ,

ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγεται, λέων
ἐλαφος ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις
αὐτῶν πραττόντων ὀνομάσθη, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν C
συνέχαιαν οὐδεὶς ποῦ ξυνέστη λόγος· οὐδεμίαν γάρ
οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ
οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα,
πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε
δὲ ἤρροσε τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθύς ἢ πρώτη συμ-
πλοκή, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος καὶ σμικρότατος.

ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ὧδε λέγεις;

ΞΕ. Ὅταν εἴπῃ τις ἄνθρωπος μανθάνει,
λόγον εἶναι φῆς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον;

ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε.

ΞΕ. Δηλοῖ γάρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων D
ἢ γιγνομένων ἢ γεγονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνο-
μάζει μόνον, ἀλλὰ τι περαίνει, συμπλέκων τὰ ῥή-
ματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε αὐτὸν ἀλλ' οὐ μόνον
ὀνομάζειν εἶπομεν, καὶ δὴ καὶ τῷ πλέγματι τού-
τῳ τὸ ὄνομα ἐφθερχάμεθα λόγον.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

rec. scriptum πρῶτός τε καὶ σμ. Quod si verum est, unde ei ortum sit, omnibus patebit.

D. ἀλλὰ τι περαίνει, συμπλέκων τὰ ῥήματα —] Bodl. Vat. Ven. II. περ. καὶ συμπλ.

διὸ λέγειν τε αὐτὸν — λόγον] Vett. editt. διὸ λέγειν τε καὶ αὐτὸν ἀλλ' οὐ — εἶπομεν, καὶ δὴ τῷ πλέγματι — λόγον. Prius καὶ ante αὐτὸν om. Ven. Ξ. Flor. i. Zitt. recte. In Par. BCH. Ven. Σ. Flor. a. c. scriptum extat λέγειν τε καὶ ὀνομάζειν αὐτὸν, errore manifesto. Pro εἶπομεν recte Stobaeus et edit. Bas. 2. εἶπομεν. Post καὶ δὴ inseruimus καὶ e Bodl. Vat. Ven. II.

additus est nomini δηλωμάτων, de eo v. ad Cratyl. p. 423. A. ubi est δῆλωμα του τῷ σώματι, et p. 433. B. ubi legitur item δῆλωμα οὐλλαβαῖς καὶ γραμμασι.

C. Πῶς ἄρ' ὧδε λέγεις;] Heindorfius pro ὧδε legen-

dum putabat τότε. At ὧδε est sic, nomine et verbo in unum coniuncto.

D. ἀλλὰ τι περαίνει] sed aliquid perfici vult, s. fieri aliquid significat.

Cap. XLVI. ΞΕ. Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἤρμωτε, τὰ δ' οὐ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὐ σημεία τὰ μὲν οὐχ ἀρμόττει, τὰ δὲ ἀρμόττοντα αὐτῶν λόγον ἀπειργάσατο.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΞΕ. Ἐτι δὴ σμικρὸν τόδε.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον, ὅταν περὶ ἧ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τις ἀδύνατον.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ ποιὸν τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ;

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Προσέχωμεν δὴ τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς.

ΘΕΑΙ. Δεῖ γοῦν.

ΞΕ. Λέξω τοίνυν σοι λόγον, συνθεῖς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ἧ, σύ μοι φράζειν.

263 ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσται κατὰ δύναμιν.

ΞΕ. Θεαίτητος κάθηται, μῶν μὴ μακρὸς ὁ λόγος;

ΘΕΑΙ. Οὐκ, ἀλλὰ μέτριος.

ΞΕ. Σὸν ἔργον δὴ φράζειν περὶ οὗ τ' ἔστι καὶ ὅτου.

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι περὶ ἐμοῦ τε καὶ ἐμός.

Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα] τὰ ante μὲν om. Bodl. Vat. Ven. II.

Ε. λόγον ἀπειργάσατο] λόγον om. Vat. Ven. II.

Ἐτι δὴ σμικρὸν τόδε] δὴ om. Coisl. Ven. ΛΣ. Vind. Par. BCEFH. Flor. i. Zitt.

σύ μοι φράζειν] φράζου Ven. Σ. Vind. Zitt. Sed infinitivus pro imperativo positus.

Ε. Ἐτι δὴ σμικρὸν τόδε.] Facili negotio correxeris ἔτι δὴ σκόπει σμικρὸν τόδε. Sed cave quidquam sollicites. Aperte contulit Heindorfius Legg. II. p. 655. B. ἔτι δὲ τόδε. Politic. p. 306. A. ἀλλ' ὡς πάλιν, Xenaph. Hellen. VII. 1, 4. ἔτι δὲ καὶ τόδε· οὐδαμῶθεν, κ. τ. λ.

Ε. σύ μοι φράζειν] Infinitivus pro imperativo, de quo usu loquendi nec Platoni abiudicando v. ad Remp. V. 473. D. VI. p. 598. B.

P. 263. Τί δὲ ὅδ' αὐ; Θ. Ποῖος;] Heindorfius requirerebat Ὅποιος. Quod necessa-

ΞΕ. Τί δὲ ὅδ' αὐ;

ΘΕΑΙ. Ποῖος;

ΞΕ. Θεαίτητος, ᾧ νῦν ἐγὼ διαλέγομαι, πέτεται.

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτον οὐδ' ἂν εἰς ἄλλως εἶποι πλὴν ἐμὸν τε καὶ περὶ ἐμοῦ.

ΞΕ. Ποῖον δὲ γέ τινά φραμεν ἀναγκαῖον ἕκαστον εἶναι τῶν λόγων.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τούτων δὴ πόλον τινα ἐκάτερον φρατέον εἶναι;

ΘΕΑΙ. Τὸν μὲν ψευδῆ που, τὸν δὲ ἀληθῆ.

ΞΕ. Λέγει δὲ αὐτῶν ὁ μὲν ἀληθῆς τὰ ὄντα ὡς ἔστι περὶ σοῦ.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΞΕ. Ὁ δὲ δὴ ψευδῆς ἕτερα τῶν ὄντων.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει.

ΘΕΑΙ. Σχεδόν.

ΞΕ. Ὅντων δὲ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ. πολλὰ μὲν γὰρ φραμεν ὄντα περὶ ἕκαστον εἶναι που, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Ὅν ὑστερον δὴ λόγον εἴρηκα περὶ σοῦ, C

P. 263. πλὴν ἐμὸν τε καὶ περὶ ἐμοῦ] Post ἐμὸν τε Bodl. Vat. Ven. II. inserunt εἶναι.

B. Λέγει δὲ αὐτῶν ὁ μὲν] αὐτῶ Bodl. male.

Ὅντων δὲ γε ὄντα—] Sic Stephanus dedit de coniectura Cornarii. Libri omnes cum Ald. Bass. 1. 2. ὄντως δὲ γε ὄντα, nisi quod Ven. Σ. et Par. B. teste Bastio ὄντων habent.

rium foret, si hospitis interrogatio iteraretur: nunc per usum loquendi haudquaquam flagitatur.

B. Ὅντων δὲ γε ὄντα περὶ σοῦ] Libri omnes ὄντως praeter unum solum Venet. 189. et Par. B., qui Bastio teste lectionem iam a Stephano de Cornarii

coniectura restitutam planissime confirmant. Enimvero ὄντως nulum fundit sensum idoneum. Sed ὄντων restituto verborum sententia est haec: Sed ὄντα illa ἕτερα τῶν ὄντων affert non simpliciter et universe, sed habita tui ratione.

πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν ὠρισάμεθα τί ποτ' ἔστι λόγος, ἀναγκαιότατον αὐτὸν ἕνα τῶν βραχυτάτων εἶναι.

ΘΕΑΙ. Νῦν δὴ γοῦν ταύτη ξυνωμολογήσαμεν.

ΞΕ. Ἐπειτα δέ γε τινός.

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Εἰ δὲ μὴ ἔστι σός, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός.

ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΞΕ. Μηδενός δὲ ὧν οὐδ' ἂν λόγος εἴη τὸ παράπαν· ἀπεφηνάμεν γάρ, ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενός εἶναι λόγον.

ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα.

D ΞΕ. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὡς ζοικεν, ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίνεσθαι λόγος ψευδής.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα μὲν οὖν.

C. οὐκ ἄλλου γε οὐδενός] Bodl. Vat. τε. Μηδενός δὲ ὧν] V. γε. Par. E. a sec. m. δὲ. Scribendum fortasse δέ γε ὧν, quod etiam Heindorfio in mentem venit. Dein Bodl. Vat. Ven. H. A. Coisl. ἀπεφηνάμεν.

D. ὅτι ταῦτα τὰ γένη] τὰ vulgo neglectum praebuerunt

C. ἀπεφηνάμεν γάρ, ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν] Expectabas εἶη. Sed ἦν posuit respiciens ad praegressa. Poterat enim scribi hunc in modum: ἦν γάρ τῶν ἀδυνάτων, ὡς περ ἀπεφηνάμεν. Itaque imperfectum positum est per quandam utriusque constructionis confusionem.

D. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα —] Quodsi igitur de te diversum tanquam idem, et id quod non est tanquam id quod sit, enuntiatur, facile apparet, eiusmodi conjunctionem ex verbis et nominibus factam vere et reapse falsam orationem

existere. Infinitivus γίνεσθαι positus est pro verbo finito, quasi praecesserit ζοικε sine ὡς particula. Quae quidem duarum constructionum commixtio Graecis pariter atque Latinis usitata est. Exemplorum astitim dedimus ad Phileb. p. 20. D. Phaedr. p. 272. D. Praeterea verbis hisce: ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων, repetuntur illa, περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα — ὡς ὄντα, prorsus ut Phaedon. p. 69. B. χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαιτόμενα ἀντὶ ἀλλήλων μὴ συναγραφία τις ἢ τοιαύτη ἀρετή, ubi ἢ τοιαύτη ἀρετή repetitionem superiorum verborum continet.

Cap. XLVII. ΞΕ. Τί δὲ δὴ; διάνοιά τε καὶ δόξα καὶ φαντασία, μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτα τὰ γένη ψευδῆ τε καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται;

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Ὡδ' εἶσει ῥᾶον, ἂν πρῶτον λάβης, τί ποτ' ἔστι καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστ' ἀλλήλων.

ΘΕΑΙ. Αἶδον μόνον.

ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταυτόν· πλήν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη, διάνοια;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ φθόγγου κέκληται λόγος.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

Bodl. Vat. Ven. ΠΕΣ. Vind Flor. i. Apud Stobaeum est ὅτι ταῦτα γε ψ. probante Heindorfio. ἂν πρῶτον λάβης] Post λάβης vulgo add. αὐτὰ, quod omnissimus cum Vat. Ven. ΠΑΣ. Coisl. Vind. Par. BCEFH. Flor. a. b. c. Zitt.

E. Αἶδον μόνον] Sic faceto lusu respondet, ad praegressum illud respiciens ἂν πρῶτον λάβης. Mox editt. omnes πρὸς αὐτὴν διάλογος. Scripsimus πρὸς αὐτὴν. Mox p. 264. A. αὐτῆς πρὸς αὐτὴν ψυχῆς διάλογος. Et sic αὐτοῦ semper dicitur in formulis ex αὐτός et praepositionibus compositis, quas ad h. l. non iniuria comparaveris. Protagor. p. 326. C. αὐτοῖ ἐφ' αὐτῶν. Aeschyl. Theb. v. 200. αὐτοῖ δ' ἐφ' αὐτῶν. Eurip. Suppl. v. 432. αὐτὸς παρ' αὐτῶν. Hippol. v. 400. αὐτῆ ἐφ' αὐτῆς. Sophoc. Oed. T. v. 138. Oed. Col. v. 853. 930. 1356. Trachin. 451. Aiac. 1132. Electr. 285. al. Quod autem cogitatio

sive διάνοια dicitur esse interior quaedam atque tacita mentis secum ipsa sermocinatio eandem rationem philosophus sequutus est etiam Theaetet. p. 189. E. Τὸ δὲ διανοεῖσθαι ἀρ' ὅπερ ἐγὼ καλεῖς; Th. Τι καλῶν; Socr. Λόγον, ὃν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἢ ψυχῆ διεξέρχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῆ κ. τ. λ., et Tim. p. 37. A. sqq. ubi v. ann. nostra. Praeterea hic facete etymologia voc. διάνοια significatur; ducitur enim a διάλογος ἄνευ, quorsum pertinet illud τοῦτ' αὐτὸ ἐπωνομάσθη, διάνοια: quae scita est Heusdii observatio Init. Philosoph. Platon. Vol. II. P. II. p. 291.

ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ ἴσμεν ὄν.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΞΕ. Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν.

ΘΕΑΙ. Ἴσμεν.

264 ΞΕ. Ὅταν οὖν τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς, πλὴν δόξης ἔχεις ὃ τι προσείπης αὐτό;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

ΞΕ. Τί δ' ὅταν μὴ καθ' αὐτὴν ἀλλὰ δι' αἰσθήσεως παρῆ τιμὴ τὸ τοιοῦτον αὐτὸ πάθος, ἄρ' οἶόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαντασίαν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπεὶ περὶ λόγος ἀληθῆς ἦν καὶ ψευδῆς, ταύτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἐαυτὴν ψυχῆς διάλογος, δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεῦται σις, φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ δόξης, ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῶν λόγων συγγενῶν ὄντων ψευδῆ [τε] αὐτῶν εἶνα καὶ ἐνίοτε εἶναι.

Ε. Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ] γε cum vett. edit. tuentur Flor. b. i. Ven. E. Ceteri omittunt, et deleuit Bekkerus.

P. 264. ὃ τι προσείπης] προσείπεις Flor. c.

B. ὅτι πρότερον ἐδέξατο] V. πρότερον, quod correctum e Bodl. Vat. Ven. ΠΞ. Coisl. Par. BCH. Flor. i. Zitt. et edit.

αὐτὸ ἴσμεν ὄν;] Hic αὐτό significat illud, quod deinceps commemoratur, usu loquendi rariore, de quo v. Matthiae Gr. §. 469. 8.

P. 264. ἔχεις ὃ τι προσείπης] De conjunctivo deliberativo secundae ac tertiae personae in oratione suspensa usurpato v. ad Phaedon. p. 113. C. et Sympos. p. 194. D. ubi est: ἐὰν μόνον ἔχη ὅτι διαλέγεται quod dictum est sic, ut in verbis ἐὰν μόνον ἔχη negationis vel dubitationis notio contineatur. Dein pro καθ' αὐτὴν aliquis suspicetur scribendum esse κατ' αὐτὴν, ut intelligatur κατὰ τὴν διάνοιαν. Sed scriptor in mente

habet ἢ δόξα, pro qua deinde posuit τὸ τοιοῦτον πάθος. Enimvero φαντασίαν philosophus esse vult σύμμιξιν αἰσθήσεως καὶ δόξης, ut ipse ait in proximis.

τούτων δ' ἐφάνη] Int. τούτων τῶν λόγων, ad quos etiam διάνοια atque δόξα pertinent, quandoquidem illa est αὐτῆς τῆς ψυχῆς πρὸς ἐαυτὴν διάλογος, haec autem τῆς διανοίας quasi perfectio quaedam et consummatio. Dein φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν, quod autem dicimus φαίνεται, Stephanus in φαίνεσθαι δὲ ὃ λέγομεν mutandum putabat. Quem bene refutavit Heindorfius allatis locis Ion. p. 536. A. ὀνομάζομεν

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Κατανοεῖς οὖν, ὅτι πρότερον εὐρέθη ψευδῆς δόξα καὶ λόγος ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν, ἢν ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλόμεθα ζητοῦντες αὐτό;

ΘΕΑΙ. Κατανοῶ.

Cap. XLVIII. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μὴδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. ἐπειδὴ γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἐμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν κατ' εἶδη διαιρέσεων.

ΘΕΑΙ. Ποῖαν δὴ;

ΞΕ. Λιελόμεθα τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικὴν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἶπομεν ὡς ἀποροῦμεν εἰς ὁποτέραν θήσομεν.

ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα.

ΞΕ. Καὶ τοῦθ' ἡμῶν ἀπορομένων ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία, φανέντος τοῦ λόγου τοῦ πᾶσιν

Bas. 2. Mox Coisl. Ven. ΑΞ. ἐπιβαλλόμεθα.

C. τῆς εἰδωλοποιικῆς] Bas. 1. 2. εἰδωλοποιικῆς, conf. ann. crit. ad p. 225. A. 235. B.

εἰς ὁποτέραν] Sic Bodl. Vat. Ven. ΞΠΞ. Vind. Flor. i. Zitt. Vulgo εἰς ὁποτέρ' ἄν. Mox σκειτοδινία Bodl. Par. FH.

δὲ αὐτὸ κατεχέται. Theaet. p. 152. B. τὸ δὲ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαι ἔστιν. quanquam posterioris loci dispar est ratio. Proximum istud τε, post ψευδῆ interpositum, aut expungendum aut in γε commutandum esse recte Stephanus et Heindorfius censuerunt. Codd. tamen in eo tuendo consentiunt.

ἢν ἐφοβήθημεν ἄρτι] H. e. καθ' ἢν ἐφοβ. v. ad Apolog. p. 27. D. Phaedon. p. 76. D. Loquutionem ἐπιβάλλεσθαι ἔργον, opus aggredi, habes etiam Tim. p. 48. C. τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Legg. X. p. 892. D. μείζονα ἐπιβαλλόμενοι.

C. Λιελόμεθα τῆς εἰδωλοπ.] V. supra p. 236. C. εἰς ὁποτέραν θήσομεν] De futuro hoc v. Matthiae Gr. §. 507. 3. et 529. Alia eius exempla ad h. l. congressit Heindorfius.

Καὶ τοῦθ' ἡμῶν ἀπορομένων] Observabis usum huius verbi tanquam medii: neque enim protenus ἀποροῦντων corrigere licet. Hipp. mai. p. 286. D. καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ἠπορούμην τε καὶ οὐκ εἶχον αὐτῶν κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι. Alcib. II. p. 148. D. τοὺς Ἀθηναίους ἀπορομένους τίμησεν ἡμῶν χερῶν κ. τ. λ. Phaedr. p. 237. A. μὴ ὑπ' ἀλοχύνῃς διαποροῦμαι.

ἀμφοιβητοῦντος, ὡς οὔτε εἰκῶν οὔτε εἰδώλων οὔτε
 D φάντασμα εἶη τὸ παράπαν οὐδὲν διὰ τὸ μηδαμῶς
 μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι.

ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθῆ.

ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ πέφανται μὲν λόγος, πέ-
 φανται δ' οὐσα δόξα ψευδής, ἐγγωρεῖ δὴ μιμήματα
 τῶν ὄντων εἶναι καὶ τέχνην ἐκ ταύτης γίνεσθαι τῆς
 διαθέσεως ἀπατητικῆν.

ΘΕΑΙ. Ἐγγωρεῖ.

ΞΕ. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστὴς τούτων πό-
 τερον, διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Πάλιν τοῖνυν ἐπιχειροῦμεν, σχίζοντες διχῆ
 E τὸ προτεθέν γένος, πορεύεσθαι κατὰ τοῦ πὶ δεξιὰ
 αἰὲ μέρος τοῦ τμηθέντος ἔχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ
 κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόν-
 τες, τὴν οἰκίαν λιπόντες φύσιν ἐπιδείξωμεν μάλιστα
 265 μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα καὶ τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς
 τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν.

E. Ἐπειτα καὶ τοῖς ἐγγ.] V. ἔπειτα δέ. Sed δὲ non tan-
 tum Bodl. ignorat, sicuti narrat Bekkerus, sed Bastio teste omit-
 tunt etiam Vat. Ven. ΠΣ. Par. B. ac praeterea, aliis testibus,

Supra Sophist. p. 217. A. τὶ —
 καὶ τὸ ποιόν τι περὶ αὐτῶν δια-
 πορηθεῖς ἐρεῖσθαι διανοήθης;
 Tim. p. 49. B. τὶ περὶ αὐτῶν
 εἰκότως διαπορηθέντες ἂν λέγοι-
 μεν; Et sic etiam εὐπορῶ et
 εὐποροῦμαι usurpatur, Aristoteli.
 Oecon. 2. ὥστε συνέβαιναν
 εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν
 ἐπιτηδείων.

D. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ
 σοφιστὴς τούτων πρότερον]
 „Τούτων refertur ad εἰκαστικὴν
 et φανταστικὴν. Redit enim ser-
 mo ad praegressa illa, καὶ τὸν
 σοφιστὴν ἐπομένον ὡς ἀποροῦμεν,
 εἰς ὁποῖόν τιναν (εἰκαστικὴν ἢ φαν-
 ταστικὴν) θύσομεν. Itaque πρό-
 τερον est alterutrum. Vulgo

distinguunt — ὁ σοφιστὴς τού-
 των, πρότερον διωμ., quasi us-
 quam πρότερον diceretur in sim-
 plici quaestione, non subsequente
 ἢ.“ Heindorf. De verborum
 distinctione facile assentimur vi-
 ro docto. Sed quod πρότερον
 negavit nusquam usurpari nisi ἢ
 subsequente, in alia omnia dis-
 cedimus. v. ad Menon. p. 98.
 D. coll. Bornemann. ad Xenoph.
 Mem. IV. 4, 7. Wunder. ad Sophocl.
 Antigon. v. 284.

E. πορεύεσθαι κατὰ τοῦ
 πὶ δεξιὰ —] procedere con-
 nemur secundum dexte-
 ram semper partem gene-
 ris divisi, ita ut sophistae
 communitatem persequa-

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.

ΞΕ. Οὐκοῦν τότε μὲν ἠρχόμεθα ποιητικὴν καὶ
 κτητικὴν τέχνην διαιρούμενοι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ
 καὶ ἐμπορικῇ καὶ τισιν ἐν τοιοῦτοις εἰδεσιν ἐφαντά-
 ζετο ἡμῖν;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ μιμητικὴ περιείληφεν αὐ-
 τὸν τέχνην, δῆλον ὡς αὐτὴν τὴν ποιητικὴν δίχα διαι-
 ρετέον πρότερον. ἢ γὰρ που μίμησις ποιήσεως τίς ἐστιν, B
 εἰδώλων μέντοι, φασί, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἐκάστων.
 ἢ γὰρ;

ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν.

ΞΕ. Ποιητικῆς δὲ πρότερον δύο ἔστω μέρη.

ΘΕΑΙ. Ποῖω;

ΞΕ. Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον.

ΘΕΑΙ. Οὐπω μεμάθηκα.

Cap. XLIX. ΞΕ. Ποιητικὴν, εἴπερ μεμνήμεθα

Flor. a. c. Zitt. Enimvero post μάλιστα μὲν hic eodem modo quo
 alibi post πρότερον μὲν infertur ἔπειτα sine δέ.

P. 265. καὶ ἀγωνίᾳ καὶ ἐμπορικῇ] Sic Bodl. Vat. Ven.
 II. Vett. editt. καὶ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἐν ἐμπορικῇ.

mur, usque dum, recisis
 omnibus iis, quae ipsi
 cum aliis sunt communia,
 propriam ipsi naturam re-
 liquam faciamus, eamque
 ostendamus primum qui-
 dem nobismet ipsis pot-
 tissimum, deinde vero et-
 iam iis, qui huic dispu-
 tandi rationi quasi gene-
 re maxime cognati sunt.
 Vult igitur divisione illa per di-
 chotomiam porro continuanda
 sophistae vim naturamque pro-
 priam exquirere, quo tandem
 pateat, quidnam illud sit, in quo
 virtus eius omnis cernatur. Oὐ
 ἐγγυτάτω γένει τινός δι-
 ctum ut Apol. p. 30. A. Lach.

p. 187. E. ubi v. ann. Intelli-
 guntur autem ii ipsi, qui hanc
 disserendi rationem, omnia mi-
 nutatim ac per partes argutius
 persequentem, usurpabant, neque
 cogitandum est de τοῖς γρησῶς
 φιλοσόφοις, quos Heindorfius
 intelligendos arbitratus est. Post
 ἔπειτα cum optimis libris omisi-
 mus δέ, etsi μάλιστα μὲν prae-
 cedit. v. Heindorf. ad Phae-
 don. p. 86. E. et nostra ad Pro-
 tagor. p. 310. D.

P. 265. Καὶ τῆς κτητικῆς
 — ἐφαντάζετο ἡμῖν;] Sc. ὁ
 σοφιστὴς. Verba iungenda sunt
 sic: καὶ ἐφαντάζετο ἡμῖν ἐν θη-
 ρευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ καὶ ἐμπορικῇ
 καὶ τισιν ἐν τοιοῦτοις εἰδεσιν τῆς

τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα, πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Μενήμεθα.

C ΞΕ. Ζῶα δὴ πάντα θνητὰ καὶ φυτὰ, ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται καὶ ὅσα ἄφυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα, μῶν ἄλλον τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φήσομεν ὕστερον γίνεσθαι πρότερον οὐκ ὄντα; ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι —

ΘΕΑΙ. Ποῖφ;

ΞΕ. Τῷ τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φουούσης, ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης;

D ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλὰς ἀμφότερα μεταδοξάζω· νῦν μὲν βλέπων εἰς σὲ καὶ ὑπολαμβάνων οἶεσθαί σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ γίνεσθαι, ταύτη καὶ αὐτὸς νενομίκα.

D. νῦν μὲν βλέπων εἰς σὲ] Bodl. Vat. Coisl. Ven. ΠΣ. alii, μὴ pro μὲν. Sed Ven. Π. corr. γε μὴν. Dein vet. edit. ὑπολαμβάνω, quod ex codd. Platonis et Stob. emendatum. Unus Par. E. pr. m. vulgatam lectionem tenet.

κτητικῆς. Pertinet autem hic genitivus ad omnia nomina antegressa, non ad solum εἶδειν.

B. ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται — γίνεσθαι] Ne requiras τοῦ γίνεσθαι, non raro post αἰτία simplex infinitivus inferitur. v. ad Phaedon. p. 97. A. et Sympos. p. 207. B.

C. ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι — χρώμενοι —] Interrupta oratio est Theaeteti interrogatione ista Πόλω. Cuiusmodi exempla sunt Menon. p. 81. A. De Rep. X. p. 609. D. Politic. p. 277. E. al. Dicturus erat fere sic: χρώμενοι φήσομεν τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν κ. τ. λ. Nunc constructionem verborum sermoni interpellantis accommo-

davit. Iam his absolutis resumptis denuo priorem illam interrogationem, subiungens rursus: ἢ μετὰ λόγου — γιγνομένης; In quo nemo erit quin gratam quandam agnoscat sermonis quotidiani imitationem.

D. μετὰ πειθοῦς ἀναγκάσας] H. e. adhibita persuadendi necessitate, sive ea probandi ratione, qua ad assensionem cogaris. Sic ἀνάγκη Theaet. p. 162. E. vocatur evidens alicuius rei probatio, et ἀναγκάζειν ibidem p. 153. C. similiter usurpatur. Activum vero usum voc. ἀναγκάσας ne mireris, praevit eum Homerus Odys. ῥ. v. 399. ὃς τὸν ξείνον

ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Θεαίτητε. καὶ εἰ μὲν γέ σε ἡγούμεθα τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκάσας ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν, ὅτι καὶ ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων αὐτὴ πρόξεισιν ἐφ' ἅπερ νῦν ἔλκεσθαι E φῆς, ἰάσω· χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἂν. ἀλλὰ θήσω τὰ μὲν φύσει λεγόμενα ποιῆσθαι θεία τέχνη, τὰ δ' ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων ξυνιστάμενα ἀνθρωπίνῃ, καὶ κατὰ τούτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γένῃ, τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον.

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.

ΞΕ. Τέμνε δὴ δυοῖν οὖσαιν δίχα ἑκατέραν αὐθις.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Οἷον τότε μὲν κατὰ πλάτος τέμνων τὴν 266 ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος.

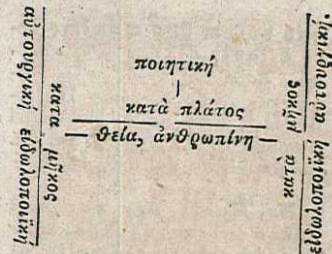
ΘΕΑΙ. Τετμήσθω.

E. δίχα ἑκατέραν αὐθις] Sic Bodl. Vat. Ven. Π. Coisl. Par. CEFH. Flor. a. b. c. i. Vulgo αὐταῖν. Ven. Σ. Vind. Par. EF. αὐτοῖς, quo recepta lectio confirmatur.

ἀνωγας ἀπὸ μεροῦ οἶεσθαι μύθῳ ἀναγκάσας.

E. χρόνος γὰρ ἐκ περιττου γίγνοιτ' ἂν] H. e. tempus enim huic rei impendendum foret supervacaneum, h. e. inani opera consumeretur.

V. 266. Οἷον τότε μὲν κατὰ πλάτος] Quasi tunc quidem per latitudinem fingendi artem, nunc autem per longitudinem dividens, sc. τέμνε. Videlicet antea ποιητικὴν diviserat in τὸ θεῖον μέρος et τὸ ἀνθρώπινον μέρος. Utrumque partem rursus vult in bina dividi membra; quam divisionem hac figura repraesentare licebit:

Qua quidem figura vel leviter considerata clara et perspicua erunt verba proxima, quorum sententia haec est: Quum autem alio modo rursus divisa sunt, unum quidem ex utraque parte genus est αὐτοποιητικόν, reli-

ΞΕ. Τέτταρα μὴν αὐτῆς οὕτω τὰ πάντα μέρη γίνονται, δύο μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ διηρημένα, μέρος μὲν ἐν ἅψ' ἑκατέρας τῆς μερίδος αὐτοποιητικόν, τὸ δ' ὑπολοίπῳ σχεδὸν μάλιστ' ἂν λεγοίσθην εἰδωλοποικόν. καὶ κατὰ ταῦτα δὴ πάλιν ἡ ποιητικὴ διχῆ διαιρεῖται.

B **ΘΕΑΙ.** Λέγε ὅπη ἑκατέρα αὐθις.

Cap. L. **ΞΕ.** Ἡμεῖς μὲν που καὶ τᾶλλα ζῶα καὶ ἐξ ὧν τὰ πεφυκότ' ἐστί, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ τὰ τούτων ἀδελφά, θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν αὐτὰ ἀπειργασμένα ἕκαστα. ἢ πῶς;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΞΕ. Τούτων δέ γε ἑκάστων εἰδῶλα, ἀλλ' οὐκ

P. 266. οὕτω τὰ πάντα μέρη] πάντα om. Bodl. Vat. Ven.
H. cuius omissionis causa in promptu est.

ὡς ἑτέρως αὖ διηρημένα] Pro αὐ Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i. habent δύο. male. Dein pro αὐτοποιητικόν, quod libri meliores praebuerunt, vett. editt. αὐτὸ ποιητικόν; plerique codd. mss. αὐτὸ ποιητικόν.

qua autem duo maxime fere aliquis dixerit εἰδωλοποικόν. Enimvero τὰ δέ γε — διηρημένα, recte monente Heindorfio, sunt instar nominativi absoluti. — ὅπη ἑκατέρα, int. ποιητικὴ θεῖα καὶ ἀνθρώπινη.

B. Ἡμεῖς μὲν που καὶ τᾶλλα — ἕκαστα] Nos, opinor, et cetera animalia, et elementa, ex quibus constant quae orta sunt, ignis, aqua, alia similia, dei opera esse omnia scimus atque facta singula. Heindorfius Ἡμεῖς pro ἡμεῖς de coniectura sua posuit. Quo non opus est. Nam scriptor quum dicturus esset θεοῦ γεννήματα

πάντα ἔσμεν αὐτὰ κ. τ. λ., inde ab his verbis deseruit inchoatam verborum structuram atque verbo ἔσμεν illato posuit accusativum. Est igitur constructio facta per anacoluthon quoddam, cuius nos meminimus etiam alibi exempla notavisse. conf. Soph. Oed. Col. v. 765 sqq. ed. Brunck.

Τούτων δέ γε ἑκάστων εἰδῶλα, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ, παρέπεται] Genitivus τούτων ἑκάστων ex εἰδῶλα suspensus est, quum proprie et legitima structura dicendum, esset τούτοις δέ γε ἑκάστοις, quod cum παρέπεται cohaereret. Nam sententia verborum haec est: Haec autem singula comitantur imagines, non res ipsae,

αὐτὰ, παρέπεται, δαιμονίε καὶ ταῦτα μηχανῆ γέγονότα.

ΘΕΑΙ. Ποῖα;

ΞΕ. Τὰ τε ἐν τοῖς ὕπνοις καὶ ὅσα μεθ' ἡμεῶν φαντάσματα αὐτοφυῆ λέγεται, σκιά μὲν, ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται, διπλοῦν δέ, ἡνίκ' ἂν φῶς οἰκειόν τε καὶ ἀλλότριον περὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα εἰς ἐν ξυνελθόν τῆς ἐμπροσθεν εἰωθυίας ὀψεως ἐναντίαν ἀσθησιν παρέχον εἶδος ἀπεργάζηται.

ΘΕΑΙ. Λύο γὰρ οὖν ἐστὶ ταῦτα θεῖας ἔργα ποιήσεως, αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἰδῶλον ἑκάστω.

ΞΕ. Τί δέ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἄρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικὴν φήσομεν ποιεῖν, γραφικῆ δέ τιν' ἑτέραν οἶον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐργηγορόσιν ἀπειργασμένην;

μάλιστ' ἂν λεγοίσθην] ἂν om. Bodl. Vat. Ven. II. A.

B. Λέγε ὅπη ἑκατέρα αὐθις] ὅποι Bodl. Vat. Ven. II. E. Coisl. Vind. Par. BCH. Flor. a. b. c. i. Zitt. Vitium ortum ex pronuntiatione, ut sexcenties. Aldin. et Bas. I. λέγεται ὅπη.

C. ἀσθησιν παρέχον] Sic Bodl. Vat. Ven. II. Flor. I. pro vulg. παρασχόν.

et ipsae illae fabrica divina effectae. At nimirum scriptor altera usus est constructione, qua genitivus refertur ad εἰδῶλα et verbum παρέπεται ponitur sine casu obiecti. Sic casus nominis, qui ex verbo pendere debebat, nomini accommodatur Tim. p. 43. D. Sympos. p. 182. C. ubi v. annot.

C. διπλοῦν δέ, ἡνίκ' ἂν φῶς —] Διπλοῦν vocari manifestum est, quum lux propria et aliena in laevi ac splendida superficie alicuius corporis in unum veluti confluit atque speciei consuetae contrariam sive inversam formam exhibet, sicuti in speculis fieri assolet. Chalcidius

in Tim. p. 333. At vero Plato censet dum luminum coitu confluentium in tersam speculi et solidam cutem, id est diurni luminis et intimi, quod per oculos fluit, trahentis secum de vultu manantem colorem in speculo corporali coloratisque vultus lineamentis et formato ac delineato colore simulacrum aemulum vultus adumbrari. v. quae ad Timaeum p. 46. A. B. de hac re commentati sumus.

Τί δέ τὴν ἡμετέραν τέχνην;] De hoc usu accusativi v. ad Phaedr. p. 265. C. Gorg. p. 474. D.

D. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φάμεν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική.

ΘΕΑΙ. Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθημι δύο διττὰ ποιητικῆς εἶδη· θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κατὰ θάτερον τμήμα, κατὰ δὲ θάτερον τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα.

Cap. LI. ΞΕ. Τῆς τοίνυν εἰδωλοουργικῆς ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἐν τι φανείη πεφυκός.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐφάνη τε καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐτῶ νῦν ἀναμνησθητέως εἶδη δύο;

ΘΕΑΙ. Ναί.

267 ΞΕ. Τὸ τοίνυν φανταστικὸν αὐτίς διορίζωμεν δίχα.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιούντος τὸ φάντασμα.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς;

D. κατὰ δύο δ. Ξ.] καὶ τὰ vitiose Bodl. Vat. Ven. II. v. infra comment.

E. καταριθμήσομεν αὐτῶ] Vat. αὐτό. Par. H. αὐτῶ, quod recepit Bekkerus.

D. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο —] Locus foede depravatus. Me si audis, quantocius scribe: Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω· κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φάμεν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική. Itaque etiam reliqua ita habent: secundum duas lenim partes duplicia sunt opera τῆς ποι-

ητικῆς, res ipsae αὐτουργικής, simulacra εἰδωλοποιικής. De proximis assentimur Heindorfio, corrigendum esse θείαν μὲν καὶ ἀνθρωπίνην.

E. Οὐκοῦν ἐφάνη τε —] Ad ἐφάνη τε inf. τὸ ψεῦδος ὄν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἐν τι πεφυκός. Dein διὰ ταῦτα dictum pro διὰ τοῦτο; v. ad Apolog. p. 19. D. Gorg. 447. A. Ad αὐτῶ re- pete apud animum τῶ ψεύδει.

ΞΕ. Ὅταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις τῶ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ἢ φωνῆν φωνῆ φαίνεσθαι ποιῇ, μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς, μάλιστα κέκληται που.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μιμητικὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσειπόντες ἀπονειμώμεθα· τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφώμεν μαλακισθέντες καὶ παρόντες ἐτέρῳ συναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ B πρέπουσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῶ.

ΘΕΑΙ. Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἔτι διπλοῦν, ὦ Θεαίτητε, ἄξιον ἠγεῖσθαι· δι' ἃ δέ, σκόπει.

ΘΕΑΙ. Λέγε.

ΞΕ. Τῶν μιμουμένων οἱ μὲν εἰδότες ὁ μιμοῦνται τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες, καὶ τοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνώσιας τε καὶ γνώσεως θήσομεν;

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε ἄρτι λεχθὲν εἰδόντων ἦν μίμημα· τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σὲ γιγνώσκων ἂν τις μιμήσαιο.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὖ;

ΞΕ. Τί δὲ δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ ὅλης ξυλ- C

P. 267. διορίζωμεν δίχα] Sic Bodl. Vat. Ven. ΠΛΣ. Coisl. Par. BCH. Flor. a. c. Vett. editt. διορίζομεν. Mox Bodl. πρὸς ὁμοιον.

Germanice dixeris: und deshalb werden wir ihm ietzt ohne Streit zwei Arten zuzählen.

P. 267. τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος — φάντασμα.] alterum, quum is, qui efficit τὸ φάντασμα, semet ipsum tanquam instrumentum rei exhibit.

συναγαγεῖν τε εἰς ἓν] H. e. una notione completi.

B. ὁ μιμοῦνται, τοῦτο πράττουσιν] H. e. μιμοῦνται. v. ad Menex. p. 244. D. Proxima sic iungas: καὶ τοι τίνα διαίρεσιν ἀγνώσιας καὶ γνώσεως μείζω θήσομεν, sc. ἢ ταύτην, τὴν τοῦ εἰδέναι καὶ τοῦ μὴ εἰδέναι. Sic verba iunxit etiam Matthiae Gr. Gr. §. 450. not. z. p. 1014. ed. 3. Itaque cave cum Heindorfio ἢ ante ἀγνώσιας inserendum existimes.

D. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φάμεν, αὐτουρκική, τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική.

ΘΕΑΙ. Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθημι δύο διχῆ ποιητικῆς εἶδη· θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κατὰ θάτερον τμήμα, κατὰ δὲ θάτερον τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γένημα.

Cap. II. ΞΕ. Τῆς τοίνυν εἰδωλοποιικῆς ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἐν τι φανείη πεφυκός.

ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.

ΞΕ. Οὐκοῦν ἐφάνη τε καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐτῶ νῦν ἀναμφισβητήτως εἶδη δύο;

ΘΕΑΙ. Ναί.

267 ΞΕ. Τὸ τοίνυν φανταστικὸν αὐθις διορίζωμεν δίχα.

ΘΕΑΙ. Πῆ;

ΞΕ. Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιούντος τὸ φάντασμα.

ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς;

D. κατὰ δύο δ. Ξ.] καὶ τὰ vitiose Bodl. Vat. Ven. II. v. infra comment.

E. καταριθμήσομεν αὐτῶ] Vat. αὐτό. Par. H. αὐτό, quod recepit Bekkerus.

D. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο —] Locus foede depravatus. Me si audis, quantocius scribe: Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φάμεν, αὐτουρκική, τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική. Itaque etiam reliqua ita habent: secundum duas tenim partes duplicia sunt opera τῆς ποιητικῆς, res ipsae αὐτουρκικής, simulacra εἰδωλοποιικής. De proximis assentimur Heindorfio, corrigendum esse θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη. E. Οὐκοῦν ἐφάνη τε —] Ad ἐφάνη τε inf. τὸ ψεῦδος ὄν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἐν τι πεφυκός. Dein διὰ ταῦτα dictum pro διὰ τοῦτο; v. ad Apolog. p. 19. D. Gorg. 447. A. Ad αὐτῶ repute apud animum τῶ ψεύδει.

ΞΕ. Ὅταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις τῶ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ἢ φωνῆν φωνῆ φαίνεσθαι ποιῆ, μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληται που.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΞΕ. Μιμητικὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσεπόντες ἀπονεμώμεθα· τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες καὶ παρέντες ἐτέρῳ συναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ B πρέπουσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῶ.

ΘΕΑΙ. Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω.

ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἐτι διπλοῦν, ὧ Θεαίτητε, ἄξιον ἠγεῖσθαι· δι' ἃ δέ, σκόπει.

ΘΕΑΙ. Λέγε.

ΞΕ. Τῶν μιμουμένων οἱ μὲν εἰδότες ὁ μιμοῦνται τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες καὶ τοίτινα μείζω διαίρεσιν ἀγνοσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν;

ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.

ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε ἄρτι λεχθέν εἰδότες ἦν μίμημα· τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σὲ γιγνώσκων ἂν τις μιμήσαιο.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΞΕ. Τί δὲ δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ ὅλης ξυλ- C

P. 267. διορίζωμεν δίχα] Sic Bodl. Vat. Ven. P.A.S. Coisl. Par. BCH. Flor. a. c. Vett. editt. διορίζωμεν. Mox Bodl. πρὸς ὁμοιον.

Germanice dixeris: und deshalb werden wir ihm ietzt ohne Streit zwei Arten zuzählen.

P. 267. τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος — φάντασμα.] alterum, quum is, qui efficit τὸ φάντασμα, semet ipsum tanquam instrumentum rei exhibet.

συναγαγεῖν τε εἰς ἓν] H. e. una notione complecti.

B. ὁ μιμοῦνται, τοῦτο πράττουσιν] H. e. μιμοῦνται. v. ad Menex. p. 244. D. Proxima sic iungas: καὶ τοίτινα διαίρεσιν ἀγνοσίας καὶ γνώσεως μείζω θήσομεν, sc. ἢ ταύτην, τὴν τοῦ εἰδέναι καὶ τοῦ μὴ εἰδέναι. Sic verba iunxit etiam Matthiae Gr. Gr. §. 450. not. z. p. 1014. ed. 3. Itaque cave cum Heindorfio ἢ ante ἀγνοσίας inserendum existimes.

λήβδην ἀρετῆς; ἀρ' οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν, δοξάζοντες δέ πη, σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ τὸ δοκοῦν σφίσι τοῦτο ὡς ἐνὸν αὐτοῖς προθυμείσθαι φαίνεσθαι ποιεῖν, ὅ τι μάλιστα ἔργοις τε καὶ λόγοις μιμούμενοι;

ΘΕΑΙ. Καὶ πάνυ γε πολλοί.

ΞΕ. Μῶν οὖν πάντες ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν εἶναι δίκαιοι μηδαμῶς ὄντες; ἢ τούτου πᾶν τούναντιον;

ΘΕΑΙ. Πᾶν.

D ΞΕ. Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἕτερον ἐκείνου λεκτικόν οἶμαι, τὸν ἀγνοοῦντα τοῦ γινώσκοντος.

ΘΕΑΙ. Ναί.

Cap. LI. ΞΕ. Πόθεν οὖν ὄνομα ἐκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρόπον; ἢ δήλον δὴ χαλεπὸν ὄν, διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαιρέσεως παλαιά τις, ὡς ἔοικεν, αἰτία τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ἀσύννοους παρῆν, ὥστε μὴδ' ἐπιχειρεῖν μηδένα διαιρεῖσθαι:

D. μὴ σφόδρα εὐπορεῖν] V. ἀπορεῖν, invitis codd. omnibus, et errore manifesto. Dein κἄν εἰ pro vulg. κἄν ἢ codd. plerique omnes. v. infra commentar.

C. σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ] Cod. Coisl. ἐπιχειροῦσι σφόδρα π. Et certe σφόδρα ad προθυμείσθαι videtur referri oportere, ut sensus sit: vehementer eniti s. elaborare instituunt.

D. αἰτία τοῖς ἔμπροσθεν — διαιρεῖσθαι] Videtur cum Boeckhio pro αἰτία scribendum esse ἀήθεια. Ita priscorum sapientium dicitur fuisse vetusta quaedam et inconsiderata rei desuetudo atque insolentia, ut nemo ne conatus quidem sit res secundum genera distinguere, ac dividere. Quid αἰτία sibi velit, id nos fatemur nullo modo perspicere. Proxima sic inter ipsa cohaerent: καθὼ δὲ ἀνάγκη (ἔστιν) μὴ σφόδρα εὐπορεῖν τῶν

ὀνομάτων. Hinc emendavimus καθ' ὅ, quod teste Bastio habet Ven. 189. Pro vulgato ἀπορεῖν autem cum libris scripsimus εὐπορεῖν, quod etiam Heindorfio et Bekkero placuit.

κἄν εἰ τολμηρότερον εἰργήσθαι] Quod Bekkerus narrat codices suos omnes κἄν εἰ pro vulg. κἄν ἢ scriptum exhibere, id vereor ne festinantius scripserit. Certe quidem Bastius liquido testatur codices Venetos II (185) et Σ (189), quos Bekkerus quoque inspicit, veterem scripturam tueri. Eandem servant etiam quatuor Florentini, quibus nos usi sumus. Quid quod ipse Clarkianus liber, longe ille praestantis-

καθ' ὃ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. ὅμως δέ, κἄν εἰ τολμηρότερον εἰρησθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προεῖπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν τινα μίμησιν.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

ΞΕ. Θατέρῳ τοίνυν χρηστέον· ὁ γὰρ σοφιστῆς οὐκ ἐν τοῖς εἰδόσιν ἦν, ἀλλ' ἐν τοῖς μιμουμένοις δή.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΞΕ. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγίης εἴτε διπλὸν ἔτ' ἔχων τινὰ ἐστιν ἐν ἑαυτῷ.

ΘΕΑΙ. Σκοπῶμεν.

ΞΕ. Ἐχει τοίνυν καὶ μάλα συγγήν. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει· τὸ δὲ θατέρου σχῆμα διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδρῳ ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται.

E. διπλὸν ἔτ' ἔχων] ἔτ' additum est e Bodl. Vat. Ven. II. Flor. i.

simus, quem Bekkerus item inter suos numerare solet, si quid ex diligentissimi Gaisfordi silentio colligere licet, κἄν ἢ τολμηρότερον tenet. His si annumeraveris veterum editionum, Aldin. Bas. 1. 2. Steph. testimonia, vulgarem lectionem utique satis munitam firmatamque esse fateberis. Et tamen Winckelmanus Praefat. ad Euthydem. p. XIV. unis scilicet confisus Bekkeri Commentariis criticis, κἄν εἰ scripsit cunctos libros suppeditare, quod nec de codd. mss. nec de vet. editt. vere dictum est. Nihilominus nunc plurimis certe libris obtemperavimus. De κἄν εἰ v. ad p. 247. D. Praeterea conferas talia: Gorg. p. 509. A. καὶ εἰ ἀγροικότερον τι

εἰπεῖν ἐστιν. Ibid. p. 486. C. εἰ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησθαι, Apolog. p. 30. E. εἰ καὶ γελοιώτερον εἰπεῖν. ubi idem est comparativi usus.

E. εἴτε διπλὸν ἔτ' ἔχων τινὰ ἐστίν] Quid sit διπλὸν, docet Timaeus Gloss. in v. διπλόν, ubi v. Ruhken. p. 86. et Schneiderus in Lexico, opere nunc fere nimis neglecto, unde qui nova Lexica condere instituerint, multum sane proficiant, si modo bonis illius uti recte possint. De forma loquendi ἔχων ἐστίν v. ad Remp. X. p. 602. C. Symp. p. 216. E.

P. 268. ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον] H. e. multa in illud genus cadit suspicio ac dubitatio. Sic De Rep. V. p.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν ἑκατέρου γένους, ὧν εἰρηκας.

ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἀπλοῦν μιμητὴν τινα, τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θήσομεν;

ΘΕΑΙ. Εἰκὸς γοῦν.

ΞΕ. Τούτου δ' αὖ τὸ γένος ἐν ἧ δύο φῶμεν;

ΘΕΑΙ. Ὅρα σύ.

B ΞΕ. Σκοπῶ, καὶ μοι διττῶ καταφαίνεσθόν τινα τὸν μὲν δημοσίᾳ τε καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθῃ δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι καθορῶ, τὸν δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Λέγεις ὀρθότατα.

ΞΕ. Τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι; πότερα πολιτικὸν ἢ δημολογικόν;

ΘΕΑΙ. Δημολογικόν.

ΞΕ. Τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; σοφὸν ἢ σοφιστικόν;

P. 268. B. Τὸ μὲν που σοφὸν] Sic recte Steph. Libri τὸν μὲν που σοφόν.

C. Οὐκοῦν συνδήσωμεν] συνδήσομεν Bodl. Vat. Coisl. et pr. Ven. II. quod nunc dedimus.

450. C. πολλὰς ἔχει ἀπιστίας. Phaedon. p. 86. E. φαίνεται ὁ λόγος — ταῦτ' ἔγκλημα ἔχειν, h. e. eidem reprehensionī obnoxius esse. Etenim ἔχειν τι saepe significat cum aliqua re coniunctum esse, coniunctum in se habere vel finem aliquem, vel effectum, vel qualitatem; ut quum Latine dicimus haec res magnam habet cautionem vel suspicionem al. Explicarunt de hoc usu loquendi Wolfius Praef. ad Herodian. p. XVII. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 4. et 985. ibidem Hermann. p. 863.

Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν ἑκατέρου γένους, ὧν —] Fici-

nus: Omnino ex utrisque generibus est, ut narrasti. Unus Par. ὧς, quo tamen non opus, siquidem ὧν recte ad ἐκείτερον refertur.

B. Σκοπῶ, καὶ μοι δ.] Eandem orationis formam habes Parmenid. p. 148. D. Charmid. p. 165. C. al.

Τὸ μὲν που σοφὸν ἀφ.] sc. εἰπεῖν. Libri τὸν μὲν, quod emendavit Steph.

C. Τὸ δὲ τῆς ἐναντιοπ.] Recte pro τὸν, quod libri omnes habent, Schleiermacherus τὸ correxit. Ita consecutio verborum haec est: τὸ δὲ μιμητικὸν μόριον τῆς ἐναντιοποιοικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς, τοῦ φανταστικοῦ γένους

ΘΕΑΙ. Τὸ μὲν που σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεὶπερ οὐκ εἰδότα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητῆς δ' ὧν τοῦ σοφοῦ C δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήφεται, καὶ σχεδὸν ἤδη μεμάθηκα; ὅτι τοῦτον δεῖ προσεῖπειν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν.

ΞΕ. Οὐκοῦν συνδήσομεν αὐτοῦ, καθάπερ ἐμπροσθεν, ταῦνομα συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΞΕ. Τὸ δὲ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν, τοῦ φανταστικοῦ γένους ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικὸν μόριον, ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὃς ἂν φῆ τὸν ὄντως σοφιστήν εἶναι, τάληθῆστατα, ὡς ἔοικεν, ἐρεῖ.

ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν.

Τὸ δὲ τῆς ἐναντιοπ.] Editt. et mss. libri omnes τὸν, quod correxit Schleiermacherus.

D. τὸ θαυματοποιικόν] θαυματοποιητικόν Bodl. Vat. θαυματοποιικόν plerique alii.

ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικὸν μόριον ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς τῆς ποιήσεως οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν ἀφωρισμένον u. t. l. Post haec, τὸ δὲ — μόριον, leviter inflectitur orationis tenor. Pro eo enim, quod dicendum erat, τοῦτο ὃς ἂν φῆ τὸ ὄντως

σοφιστικὸν εἶναι, statim ipsius sophistae mentionem facit locum Homericum orationi suae intexturus. Nam respicitur Iliad. ζ. v. 211. 241. ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος. Difficultates loci omnes egregie expedivit Heindorfius.

I N D I C E S.

INDEX GRAECUS.

A.

ἀεὶ καὶ τῶν, nunc ut semper, 230. D.

αἰδῶς δικαία 216. B.

αἰσχύνεσθαι seq. τὸ et infin. 247. C.

αἰτία seq. infinitivo 265. B.

ἄλλ' ἄρα et ἄλλ' ἄρα 243. E.

ἄλλ' οὖν — γε 254. C.

ἄληθῆ λέγεις τοῦτο 226. A.

ἄλλος et ἕτερος iunctum 224. D.

ἄλλως λέγειν 245. E.

ἀλύπως καὶ εὐηρώς 217. C.

ἀμαρτάνειν τι 229. E.

ἀμείβεσθαι ἐν πόλει 224. B.

ἀμιλλάσθαι et μάχεσθαι 225. A.

ἀμφισβητικός et ἀμφισβητητικός 225. A. 232. C.

ἄν post καὶ repetitum 256. B.

— c. partic. iunctum 249. C.

ἀναγκαῖον active dictum 265.

D. — per attractionem positum 242. B.

ἀνάγκης, ἔξ, ἔστιν, i. q. ἀναγκαῖον ἔστιν 256. D. 259. A.

ἀνήρ et ἀνήρ conf. 216. B.

ἀνύττειν et ἀνύττειν 261. B.

ἄξιος παντός et τοῦ παντός, μηδενός et τοῦ μηδενός, 216. C.

ἀπαλλάττεσθαι ἀπαλλαγῆν 230. C.

ἀπιστεῖν i. q. ἀπειθεῖν 258. C.

ἀποδέχεσθαι τινας λόγοντας 244. C.

ἀπολογίασθαι et ἀπολογήσασθαι 261. C.

ἀπομαντεύεσθαι 250. B.

ἀπορεῖσθαι et ἀπορεῖν 264. C.

ἀπόρρητος 258. C.

ἄρα longius ab initio remotum 224. E.

ἄρ' οὖν dubitantis 238. B.

ἀρμόττειν c. infinit. 228. D.

ἀσπαλιευτής et ἀσπαλιεύς 218. E.

ἀσφαλής, cautus, 231. A.

ἄτεχνῶς in proverbiorum usu frequens 246. A.

αὐτόθι et αὐτόθεν 220. B.

αὐτό ap. verbum χρῆσθαι et al. omissum 217. C. 230. B.

αὐτὸς ἐπὶ σαντιοῦ 217. C.

ἀφαιρέσθαι seq. μή 260. A.

ἄφρασημένειν 246. D.

ἄχθεσθαι τι 218. A.

B.

βαβαὶ ἄρα sequente relativo 249. D.

βιάζεσθαι, contendere, 246. B. evincere 241. D.

βράττειν 226. B.

βρόχος in piscatione 220. C.

Γ.

γενέσθαι c. participio iunctum 217. C.

γενναῖον γένει 231. B.

γηγενεῖς 247. C.

A.

- δὲ ἀλλά 235. C.
 δὲ καὶ post μήτε 249. C.
 δῆλόν ἐστι τοῖς εἰρημένους 238. D.
 δῆλωμα τῆ φωνῆ 262. A.
 διὰ πάντων, omnino, 253. C.
 τὸ διὰ πάντων de notione generali et latissime patente, 239. E.
 διαδύεσθαι τι, elabi. 231. C.
 διαμαχετόν et διαμαχητόν 249. C.
 διάνοια quid sit, 263. E.
 διαπρέπειν intransitive positum et cum participio constructum 219. C.
 διατρέεσθαι διὰ πολλῶν dicitur de idea 253. D.
 δεηθεῖν 226. B.
 διπλόη quid? 267. E.
 διπλοῦν de luce 266. C.
 διωθεῖσθαι dicitur ὁ λόγος 251. A.
 δοκῶ μὲν 231. D.
 δοκῶ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην 225. D.
 δόξα et δόξαζεν, ubi non opponitur τῇ ἐπιστήμῃ, sensu latiore dicitur, 240. C.
 δρᾶν ponitur, ubi verbum intransitivum iterandum fuit, 233. C. 253. A.
 δυνατός τι 232. C.

E.

- ἐὼν περί τιως elliptice dictum 258. E.
 ἐαυτοῦ apud αὐτός usurpari solitum 263. E.
 εἰ semper in obliqua tantum interrogatione dictum 233. A.
 εἰ μή — ἀλλ' οὐν γε 254. C.
 εἰδόμεν et ἴδωμεν conf. 257. A.
 εἰδωλοποιική et εἰδωλοποιητική 235. C. 236. C. 225. A.
 εἰς αἰοῖ et εἰσκαῖ 230. A.
 εἰς τὸ πρόσθεν ζητεῖν 258. C.
 εἴτε semel positum 224. D.
 ἐκ καλοῦ 236. B.
 ἐκτελεῖν λόγον συγρόν 217. D.
 ἔμαθον et οὐκ ἔμαθον 260. A.
 ἔμποροι et κάπηλοι quid differant, 223. D.
 ἐν τινι οἰοπεῖν 238. D.

- ἐν τόπῳ τινὲ πεφευγμένοι 260. C.
 ἐναντιολογία 236. E.
 ἐνεκα et ἐνεκεν 227. B.
 ἐνοεῖν τοῖς λεχθεῖσι 238. D.
 ἐξ ἀνάγκης ἐστὶν i. q. ἀναγκαῖον ἐστὶν 256. D. 259. A.
 ἔπειτα sine δὲ post μάλιστα μὲν 264. E.
 ἐπύχεσθαι, gloriari, cum participio const. 235. C.
 ἐπιβάλλεσθαι ἔργον, opus agredi, 264. A.
 ἐπιβλήν γίνεσθαι 221. A.
 ἐπικοινωνία cum dat. 252. D.
 ἔπος πρὸς ἔπος 217. D.
 ἕτερος et ἄλλος coniungitur 224. D. 245. E.
 ἕτερον τοιοῦτον 240. A.
 εὐηθῶς καὶ ἀλύπως 217. C.
 εὐκόλως ironice dictum 242. C.
 εὐποροῦμαι et εὐπορῶ 264. C.
 ἐφ' ἑκάστου et sim. 251. E.
 ἐφερημεύειν 246. E.

H.

- ἡμῶν, dativus ethicus, 216. E.

Θ.

- θαύματα, praestigiae, 224. A.
 θῆρ 235. B.
 θυμός 228. B.

I.

- ἴδιον ἑαυτοῦ 257. C.
 ἰδιότης opponitur artium perito 221. C.
 ἰσάντες, οἱ, 252. A.

K.

- καὶ, post interrogativa illatum habet vim augendi, 232. B. — in formulis ἀρκεῖ καὶ τοῦτο sim. usurpatum 220. D. — ubi etiam significat, interposita parenthesi a nomine suo divulsum 218. A.
 καὶ πάσαι 218. C.
 καὶ πρὸς et καὶ πρὸς γε 234. A.

N.

- κἄν sequente ἄν 256. B.
 κἄν εἰ et κἄν ἢ 247. D. 267. D.
 κἀλεῖν ὄνομα ἐπὶ τινι 218. C.
 κάπηλοι et ἔμποροι 223. D.
 κατὰ πόδα 243. D.
 καταβάλλειν, in tabulario publico deponere, 232. D.
 κατάγειν, filum deducere, 226. B.
 κέχρηται positum pro χρεῖται 223. E.
 κινουῦντες, οἱ, πάντα 252. A.
 κοινωνία c. dat. iunctum 260. E.
 κοσμίως, obtemperanter, 216. A.
 κρείττονες, οἱ, dii, 216. B.
 κύριος, nassa, 220. C.

A.

- λαμβάνειν τι, explorandum sumere, etwas vornehmen, 261. C.
 λέγειν περί τινα 252. B.
 λέγειν τινὰ τοῦτο 239. B.
 λέγειν χαίρειν περί τιως 258. E.
 λειμῶνες πλούτου 222. A.
 λόγον ἑαυτῷ δίδουσι 230. A.
 λόγος, ὁ, dicitur ipse διεξιέναι 237. B.

M.

- μαθητικόν et μαθηματικόν 219. C.
 μαλθακίζεσθαι 241. C.
 μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μή, 246. D.
 μάλιστα μὲν — ἔπειτα 264. E.
 μαρκός 242. A.
 μαχετόν et μαχητόν 249. C.
 μέγα λέγειν 238. A.
 μὲν non subsequente δὲ 225. D. 224. A. 227. A. 240. B.
 μετέχειν μέρος 235. A.
 μή post verba privandi positum 260. A.
 μή μέγα λέγε 238. A.
 μή ὄν, τό, Sophistae tollebant, 237. A.
 μήτε — τε αὐ 249. C.
 μηχανή, τίς; formula, 241. A.
 μισθαγεύειν 222. D.
 μισθαγευτικόν 222. D.
 μυρία absolute dictum 245. D.

Δ.

- νεανίας, petulans, 239. E.
 νῦν δη relativo praemissum 219. B.
 νῦν δη, cum futuro iunctum, ubi est nunc igitur, 221. C.
 νῦν οὕτως 218. B.

O.

- ὁ μὲν om. 221. E.
 ὄν, τὸ μὴ ὄν, quinam philosophi sustulerint, 245. E. — quid sit, 237. B sqq.
 ὄνομα et ὄημα quid differant, 262. A sqq.
 ὄνοματα οικιακά, quae designant ministeria servilia, et sim. 226. B.
 ὀριθρευτική et ὀριθοθηρευτική 220. B.
 ὄσος, vi deminuendi positum, 217. E.
 ὅταν in definiendo positum 248. C.
 οὐ γάρ — πού γε 243. E.
 οὐδέις post τις illatum 227. B.
 οὗτος post participia illatum 234. B.
 οὕτως postpositum 264. D.
 ὄψιμαθεῖς 251. B.

Π.

- πάντως, jedenfalls, 235. C.
 παραμυθία opp. τῇ σπουδῇ 224. B.
 παραπλήσιος c. genit. 217. B.
 παρασπασσοῦμαι c. genit. 241. C.
 παρῆγειν τινὰ τοιοῦτον 224. A.
 Παρμενίδης, forma in codd. non rara, 216. A.
 πάτριον, substantivi instar 229. E.
 πενία τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως 251. C.
 περὶτου, ἔκ, 265. D.
 πόδα, κατὰ, 243. D.
 ποιεῖν τι, auf etwas einwirken, 247. D.
 ποικίλον 234. B.
 πολύ ἐστὶν, late patet, ma-

gnum ambitum habet, 254. B.

πόρκος 220. C.

πότερον, non subsequente ἢ, 264. D. — alterutrum, 252. A. 264. D.

παύ in clausula positum 286. B. πράττειν τοῦτο positum pro verbo ex antegressis repetendo 267. B.

πρόβλημα 261. A.

πρός αὐτό, quod ad id attinet, 232. E.

πρός τί; 232. E. προσδιλέσθαι de eo, qui habet partes respondentis, 217. C. E.

προϊάττεσθαι c. infin., sibi proponere, 224. D.

πῶς καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας; 249. E. πῶς λέγομεν; et π. λέγωμεν; 217. A.

πῶς τί iunctum 261. E.

P.

ῥῆμα et ὄνομα quid differant, 262. A sqq.

Σ.

σκοπῶ in responsione 268. B. στέλλεσθαι πρὸς τι de disputatione 230. B.

σύ τε καὶ γὰρ 221. A.

συμβαίνειν sensu dialectico 223. B.

συνέχεσθαι ἐναντιολογία 236. E.

συνίεις et συνίεις 243. A.

συνουσίαν ποιέσθαι 217. D.

συντονώτεροι Μοῦσαι 242. D.

συσχόμενος, passive, 250. D.

T.

ταῦτόν τοῦτο, pariter, 249. B.

τάχ' εἰσόμεια et sim. 254. B.

τε sic positum, ut ad proximam responsionem sit referendum, 244. C. 245. B. 249. B. — ἀνανταπόδοτον 243. B.

τε αὖ post μήτε 249. C.

τε καὶ in binorum membrorum vel nominum copulatione usurpatum 218. C. D. 221. A.

τεμαίρεσθαι τοῖς λεγομένοις 238. D.

τεχνῶν καὶ ἀτεχνῶν 253. B.

τί, encliticum, primo loco post parenthesis positum 244. B.

τι verbis sciendi et intelligendi absolute additum, ut qua significet, 238. D.

τί δέ c. accusativo reliquae orationi praemissum 266. C.

τί δοκοῦμεν sequente alia interrogatione et infinitivo 237. B.

τί γάρ; i. q. τί γὰρ ἄλλο; 232. C.

τιθέναι εἰς γόητα 235. A.

τὸ δέ, quum tamen, 244. B.

τὸ σὺν δὴ τοῦτο 233. B.

τοσοῦτος, vi deminuendi positum, 217. E.

τοῦτ' ἀληθῆ λέγεις 226. A.

τυγχάνει δυνατόν, sine ὄν dictum, 234. C.

τῷ τοι, propterea vero, 230. B.

Υ.

ὑπομένειν, impetum sustinere, 235. B.

ὑποχωρεῖν c. accusativo iunctum 240. A.

Φ.

φαντασία quid sit 260. E sq.

Χ.

χοῦσθαι positum absolute sine αὐτῷ 217. C.

χωρεῖν διὰ πάντων dicitur idea 253. D.

Ω.

ὦ ante vocativ. om. 220. D.

ὦν οὐσα ὄν praedicato accommodatum 242. E. — apud aliud participium om. 258. E.

ὡς in comparatione postpositum

242. D. — cum partic. pro

ὄν et verbo finito 216. D.

ὡς ἔμοι 226. C.

ὡς ἔμοι κρίναι 234. E.

ὡς ἔπος εἰπεῖν ad antecedentia

relatum 216. B.

ὡσαύτως postpositum 261. D.

INDEX LATINUS.

A.

Accusativus absolute positus propter anacoluthon 266. B.

Adiectiva, ὀψοποιικός, νουθετικός, ἀμφισβητικός al. unde formentur, 225. A. 230. A.

Adiectivum neutro genere singularis numeri post plural. neutrius generis positum 251. D. neutrius gen. sine τι 247. E.

Adverbia comparativorum in ὡς terminata 258. C.

Antisthenes resp. 251. B. 258. E. 259. D.

Aoristus medii 2. συνεχόμεθα passive positus 250. D.

Apodosi inferiori subiecta 233. D.

Appositio post οὗτοι illata 216. C. — integri enuntiatii post τοῦτο παθεῖν 239. E.

Archelaus, de rerum principiis quid senserit 242. D.

Aristippus notatus 246. A.

Artes in ποιητικὴν et κηρικὴν divisae 219. B.

Articulus: omissus ante vocabula materialiter posita 244. A. — non iteratus ante reliqua vocabula in enumerationibus 251. A. — in praedicatorum accumulatione iteratus 225. E. — ante genitivum alius nominis ex praecedenti aliquo nomine pendens non repetitus 227. B. 228. B. — pronomini personali additus 239. B. — cum participio futuri coniunctus 252. C.

Asyndeton, ubi sententia superiora per πάντως confirmat

235. C. — ubi sententia per ὡςπερ annexa superiora illustrat 258. C. — ubi fit enuntiatii quasi appositio post τοῦτο παθεῖν 239. E. al.

Atomistici notantur 245. E.

Attractio 252. B. — subiecti 234. B. generis in pronom. demonstr. 227. D.

B.

Breviloquentia 267. B.

C.

Casus nominis ex substantivo pendens, quum ex verbo pendere deberet 266. B.

Coniunctivus deliberativus tertiae personae post τίς interr. 225. A. — in oratione aliunde suspensa 264. A.

Constructio, qua a participio ad verbum finitum transitur 222. B.

D.

Dativus ethicus αὐτοῖς 229. E. — instrumenti nomini substantivo δῆλωμα additus 262. A. B.

Deus ab ideis diversus Prolegg. p. 49 sqq.

Dialecticae munus et officium Prolegg. p. 25. 51. et comment. p. 253. D.

Differentia quid faciat ad notionum s. idearum coniunctionem Prol. p. 26. 42.

Dionysodorus 251. B.

E.

- Eleatici, quid de ente senserint Prolog. p. 8. et 242. D. sqq. — in disserendo exemplis usi 218. D.
 Eleaticus hospes, 216. A. 218. E. Prolegg. p. 31 sqq.
 Ellipsis: pronomini *αὐτό* post *χρησθαι* al. 217. C. — voc. *λαβῆ* 231. C. — verbi apud *εὐκρίτως γε οὐ*, sc. *λέγεις*. 231. C. — participii *ὡν οὐσα ὄν* apud adiectivum iuxta participium aliud 223. C. 258. E. — verbi in *καὶ πῶς ἔν;* 235. A. — verbi post *ἔτι δὲ καὶ τοῦδε* et sim. 262. E. — voc. *ὁ μὲν* 248. A.
 Empedocles resp. 242. D. 252. B.
 Ens infinitum Prolog. p. 38.
 Epexegetis vocis *οὐτως* per nomen cum neutro articuli facta 217. C.
 Eristici 216. A. B.
 Error non est voluntarius 228. C.
 Essentia quid sit Prolog. p. 23. p. 37 sqq. al.
 Euclides Megaricus Prolegg. p. 10 sqq. 246. A. B. 259. D.
 Eurycles 252. C.
 Euthydemus 251. B.

F.

- Futurum post optativum orat. obliq. relativo subiunctum 264. C.

G.

- Genera notionum, quibus continetur idearum coniunctio Prolegg. p. 42 sq.
 Genera rerum quo vinculo iuncta 255. A. sqq.
 Genitivus partitivus post verba omnis generis usurpatus 232. B. et 247. B.
 Glossemata: 223. B. 228. A. 229. A. al.
 Gorgiae opiniones quaedam 251. B.

H.

- Heraclitei 249. C sqq. 252. A.
 Heraclitus 242. D.
 Homerus resp. 216. B.
 Hospes Eleaticus Prolegg. p. 31 sqq. 216. A. 218. E.

I.

- Idea e, quamnam habeant inter ipsas coniunctionem; Prolegg. p. 41 sqq. — habent vim, efficaciam, intelligentiam; Prolegg. p. 39 sqq. 248. E sqq. 249. C. — quinam philosophi illas rigidas et immobiles esse voluerint 246. A. sqq.
 Identitas quid faciat ad idearum coniunctionem; Prolegg. p. 26. et 42.
 Imperfectum etiam in enuntiatum parte aliunde suspensa positum, ubi respicitur ad praegressa, 263. C.
 Infinitivus: pro imperativo positus 262. E. — in precando et rogando usitatus 218. A. — ex parenthesi *ὡς ζοιξε* pendens 263. D. — praesentis, ubi futurum expectaveris. 250. E.
 Interpellatio sermonis 265. C.
 Interrogativa cum relativis iuncta 236. D.
 Ionici quid de rerum principii senserint 242. D.

M.

- Megarici 216. A. B. — quid de ideis senserint; Prolegg. p. 9 sqq. 246. A. sqq. — tanguntur 258. E. 259. C. D. — qua disserendi ratione usi sint; Prolegg. p. 14. et 32 sqq.

N.

- Negatio absoluta et relativa 240. A.
 Neutrum adiectiv. sine *τι* 247. E. — verbalium *ἡγήτων* et

- προσηγίων* nominibus diversi generis iunctum 223. B.
 Nomen rei pro *τὸ ὄνομα αὐτῆς* positum 229. C. — casu suo substantivo accommodatum, quum a verbo pendere oporteret 266. B.
 Nominativus absolute positus 266. A.
 Non—Ens quid sit, 237. B. sqq.

O.

- Oratio recta post obliquam illata 234. A. — sine voce usurpata, quae eius iudicium faciat, 231. C.

P.

- Parmenides, Platonis dialogus, signif. 253. E. 217. C. — instar est Philosophi ab eo promissi; Prolegg. p. 45 sqq. (Hic addidisse iuvabit, nuper etiam Zollerum in libro *Platonische Studien* p. 236. in eandem disputasse sententiam, quod laetabundus vidi, posteaquam Prolegomena nostra dudum typis exscripta erant. Quanquam is aliis quam nos argumentis usus est ad hanc suspicionem suam confirmandam.)
 Parmenides, philosophus, quid de Ente statuerit; Prolegg. p. 8 sqq. — sustulit *τὸ μὴ ὄν* 237. A. — eius de Non-Ente sententia examinatur, 239. C. sqq. — versus eius afferuntur 237. A. 244. E. — a Socrate iuvene auditus 217. C.
 Participium, e. *ὡς* iunctum pro *ὅτι* s. *ὡς* et verbo finito 216. D. — cum *γενέσθαι* iunctum 217. C. — post adverbium per epexegetin positum 243. D. — per *εἰ* et imperfectum declarandum 232. C. — *ὡν οὐσα ὄν* post aliud participium apud adiectiv. om. 258. E. conf. s. v. Ellipsis.
 Plat. Opp. Vol. VIII. Sect. II.

- Participiorum accumulatio 228. C.
 Persarum *σαγγελία* 235. B.
 Persona secunda passivi et medii ap. Plat. in *εἰ* terminata 232. D. — tertia pluralis numeri usurpata, ubi vulgo *ὁ ἄνθρωποι* supplent 228. D.
 Philosophus, quis? 253. E. — dialogus Platonis Philosophi nomine inscriptum num superstes sit; Prolegg. p. 45 sqq. 253. C. — philosophi pro stolidis habiti 216. D.
 Piscatio nocturna et diurna 220. D.
 Pleonasmus in *δοκῶ μὲν κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην* et sim. 225. D.
 Politicus, Platonis liber, cum Sophista cohaeret, Prolegg. p. 45 sqq. 218. B. 227. A.
 Praedicatorum cum subiecto coniunctio 251. A. sqq. Prolegom. p. 42.
 Praepositio, in responsione ex praegressis iteranda 243. D. — cum nomine subst. iuncta, ut *ῥῆμὶ ὑπὸ λόγου*, 236. D.
 Principia rerum 242. C. sqq. 243. D. sqq.
 Pronomen, genere suo praedicato accommodatum 227. D. — encliticum in oppositione positum 218. A.
 Protagorae antilogia 232. D.
 Proverbia: *οἰκοθεν ὁ πολέμιος* 252. C. — *ἀπίστος διαφενεῖν οὐ ῥάδιον* 231. C. — *σπαριοὶ καὶ αὐτόχθονες* 247. C. — *καὶ τῶ τυφλῷ δῆλον* 241. D. — *οὐ θατέρω λεπτερον* 226. A. — *πέτρας καὶ θρόνος περιλαμβάνειν* 246. A. — *ὄσα ἀκίνητα καὶ κερωνήμενα* 249. D.

Q.

- Quid censemus interrogatione denuo illata 237. B.

R.

- Relativa in definitionibus usur-

pata 248. C. — qua lege pro interrogativis ponantur 231. C.

S.

Scenographia (*Perspectiv-malerei*) veterum 235. E.

Sermo interruptus 265. C.

Socrates: juvenis audivit Parmenidem senem 217. C. — aetate minor loquens inducitur 218. B.

Sophista, dialogus Platonis, quando habitus 216. A. — cohaeret cum Theaeteto et Politico Prolegg. p. 7 sqq. — eius finis et propositum; Prolegg. p. 8 sqq. 34 sqq. — dramatica eius forma; Prol. p. 12 sq. — argumentum eius, Prolegg. p. 13 — 31. et p. 34 sqq.

Sophistae: cum cauponibus comparati 224. D. — τὸ μὴ εἶναι tollebant 237. A.

Species et fraus unde oritur 239. C.

Summa rerum genera; Prolegg. 26 et 42 sqq.

Synesis, qua λέγειν verbum ex voc. ἀντιλογικός assumendum est, 232. B. — qua neutrum participii sic ponitur, ut scriptori vocabulum aliud ob oculos versatum sit, 223. D. — alia eius ratio ostenditur, 225. C.

U.

Unum infinitum i. q. Ens generale infinitum; Prolegg. p. 30.

V.

Verba, eiusdem significationis iuncta, ut λέξαντες σου ὡς εἶπες, 217. E. et 242. A. — venatoria ad disputationem translata 235. B.

X.

Xenophanes 242. D.

ERRATA.

Prolegg. p. 11. v. 8. ab infer. lege fallatur pro fallatur.

Ibid. p. 16. v. 26. lege institoria pro institutoria.

Ibid. p. 19. v. 19. lege idoneos pro idoenos.

Ibid. „ „ v. 7. ab inf. corrige dicentem pro dicentem.

Ibid. p. 27. v. 2. repone distinguenda pro distinguendum.

Ibid. p. 45. v. 6. pro cur lege ut.

Comment. p. 82. ann. crit. v. 4. lege διόρισον pro διόριστον.

Ibid. p. 97. v. 5. ab inf. lege filum pro filium.

Ibid. p. 119. v. 4. ab inf. lege quin pro qui.

Alia non egent admonitione.